

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

— ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ —
PARISIA. — EXCUDABANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 50.
— ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ —

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΔΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

EDITIO ITERATIS CURIS CORRECTA.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

70' 1000
AUGUST 1960

PRÆFATIO.

2A
4018
A2
1845

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitori restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstemus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionumstrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subieciimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἱέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελίοιο
ἴσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἀμύθεν γε, θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἐνὶ ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν Διέθρον,
οἴκοι ἔσαν, πολέμον τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἷον, νόστον κεχρημένον ἠδὲ γυναῖκος,
Νύμφῃ πότνι' ἔρυκε Καλυψώ, δια θεάων,
ἐν σπῆσσι γλαφυροῖσι, λιλαυομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φιλοῖσι. Θεοὶ δ' Ἀλαίρον ἅπαντες,
νόσφι Ποσειδάωνος· δ' δ' ἀσπερχές μενέαινε
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἱέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίθε τηλόθ' ὄντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐεται, ἔρχατο ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἑκατόμβης.
Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετῴδα·
ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακὰ ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἀλογον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν Διέθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἵπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὐσχοπον Ἀργεϊφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσασθαι ἀκοιτῆν·
ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσεται Ἀτρεΐδαο,
ἡπότ' ἂν ἡδῆσῃ τε καὶ ἤς ἡμεῖρεται αἴης.
Ὡς ἔραθ' Ἑρμείας ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
καὶ λίην κεινός γε δοικότης κτεῖται Διέθρου·
ὥς ἀπολοῖτο καὶ ἄλλος στίς τοιαῦτα γε ῥέζοι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quaerens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinaverunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærunnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam in suam in terram pervenisset.

Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:

Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos, Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut-neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam pubueritque et suam desideravit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicumque talia fecerit!

Ἀλλὰ μοι ἄμρ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἥτορ,
 οὐκ ὁμῶρ, δς δὴ δηθὰ φίλων ἀπο πτήματα πάσχει
 50 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, θοὶ τ' ὁμφαλός ἐστι θαλάσσης·
 νήσος δεινὴ ἔσσεα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντὸς θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅττε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθνήσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται. Οὐδὲ νυ σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἥτορ, Ὀλύμπιε. Οὐνὺ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσασο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼν θεοῖο λαβοίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖηχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάσων,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶσσα δὲ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλδς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 οὔτε κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἵης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν χολόν· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν ὅλος.
 80 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσῃ Ὀδυσῆα δαΐφρονα δνδὲ δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεῖφόντην,
 85 νῆσον ἐς Πυργίην δτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὅς κε νήται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρχομῶντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, ὅττε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀνὴρ σφάζουσι καὶ εἰλιπόδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόοντα,
 νόστον πευσόμενον πατρός φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥδ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐβλετο δ' ἀλκιμον ἕρκος, ἀχαλμμένον ὀξεί γαλκῶ,
 100 βριθῷ, μέγα, στιβαρόν, τῇ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἔρκοιεν, τοῖσιν τε κοτῆσεται ὀρμηοπάτρη.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum longentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 denudet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascersis, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter.
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopes: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.

Ex eo nempe Ulyssem Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arcet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-restitu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantium,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulyssem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerime
 Nymphae pulcris-comis edicat certam nostram sententiam.
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto ære,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· πάλαμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 106 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ.
 Εἶρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πεσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ῥέμνοι ἐν βίνοισι βοῶν, οὐς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀρητοὶ θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νῶον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολλὴν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιγμένον ἦτορ,
 115 ὁσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἵποθεν ἔλθῶν
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκιδάσιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμῇ δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μετήμενος, εἰς δ' Ἀθήνην,
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νημεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνων θητὰ θυρήσιν ἐφεστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἑδεξάτο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαῖψον πασάμενος μυθήσεται δττεύ σε χρή.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δῆ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δοῦροδόχης ἔντοσθεν ἐϋζόου, ἔνθα περ ἄλλα
 ἔγγε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴστατο πολλὰ·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
 Πᾶρ δ' αὐτὸς κλισιὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιθεὶς δρουμαχέων,
 δαίπῳ ἀδδῆσειεν, ὑπερφαίλοισι μετελθὼν,
 135 ἥ δ' ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσῇ, ὑπὲρ ἄργυρέοιο λέετος,
 νύκασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἰδῶτα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαίτρος δὲ κρείων πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῳχετο οἶνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξίης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ ὁμοαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοίμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐν φρεσὶν ἄλλα μεμῆλται,
 μολεπὴ τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ·
 155 ἥτοι δ' φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscabant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiformis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mœstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
 Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.
 Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam long-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carnum lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.
 Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcram posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque in citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
ἀγχι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοιάθῃ οἱ ἄλλοι·

Ξεῖνε φίλ', ἧ καὶ μοι νεμεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῇ,
160 βεῖ', ἔπει ἀλλότριον βίον νηπιόνον ἔδουσιν,
ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὁστέα πύθεται ὀμβρῶν,
κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἢ εἰν ἄλλ' κῆμα κυλίνδει.
Εἰ κείνον γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίτο νοστήσαντα,
πάντες κ' ἄρησάιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι

165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθλῶτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδὲ τις ἡμῖν
θαλπωρῇ, εἰπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
φρὴν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
170 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
ὀπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀνομαί εὐνάδ' ἰχέσθαι.

Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
175 ἧ δὲ νέον μεθέπεις, ἧ καὶ πατρῷός ἐσσι
ξεῖνος; ἔπει πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
ἄλλοι, ἔπει καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχόμαι εἶναι
νῖδς, ἅτ᾽ Ἀρφαίοισι φιληρέτοιμοισιν ἀνάσσω.

Νῦν δ' ὦδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
πλέον ἐπὶ ὀνόπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
ἔς Τεμέσσην μετὰ χαλκῶν, ἄγω δ' αἴθωνα σῖδηρον.

185 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πολῆος,
ἐν λιμένι Πείρω, ὑπὸ Νηΐω ὕληντι.

Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
ἐξ ἀρχῆς, εἰπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθὼν

190 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,

γρηῖτ' σὺν ἀμφιπόλῳ, ἧ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,

ἔρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,

195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,

ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
νῆσσι ἐν ἀμφοτέρῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.

200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελεσθαι δῖω,

οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάρα εἰδώς·
οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρὶδος αἰῆς

ἔσσεται, οὐδ' εἰπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
205 φράσσεται ὥς κε νέηται, ἔπει πολυμήχανός ἐστιν.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἰ δὴ ἐξ αὐτοῦ τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.

Αἰνῶς γὰρ κεφαλῇν τε καὶ ὀμμάτα καλὰ εἰκας
κείνων· ἔπει θαμὰ τοῖον ἐμιογόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est caesiis-oculis Minervam
prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixi?
his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
viri, cuius jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
omnes optarint celeriores pedibus esse,
quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
dicat rediturum-esse; ejus vero periit reditus dies.

Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nauta
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
utrum recens advenieris, an etiam paternus sis
hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Menten Anchiali bellicosi me-profiteor esse
filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.

Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines.
in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
ab initio, siquidem senem interroges congressus
Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
venire, sed seorsum in agro dolores pati,
vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
reptanti per altum-solum aræ vitibus-consitæ.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus est in terra divinus Ulysses;
sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri pato.
neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
nequaquam adhuc diu cara a patria terra
aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.

Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
num vere ex ipso tantus filius sis Ulysse.
Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

- 210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶν
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὐτ' ἐμὲ κείνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοίγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
215 Μῆτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐδὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὲ ἐγὼγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
ἄνερ, δν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν
νῦν δ' ὅς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
220 τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ κώνυμον ὀπίσσω
ἦσαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
225 τίς δαῖς, τίς δὲ θυμὸς δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
εἰλαπνὴν ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
αἰσχρα πολλὰ δρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείραει ἠδὲ μεταλλάξ·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
ἔμμεναι, ὅρρ' ἐτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
235 οἱ κείνον μὲν δίστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
ἢ φιλον ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσεν·
τῶ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
240 ἠδὲ κε καὶ ᾧ παιδί μγάα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνηρεύψαντο·
ὄγρη' δίστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
κάλυπεν οὐδ' ἐτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
ὄλον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
245 Ὅσσοι γάρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ὀλύγηντι Ζακύνθῳ,
ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνυνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἢ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερόν γάμον οὔτε τελευτήν
250 ποῖσσι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὲ με διαβράσουσιν καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
δεῖν, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
255 Εἰ γάρ νῦν ἔλθων δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
σταίη, ἔχων πηληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος ἐὼν, ὅσον μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἶκον ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰαοῦ Μερμερίδαο·
260 ὥγρητο γάρ καὶ κείσε θεῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅρρα οἱ εἴη
ἴως γράσθαι χαλκήρεας· ἄλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
δοκεῖν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἔδοντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est:
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicitis potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea cressis-oculis Minerva:
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.
Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:
quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
tenet?] convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
convivari per domum: indignaretur vir
hæc turpia multa videns, quicumque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] hospes: quandoquidem hæc interrogas ac percontar-
is:] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat:
nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;
aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt:
periit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit; neque amplius illum lugens defleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.
Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
Hæc autem neque abnuit odiosas nuptias, nec finem
facere potest: hi vero dilapidant epulantes
domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
dii boni! profecto multum absentis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talis, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
ex Ephrya reversum ab Ilo Mermerida:
profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ci
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos:

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἑμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
 266 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ δὲ καὶ οὐκί,
 αἴσιν ἐνὶ μεγάροισιν σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅππως κε μνηστῆρας ἀπόσειαι ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μῦθον·
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνασθαι ἄνωγχι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἀψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσα ἐοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἑλίκουσιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχοο πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἥ ὅσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρεי κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον·
 285 κείθην δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοῖτινώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἑόντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσα ἐοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισιν τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφιδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἔσσι.
 Ἦ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε διος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγίσθον δολομήτην, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὁρώ καλόν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφιγόνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἢ δ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μῦθον.
 Τῶν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατὴρ ᾗ παιδί, καὶ οὔποτε λήσσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅρρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆην, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται·
 ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενός περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσσιαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *cum* vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edisere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem , si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiant et apparabunt dotem
 amplam admodum , quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam , siquidem parveris :
 nave instructa remigibus viginti , quæ sit optima ,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium , aut rumorem audiveris
 ex Jove , qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi , et interroga Nestorem divi-
 num ; illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 Si quidem patris vitam et reditum audieris ,
 tum sane , vexatus licet , adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris , neque amplius superstitem ,
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perface
 magna valde , qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias , sive dolo , sive palam : neutiquam te decet
 puerilia consecrari , quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines , postquam interfecit patris-occisorem ,
 Ægisthum dolosum , qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu , amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que) , strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet .
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque ad socios , qui me fortasse perægre-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi istud curæ-sit , et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] hospes , profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane , accelerans licet iter ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas , gaudens in animo ,
 pretiosum , valde-pulcrum , quod tibi munus-reponendum erit
 ex me , qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine , cupidum quidem itineris .
 Donum vero , quodcumque te mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da , domum ferendum ,

καὶ μάλα καλὸν ἔλυν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρός
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροισιν. Ὁ δέ, φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὄσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος Ζῷος.
 325 Τοῖσι δ' αἰοδὸς αἶειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
 εἴατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶειδεν
 λυγρόν, δν ἐκ Τροίης ἐπετεῖλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοδὴν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια·
 330 κλῆμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσαστο ὅσῳ δόμοιο,
 οἷα οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι δὴ ἔποντο.
 Ἥ ο' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 σιτ' ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἅντα παριένων σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμφιπόλος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσϋδά θεῖον αἰοδόν·
 Φημὶ, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν βελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν αἰοδοί·
 τῶν ἐν γέ σπιν αἶειδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
 340 ὄνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοδὸς
 λυγρῆς, ἥ τε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τεῖρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρύ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρήφρον αἰοδὸν
 τέρπειν, ἔσπῃ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰοδοὶ
 αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅσπερ δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀφροσῆσιν, ὅπως θέλῃσιν, ἐκαστῶν.
 350 Τοῦτο δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οὔτων αἰδέειν·
 τὴν γὰρ αἰοδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρώποι,
 ᾗτις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπελῆται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ζῶντες ὄλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστον τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεσσὶ μελήθει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἥ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἱδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνά μέγαρτα σκίοεντα·
 πάντες δ' ἤρῃσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιύηται.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέροβιον ὕβριν ἔχοντες,
 ὧν μὲν δαινύμενοι περπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγχε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦτ', οἷος δὲ ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit cæsiis-oculis Minerva :

avis autem ut Anopara avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.

Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.

Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huc vero non reprehensio est Danaorum malam sortem can-
 nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem
 in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera
 opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulysses, carum maritum, donec ip-
 si somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrasas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἦῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα χιόντες
πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποείπω,
ἐξείναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγγύνετε δαίτας,
375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Ἐὶ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοντον νῆποιον ὀλέσθαι,
χειρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβήσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἱ κέ ποῖσι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
380 νῆποινοὶ κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶν ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δῆ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
385 ὑπαγόρην τε· ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν
μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποίησιν· ὅ τοι γενεῇ πατρῴϊον ἔστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
Ἀντίνο', ἦ καὶ μοι νεμεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἦ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τεύχθαι;
οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύμεν· αἰψὰ τέ οἱ δῶ
ἀρνεῖόν πελέται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
Ἄλλ', ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νεοὶ ἦδὲ παλαιοί·
τῶν κέν τις τὸδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξέεσσι μ' ἡμετέροιο
καὶ δμῶων, οὓς μοι λήϊσατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἠῦ-
400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
ὅσπερ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
κτῆματα δ' αὐτός ἔχοι καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίησιν
κτῆματ' ἀπορῥάσει, Ἰθάκης ἔτι ναιετάωσας.
405 Ἄλλ', ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι·
ὅπποθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
γαίης· ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἀρουρα·
ἦ τίς τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐργομένιοι,
ἦ ἔδον αὐτοῦ χρεῖος ἐλδόμενος τὸδ' ἰκάνει;
410 ὅν ἀναΐξας ἄραρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὥπα εἴωκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἐτι πίθεσθαι, εἶποθεν ἔλθοι,
415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥτινα μῆτηρ
ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῴϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
Μέντης δ' Ἀγχιάλῳ δαίρρονος εὐχεται εἶναι
υἱός, ἀτὰρ Τάφῳσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.
420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
Τοῖσι δὲ τερπόμενοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem consideramus euntes
omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
vestra bona edentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite ; ego vero deos invocabo sempiternos,
si quando Jupiter dederit vindicatum facta *Aec* iri ;
inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis haerentes
Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius
Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
et grandiloquum esse, et audenter concionari :
ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixerō?
Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
An putas hoc pessimum inter homines esse?
neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostrae
ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
cutus-est :] Telemache, nempe haec deorum in genibus posita
sunt,] quisnam in circumflua Ithaca domoabitur Achivorum
bona vero ipse habes, et aedibus tuis imperes.
Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
unde venerit ille vir, quali autem se-proficteatur esse
e-terra ; ubinam ei genus et patrium solum ;
an tibi nuntium patris affert venientis?

an suum ipsius debitum expetens huc venit?
ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
ut-cognosceremus ; nequaquam enim vilis *Aominis* vultum
ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
allocutus-est :] Eurymache, certe reditus perii patris mei :
neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
nec vaticinium curo, si-quod mater
in domum vocato ex-vate sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
Menten Anchiali bellicosi se-profitetur esse
filium ; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalē deam agno-
vit.] Hi autem ad saltationem et suāvem cantum
conversi oblectabantur ; exspectabantque vespertinum adventum.
His autem se-oblectantibus, niger vesp̄er supervenit ;
tunc vero dormituri iverunt domum quisque.

Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν εἰσιν,
 πρωτόθην ἔτ' εἴουσιν, λεικοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνὴ ἀλόχῳ· τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἐμικτο· χρόλον δ' ἄλλεϊνε γυναικός·
 435 ἢ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἔ μάλιστα
 ἄμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα.
 Ὡτ' ἐν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορόνῃ
 ἀργυρῇ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάναυσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἄωτος,
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν δδόν, τὴν πέπρ' αὖ Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 εἴματα ἐσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ·
 5 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσαστο καλὰ πέδιλα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἄντην.
 Αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυρόσσοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορῇδε καρυχομῶντας Ἀχαιούς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἡγήροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγεθὲν δημηγέρεες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θευέοντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θόκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρωσ Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 ὅς δ' ἡ γῆραι κυφὸς ἔην καὶ μυρία ἤδη·
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ
 ἴδιον εἰς εὐπωλὸν ἔστη κοίτης ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγχιος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατροῖα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδύρομενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποδ' ἤμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θόωκος

sublimis aedificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridae :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque viginti boum dederat ;
 aequae autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in aedibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 haec cum eo simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculae prudentis injectit manibus.
 Haec quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem praecoens argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
 ter.]Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus est ire in concionem ; manu autem tenebat aeream ha-
 stam ; non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Aegyptios cepit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis-equis-faecundum ierat cavis in navibus,
 Antiphos bellator : illum vero saevus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cenam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus erat, liguens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō ;
 neque unquam a-nobis concilium factum est, nec consessus,

ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοιλῆς ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔκει
 ἡ νεῶν ἀνδρῶν, ἡ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἡέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἡέ τι δῆμιον ἄλλο πιφύσκειται ἦδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτοῦ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χεῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνῃσεν δ' ἀγορεύειν·
 αὐτῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρ
 κῆρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθάπντομενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ εἴναί οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσεται αὐ-
 δὲ λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλλος ἰκάνει. [τός],
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πύθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφύσκειται οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 δοιὰ· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπίωλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσι βασιλεὺς, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβραΐσει, βίοντα δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέερχον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἀριστοί·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγαισι νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδιδῶσαιτο θυγάτρα,
 δοίη δ' ὧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἴθωπα οἶνον
 μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖ ἀμυνόμεν — ἦ καὶ ἔπειτα
 λευγαλίοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκῇ —
 ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναϊέταοι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θέμιστος,
 ἦτ' ἀνδρῶν ἀγοράς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει·
 70 σῆσθε, φίλοι, καὶ μ' ὅσον ἔαστε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μή ποῦ τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρξεν ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 τοῦτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλια τε πρόβασιόν τε·
 εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστῃ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἔως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους δόδυνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο χυώμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίης,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omnino Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.

Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognosces ip-
 se), qui populum congregavi; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui,
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidici, qui olim inter
 vos ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum omni-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meae proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:
 qui patris ipsius in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.

Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.
 Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.
 Non enim jam tolerabilia facinora patrata-sunt, neque hodie
 domus mea periit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicini homines,
 qui circumhabitant: deorum vero timete iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque:
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tamdiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repetentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.
 Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔ-λη
 Τηλέμαχον μῦθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειδόμενος προσέειπεν·
 85 ἤμας αἰσχύνων· ἐθέλονι δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοί εἰσιν,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι περί κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδὴ γάρ τρίτον ἔστιν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ,
 ἀγγελίας προέισα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τὸνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μεμηρίξεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 95 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κύριοι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,
 μῖμνετ' ἐπείγουμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόλε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῇσι,
 αἰ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔραθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνυρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύσεσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίετες μὲν ἔλθῃε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῖς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὥραι,
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἡ σάρα ᾗδῃ,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφειρόμεν ἄγλαόν ἱστὸν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὥδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἴν' εἰδῆς
 αὐτὰς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπειμῖον, ἀνωχθὶ δέ μιν γαμῆεσθαι
 τῷ θεῷ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνῆσει γε πολλὸν χρόνον υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ περὶ δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἑσθλὰς,
 κέρδεά θ' οἷ οὕτω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἰ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιαί,
 120 Τυρῶ τ' Ἀλκμήνῃ τε εὐστέφανός τε Μυκῆνῃ·
 τῶν οὕτως ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ
 ἦδ' ἄτερ μὲν τοῦτο γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τῶρα γὰρ οὐν βιοτόν τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὥρα καὶ κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, θυνινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοίγε ποθὴν πολέος βιότοιο·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,
 πρὶν γ' αὐτὴν γάμῃσθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλησιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 130 Ἀντίνο', οὕτως ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι
 ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέδνηκε· κακὸν δέ με πολλὴ ἀποτίνειν
 ἱκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρᾳ πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quisquam ausus-est! Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus-est :

Telemache attilique, animi impotens, quid locutus-es, nos dedecoras! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.

Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare-facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam; continuoque nos allocuta-est : juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, mane! urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem; in *tempus* quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis;

ne-qua me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait; nobis vero inde ei obsecutus-est animus generosus.

Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.

Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt hora,

tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolverent invenimus pulcram telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere illi, cuicunque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, si cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,

operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum,

earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ, Tyroque, Alcmenæque, pulcræque-coronam-gerens Mycæne:] harum nulla similia commenta Penelopeæ

norat : at hoc quidem probum non cogitavit : tandiu igitur victumque tuum et bona edent,

quandiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (*divitiarum*) :

nos vero necad negotia *nostra* prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuicunque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est:] Antinoe, nullo-modo fas-est ex-ædibus invitam expellere

quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus-est : durum vero me multa red-

dere] Icaro, si ipse volens matrem dimisero.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσεται· Ἐρινύς,
οἶκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνέμω.
Ἵμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νειμεσίζεται αὐτῶν,
ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτέρον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντος νήποινον δλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβύσωμαι αἰὲν ἔοντας,
αἶ κ' ἐποὶ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοι κεν ἔπειτα δόμον ἐντοσθεν ὀλοίσθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὺς εὐρύοπα Ζεὺς
ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν ῥ' ἐπέοντο μετὰ πτοῦγας ἀνέμοιο,
πλησίῳ ἀλλήλοισι τιτανινομένω πνεύρεσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολὺν ἡμον ἰκέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναζάσθην πτερὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέσθην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυφαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῷ ἦξαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὀρνίθας, ἐπεὶ Ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
ὥρμησαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ ὅς οἱς διμηλικὴν ἐκέκαστο
ὀρνίθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
160 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πειρασκόμενος τάδε εἴρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεταί· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἔγγυς ἔων τοῖδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἀλλοῖσιν κακὸν ἔσται,
οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὅς κεν καταπαύσομεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄραρ τόδε λωϊὸν ἔστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὥς οἳ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολὺμῆτις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἑταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ [ρους,
οἶκαδ' ἔλευσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέχεσσιν, [δα·
οἶκαδ' ἰὼν, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δέ τε πολλοὶ ὅπ' αὐγὰς Ἑλλοιο
φοιτῶσ', οὐδὲ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ᾤλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ᾤφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδὲ καὶ Τηλέμαχον κεχολωμένον ὀδ' ἀνιέτης,
σῶ οἶκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ κε πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἶ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-somnis Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contendentes alis:
sed quum jam ad-mediā concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspereruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus æquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiē concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
precis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cædem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilis est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses
periit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum expectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multaue sciens,

παρράμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἐμπης οὔτι δυνήσεται εἴνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωγὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσφάλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσsetαι ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἄρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὁίομαι ὕψας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλέης· ἐπεὶ οὕτινα δείδιμεν ἐμπης,
 200 οὗτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλᾳ περ πολὺμυθον ἔοντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μυθεῖαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἐτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσsetαι, ὅρρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 δι γάμον ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 εἴνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐργόμεθ' ἅς ἐπιεικὲς ὀπιούμεν ἐστὶν ἐκαστῶ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Εὐρύμαχ', ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦγὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκός· ἑταίρους,
 οἱ κέ μοι ἐνθα καὶ ἐνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἧ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἦτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυγόμενός περ, ἐτι τλαίην ἐναιυτόν·
 220 εἰ δέ κε θεῶν ἡτοῖς ἀκούσω μὴδ' ἐτι ἔόντος,
 κωστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι δ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔειπε. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἴων ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἐμπέδα πάντα φυλάσσειν·
 ὅ σιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτῶχος βασιλεὺς, μὴ δὲ φρεσὶν αἰσίμα εἰδὼς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴῃ καὶ αἰσίδα βέξοι.
 Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσῆος θελοῖο
 λῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὣς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὗτι μεγαῖρω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακορβᾶφῃσι νόοιο·
 σῆς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, ὅσων ἅπαντες
 240 ἦσ' ἄνεω, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύχετε πολλοὶ ἔόντες.
 Τὸν δ' Εὐνοριδὴς Λεωκρίτος ἀντίον ἠΐδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit ;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens agre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, expectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Eury mache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,

Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant rediturum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeat muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.

Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντωρ ἀταρτηρὲς, φρένας ἤλεε, ποῖον εἶπες,
 245 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχῆσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξέλασαι μεγάρῳ μενοινῆσαι· ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάρητο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἧδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', οἶω, καὶ δῆθ' αὖ καθήμενος, ἀγγελιδῶν
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελείε δ' ὁδὸν οὐποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐκ πρὸς δῶμα' ἕκαστος·
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεῖον Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νηψάμενος πολὺς ἄλδος, εὖχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθὶ μοι, θεὸς χυθὺς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἥρωειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρός δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερνορόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἧδ',
 οἷος ἐκείνος ἦεν τελείαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἐπειθ' ἄλλη δδὼς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνῳ γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελόπείης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἃ μενοινᾷς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλεόνες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρός ἀρείους.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσεὺς προέλοιπεν,
 280 ἔλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἔα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 δε δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας δλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 δε τοι νῆα βοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἐφομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἴων μνηστῆρσιν διμῖλει,
 δπλισσόν τ' ἦια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφορεῦσι, καὶ ἄλφειτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δερμασιν ἐν πυκννοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἰψ' ἐβελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφοτέρῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιύβομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὧκα δ' ἐροπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέε πόντω.
 Ὡς ρά τ' Ἀθηναίῃ, κοῦρῃ Διὸς οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidè, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.
 Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:
 Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbiestes.
 Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:
 Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impro-
 245 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justii sunt:
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-percant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus prociis intersis,
 apparque vialica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.
 Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius dñu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἴγας ἀνιέμενους, σιάλους θ' εὐόντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰοῦς γελᾶσας καὶ Τηλέμαχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἑξαιτούς ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθήην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκούην.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος παπυρμένους ἀντίον ἠΐδα·
 310 Ἀντίνο', οὕτως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκληον.
 Ἦ οὐχ ἄλλος ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' εἴ τι νῆπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέζεται ἐνδοθὶ θυμὸς,
 περὶ τῷ ὡς κ' ὑμῖν κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω,
 ἥ ἐ Πύλονδ' ἔλθων, ἥ αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλῃ δόδος ἔσσεται ἦν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γάρ νῆος ἐπὶ ἥλος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὡς νῦν περ ὑμῖν εἰσατο κέρδιον εἶναι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπᾶσάτ' Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαίτια πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώθεν καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὥδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηορέωντων·

325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μεμνηρίζει·
 ἦ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 ἥ ῥα καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νῦν περ ἵεται αἰνῶς·
 ἥ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πειρᾶν ἀρουραν,
 ἔλθειν, ὅρρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεῖκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ χρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνηορέωντων·
 τίς δ' οἶδ' εἰ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοιλίῃ ἐπὶ νῆος
 τῆλε φίλων ἀποληται, ἀλώμενος, ὥσπερ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφείλειεν πόνον ἄμειν·
 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τοῦτο μητέρει δοῖμεν ἔχειν ἢ δ' ὅστις ὀπλοιο.

Ὡς φάν' ὁ δ' ὑπόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθλὴς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλλος τ' εὐώδεις ἐλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἴνωιο παλαιοῦ ἡδυπότιοι
 ἔστασαν, ἀκρητον θεῖον ποτὸς ἐντός ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοίχον ἀρηρότες· εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 οἴκαδε νοστήσει καὶ ἀλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσται δ' ἔπεισαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 θυαλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 ἔσγ', ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρεΐσθιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.

Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
 350 ἥδυν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος θν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.
 Profectusque est ire ad domum, suo mæstus animo :
 invenit autem procos superbos in ædibus,
 capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altiloque, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lætari quietum.

An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?
 Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens percipio, et jam mihi augescit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.

Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :
 aut aliquos ex Pylo ducet auxiliores arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehe-
 menter; aut etiam in Ephyræm vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?
 Sic etiam magis augeret laborem nobis :

bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.

Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatum aurum et æs jacebat,
 vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu
 stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Clausiles vero impositæ erant fores accurate aptatæ,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.

Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :

Nutrix, age jam mihi vinum in amphoris hauri
 suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κείνον οἰομένη τὸν κάμμορον εἴποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλῦζας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλήσον καὶ πόμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφιστα γεῦον εὐρύραφεςσι δοροῖσιν·
 353 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μωληφάτου ἄλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὰρ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύγθω·
 ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν ἀνιρῆσομαι, δοπτότε καὶ δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κίχυσεν δὲ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵκναι πόλιν ἐπὶ γαίαν,
 365 μούνος ἑὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώμῃ ἐνὶ δῆμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὅπισσω,
 ὅς κε δόλῳ φρίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα ἄσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος οὐδέ τί σε χρῆ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάτθσαι.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ῥῶδα·
 θάρσεν, μαί'· ἐπεὶ οὐτοὶ ἄνευ θεοῦ ᾗδε γε βουλῇ.
 Ἄλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀρομηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῶν καλὸν ἰάπτῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπόμνω.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὅμοσεν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἰὲν οἶνον ἐν ἀμφοροεῦσιν ἄρυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλφιστα γεῦον εὐρύραφεςσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμιλεῖ.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πόλιν ὤγετο πάντη,
 καὶ ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἑσπερίους δ' ἐπὶ νῆα ποθὲν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἦ δ' αὖτε Φρονόιοι Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ᾗτε νῆα ποθὲν· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἡέλιος σκιδνώοντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα ποθὲν ἄλλ' αἰεὶ εἵρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἄθροοι ἡγερέθοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο·
 395 ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔρκευεν,
 πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὖδειν ὄρυντο κατὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι θῆν
 εἴατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ᾗδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ᾗδῃ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἴατ' ἐπῆρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἀλλ' ἴομεν, μὴ θηῖα διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farina.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitant.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero periit longe a patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Ibi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est: [confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consilium
 est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flets corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit. [Ac postquam juraverat, perfectioraque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur: deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad ardes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque hibernes; e-manibusque ipsis excutiebat percula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-aedibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsu :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 405 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθάλασσαν,
εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρχομῶντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλέμαχιο·
410 Δεῦτε, φίλοι, ἦα φερώμεθα πάντα γὰρ ἡδὴ
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἔμοι οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' ὅλη μῦθον ἄκουσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσελμῶ ἐπὶ νηϊ
415 κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄρχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
420 Τοῖσιν δ' ἱκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραν Ζέφυρον, κελάδον' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
θπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλῃς ἔντοσθε μεσόδμης
425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδρσαν·
ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐκρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἅμρ' δὲ κύμα
στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
ἥ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσοуса κέλευθον.
430 Δησάμενοι δ' ἄρα θπλα θοῇν ἀνὰ νῆα μελαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἶνοιο·
λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰεγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχὴ μὲν ῥ' ἤγε καὶ ἤνυ πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥελιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἔν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολίεθρον,
5 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμελαινάς, Ἐνοσίχθωνι κυανοχαίτῃ.
Ἐννέα δ' ὄβραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἶατο, καὶ προὔχοντο ἑκάστοι ἐννέα ταύρους.
Εἴθ' οἱ σπλάγχχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκχαν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἱστία νηὸς εἰσης
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ εἶ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὅρα πύθηαι
πατρός, θπου κύθε γαῖα καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenērunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica asseramus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.
Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe cedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi naves conscensa in transtris considebant.
His vero secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti ausculta-runt.
Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.
Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.
Quumque-ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ fillæ.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
coelum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros tolos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.
Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.
Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis equalis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statueræ, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-domitorem:

εἶδομεν ἤτινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.

Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερέτῃ εἴπῃ·

20 φεῦδος δ' οὐκ ἔρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον τῷδ' Ἀ
Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν;
οὐδέ τί μιν μύθοισι πεπειρήσθαι πυκινόισιν·
αἰδώς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.

25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφεμένον τε.

ᾧ δ' ἄρα φωνήσας ἤγγαστο Παλλὰς Ἀθήνη
30 χαρπαλλμῶς· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵγνια βαίνει θεοῖο.
Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἔδρας.
Ἐνὸ ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
δαίτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὥπτων ἄλλα τ' ἐπειρον.

Οἱ δ' ὥς οὐν ζείνοιο ἴδον, ἀήροιο ἄλλοι ἀπαντες,
35 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσασθαι ἄνωγον.
Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν
ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαίτῃ,
κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν,
πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ ὦ.

40 Δόικε δ' ἄρα σπλάγγων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
χρυσεῖω δέπαί· δευδοκίμοι δὲ προστῦδα
Παλλάδ' Ἀθηναίην, κόρυνη Διὸς αἰγιόχοιο·

Εὐχέο νῦν, ὦ ζεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι
τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.

45 Αὐτὰρ ἐπὶν σπείσης τε καὶ εὐχέαι, ἥ θέμις ἐστίν,
δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιχθῆος οἶνου
σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
εὐχέσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσι ἄνθρωποι.
Ἄλλα νῦν ἑτέρος ἐστίν, δημοκλήϊ δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
50 τοῦνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον αἰεσον.

ᾧ δ' εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἶνου·
χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,

οὐνεκά οἱ προτέρῃ δώκε χρύσειον αἰεσον.

Αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·

55 Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίτορ, μηδὲ μεγάρης
ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τὰδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρόωιστα καὶ υἱάσι κῆδος ὅπαζε·
αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.

60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.

ᾧ δ' ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεῦτα·
δόικε δὲ Τηλέμαχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.

ᾧ δ' αὖτως ἤρᾱτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.

65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν χρὲ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
μοίρας δασάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαίτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Νῦν δὴ καλλίον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι

70 ζείνοιοις οἴτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

ᾧ δ' εἰπὼν, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praecordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicet ; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutabo ipsum ?] neutiquam adhuc sermonum peritus sum prudentium ;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret ; non enim puto te diis invitis natumque esse enutritumque.

Sic igitur locuta praevit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat dea.

Venere autem in Pylorum virorum congregationem et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis ; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumqueprehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi ; hujus enim in epulas incidistis, huc profecti.

Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad libandum ; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines.

Sed junior est, ætasque ejus eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo quod ipsi priori præbuerat aureum poculum.

Statimque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera.

Nestori quidem omnium primo et filiis gloriam præbe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob inclytam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat ; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex.

Eodemque ipso modo supplicavit Ulyssis carus filius.

Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati sunt cibo.

O hospites, quinam estis ? unde navigatis humidam viam ?

ἥ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἳ τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖς ἀλῶνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
θαρσύνει· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆγ', ἵνα μιν περὶ πατὸς ἀπογοιμένοιο ἔροιτο·
[ἦ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔρχῃν.]
ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
80 εἴρεαι ὀππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κ' εἰ τοι καταλέξω.
Ἥμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὕπονῃτο εἰληλουόμεν
πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίῃ, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάζει.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
κευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δλέθρῳ·
κεῖνους δ' αὖ καὶ δλεθρον ἀπευθέα ὅτῃε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπόμεν, ὀππότ' ὀλωλεν·
90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
κεῖνους λυγρὸν δλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὅπως
ὀρθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πλαζόμενους· περὶ γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μελίσσαιο μῆδ' ἐλεείρων,
ἀλλ' εὖ μοι καταλέξον ὅπως ἤντησας ὅπως πῆς. [σεῦς,
Λίσσομαι, εἰποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆ ἔπος ἤ τι ἐργον ὑποστάς ἐξετέλεσσαν
100 ὅτῃ μοι ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μῆνσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἷζυρος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμιον ἀνέτηλθεν μένος ἄσχετος υἱὲς Ἀχαιῶν,
105 ἡ μὲν ὅσα ζῶν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἡ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρναμέθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκτανεν ὅσοι ἄριστοι·
ἐνθα μὲν Αἴας κείται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θεῖον ταχὺς ἡδὲ μαχητής —
ἀλλὰ τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκεῖνα
πάντα γε μυθήσαιο καταθνητῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἑξάετες παραμυμένων
ἐξέρεοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρίν κεν ἀνιθῆις σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμφιέποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
120 Ἔνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
ἤβελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκῃα δῖος Ὀδυσσεύς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τέος· εἰ ἐπεὶ γε
καίνοιν ἔκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰςροόοντα.
Ἥτοι γὰρ μῦθοι γε ὅμοιότεις, οὐδέ κε φαίης
125 ἄνδρα νεώτερον ὅδε ὅμοιότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio *sila* venimus;
negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquirō, sicubi audiero,
divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem aiunt,
una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.
Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit seva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiatis, neu miserescens;
sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.
Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædā, quacunque duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis belli auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius tardio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.

Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum junioem tantopere *ipsi* similiter loqui.

- Ἔνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ διχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐν βουλῇ,
ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπιφρονὶ βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως δγ' ἄριστα γένοιτο.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νῳήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφρων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
- 135 μῆνιος ἐξ ὁλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μῆψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἱὲς Ἀχαιῶν —
- 140 μῦθον μυθεΐσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
Ἔνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνῆδανε· βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρουκαεῖν, βέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
- 145 ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χολὸν ἐξακέσαιο·
νόηπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
Οὐ γὰρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ὄντων.
Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένοισι ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
- 150 ἤλῃ θεοπεσίῃ· διχὰ δέ σφισιν ἦνδανε βουλῇ.
Νύκτα μὲν αἶσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισι· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἦρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἦῴθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἄλα διάν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
- 155 Ἥμισηες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐτοὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεις δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἔς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
- 160 οἴκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὕτω μῆδετο νόστον·
σχέτλιος, ὃς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐτι δεῦτερον αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιλοίσσας
ἀμφ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἱ μοι ἔποντο,
φρῆγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδεΐος υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὥς δὲ δὴ μετὰ νῶϊ ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκικεν δολιχὸν πλῆον ὀρμαίνοντας·
- 170 ἣ καὶ ὑπερβη Χίοιο νεοῖμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες,
ἣ ὑπέρβη Χίοιο, παρ' ἡνεμόεντα Μίμαντα.
Ἥτερόμεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ δγ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
- 175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγυρῷ οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἰχθυόεντα κέλευθα διεδραμον· ἐς δὲ Γεραίστον
ἐννύχια καταγόντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos:
tunc sane Jupiter tristis in mente moliebatur reditum
Argivis: quia nequaquam prudentes neque justii
omnes erant; ideoque ipsorum multi malum fatum conse-
ti-sunt,] ira ex pernicio Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, post co-
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregant
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris:
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat: volebat enim is
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret;
stultus, neque istud noverat, quod iis non persuasurus esset
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant: ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti: bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, pernicio mentibus con-
tantes] mutuo: in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum.
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum:
dimidia autem conscensis navibus vela-dabamus; hæ autem
valde cito] navigabant; stravit autem deus vastum pontum
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundu-
iterum.] Alii quidem aversis ierunt navibus utrinque-recu-
vis,] qui circa Ulyssem erant regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes:
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes;
an infra Chium, propter ventosum Mimanem.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celerissime infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare: naves vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt: Neptuno autem taurorum
multa femora igni imposuimus, pelagus magnum emensi.

- 180 Τέτρατον ἡμᾶρ ἔην, δὲ ἐν Ἀργεῖ νῆας εἴσας
 Τυδείδῃσι ἑταροὶ Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἔγνωε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 οὔρος, ἐπεὶ δὴ πρότα θεὸς προέεικεν ἄγῃαι.
 Ὡς ἤλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθὺς· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων οἳ τ' ἐσάσθην Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαήμεναι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἔλθμεν ἐγχεσιμῶρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἷον·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰς ἡγάγ' ἐταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπήρυα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἑόντες,
 ὥς τ' ἤλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμῆσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἦτοι κείνους μὲν ἐπισμυγεῖσθαι ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔχτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσθ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λήην κείνους μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἔμοι τοσσήνδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 οἷτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μνησάνωνται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλθον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 210 Τὸν δ' ἡμεῖβεν· ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ εἰπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἐρῃαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἑλίων,
 ἥ ὅγε μῶνος ἐὼν, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότε Ὀδυσσεὺς περικηδέτο κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσσομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὔτως ἐθέλοι φιλέειν κηδοῖτό τε θυμῷ,
 τίη κίν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ γέρον, οὐπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶμ'
 λήην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σῶωσαι.
 Βουλομένη δ' ἂν ἔγνωε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἴκαδ' ἐτ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι.

Quartus dies erat, quando in Argo naves æquales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati-sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcumque autem in ædibus sedens nostris
 audivi, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Præantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus-est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] ο Nestor Nélide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, *quæ* et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinaverunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.

Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 ο amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num iubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem ?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi ?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quivis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] ο senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellet.

Hunc vero rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et redivit diem videre,

ἢ ἔλθων ἀπολέσθαι ἐρέσσιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 οἶλέῃ ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλω καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαχλέμεν, ὅπποτέ κεν δὴ
 Μοῖρ' ὀλοή κατέλθοι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα χηρόμενοί περ
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ'· ἐπεὶ περιόιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γάρ δῃ μιν φασὶν ἀνάζεσθαι γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰδοῦμαι εἰσοράσασθαι.
 Ὡς Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀλκίβης ἐνίσπε-
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεΐων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήστ' ὄλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρεΐω.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῇ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, δὲ δὲ θαρσύνει κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱπποτῶν Νέστωρ·
 τρίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶσαι, ὥσπερ ἐτύγχευ.
 Εἰ ζῶντι Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰών, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 260 αἰέμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς Ἄργεος· οὐδὲ κέ τις μιν
 κλαυθεὶς Ἀχαιῶδων· μάλα γὰρ μέγα μήστον ἔργον.
 Ἦμεις μὲν γὰρ κείτῳ πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ' ὃ δ' εὐκηλος μυγῶν Ἄργεος ἱπποβότοιο
 πολλὰ Ἀγαμέμνονέν τε ἄλοχον ὕελεσκα' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναινέτο ἔργον αἰεὶς,
 δια Κλυταιμνήστρῃ· φρεσὶ γὰρ κέρχρητ' ἀγαθήσιν·
 πὰρ δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰδοῦς ἀνὴρ, ὃ πολλὰ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδες κίων, εἰρυσθαὶ ἀχοῖναι.
 Ἄλλ' ὅτε δῃ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέθηκε δαμῆκαι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰοδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκχευ θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 275 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε χρυσόν τε,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, δ' οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἦμεις μὲν γὰρ ἅμα πλόεμεν, Τροίηνθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγώ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄχρον Ἀθηνέων,
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν,
 πηδάλιον μετὰ χειρὶ θεούσης νῆος ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, δὲ ἐκάιντο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνήσαι, ὅποτε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰτῷ

quam, reversus, perire ad-forum *meum*, ut Agamemno
 perit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-atque-gravem ne dii qui-
 dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *cum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, *mortis*
 quidem :] illi vero non-amplius reditus *vetus*, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem : quoniam novit jura et prudentiam præ-aliiis.
 Ter enim jam ipsum dicunt imperasse avis virorum :
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic :
 quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?
 ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
 Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multo præstantiorem.
 An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.
 Si viventem Ægisthum in a-dibus deprehendisset
 Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus :
 sane ei nec mortuo superfusam terram injecissent,
 sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,
 jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum
 deplorasset Acliviarum: valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,
 sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,
 divina Clytemnestra; mente enim utebatur bona :
 atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandat
 Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,
 tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,
 dereliquit avibus capturam et prædam futurum :

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;
 multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,
 multaue donaria suspendit, textiliaque, aurumque,
 perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,
 Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium
 Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phæbus Apollo
 suis mitibus telis aggrediens occidit,
 clavum in manibus currentis navis tenentem,
 Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum
 nave gubernanda, quoties ingruerant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,
 ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum
 in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

ἔξε θέων· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐρράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
 290 κύματά τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσιν.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασεν,
 ἤχι Κύδωνες ἐναίον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεία τε εἰς ἄλα πέτρῃ,
 ἐσχάτῃ Γόρτυνος, ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ·
 295 ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἤλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαζαν
 κύματα· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρεῖους
 300 Αἰγυπτιῷ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμῳ τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἐνθα πολλὸν βίστον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἤλατο ξὺν νηυσὶ κατ' ἀλλοθόρους ἀνθρώπους.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοῖσι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτοῖ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης·
 τῷ δὲ οἱ ὀγδοάτῳ καχὸν ἤλυθε διὸς Ὀρέστης
 ἀψ' ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροπονήα,
 Αἰγισθὸν δολομήτιν, ὅς οἱ πάτερα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυτο πατρὸν Ἀργείοισιν
 310 μητρόος τε στυγερῆς καὶ ἀνάγκιδος Αἰγίσθοιο·
 αὐτῆμαρ δὲ οἱ ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος αἶσαν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δευρὰ δόμων ἀποτῆλ' ἀλάλησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 εἰθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιο γέ θυμῷ
 320 ἐθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλῳσιν ἄλλαι
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 αὐτότετες οἰχνεῦσιν, ἔπει μέγα τε δεινὸν τε.
 Ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίρρος τε καὶ ἵπποι,
 325 πὰρ δέ τοι υἱὲς ἐμοί, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
 ἐς Λακεδαίμονα διὰν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτές ἐνίσπῃ·
 ψευδὸς δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
 ὅρρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὦρῃ.
 335 Ἦδ' ἂν φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ ἔτι κεν
 δευρὰ θεῶν ἐν δαίτῃ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐτοῖς ἀσπασίας.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν,
 κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
 340 νόμῃσιν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.
 Illic disjunctis *navibus*, has quidem Creteæ admovit ;
 illic Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.
 Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrrens*
 petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto ;
 hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
 lebat,] in Phastum ; parvulus autem lapis magnum fluctum
 inhibet.] Hæc quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem
 viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt
 fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris
 Ægypto admovit ferens ventusque et unda.
 Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
 Interea vero ista Ægisthus molitus-est domi tristia ,
 occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.
 Septennium vero *is* imperavit divitibus Mycenis ;
 at octavo anno ei in-perniciem venit divinus Orestes
 retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem ,
 Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.
 Atque hic quum hunc occidisset, dedit cenam-sepulcralem
 Argivis] matrisque invisæ et imbellis Ægisthi :
 eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus ,
 plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
 Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres ,
 bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
 bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
 Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
 proficisci ; ille enim nuper aliunde venit
 ex iis hominibus, unde non speraret animo
 se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ
 in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
 intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
 dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :
 sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
 aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
 in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
 Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
 mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.
 Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
 Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva :
 O senex, profecto hæc recte dixisti :
 sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
 ut Neptuneo et aliis immortalibus
 ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora *adest*.
 Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet
 diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 Dixit Jovis filia ; hi vero auscultarunt locutæ.
 Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt ;
 juvenes vero crateras coronarunt potu ;
 distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis ;
 linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶον θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
 δὴ τότε Ἰθωναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἀμφὶ ἰέσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 315 Νέστωρ δ' αὖ κατέρουε καθ'απτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσσει καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείοιο ἔνι νῆα κίοιτε,
 ὥστε τευ ἡ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἡδὲ πενιχροῦ,
 ὃς οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,
 320 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεῦδεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πᾶρα μὲν γλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 (Ὁ) ἦν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύς φίλος υἱὸς
 νῆος ἐπ' ἱκρίοισιν καταλέζεται, ὅρ' ἂν ἐγώ γε
 ζῶντος, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λήπονται,
 325 ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἴ δὴ ταῦτά γ' ἐψήρξα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ εἰοικεν
 Τηλέμαχον πείβεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἀλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ αἶψ' ἔβηται, ὅρρα κεν εὐδῇ
 330 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαιναν
 εἴμι, ἵνα θρασύνῃ θ' ἐτάρους εἶπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες δημηλικῇ μεγαθύμου Τηλεμάχου.
 335 Ἔνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν· ἀτὰρ ἡῶθεν μετὰ Καυκίωνας μεγαθύμους
 εἴμι, ἐνθά γεραίος μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δίζυρ' τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 340 οἱ τοὶ ἐλαχρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἀρίστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φήνῃ εἰειδομένη· θαμβός δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε γεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 345 Ὡ φίλος, οὗ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέῃ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις δὴ ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 350 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ὀλήθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῷ καὶ παιδεσσὶ καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέζω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τῇν τοι ἐγὼ βέζω χρυσὸν κέρασιν περιγεύσας.
 355 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἑὰ πρὸς δῶματα καλὰ.
 Ἀλλ' ὅτε δῶμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
 ἐξείρης ἔκοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 360 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἐλθούσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσαν
 οἶνου ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 οἶζεν ταμίῃ καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρον κρητῆρα κεράσσατο πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
 εὐχέτ' ἀποσπένδων, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
 365 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶον θ' ὅσον ἤθελε θυμός,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat ani-
 mus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis
 ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculi,
 cui nec lanae nec stragula multa *sint* in domo,
 quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.
 At mihi sunt lanae et stragula pulcra.
 Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi *mihi* in aedibus relinquuntur,
 hospites qui-excipiant, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva :
 bene sane haec dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.
 Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in aedibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios praecipiamque singula.
 Solum enim inter illos seniore me-profiteor esse ;
 at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,
 omnes aequales-ae-tate magnanimo Telemacho.
 Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit caesiis-oculis Minerva,
 aquile similis : stupor vero cepit omnes videntes.
 Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore.
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 Non enim quisquam hic alius caelestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quae tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandae uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero andivit Pallas Minerva.

Illos autem praebat Gereneus eques Nestor,
 filios et generos, suas ad aedes pulcras.
 Sed postquam ad-ardes venerant inclytas regis,
 ordine sedebant per sediliaque sellasque.
 His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-potu, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervae
 supplicabat libans, filiae Jovis regidem-tenens.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οὐ μὲν καυκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θείοιο,
 τρητοῖς ἐν λεγέεσσιν, ὅπ' αἰθούσῃ ἐριδούπων·
 (10) πᾶρ δ' ἄρ' ἑὺμμελίην Πεισίστρατος, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὃς οἱ ἔτ' ἡέθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθυῖδε μυχοῖ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἄλογος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 (15) ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἕξετ' ἐπὶ ἕστοισι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάρουθε θυράων ὑψηλῶν,
 λευκοί, ἀποστειλόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ῥέσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 (20) ἀλλ' ὁ μὲν ᾗδ' Κηρὶ δαμνέει Ἀϊόδας βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐρίζε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὐλὴς ἀολλῆες ἡγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐγέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεύς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασύμηδης·
 (25) τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἦρως·
 πᾶρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἀγόντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηθίνατ' ἐλδωρ,
 ἔσρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν εἰάσσομ' Ἀθήνην,
 (30) ἥ μοι ἐναργὲς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἵτω, ὅρα τάχιστα
 ἐλθῆσιν, εἰάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
 αἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἴων ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὴ οἶους·
 (35) αἷς δ' αὖ γρυσσάγον Λαέρτεια δεύρο κελύσθω
 ἐλθεῖν, ὅρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλῆες· εἵπατε δ' εἰσω
 ὁμῶσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔσρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσμένον ὕδωρ. [βοῦς
 (40) ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποπίνυσον· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ βοῆς παρὰ νῆος εἰσὶς
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορες· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, πείρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφυρὰν τ' εὐποιήτόν τε πυράργην,
 (45) οἷσιν τε γρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρὼν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 γρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεύειν
 ἀπκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κερῶν Στρατίος καὶ δῖος Ἐγέφρων.
 (50) Χέρνιβα δὲ σρ' Ἀρητός ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμῳ φέρων, ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασύμηδης
 ὄζυν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 (55) χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασύμηδης,
 ῥαπσεν ἀγγί· στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub partu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc carlebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane genita apparuit roseis digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo similem collocatur ducentes.
 Illis vero sermones exorsus est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium primam inter deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpida afferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachii socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilia, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene factamque forcipem,
 quibus quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Echephron.]
 Aquam vero ipsis Aretus in floribus cæclatis ornato le-
 bete venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minerva
 supplicabat primitias offerens, e capite pilos in ignem conji-
 ciens.] Ac postquam precati sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

150 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλοῦξαν
 θυγατέρες τε νοοί τε καὶ αἰδοίη παρὰ κούρῃς
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβη Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρουοδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 155 Τῆς δ' ἔπειτα μέλαν αἶμα ῥύη, λίπε δ' ὀστέα θυμῶς,
 αἶψ' ἄρα μιν διέγειραν· ἄφαρ δ' ἐν μηρία τάμον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ στήθεσσι δ' ἔγερων, ἐπὶ δ' αἰθοπα οἶνον
 160 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβωλα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπειτα κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λαῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 165 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπειτα λαῦσέν τε καὶ ἔγχευεν λίπ' ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ῥῶς χιτῶνα,
 ἐκ ῥ' ἀσπασίνου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 170 Οἱ δ' ἔπειτα ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυντο· ἐξόμενοι ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοικοχοεῦντες ἐνὶ χρυσοῖσι δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπειτα πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
 175 Παιδὲς ἐμοί, ἄγε, Τηλέμαχ' ἀκαλίστρεχας ἵππους
 ζεύεσθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἐζεύξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 180 ὅσα τε οἷα ἐδούσι Διοτρεφεῖς βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσαστο δίφρον·
 παρ' δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἄρ' ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν· [ὄρων,
 μάστιξεν δ' ἑλάν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 185 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὴν πολυεῖθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

Δύσετό τ' ἡέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 190 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ἐξίνα ὄηκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαίνον·
 [ἐκ δ' ἑλᾶσαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μάστιξεν δ' ἑλάν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 195 Ἰξον δ' ἐς πεδίον πυρροφόρον· ἐνθα δ' ἔπειτα
 ἦγον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκπερον ὠκέας ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἡέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera ex-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium emisissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscultantes ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non invit-
 volarunt] in campum,] reliqueruntque Pyli excelsam urbem :
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochoi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
 [eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non invit-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero non invit-
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι.

- Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱέος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ὃ' ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλεύος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπεν
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐνὶ ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστου περικλυτὸν, οἷσιν ἀνασθεν.
 10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
 ὃς οἱ τηλύγετος γένητο κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἔρατεινῃν.
 Ἑρμιονῆν, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερφερές μέγα δῶμα
 γεῖτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι μετὰ δέ σφιν ἐμέλειτο θεῖος αἰοδὸς,
 φορμίζων· δῶν δὲ κυδιστῇτῃ κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξέρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἥρωα καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
 στήσαν· ὃ δὲ προμολῶν ἴδετο κρείων Ἑτεωνεύς,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀγγυὸν δ' ἰστάμενος ἔπειτα περὸν ἔτα προσυῦδα·
 Ξεῖνοι δὴ τινε τῷδε Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαι,
 ἄνδρες δύο, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλιοι εἵκτον.
 Ἄλλ' εἶπ', εἰ σφοῖν καταλύσομεν οἴκας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὃς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μὲν ὀρχήσας προσέειπε ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηθιοῖδῃ Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάς ὥς νῆπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῦν ξεινίτια πολλὰ φαγόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ χέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ διζύος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξεινῶν, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάτο· ὃ δ' ἐκ μεγάροιο δίσταστο, κέλετο δ' ἄλλους
 ὀτρυνούσας θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι εἰς αὐτῶν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεῖσιν κάπησιν,
 πᾶρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρήνῃ λευκὸν ἔμιξαν·
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώτια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 ἠνύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἶγλη τέλειν ἦε τεληίνης,
 δῶμα καθ' ὑπερφερές Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐς ῥ' ἀσπείνουσας βάντες ἐυξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὤμῳ λαῶσαν καὶ χρεῖαν ἔλαϊον,

Quæ in Lacedæmone facta.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem caveriosam;
 ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.

Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.

Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum sponderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.

Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat , ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.

Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam ,

qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes ,

e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant ,

ex-quo semel pepererat filiam amabilem ,

Hermionen , quæ speciem habebat aureæ Veneris.

[Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum ,

vicini atque amici Menelai gloriosi ,

oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor ,

citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos ,

illo cantum auspicante , saltabant in medio.]

Hi autem in vestibulo ædium , ipsique et equi ,

Telemachusque heros , et Nestoris inclytus filius ,

steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus ,

sedulus famulus Menelai gloriosi.

Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum ,

propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :

Hospites en quidam isti *adsunt* , Jovis-alumne o Menelæ ,

virii duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.

Sed dic , utrum ipsis solvamus veloces equos ,

an ad-alium dimittamus ut-eant , qui eos amice-excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras , Boethide Eteoneu ,

antea : at nunc quidem , veluti puer , puerilia loqueris.

Profecto jam nos , hospitalia multa postquam-comedimus

aliorum hominum , hunc venimus : utinam Jupiter

in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos

hospitum , atque ipsos introduc ad-epulandum.

Sic dixit : ille vero e domo proruit , vocabatur alios

sedulos famulos , una ut-sequerentur se ipsum.

Hi vero equos quidem solverunt sub iugo sudantes :

et eos quidem alligarunt ad equina præsepia ,

apponebantque far , et hordeum album admiscuerunt :

currus autem inclinarunt ad parietes collucentes :

ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes

admirabantur *euntes* per domum Jovis-alumni regis.

Instar enim solis splendor erat , sive lunar ,

domum per excelsam Menelai gloriosi.

At postquam satiati-sunt videndo oculis ,

ad labra descendentes perpolita , laverunt.

Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo .

80 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἠδὲ χιτῶνας,
 ἔξ βα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προγῶνι ἐπέχευε φέροντα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νύψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 85 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδота πολλ' ἐπιείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 [Δαιτὴρ δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σπὶ τίθει γρύσεια κύπελλα.]
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 90 Σίτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δείνπου πασσαμένωι εἰρησόμεν' οἴτινές ἐστον
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπολώλε τοκίων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφῆν βασιλῆων
 σκηπτρογῶν· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦδες τέκοιεν.
 95 Ὡς φάτο· καὶ σπιν νῶτα βόας παρὰ πόινᾳ ὄψκεν
 ὅπτ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, τὰ βᾶ οἱ γέρα παρέθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειράθ' εἰτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 100 ἄγγι σφῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοιάτῃ οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καὶ δώματα ἡγήνεται,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνός που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 105 Ὅσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνα φίλ', ἥτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἂν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δομοὶ καὶ κτήματ' ἔσιν·
 110 ἀνδρῶν δ' ἡ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἥ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἥ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀδοῶτω ἔτει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπίας θ' ἰκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς
 115 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθά μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροὶ καὶ κρειῶν, οὔδ' ἡλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
 120 Ἔγωγ' ἐγὼ περὶ κείνα πολλὸν βίοντον συναγείρων
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπέφηνε,
 λάβρῃ, ἀνωϊστῇ, δολφ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τὰδε μέλλετ' ἀκούεμεν, οὔτινες ὑμῖν
 125 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἔπαθον, καὶ ἀνώλεστα οἶκον,
 εὐ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσίλῃ.
 Ὡν ὄρελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἱ δ' ἀνδρες σοοὶ ἐμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἵπποβοτόιο.
 130 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν οὐδύρόμενος καὶ ἀχεύων —
 πολλαῖς ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γοῇ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος χρυεροῖο γόοιο —

et lanas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis consederunt *hi* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehensens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cornam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus *oblivione* perit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptiferorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit ; atque ipsis terga bovis pingua apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendorem per domum sonoram,
 auriq̃ue, electricæ, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium hand ullus con-
 tenderit :] immortalis enim hujus ædes et possessiones sunt.
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam noc,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo *demum* anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim ibi pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impéro.
 Et e-patribus ista debetis audisse, quicumque vobis
 140 domum,] perquam habitantibus commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in anti-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periire
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero venit satietas tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσσον δδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 105 ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἔδωδ' ἔν
 μνωμένον· ἐπεὶ οὐτίς Ἀχαιῶν τόσα ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει· δγ' ἢ τέθνηκεν· δδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐξέρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὕφ' ἤμερον ὕρσε γόσιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμήριξε δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἑάσειε μνησθῆναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε περὶήσαιο.
 120 Ἔοικε δ' αὐτῷ ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδες ὑφορόφοιο
 ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐτυχτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἑρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρην, Πολύβοιο δάμαρ, ὅς ἐναὶ ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίης, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
 ὅς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὐθ' Ἑλένη ἀλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσὴν τ' ἡλακᾶτην τάλαρόν τ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεθυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακᾶτη τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνῳ ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέσειε πόσιν ἑρέεινεν ἕκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, οἵτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσονται, ἢ ἔτμνον ἑρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκοτά ὧδε ἰδέσθαι,
 αὐτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσροῶσαν —
 ὡς δὲ Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὸς εἴκοιν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κωνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθον ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἔισκαι·
 κείνου γάρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθε τε χαίται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεόμην ὅσα κείνος οἰζύσας ἐμόγησεν
 ἀμφ' ἐμοὶ, αὐτὰρ ἐπικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium-*causa* non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius-gratia, qui mihi somnum invisum-facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus-est,
 quanta Ulysses molitus-est et pertulit : huic autem destina-
 tum-erat] ipsi dolores ut-forent, mihi vero mæror semper gra-
 vissimus] de-eo, quoniam diu longe-abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus-sit : deflent certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob-patrem desiderium excitavit flus.
] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre au-
 diens,] lænam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret memnissse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte-tecto
 egressa-est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis.
 Huic autem ilico Adrasta sellam bene-factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lænæ :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Egyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulcra dona ;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita-erant.
 Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa-erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :

Scimusne jam, Menelæe Jovis-alumne, quosnam hi
 hominum se-profiteantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.
 Non enim me ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis-est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulysse
 loquebar, quanta ille, ærumnas-patens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lænam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάοφρων ἐστί, νειμεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὃδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 160 ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἔπεισθαι· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθῆσαι ἦέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὸρ καὶ οἰχομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσπαστήρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ δὲ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶς, ὃς κεν κατὰ δῆμον ἀάλοιοιεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἵκεθ', δς εἶνεκ' ἐμείο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους·
 καί μιν ἔφην ἔλθοντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἄργεῖων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἄλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύσπου Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, καὶ δώματα' ἔρευξα,
 175 ἔξ' Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἱ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμολ' αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνόαδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντες τε τερπομένω τε,
 180 πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτὸς,
 δς κείνων δύστηνον ἀνόστιμον ὄϊον ἔθηκεν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἤμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖν' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστωρος υἱὸς ἀδακρύτῳ ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσαστο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχιοι,
 τόν β' Ἡοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσθ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἐρέομεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἐστί, πείθοί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέρπομαι δούρομένοιο μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥως
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νειμεσσάμαί γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, δς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας ὅϊον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν,
 χεῖρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι χάριστος·
 200 Ἀργεῖων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ζῆστη· οὐδέ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, πέρι μὲν θεῖον ταχὺν ᾗδὲ μαχητὴν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἔπει τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ δς προγενέστερος εἴη —
 τοιοῦτο γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὅτε Κρονίων
 ὄλβον ἐπικλώσει γαμεόντ' τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἥματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγγεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquid quus.
 Plurimos enim dolores habet de-patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliares sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et aedes extruxisset,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quae circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremisset amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed haec quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurora interfecit splendidae inclytus filius:
 hujus ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem faceremus tui:
 [ipsius in aedibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, parcas mihi; non enim ego
 delector fletis inter-cenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravior quidem neutiquam
 deslere eum, quicunque mortuus fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currundo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-dncenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem mollior senescere in aedibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optinuit:

ἡμεῖς δὲ κλυθὺμόν μιν ἑάσομεν, δς πρὶν ἐτύθη·
δῶρπου δ' ἐξαυτίς μιν σώωμεθα, χειρὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθεν περ ἔσονται

215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
ὅτρπρός θεράπων Μενέλαιου κυδαλίμοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνειβή' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
νηπενθές τ' ἄρ' ὁλον τε, κακῶν ἐπιλήθων ἀπάντων.

Ὅς τὸ καταβροῖευσεν, ἐπὶν κρητῆρι μιγείη,
οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,

225 οὐδ' εἴ οἱ προπαρόιθην ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
χαλκῷ δηϊόωνεν, ὃ δ' ὀρθαλμοῖσιν ὄρωτο.

Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μὴ τιόνενα,
ἔσθλα, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρην, Θέωρος παράκοιτις,

Αἰγυπτίῃ· τῇ πλείστα φέρεει ζεῖδ' ὄρους ἀρούρα

230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μειγυμένα, πολλὰ δὲ
ἱερὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ
ἀνθρώπων· ἡ γὰρ Παιήνοός εἰσι γενέθλης.

Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' ἐνέηκε χελευσέ τε οἶνοχοῦσαι,
ἐξαυτίς μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεπές ἦδὲ καὶ οἷδε
ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ
Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δίδοι· δύναται γὰρ ἅπαντα —
ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
καὶ μύθοις τέρπεσθε· εὐκότα γὰρ καταλέξω.

240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσσοι Ὀδυσσεύς ταλασφρόνος εἰσιν ἀέθλοι·
ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερός ἀνὴρ
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, θοὶ πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικέλῃσι δαμάσας,

245 σπείρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ εὐκόως,
ἀνδρῶν οὐς μενέων κατέδου πόλιν εὐρύσγυϊαν·
ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤσχεεν,
δέκτῃ, δς οὐδὲν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
τῷ ἱελοὺς κατέδου Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδάρχησαν

250 πάντες· ἦγόν δέ μιν οἷη ἀνέγνων τοῖον ἑόντα,
καί μιν ἀνηρώτων· ὃ δὲ κερδούσῃ ἀλείενεν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λῶσον καὶ γρίον ἑάλω,
ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερόν ὄρκον,
μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναρῆναι,

255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
Πολλοὺς δὲ Τρώων κτεῖνας ταναΐχει γαλκῷ,
ἔλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἦγαγε πολλήν.

Ἐνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

260 χεῖρ', ἐπεὶ ᾗδ' μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
ἄφ' οἰκόνδ'· αἶτην δὲ μετίστανον, ἣν Ἀφροδίτῃ
ἔωχ', ὅτε μ' ἦγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης,
παιδά τ' ἐμὴν νοσφισαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.

265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero lectum quidem sinamus, qui prius incidit :

cum: nœ autem rursus memores-sinus, manibusque aquam
infundant : sermones autem etiam mane erunt
Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :

protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
luctui-iracundæ-adversum, malorum oblivionem-inducens
omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
non tota-die profuderit lacrimam de genis,
ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque;
ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,

Ægyptia; ubi plurima producit alma terra
medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
ciosa:] medicus vero *ibi* unusquisque est peritus supra
omnes] homines: sane enim Præonis sunt ex-genere.

Ac postquam immiserat, jusserratque vinum-infundi,
denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :

At ride Menelae, Jovis-alumne, atque etiam hi
virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
Jupiter bonumque malumque dat: potest enim omnia)
sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
et sermonibus delectamini: convenientia enim narraho.
Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :

sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
populo in Trojanorum, ubi passi-estis æuras Achivi.
Se ipsum plagis indecoris domans,

pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,

virorum hostium ingressus-est urbem latis-viis :

alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
mendico, qui nequiquam talis erat apud naves Achivorum :

huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi *eum* igno-
rabant] omnes: ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
et ipsum interrogabam: ille tamen astutia tergiversabatur.

Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,

non prius *me* Ulyssem inter Trojanos prodituram,
quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :

tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
Plurimos autem Trojanorum quum-interficeret longo are,

ivit ad Argivos: atque astutiae *famam* reportavit multam.
Ibi aliae Trojanæ stridule ejulabantur: sed meum pectus

gaudebat: quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
rursus domum: noxam vero desiebam, quam Venus

dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἦδ' ἂν μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἥρῳων, πολλὰν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὕτω τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 271 οἷον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἶον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ξυστῇ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κείσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, δὲ Τρώεσσιν ἐβούλετο κῆδος δρέξαι·
 καὶ τοι Διήφοβος θεοεἰκελὸς ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρίς δὲ περιστείξας κοῖλον λόγον ἀμπαφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἰσχυρὰ ἀλόχοισιν.
 280 Ὑπὲρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἤμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὥς ἐδόξας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε
 ἢ ἐξελλόμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα χερσὶ πίεζεν
 κυλεμίνῳ κρατερῇσι, σώσας δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔγ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγίων· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν δλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδήρε' ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἤδη
 295 ὑπὸν ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Ἄς ἔρατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη διωγῇσι κέλευσεν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλεῖν, στορέσαι τ' ἐφ' ὑπερθε τάπητας,
 γλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσθαι.
 300 Αἱ δ' ἔσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτοῖσι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωα καὶ Νέστορος ἀγλαῶς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦδε μυχρὴ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 παρ δ' Ἑλένῃ τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἐσάμενος περὶ δὲ ἕψας δὲυ θέτ' ὤμων,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἀντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δὲ σε χρεῖώ δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρωα,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῦνθα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτές ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἧλυθον, εἰ τινά μοι κληιδόνα πατρός ἐνίσποις.
 Ἑσθίεται μοι οἶκος, ὀλωλε δὲ πόνα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους δόμος, οὔτε μοι αἰεὶ

sane haec utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis caedem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attrectans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (κτο
 rum vocibus).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesiderenter robustis, servavitque omnes Achivos : quem
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est : Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum.] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticem ut-ponerent, et stragula polstra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 laenasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex aedibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus excelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit rosels-digitis Aurora,
 surrexit et lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab-um-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quemnam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est : Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingula opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἀδινά σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βούς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τούνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἰκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
κίνοιον λυγρὸν ὀλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὀπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
325 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μηδ' ἑλεάριον,
ἀλλ' εὖ μοι κατὰλεξον ὅπως ἦντ' ἡσας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι ταπῆρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετίλεισεν
330 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσγ' ἐπ' ἡμάτ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτέες ἐνισπε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερὸφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ῥέλον ἐνηπθῆναι, ἀνάκλιδ' αὐτοὶ ἔόντες.
335 Ὡς δ' ὅπ' ἐν ξυλόχῳ ἑλαφος κρατερὸιο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεηνεῖας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐλὼν εἰς ἡλυθεν εὐνήν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.

Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλών,
τοῖος ἦν, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἑριδὸς Φιλομηλεῖδ' ἐπάλασεν ἀναστὰς,
κάδ' ὅ' ἔβαλε κρατερῶς, κεγράφον δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖος ἦν μνηστῆρσιν δμιλῆσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσασαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μέν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιχεύσω.

Αἰγύπτῳ μ' ἐτι δεῦρο θεοὶ μεμακῶτα νέεσθαι
ἔσθον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τελεέσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνησθαι ἐφετμέων.]
Νῆσος ἔπειτ' αἰς ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάρῳιθε — Φάρον δὲ ἐκ κελύκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηὺς
ἦνυσεν, ἢ λιγυρὸς οὖρος ἐπιπνεύεισιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμῇν εὐόρμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀρυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.

360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἦματ' ἔχον θεοί, οὐδέ ποτ' οὖροι
πνεύοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἳ βρά τε νηῶν
πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κανὴν πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτόος ἱρθίμου θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
Εἰδομένη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἢ μ' ὅσῳ ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἱρθυάσσκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.

370 Ἡ δ' ἐμεῦ ἄγχι στήσα ἔπος φάτο φωνήσεν τε·
Νήπιός εἰς, ὧς εἶνε, λίην τόσον, ἢ ἡ χαλῖρων;
ἢ ἐκὼν μεθίεις, καὶ τέρπειαι ἄλγεα πάσχω,
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius sevam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis: valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiariis, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effect
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi:
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus:] dii boni! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Ut vero quando in lustru cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert:
ita Ulysses illis durum fatum inferet.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisi-sunt autem omnes Achivi,
talis cum-procis quoque congregaretur Ulysses:
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.
De-isulis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam:
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi:
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumpta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea: huic enim maxime sane animum commovi;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis: urgebat vero ventrem fames.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est:
Stullus es, o hospes, tantopere, au desipiens?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύναισι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων·
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἐρέω, ἥτις σύ πέρ ἐσσι θεάων,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νῦ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾶ καὶ ἔδῃσιν κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅτε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδόμιος·
 τόνδε τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἐμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἴ πως σὺ δύναιο λοχυσάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, Διοτρεφές, αἴ κ' ἐύελθῃς,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰγόμενοιό σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζου σὺ λόχον θεοῖο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδὼν ἢ προδαιὶς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἦμος δ' ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 ἤμος ἄρ' ἐξ ἄλλος εἰσι γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 ποιητὴ ὑπὸ Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὴ καλυφθεὶς·
 ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμάται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἄνθρωποι εὐδουσιν, πολὺς ἄλλος ἐξανδύσαι,
 πικρὸν ἀσπνέουσιν αἰὼς πολυθενθεὸς ὁδμήν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαοῦσα, ἄμ' ἡοὶ φαινομένην φιν,
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐστέλμασιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὁλοφῶτα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἐπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπᾶσσεται ἡδὲ ἰδῇται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεύς ὡς πῶεσι μήλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατεννηθέντα ἰδῇσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω χάρτος τε βίη τε·
 αὐτὴ δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενον περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος πεῖρησεται, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ γίγνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχμεν μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῇ σ' αὐτὸς ἀνέρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατεννηθέντα ἰδῇσθε,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως εἰρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰπὼς ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, δὴ ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἤϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κινῶντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit: sed ego ipsam respondens allocutus-sum: eloquar tibi, quæcunque tandem es dearum, quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor immortales offendisse, qui cælum latum habitant. Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt) quisnam me immortalium impedit, et arcet ab-itinere, reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam: illa autem statim respondit, præstantissima dearum:] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo. Versatur quidam hic senex marinus verax, immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris totius fundos novit, Neptuno subserviens: huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse. Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere, ille tibi dicat viam et mensuras itineris, reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum; ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis, quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit, absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit: at ego ipsam vicissim allocutus-sum: ipsa nunc explica tu insidias divini senis, ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat: difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam; illa vero continuo respondit, præstantissima dearum:] enimvero ego tibi, hospes, has valde vere enarrabo. Quando sol in-medium cælum ascenderit, tunc e mari emergit senex marinus verax, flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obiectus:] egressusque decumbit sub specubus cavis: circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulchræ Halosyd-næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ, acerbum exspirantes maris perprofundi odorem. Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente, colloco vos ex-ordine: tu vero diligenter elige socios tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt. Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis. Phocas quidem primum numerabit, et obibit: ac postquam omnes per-quinos-numerarit et inspexerit, cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium. Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis, tum deinde vobis curæ-sit roburque visque: illic vero tenete oblectantem et nitentem licet elabi. Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcunque in terra reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis: vos autem firmiter tenete, magisque premitte. Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis, talis apparens, qualem decubuisse videritis, tum vero desiste a-vi, solveque senem, heros: interroga vero, deorum quisnam te affligat; reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem. At ego ad naves, ubi stabant in arenis, ibam: multa vero mihi cor in-profundo-agitat ab eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυον ἠδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλίσσαμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίνη νύξ·
 330 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦτα, πολλὰ θεοὺς γυνούμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποιθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 335 Τόφρα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἄλγησιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 340 ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνύτατος λόγος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκάων ἄλιотρεφένων ὀλωτάτος ὁμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κῆτει κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 345 ἀμβροσίνη ὑπὸ ῥίνα ἑκάστω θῆκε φέρουσα,
 ἥδ' ὅ μάλ' ἀνείουσαν, ὅλεσε δὲ κῆτος ὁμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοῖον μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλδος ἤλθον ἀλλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 350 Ἐνδὺς δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλδος, εὐρὲ δὲ φώκας
 ζατρεφάς· πᾶσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὥισθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰσχύοντες ἐπεσσύμεσθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 355 βαλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠϋγένειος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς·
 γίγνεται δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτλων.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμενέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 360 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίατ' ὁ γέρον, ὀλοφῶϊα εἰδὼς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἄτρεός υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλᾶς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἄεχοντα λοχησάμενος; τέο σε χρῆ;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 365 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπύνει ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκνωρ [εἰς] —
 εὐρέμεναι δύναιμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 370 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὠφέλλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 βέξας ἱερὰ καλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἵκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 375 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διυκετέος ποταμοῖο,
 αὐτὶς ὕδωρ ἔλθῃς βέξης θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 380 καὶ τότε τοι δώσουσιν δδὸν θεοὶ, ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 conamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-patentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpsisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocaram in-mari-nutritarum teterrimus odor :
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium :
 ambrosiam naribus unicuique supposuit asserens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venere confertæ : eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesas : omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis :
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est :
 Quisnam tibi, Atræi filii, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est :
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιγὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπεσὶν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τέλειω, γέρον, ὅς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἥε τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νῆος,
 490 ἥε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμονι τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάρμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδὲ τί σε χρὴ
 ἴδμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδὲ σέ φημι
 δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δ' αὖτο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρεὶ πόντῳ.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχὴν ἔτρεμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νῦν κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐλθόμενός περ Ἀθήνη,
 εἰ μὴ ὑπερφύλον ἐπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἐκλυεν αὐδῆσαντος·
 αὖτις ἔπειτα τρίαῖναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραῖν πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μένει, τὸ δὲ τρύφος ἐμπεσε πόντῳ,
 τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον οφειζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἄρ' οἶμαι κατὰ πόντον ἀπέριονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὺς δέ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σώωσε δὲ πόντινα Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰτῶ
 515 ἔξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, μεγάλα στενάχοντα,
 ἄγρου ἐπ' ἔσχατιν· θοὶ δώματα ναῖε Θυσίας
 τὸ πρῖν, ἀτὰρ τότε ἔναϊε Θυσιστάδης Αἰγισθος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμῳν,
 520 αἶψ' δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οὐκαδ' ἔκοντο·
 ἦτοι δ' μὲν χαίρων ἐπεβήσето πατρίδος αἴης,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν βα καθέισεν
 525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλαθοι παριῶν, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἔμην ἀγγελῶν πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολὴν ἐφράσσατο τέγγην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκόσι φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ δ' βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄγεσιν, ἀεικέα μερμήριζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ὄλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum:

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
 an aliquis peritit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu ab aque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.

Multi enim illorum domiti sunt, multi vero relict; i
 duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 in reditu perire: pugnae vero etiam tu interfuisti.

Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-pondo.

Ajax quidem apud naves domitus est longis-remis-instruda

Gyris eum primum Neptunus admovit,
 petris magnis, et salvum-eduxit e-mari:

et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset
 peccatum:] dixit vel invitis diis se evitaturum magnos bu-
 ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem:
 statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyræam petram, et absceidit ipsam:

et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari:] cui Ajax primum insidens valde percussus erat;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi perit, postquam hiberat salsam aquam.]

Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis: servavit enim eum veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum
 perventurus, tum vero ipsum abreptum procella
 pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,
 agri ad extremam-oram; ubi sedes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,
 retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt:
 sane ille quidem gaudens ingressus est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam: multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram

Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-
 rat] Ægisthus dolosus eo ducens: promisit autem mercedem,
 auri duo talenta: observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemnonem
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturus ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-
 chinam:] electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum.
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδων ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

Ὡς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαίον δ' ἐν φαρμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
ἤβελ' ἐπὶ ζῶειν καὶ δρῆν φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
ὃ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρεὺς υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὐτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἀνυσὶν τινα δήμεν· ἀλλὰ τάχιστα
πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶν γέ κίχρσαι, ἥ κεν Ὀρέστης
κτείνειν ὑπορπάμενος· σὺ δέ κεν τάρου ἀντιβολήσαιο.

Ὡς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
αὐτὶς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀννυμένω περ, ἰάνθη·

καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἐπὶ ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.

[ἢ θανών· ἐθέλω δέ, καὶ ἀννυμένως περ, ἀκοῦσαι.]

Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
ὣς ἄερέτω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναῶν·

τὸν δ' Ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσμεν· ὁ δ' οὐ δύναται ἢν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ παρά νῆες ἐπιρρητοὶ καὶ ἑταῖροι,

καὶ κῆρ μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σὺ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν·
ἀλλὰ σ' ἐς Ἥδυσιον πεδίον καὶ πείρατα γαῖης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους·

ἧ περ ῥῆσιτῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
ὦ κρεττός, οὐτ' ἄρ' χειμῶν πολλὸς οὔτε ποτ' ὄμβρος,

ἀλλ' αἰὲλ Ζεφυροῖο λυγρὴν πεινόντας ἀήτας

Πεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχουσιν ἀνθρώπους·
ὅσους ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἔσσι.

Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἔγνων ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν
ἦτα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατηλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
ὄρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

ὃ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν κάμπρυντον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλλα διὰν,

ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἔισης·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

ἔξθ' ὁ ἔξομενοι πολλὴν ἄλα τύττον ἑρετμοῖς.

Ἄψ' οὐ εἰς Αἰγύπτιοι, Διυπετέος ποταμοῖο,
σῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν γόλον αἰὲν ἐόντων,
ἡγεῖν Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἦν' ἀσθεστον κλέος εἴη.

Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· δίδωσαν δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοὶ μ' ὥκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἑμοῖσιν,
ὅρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·
καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui cum sequebantur,] nec quisquam Ægisthi; sed strati sunt in ædibus.

Sic dixit; at mihi contractum est carum cor;

sed iam in arenis sedens, nec mihi cor volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram, tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atrei filii, longo tempore indesinenter sic fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed citissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias. Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes interfecit præveniens: tu vero sepulture occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lætabatur: et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina, qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est: filius Laertæ, in Ithaca aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,

Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate detinet: illeque non potest in suam patriam terram pervenire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii, qui ipsum debeant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelae, in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber, sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis

ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,

cœnamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus æqualibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Ægypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii, constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Aggressi Agamemnoni tumulum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in ædibus meis, donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

600 τρεῖς ἵππους καὶ δῖπρον εὖζουν· αὐτὰρ ἔπειτα
δῶσω καλὸν ἀλῆσον, ἵνα σπένδῃσθαι θεοῖσιν
ἀθανάτοισι, ἐμῆθεν μνησθῆνός ἤματα πάντα.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρκεαι.

605 Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεγοίμην
ἤμενος, οὐδὲ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπασσι τε σοῖσιν ἀκούων
τέρπομαι — ἀλλ' ἦδ' μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεαι.

600 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δόιης, κειμήλιον ἔστω·
ἵππους δ' εἰς Ἴθάκην οὐκ ἄξιόμαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολλὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
πυροὶ τε ζεταί τ' ἥδ' εὐρωφυεὲς κρί λευκόν.

605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λιμῶν·
αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποπότοιο.
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππηλάτος οὐδ' εὐλείμων,
αἰὲν ἄλλ' κεκλιᾶται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
610 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξε νῆπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Αἰψάτοος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναιμαι γάρ.
Δῶρον δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
δῶσω δ' ἀλλίστον καὶ τιμηστάτον ἔστιν.

615 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράναι·
ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἐὼς δόμος ἀμφικάλυψεν
κεῖσθε με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὑπάσσαι.

620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεῖοιο βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐθόροα οἶνον·
σίτον δὲ σφ' ἄλοχοι καλλικηδέμενοι ἔπειπον.
Ὡς οἱ μὲν περὶ δαίπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —

625 Μνηστήρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν ἔτερποντο καὶ αἰγανέησιν ἱέντες,
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
Ἀντίνοος δὲ καθίστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἀρχοὶ μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἑσχατ' ἀριστοί.
630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νηήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνείρομένους προσέειπεν·

Ἄντιν', ἥ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἥ καὶ οὐκί,
ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
νήα μοι οἴγ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
δωδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
ἀδμήτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
ἐς Πύλον οἴγ' εἶσθαι Νηλῆϊον, ἀλλὰ πού αὐτοῦ
630 ἀργῶν ἢ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥ τε σὺδ' ὦτ'.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπειθεὺς υἱός·
νημερτέες μοι ἐνίσπε, πότε ὥρμετο καὶ τίνες αὐτῷ
κοῦροι ἔποντ'· Ἰθάκης ἐξαιρέτοι ἦ εἰσι αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
dabo pulcrum poculum , ut libes diis
immortalibus , mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] Atride , ne sane me multo tempore hic detine.

Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
sedens , nec me domus caperet desiderium , nec parentum :
vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans ,
oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.

Donum autem , quodcumque mihi dederis , sit quod-recom-
possit ;] equos vero in Ithacam non ducam , sed tibi ipse
hic relinquo oblectamentum : tu enim campo imperas
lato , in quo quidem lotus multus , in quo cyperus ,
triticumque , et far , ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata , nec omnino pratium :
capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-to-
nis-pratis-instructa ,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus ,
manuque eum demulsit , verbumque dixit et elocutus est :

Sanguinis es boni , care fili , quippe-talia loqueris :
atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.

Donorum autem , quæcumque in mea domo recondita jaceat ,
dabo , quod pulcerrimum et pretiosissimum est.

Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
est totus , auro autem labra supra-munita-sunt ;
opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
mus heros.] Sidoniorum rex , quando ejus domus suscepit
illuc me in-redditu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Convivatores autem in ædes ierunt divini regis :
illique adducebant quidem oves , afferebantque validum vi-
num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite intul-
erunt.] Sic illi quidem circa cœnam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssidis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
in facto-arte pavimento , ubi antea insolentiam exercebant.
Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ ,
principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
His autem filius Phronii Noemon prope accedens ,
Antinoon verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe , numquid scimus in mente nostra , an etiam nos-
quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
navem mihi abiti abducens ; mihi vero opus est illa ,
Elidem in spatiosam ut-trajiciam , ubi mihi equæ
duodecim feminae , subtilus autem muli patientes-operis
indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescebant ; non enim po-
tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam , sed alicubi illic
in-agris , aut apud-oves esse , aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est , Eupithei fi-
lius :] vere mihi dic ; quando abitis , et quinam illum
juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacæ electi , an sui ipsius

θῆτάς τε δμῳές τε; δύναίτ' οὐ καὶ τὸ τελέσσαι.

645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
ἤ σε βίη ἄεκοντος ἀπήυρα νῆα μελαιναν,
ἢ ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπύζατο μῦθῳ;

Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἀντίον ἠΐδα·
αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
650 ὅππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
αἰτίῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήλασαι δόσιν εἶη.

Κοῦροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μετ' ἡμέας,
οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἢ ἐθεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα εἴωκει.

655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
χρῆζόν ὑπῆριον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε.

Ῥς ἀρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
μνηστῆρες δ' ἀμυδὸς καήισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.

660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός,
ἀχνύμενος· μένος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμελαιναι
πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην·

Ῥ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτέλεσθη
Τηλεμάχῳ, δδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.

665 Ἐκ τόσων δ' ἀέκῃτι νέος παῖς οἴχεται αὐτῶς,
νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
Ἄρξει καὶ προτέρῳ καχὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἳ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.

Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκοσ' ἐταίρους,
670 ὅρρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσσομαι ἠδὲ φυλάξω
ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σαμίου τε παιπαλοέσσης·
ὥς ἂν ἐπισμυγεῖρός ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.

Ῥς ἔραθ'· οἳ δ' ἀρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον·
αὐτίκα ἔπειτ' ἀνσάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

675 Οὐδ' ἀρα Πηνελόπεια πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυστος
μύθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, δς ἐπεύθετο βουλὰς,
αὐλῆς ἐκτὸς ἐὼν· οἳ δ' ἐνόοι μῆτιν ὕφαινον.

Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα Πηνελοπείῃ·
680 τὸν δὲ κατ' οὐδῶ βάντα προσνύδα Πηνελόπεια·

Κῆρυξ, τίπτε δὲ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
ἦ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσῆος θείοιο,
ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες μῆδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες

685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον καταχειρίζετε πολλόν,
κῆρσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παιδὲς ὄντες,

οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
690 οὔτε τινα ῥέξας ἐξάιστον οὔτε τι εἰπὼν
ἐν δῆμῳ; ἦτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
ἄλλον κ' ἐμβαλεῖν βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.

Κείνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ αἰεκέα ἔργα
695 ρζίνεται, οὐδὲ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τῇν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
αἶ γάρ δῃ, βασιλεία, τοδὲ πλεῖστον καχὸν εἶη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perlicere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est:
ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
quando vir talis, habens curas in animo,
petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
illi eum secuti sunt; ac ducem ego conscendentem vidi
Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in omnibus similis erat.
Sed hoc miror: vidi hic Mentorem divinum
heri sub auroram; tunc autem conscendit navem in Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus est animus generosus;
proci autem simul consedere, et cessarunt a certaminibus.

Inter eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
dolens: furore autem multum præcordia circumfusa nigro
sanguine implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes
erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum
est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
perfectum iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
navē deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet ut ulterius malum esse: sed ei ipsi
Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.

Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
ut eum ipsum venientem insidiis excipiam, et observem,
in freto Ithacæque Samique asperæ:
ut cum sua-perniciē naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per longum tempus fuit in scia
sermonum, quos proci in mente profunde cogitabant;
præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
extra aulam quum esset: illi vero intus consilium texebant.

Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ:
hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope;

Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?

an ut dicas ancillis Ulyssis divini,
a labore ut cessent, illisque ipsis convivium apparent?

Ne ambientes me neque alio decedentes,
ultimum et postremum nunc hic cœnent!

Qui frequenter congregati, victum absunitis multum,
possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a patribus
vestris pridem audisti, pueri quum essetis,
qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
in populo? qui utique est mos potentium regum,
alium ut oderit quis mortalium, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit:
sed vester quidem animus et indigna facinora
apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens:
utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἄλλα πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, δ' μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν δέει χαλκῷ,
 οἰκαδὲ νισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός Ἀκούην
 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἢ δ' ἐς Λακεδαίμονα διᾶν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἄμφασίη ἐπέων λάβει· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 705 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ὅφρ' ἐδὲ δὴ μιν ἔπασσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεῶ
 νηῶν οἰκυπόρων ἐπιθαίνεμεν, αἴθ' ἄλλος ἔπποι
 ἀνδράσι γίγνεται, περὶ οὗσι δὲ πούλιν ἐφ' ὕγρην.
 710 Ἦ ἴνα μὴ δ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
 Τὴν δ' ἡμίθεο' ἔπειτα Μίδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθεται
 πατρός εἰς ἡ νόστον, ἥ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄγος ἀμπεχυῖθι θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δίσρῳ ἐφῆζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἔζε πολυκυμήτου θαλάμοιο,
 οἶκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶαι μινύριζον
 720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἑσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' ἀδινὸν γόωσα μετῴδα Πηνελόπεια·
 Κλυτέ, φίλαι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ἰμοῦ τράφην ἢ δ' ἐγένοντο·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 725 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος]
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀρ-
 γεῖν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνθρεῖψαντο θύελλαι
 ἀκλῆα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἄκουσα.
 Σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
 730 ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὅππῃ ἐκείνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμεν ταύτην δόδον δρμάνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
 ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 735 Ἄλλὰ τις ὀτρυνῶς Δολιόν καλέσειε γέροντα,
 δμῶ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατήρ ἐτι δεῦρο κιοῦση,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
 εἰ δ' ἄν ποῦ τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφῆνας
 740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάσασιν
 δν καὶ Ὀδυσῆος φθίσει γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατὰ κτανε νηλεὶ χαλκῷ,
 ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ· μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπιτεύσω.
 745 Ἦ δὲ ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοι ἑρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἄλλ' ὕδρηνάμενη, καθαρὰ χροῖ' εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravius aliud
 proci meditantur, quod ne perficiat Saturnus :
 Telemachum cogitant interficere acuto aere,
 domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
 patris famam] in Pylum sacram et in Lacedaemoneon dis-
 nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor
 diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
 lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :

Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsi
 oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum hamidum.

An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinqueretur?

Hæc autem respondit deinde Medon, prudentia sciens
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.

Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.

Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque im-
 plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ erant
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejusabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :

Audite, amicæ; nimios enim mihi Olympias dolores de-
 præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natae sunt :
 quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :

[eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos
 nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellæ
 inglorium ex ædibus, nec de-abeuntis audivi.

Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæque
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.

Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris;
 aut me mortuam in ædibus reliquisset.

Sed aliquis prompte Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater hac emi,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrimæ

Laertæ hæc omnia assidens enarrat :

si forte aliquod ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
 ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.

Hanc autem rursus allocuta est dilecta matris Euryclea
 puella cara, tu quidem me interfice sævo aere,
 vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.

Noveram ego ista omnia; præbui autem illi, quæcumque
 habebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnam
 jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abissæ se rescivisses :
 quo ne flens corpus pulcrum læderes.

Verum tu quando-lavaris, paris corpori vestibus sanis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὐχρ' Ἀθηναίῃ, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
ἢ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσαι.

Μηδὲ γέροντα κάκου κακαυμένον· οὐ γὰρ οἷω

750 πᾶγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρχεισιάδαο
ἐγθέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν
δωμάτ' ὅ' ὑπερφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.

Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, σγέθε δ' ὅσσε γόοιο.

Ἥ δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἑλοῦσα,
760 εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρπτο δ' Ἀθήνην.

Κλυθὶ μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἰποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
ἢ βοὸς ἢ διὸς κατὰ πίονα μηρί' ἔκην,

765 τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σάωσον·
μνηστῆρας δ' ἀπάλαμ'ε κακῶς ὑπερηνορέοντας.

Ὡς εἰπὼς ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.

Μνηστῆρες δ' ἠμαδόσαν ἀνὰ μέγαρα σκίοντα·
ὥδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·

770 Ἥ μάλ'α δὴ γάμον ἔμμι πολυμνήστη βασιλεια
ἀρτυεῖ· οὐδὲ τί οἶδεν, δ' οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.

Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Δαιμόνιοι, μύθους μὲν υπερφίλους ἀλέασθε

775 πάντας ὁμῶς, μὴ πού τις ἐπαγγεῖλησι καὶ εἰσω.

Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
μῦθον, δ' δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.

Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ'· εἰκοσι φῶτας ἀρίστους·

βᾶν δ' ἱέναι ἐπὶ νῆα θοῇν καὶ θίνα θαλάσσης.

780 Νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἀλὸς βένθοδος ἔρυσσαν·

ἐν δ' ἱστών τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
ἤρτύναντο δ' ἔρετμ'α τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
[πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·]
τεύγεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.

785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὥρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.

Ἥ δ' ὑπερνώῃ αὐθι περίφρων Πηνελόπεια
κεῖτ' ἀρ' ἄσιτος, ἀπαστος ἰδθῆτος ἢ δὲ ποτήτος,
δρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,

790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφίλοισι δαμείῃ.

Ὅσσα δὲ μερμήριξε λῶων ἀνδρῶν ἐν δμῳ,
δείσας, ὁππότ'ε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγῶσιν·
τόσσα μιν δρμαίνουσαν ἐπὶ λυθε νήδυμος ὕπνος·
εὔδε δ' ἀνακλιθνεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.

795 Ἐνθ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,

Ἰρθίμη, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,

τὴν Εὐμήλος ὅπνιε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων.

Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος οἰοῖο,

800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώσαν,

παύσειε κλαυθμοῖο, γοοῖο τέ δακρυόεντος.

Ἐς θάλαμον δ' ἐπέστη παρὰ κληίδος ἱμάντα,

στῆ δ' ἀρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὐδεις, Πηνελόπει'α, φίλον τετιγμένη ἦτορ;

805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βρεῖα ζῶντες

supplica Minervæ, filię Jovis ægidem-tenentis :

hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.

Neu senem afflige afflictum : non enim existimo

penitus diis beatissobolem Arcesiadao

invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
domos excelsas, et procul sitos pingues agros.

Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :

Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,

si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses

aut bovis aut ovis pingula femora adolevit :

horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
procos vero averte male superbientes.

Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.

Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina

apparat ; neque omnino novit, quod suo caedes filio parata-est.

Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.

Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :

Mirifici, sermones quidem insolentes fugite

omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.

Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus

sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.

Sic locutus, elegit viginti viros optimos :

profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.

Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :

ac malum imposuere et vela navi nigra :

aptaruntque remos vertebris in coriaceis ;

[omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]

arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.

Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :

illic autem cornam sumserunt, expectabantque vesperem su-
pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,

cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,

an ille a procis insolentibus domaretur.

Quanta autem cogitat leo virorum in turba,

timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :

tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :

dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.

Ibi autem aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;

simulacrum effinxit, corpore autem assimilatam-erat mulieri,

Iphithimæ, filię magnanimi Icarii :

quam Eumelus duxerat, in Pheris ædes habitans.

Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,

dum Penelopen lamentantem, flentem,

compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.

In thalamum vero ingressa-est ad serje lorum ;

stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :

Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?

nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίειν, οὐδ' ἀχά/χθαι· ἐπεὶ ῥ' ἐτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοὺς ἀλιτῆμενός ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἥδ' ὁ μάλα κνώσσοις ἐν ὄνειρέϊσι πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἦλυθες; οὔτε πάρος γε
πώλῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καὶ με κέλεαι πύσασθαι οἷζυός ῥ' ὀδυνῶν
πολλῶν, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

815 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
γῶν αὐ παῖς ἀγαπητός ἐβή κοίτης ἐπὶ νῆος, [γὰρ]
νῆπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.

Τοῦ δ' ἐγὼ καὶ μάλλον ὀδύρομαι ἥπερ ἐκείνου·
820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια, μήτι πλῆσιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἴν' οἴγεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ἰέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·

825 Ὀάρσει, μὴδ' ἐτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λίην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, ἦγτε καὶ ἄλλοι
ἀνέρες ἡρῆσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίῃ· σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει·
ἢ νῦν με πρόηκε, τειν τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεὸς ἔσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνον οἷζυρόν καταλέξον,
εἴπου ἐτι ζῶει καὶ δρᾷ φάος ἡελίοιο,
ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει δγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλῳ βάζειν.

Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη

ἐς πνοίας ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν

840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἶπὺν ἐνὶ φρεσὶν δρμαίνοντες.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἀλλὶ πετρήεσσα,

845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδουμοι· τῇ τόνγες μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεὺς σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεγέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὄρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θωϊκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὕψιβρεμέτης, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

8 Τοῖσι δ' Ἀθηναίῃ λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

flere, neque afflictari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cūr, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
venitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumma ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam ilhus :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patialur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum olscu-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.

Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæ-que audivistis vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum olscu-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivate is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis cantico.

Proci vero consensua nave navigabant humidas vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consensum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης·

Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,

μή τις ἐτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω

σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσίμα εἰδώς·

10 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα βέζοι.

Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θεοῖο

λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσγων,

Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη

15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἱκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,

οἳ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.

Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμᾶσιν,

οἴκαδε νισόμενον· ὁ δ' ἔῳ μετὰ πατρός ἀκούη

20 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

τάκων ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

οὐ γάρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,

ὥς ἴτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσσειαι ἑλθών· [γάρ —

25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένους — δύναται

ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται,

μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέως ἀπονέωνται.

Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἡῦδα·

Ἑρμεία· σὺ γάρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι·

30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,

νόστον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὥς κε νῆται,

οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·

ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴν πολυδέσμου πῆματα πάσγων

ἤματι χ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβωλον ἱκοίτο,

35 Φαίηκων ἐς γαίαν, οἳ ἀρχέθιοι γεγάσιν·

οἳ κεν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσουσιν,

πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλις ἐσθῆτά τε δόντες,

πολλ', ὅσ' ἀν' οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,

40 ἐπεὶ ἀπῆκων ἦλθε, λαῶν ἀπὸ λῆϊδος αἴσαν.

Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι

ἄκον ἐς ὑπόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.

Αὐτίκα ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσαστο καλὰ πέδιλα,

45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,

ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

Ἐδρετο δὲ ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,

ὣν θέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.

60 Πιερὴν δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντου·

σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρφ' ὄρνιθι ἰοικώς,

ὅτε κατὰ δεινοῦς κολποὺς ἄλως ἀτρυγέτοιο

ἰχθύς ἀγρώσων, πυκινὰ περὶ δεύεται ἄλμυ·

τῷ ἱελεὸς πολέεσσιν ὀχῆσαστο κύμασιν Ἑρμῆς·

65 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐούσαν,

ἐνθ' ἐκ πόντου βᾶς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,

ἦεν, ὅρρα μέγα σπῆος ἱέτο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ

καὶ ἐν εὐπλοκάμῳ· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἐούσαν.

Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχάρῳ μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,

nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit

sceptrifera rex, neque animo justa sentiens;

sed semper durus sit, et injusta faciat.

Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,

civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;

sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,

Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate

detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,

domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fam-

am] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:

filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!

nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,

ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?

Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),

ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,

proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :

Mercuri : tu enim itidem et in-aliis nuntius es :

Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,

reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,

nec deorum ductu, nec mortalium hominum;

sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens

die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,

Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;

qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,

deducuntque in nave caram in patriam terram,

æque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,

plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,

etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-

nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire

domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.

Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,

immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,

sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.

Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,

quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :

hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.

Pieræ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :

festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,

quæ circum magnos sinus maris infructuosi

pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :

huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :

sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,

tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,

vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-

pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.

Ignis quidem in focus magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δῶιδαι,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον αἰοιδίᾱουσ' ὅπῃ καλῇ,
 ἱστὸν ἐποιομένην, χρυσίῃ χειρὶδ' ὕφαινεν.
 Ὕλῃ δὲ σπέος ἀμφὶ περὶ κείῃ τηλεθόσσω,
 κλήθρη τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορώναι
 εἰνάλῃαι, τῇσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώουσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξείης πύσους βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναί ἀλλυδὶς ἄλλῃ.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἡδὲ σελίνου
 θήλῃων ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατοι τε πελῶν
 θηθήσαιντο ἰδὼν καὶ τεργεῖν φρεσὶν ᾗσιν.
 75 Ἐνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεῖφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἔω ἠγήσατο θυμῷ,
 αὐτὶς ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν οὐδέ μιν ἀντὶν
 ἡγνοήσεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεῶων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπροθι δόματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτεμνεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέβην,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, διὰ θεῶων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασσα φαιεῖν, σιγαλόεντι·
 τίττε μοι, Ἑρμεία χρυσόβρατι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὐτι θαμνέει.
 Αὔδα δ' τι φρονεῖς; τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πίνει καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεῖφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἥραρε θυμὸν ἰδωδῇ,
 καὶ τότε δή μιν ἔπαισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐρωτᾶς μ' ἔλθοντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τὸν δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμῃσι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἀγγὶ βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέζουσι καὶ ἐξάτους ἐκατόμβας.
 Ἰὰ ἀλλὰ μάλ' οὐπὺς ἐστί Διὸς νόον εἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἄλῃωσαι.
 105 Φησὶ τοὶ ἄνδρα παρῆναι διζυρώτατον ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστου περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῃ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔησαν
 οἰκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἀνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμόν τε φέρων καὶ κύμα πελάσεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν δλέσθαι·

cedrique fissilis thyiæque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulchra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitet) ;
 neque Ulyssē magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? anle quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectum est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritum-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærummosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἦς φάτο· βίγησεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων,
καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πεπορέντα προσηύδα·
Σχέτλιοι ἔστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,

οὔτε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
ἄμραδ' ἦν, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοήτην.

Ἦς μὲν, δὲ Ὀρίων' ἔλετο βοδονάκτυλος Ἥως,
τόρρα οἱ ἠγάσθε θεοὶ βρεῖα ζῶντες,
ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόβροχος Ἄρτεμις ἄγνῃ
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικισμένη κατέπερνε.

Ἦς δ' ὁπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
ᾧ θυμῷ εἴασα, μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
νεῦν' ἐνὶ τριπόλῃ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπερνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
Ἦς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.

Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρώπῃσι βεθαῶτα
οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλασσε ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
[Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσεν.]

Τὸν μὲν ἐγὼ φίλον τε καὶ ἔτρεπον, ἥδ' ἐφασκον
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
Ἄλλ' ἐπεὶ οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεόν οὐθ' ἀλιῶσαι·
ἔρβέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,

πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δὲ μιν οὐπὶ ἔγωγε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Αἰτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποκίψεο μῆνιν,
μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
ἦ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
ἦ, ἐπειδὴ Ζηὺς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.

Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
δακρυόφιν τέρσοντο κατελθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
νόστον ὀδυρομένην, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἱαύεσμεν καὶ ἀνάγκη

ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
[δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα εἰδών.
Ἄγχου δ' ἰσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων·

Κάμμορε, μὴ μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
φθινέτω· ἦδ' ἦν γάρ σε μάλ' ἀπρόφραστον ἀποπέμψω.
Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζωο χαλκῷ
εὐρείαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
ὑψοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.

Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν
ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύχοι·
εἵματα τ' ἀμψίεσω· πέμψω δὲ τοι οὖρον ὀπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire
domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis !
qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire
palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.
Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora,
tamdiu illi invidebatis dii facile viventes,
donec ipsum in Ortygia aureum-soliium-habens Diana casta
suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-Iasione pulcras-comas-habens Ceres,
suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili,
novall in tertio; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesce.
Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem
solum; quoniam ei navem celerrim corusco fulmine
Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Ibi huc alii quidem omnes perierunt strenui socii,
ipsum vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutrebam, ac dicebam
me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes.
Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem agidem-
tenentis] nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere;
valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam
ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socii,
qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubeus consulam, neque celabo,
quomodo plane incolomis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus-est internuntius Argicida :
sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
ne-forte tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :
ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha,
ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi
a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis aetas
ob-reditum lugentem, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate
in specubus cavis, nolens apud volentem :
die vero in petris et litoribus sedens,
[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]
pontum infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
Prope autem astans eum allocuta-est nobilissima dearum :

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas
consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.
Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi aere
latam ratem : ac tabulata fige in ea
alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum
imponam animo-gratum, quae tibi famem arceant :
vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἱχθαι,
αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε.
Ὡς φάτο· βίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καί μιν φωνήσας ἔπεα περόνεντα προσηύδα·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μῆδεαι οὐδ' ἐτι ποιμπῆν,
ἧ με κέλειαι σχεδὴν περάαν μέγα λῆϊμα θαλάσσης,
175 θεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
180 Ὡς φάτο· μειδῆσεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων,
χειρὶ τέ μιν κατέρεζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥ δὲ ἀλιτρός γ' ἔσοι καὶ οὐκ ἀποφύλια εἰδώς·
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύουσα.
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερβην,
185 καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ὄρκος δεινотатός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἐμοί περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖν τόσον ἴκοι.
190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδ' ἐμοὶ αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο δῖα θεάων
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἱγνία βᾶινε θεοῖο.
Ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
195 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐνθά καθεζέτ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδῆν,
ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἐδουσιν.
Αὐτῇ δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς ἑθίοιο·
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην διμῶϊ καὶ νέκταρ ἔθικαν.
200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἑτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἔπει τάρπησαν ἐθιτύος ἡδὲ ποτῆτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χεῖρε καὶ ἔμπης.
Εἵ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἱκέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
ἀθάνατος τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
210 σὴν ἀλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.
Οὐ μὲν ἦν κείνης γε χερσίων εὐρομαι εἶναι,
οὐδέ μιν, οὐδὲ φυτὴν· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἔοικεν
θηγάς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίκειν. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
215 πόντα θεά, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀκιδνότερη μέγέθός τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
ἧ μιν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.
Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
220 οἶκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις βράιησι θεῶν ἐνὶ οἴνοτι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait: cohorrui autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est:

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem:] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo. Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manuque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est:

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti in-animam proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua: quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis: non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud. Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesset. Etenim mihi mens est aqua, neque mihi ipsi animus in praeordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, praeivit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir: et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius: Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt. Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt. Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant. Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum:] Generosissime Laertiade, sollers Ulyse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus. Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profiteor esse, nec corpore, neque habitu: quandoquidem mihi me decet mortalis cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu: illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre. Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἴδῃ γὰρ μάλα πολλ' ἐπαθόν καὶ πολλ' ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.

225 Ὡς ἔφατ'· ἡέλιος δ' ἄρ' ἔδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἐλθόντες δ' ἄρα τῶγε μυῶν σπείους γλαφυροῖο,
τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτὴ δ' ἐμὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
230 αὐτὴ δ' ἄργυρον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυῖ
καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσεὶ μεγάλῃτορι μῆδετο πομπήν.

Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
235 χάλκειον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στελεῖον περιφαλλὲς ἐλαῖον, εὖ ἐναρῆρός·
δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὖζοον ἦρχε δ' ὁδοῖο

νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, θοὶ δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
κλήθηρ τ' αἰγίρεός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
240 αὔα πάλοι, περικηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἑλαφροῖς.
Αὐτὰρ ἔπειθ' εἰδὲξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.

Αὐτὰρ δὲ τάμνετο δοῦρα· θοοὶ δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
Ἐκίστο δ' ἐκβαλε πάντα, πελέκῃσεν δ' ἄρα χαλκῷ,
245 ἔξσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
Τόρρα δ' ἔνεικε τέτρατα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
γόμεοισιν δ' ἄρα τήγγε καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρῃεν.

Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νῆδος τορνώσεται ἀνήρ
250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἔπ' εὐρείαν σχεδίῃν ποιήσας Ὀδυσσεύς.

Ἰκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσιν,
ποιεῖν ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγεκνίδεσσι τελευτά.
Ἔν δ' ἴστων ποιεῖ καὶ ἐπίκρυον ἄρμενον αὐτῷ·
255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὅρ' ἰθύνει.

Φράζε δέ μιν βίπεσσι διαμπερὲς οἰσύνῃσιν,
κύματος ἑίλαρ ἔμεν πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόρρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
ἱστία ποιήσασθαι· ὃ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ.

260 Ἔν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγγε κατεῖρυσεν εἰς ἅλα διαν.

Τέτρατον ἤμαρ ἦεν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
εἰματὰ τ' ἀμφίεσσασα θυώδεα, καὶ λούσασσα.

265 Ἔν δέ οἱ ἀσπὸν ἔθρηκε θεὰ μέλαινα· οἶνοιο
τὸν ἔτερον, ἔτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦα
χωρῶν· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
οὔρον δὲ προέηκεν ἀπῆμονά τε λιαρὸν τε.

Γηθόσυνος δ' οὔρω πέτας ἱστία διὸς Ὀδυσσεύς.
270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντων,

ῥέμενος οὐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
Πηλιάδας τ' ἐκὼνῶν καὶ ὀψὲ δύνοντα Βωώτην,
Ἄρκτον θ', ἦν καὶ Ἀμαξὴν ἐπὶ κληῖν καλέουσιν,
ῥε· αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖν,

275 οἷα δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem aerumnarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
perfecti autem hi in recessu speluncae cavæ
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcræ, auream : capitiq[ue] imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
aeræam, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque erat viæ
insulæ ad extremam-oram, ubi arbores proceræ creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores proceræ creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebant ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-arte,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnam ; atque etiam viatica
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleidasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
que ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
sola vero experts est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δια θεῶν,
ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἄριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἔρᾳνη ὄρεα σκίοεντα
280 γαίης Φαιήκων, οἷτι' ἀγχιστον πέλεν αὐτῷ·
εἴσατο δ', ὥς οτε ῥινὸν ἐν ἥρεοιδεὶ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνῶν κρείων Ἑνόςτρυχον
τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἔλεν· εἴσατο γάρ οἱ
πόντον ἐπιπλώων· ὃ δ' ἐχούσατο κηρόβι μᾶλλον,
285 κινήσας δὲ καρὴ προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
ἄμψ' Ὀδυσῆϊ, ἔμειο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἐόντος·
καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἶσα
ἐκρυγείν μέγα πείραρ οἷζυκος, ἦ μιν ἰκάνει·
290 ἀλλ' ἔτι μὲν μίν φημι ἄδην ἔλάν ακόητος.

Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
χεροὶ τρίαιναν ἑλὼν· πάσας δ' ὀρόθυнен ἀλλας
παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι καλύψεν
γαίαν ἑμοῦ καὶ πόντον· ὀρύρει δ' οὐρανόνθεν νύξ.
295 Σὺν δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρος τε θυαχῆς
καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀλῆσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μῆκιστα γένηται.

Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
ἀλγε' ἀναπλήσειν· τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Οἷοισιν νεφέεσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπιπέρχουσι δ' ἄελλαι
305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τρικμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
Τροίην ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες.
Ὡς δὲ ἔγνω· ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι γαλαχῆρας δοῦρα
310 Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.
Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
νῦν δέ με λευγάλεω θανάτῳ εἵμαρτο ἄλυναι.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὸν ἑλέλιζεν.
315 Ἴηλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ
ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἰστὸν ἔαζεν
δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἑλθοῦσα θύελλα.

Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυγα ὅηκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
320 αἶψα μάλ' ἀνσχελεῖν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρυγῆς.
Εἵματα γάρ β' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
Ὅψε δὲ δὴ β' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυεν.

Ἄλλ' οὐδ' ὥς σχεδῆς ἐπέληθετο, τειρόμενός περ,
325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἔλλαβετ' αὐτῆς·
ἐν μέσῃ δὲ καθίζε, τέλος θανάτου ἀλείων.
Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
αἰα πεδίον, πυχινὰι δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
ponto-navigare ad sinistram manum habentem.
Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
terrae Phaeacum, qua proximum erat illi:
apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Aethiopiis reversus potens Neptunus
procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis:
quassansque caput ad suum dixit animum:

Dii boni! profecto jam staturunt dii aliter
de Ulysse, me apud Aethiopas absente:
et jam Phaeacum terrae prope est, ubi ei fatale
effugere magnam metam arummarum, quae ipsum occupant:
sed adhuc quidem eum puto abunde miseriorum subitarum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
terram simul et pontum; ingruit autem a-celo nox.
Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor:
ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum.

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?
Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit:
quae me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram pene-
nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
ficiuntur.] Qualibus nubibus circumlegit caelum latum
Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellae
omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierant
Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obiassem,
die illo, quando mihi plurimi eratas hastas
Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.
Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est penire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
horrendum irruens, et ratem circumrotavit.
Longe vero a rale ipse excidit; clavum autem
e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.

Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.
Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso
Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
amaram, quae ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam:
in medio autem consedit, finem mortis evitans.
Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum aqua-
rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
per campum, deusae autem inter se coherent:

330 ὡς τὴν ἄμ πελαγος ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῆ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρος Ζεφύρῳ εἴλασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν Κάρμου θυγάτηρ, καλλιόφυρος Ἴνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήςσασα,
 335 νῦν δ' ἄλως ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἥ β' Ὀδυσσῇ ἔλεπσεν ἁλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυῖή δ' εἰκυῖα, ποτὶ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 ἔε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου εἶπέ τε μῦθον
 Κάρμορε, τίπτε τοι ὦδε Ποσειδάων ἐνοστήθων
 340 ὠδύσας· ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν
 εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 καλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεςσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαίηκων, ὅθι τοι μῶϊρ' ἐστὶν ἀλύγαι.
 Τῇ δέ, τόδε κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δόος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπην χεῖραςσιν ἐφάψαι ἠπείροιο,
 ἃς ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 πολλὸν ἄπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμονον ἔδωκεν
 αὐτῇ δ' ἃς ἐς πόντον ἔδυσσας κυμαίνοντα,
 αἰθυῖη εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ δ' ἠμεμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 355 ὁγθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἔγω, μή τις μοι ὑφαίνησιν δόλον αὔτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποθῇνα ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως πείσομαι· ἐπεὶ ἐκὰς ὀρθαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ὡς ἔφαθ'· ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅρρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίησιν ἀρήρη,
 τόρρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἔπην δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήξομαι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοστήθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἀνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξει
 κάρραλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμρ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέλθῃ ὡς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξάπεδυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψύ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλλ' ἀκίππεος, χεῖρε πετάσσας,
 375 νηγέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοστήθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ θν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἄλως κατὰ πόντον,
 εἰκόεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέσσι μιγεῖης·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασιν καλλιτρίχας ἵππους,
 ἕκτο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἦτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδρσε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ obiectavit ferendam,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata , volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac; videris autem mihi non desipere :

vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalem : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus oblexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *alius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.

Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 365 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 εἰς οὗ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δ' αὖ νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῶ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ἄεθρον.
 370 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμία· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαίαν,
 ὅξυ μάλα προΐδων, μεγάλοιο ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίोटος παίδεσσι φανῇ
 375 πατὴρ, δὲ ἐν νούῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηχόμενος, στυγερός δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ καχόσσητος ἔλυσαν·
 ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἰσάετο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆγε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόγθει γάρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεῖνόν ἐρευγόμενον· εἰλυτο δὲ πάνθ' ἄλδος ἄρνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆσόν δ' οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαίαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαΐτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἐκβασίς οὐπη φαίνειθ' ἄλδος πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι δέξες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπως ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγεῖν καχότητα·
 415 μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται δρμή.
 Εἰ δέ x' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡτόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θυέλλα
 420 πόντον ἐπ' ἔχθουόντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλδος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὡς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δὲ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ῥινούε δρύφου, σὺν δ' ὅστε' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐπισσόμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰς μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε· παλιρῥόθιον δὲ μιν αὖτις
 πλῆξεν ἐπισσόμενον, τηλοῦ δὲ μιν ἐμβαλε πόντω.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 πρὸς κοτυληθονόφιν πυκινὰι λαΐγγες ἔχονται·
 ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινόι ἀπέδρυνον· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυπεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύστηνος ὑπέριμρον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetraui,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, levisque se-atollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litoraque obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptanus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutem laceratus, simulque ossa confractus-fuisset,
 nisi in mentem *ei hoc* indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruensprehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteris-
 set.] Et hunc quidem sic effugit : reflans autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injectit ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direpta-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-fatum periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ξαναδύς, τάτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρέξ, ἐς γαῖαν δρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 410 ἦϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρροῖο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ ἔεαστο χῶρος ἀριστος,
 λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖζατο θν κατὰ θυμόν·
 415 Κλύθι, ἄναξ, ὅτις ἔσσι· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 ζεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖός μὲν τ' ἔστι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἔκχεται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 420 Ἄλλ' ἑλπίει, ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχοάς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφορ γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε σιδηράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φιλον κῆρ.
 425 Ὡς δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 ἂν στόμα τε θινάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἀπνευστος καὶ ἀναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπλέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἔκτανεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 430 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθόηκεν·
 ἂψ δ' ἔρρεν μέγα κύμα κατὰ ῥόον. Αἴψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 δέξατο χερσὶ φιλήσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σ' οἶνψ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν·
 ὕχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν μεγάλητορα θυμόν·
 435 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γέννηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 μὴ μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλυσ ἐέρση
 ἔξ ὀλιγηπλέης δαμάσῃ κεκαφρῆστα θυμόν·
 αὐρὴ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶθι πρό.
 440 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβῆας καὶ δάσχιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἴ με μελήθῃ
 ῥίγας καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 ζεῖδω μὴ θήρεσσιν ἑλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι·
 445 βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνοους,
 ἔξ ὁμόθεν περυῶνται· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τούς μὲν ἄρ' οὕτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔδραλλεν,
 450 οὐτ' ὕμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβάζει· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεύς
 δύσετ'· ἄρα ῥ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φιλήσιν
 εὐρεῖν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ῥιθθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἤε δύω ἢε τρεῖς ἄνδρες ἔρυσθαι.
 455 Ὡς ῥα χεῖμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις θαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἄγρῳ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 460 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔοι·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι· καλύψκτο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraue obliqua, portusque maris.
 Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:
 Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.
 Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicunque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.
 Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.
 Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] junco incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:
 Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiat expirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est utilis esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiti arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.
 Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσῃε τάχιστα
δυσπνέος καμάτω, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεὺς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

- Ἦς δ' ἐνθάδε καθέυδεν πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
ὑπνῷ καὶ καμάτῳ ἀρρήμενος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηννορέοντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστῆσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής,
εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκάς ἀνδρῶν ἀλφηστάων·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὃ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμείς Ἀϊδῶσδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότε ἤρχε, θεῶν ἅπο μῆδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μητιόουσα.
15 Βῆ δ' ἔμειν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
παρδὸς δὲ ἄμφιπολοι, Χαρίτων ἅπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἑκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαιναί.
20 Ἦ δ' ἀνέμου ὥς πνοιτὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοιο Δύμμαντος,
ἥ οἱ ὀμηλικὴ μὲν ἦεν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσισπμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὥδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι καίται ἀκηδέα σιγαλόντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρεὶ καλὰ μὲν αὐτῇ
ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν οἱ κέ σ' ἄγωνται.
Ἔκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔσομαι, ὅρα τάχιστα
ἐντύνεαι· ἐπεὶ οὗτοί ἐτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἦδ' ἡ γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπότηρον πατέρα κλυτὸν ἡῶθι πρό,
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐροπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσιν
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεια σιγαλόντα.
Καὶ δέ σέ τοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεσσιν
40 ἐργεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόληος.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὐτε ποτ' ὀμβρῷ
δεύεται οὐτε χιῶν ἐπιπιλναται, ἀλλὰ μάλ' αἰθήρῃ
45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacæas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hypera,
prope Cyclopas, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumduxit urbi, et ædificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descendat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoui ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ erant splendide.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendide ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eam loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui velat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῶ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
 Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέραδε κούρη.
 Αὐτίκα δ' ἦως ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἐγειρεν
 Ναυσικάαν εὐπεπλον ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
 50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ' ἴν' ἀγγεῖλαιε τοκεῦσιν,
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ κυχήσατο δ' ἔνδον ἑόντας.
 Ἥ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῶ δὲ θύραζε
 ἐρχομένῳ ξυμβλήτο μετὰ κλειτούς βασιλῆας
 55 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγανοί.
 Ἥ δὲ μάλ' ἀγχι στᾶσα φίλον πατέρα προσέειπεν·
 Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δῆ μοι ἐφοπλίσσεαις ἀπήνην
 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι
 ἐς ποταμὸν πλυνέουσιν, τὰ μοι βερπυωμένα κεῖται;
 60 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἑόντα
 βουλάς βουλευέιν καθαρά χροὶ εἵματ' ἔχοντα.
 Πέντε δέ τοι φίλοι υἱές ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν,
 οἱ δὲ ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἥϊθεοι θαλέοντες·
 οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες
 65 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνηεν.
 Ὡς ἔρατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
 πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονῶ, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
 Ἔρχε· ἀτάρ τοι δμῶες ἐροπλίσσουσιν ἀπήνην
 70 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ἐπὶβοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην
 ὤπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον ζεύξαν θ' ὑπ' ἀπήνην·
 κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρον ἐσθῆτα φαεινὴν,
 75 καὶ τῇ μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπήνην·
 μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
 παντοκῆν, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔρχευν
 ἄσχω ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεβήσεται ἀπήνης —
 ὦσκεν δὲ χρυσῇ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 80 εἶως χυτλώσαιοτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 Ἥ δ' ἔλαβεν μαστίγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
 μαστίξιν δ' ἔλααν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·
 αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,
 οὐκ οἴην· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο βρόον περικαλλέ' ἔκοντο,
 ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ρυπώοντα καθήραι·
 ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
 Καὶ τὰς μὲν σέων ποταμὸν πᾶρα δινήεντα,
 90 πρῶγειν ἀγροῖσιν μελιτιάδα· τὰ δ' ἀπ' ἀπήνης
 εἵματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ
 στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθηράν τε ρύπα πάντα,
 ἔξειης πέτασας παρὰ θιν' ἄλός, ἥξει μάλιστα
 95 λαίγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκα θάλασσα.
 Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
 οἰκνον ἔπειθ' εἴλοντο παρ' ὀχθήσιν ποταμοῖο·
 εἵματα δ' ἡελίοιο μὲναι τερσήμεναι αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάφρην δμωαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam excitabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est somnium.] Ivit autem per ædes, ut nuntiaret parentibus, patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illā quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus, pensa versans marina-purpura-tincta : ipsum autem foras egredientem convenit ad inclytos reges

in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum

excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam

ad flumen, lotura, quæ mihi sordidatæ-jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem

consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

dno in-matrimonio, tres autem cælibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,

ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare

patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras currum agilem-rotis mulinum

instruebant, mulosque submisserunt, junxeruntque sub curru:

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit currum :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illā vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-

rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-

venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua

pulcra profluēbat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,

ordine eas explicaverunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

- 100 σφαίρῃ ταῖτ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικαὰ λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὐρεὸς ἰοχάειρα,
ἣ κατὰ Τηθύγετον περιμήχετον ἢ Ἑρύμανθον,
τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
105 τῇ δέ ο' ἅμα Νυμφαί, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
πασάν δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
ὥς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομής.
110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζεῦξας ἡμιόνους, πτόυσά τε εἴματα καλὰ·
ἐνὸ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο, ἴδοι τ' εὐνόπιδά κοῦρην,
ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσασατο.
115 Σφαίραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε δῖνῃ·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν.—Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξόμενος δ' ὠρμαίνει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
120 ἦ β' οἶγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἧε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
ὥς τε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσσα ποίηεντα.
125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐθιγόντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
Ἦς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὡς ῥύσαιτο περὶ χροὶ μῆδεα φωτός.
130 Ἰβῆ δ' ἔμην, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὶ πεποιοῦθς,
ὅστ' εἶσ' ὕμενος καὶ ἀήμενος ἐν δέ οἱ δασεῖ
δαίεται· αὐτὰρ ὁ βοῦσι μετέρχεται ἡ δῖος οἶσιν,
ἧε μετ' ἀγροτέρως ἐλάφους· κέλεται δέ εἰ γαστήρ,
μήλων πειρήσονται καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
135 ὥς Ὀδυσσεὺς κοῦρῃσιν ἐὺπλοκάμοισιν ἔμελλεν
μῖζεσθαι, γυμνὸς περ ἐών· χρεῖω γὰρ ἱκάνεν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προυχούσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γούιν.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἣ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐνόπιδά κοῦρην,
ἣ αὐτὰς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
λίσσοιτ', εἰ δείξεις πόλιν, καὶ εἴματα δόλη.
145 Ἦς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
μὴ οἱ γούνα λαβόντι χολώσασιν φρένα κοῦρῃ.
Αὐτίκα μελιχίον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
150 Ἐὶ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κοῦρῃ μεγάλῳ,
εἰδὸς τε μέγεθος τε φῦνι τ' ἄγχιστα ἔσσω·
εἰ δέ τίς ἐστι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis ;
cum-illa autem simul Nymphæ, filia Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt ; gaudet vero mente Latona ;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excelebat virgo indornita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.
Pilam deinde jecit in ancillam regina ;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamaverunt. Atque expectatus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni ?
anne hi injurii sunt et feroces, nec justii ?
an hospites, et ipsis mens est deorum-reverens ?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loci herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales ?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus ; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas ; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus sanguine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit ; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ
an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina ; deane tu aliqua, an mortalis sa.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui coelum latum incolunt.
Dianæ te ego, Jovis filia magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime as-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant.

155 τριμάχαρες δὲ κασιγνήτοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σείο,
 λευσσάντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰσιζηνῆσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ πέρη κῆρι μακάρτατος ἔσχορον ἄλλων,
 ἔς κέ σ' ἐξδόναι βρῖσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσιροῶντα.
 Δῆλ' ὅτ' ἐπεσσι τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοῖνικας νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἦλθον γάρ καὶ καῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τὴν ἔδον, ἥ δ' ἔμμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὣς δ' αὐτῶς καὶ καίον ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δὴν ἐπεὶ οὕτω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὣς σε, γύναι, ἀγαμαί τε σέβας πᾶ τε δειδία τ' αἰνῶς
 γούνων ἔψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὺς εἰκοσῶτ' ὄφρον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόσσα δέ μ' αἰεὶ κῆμα φόρει, κραιπνὰ τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ἰγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάδβαλε δαίμων,
 ὅρ' ἐπὶ που καὶ τῇδε πάθω κακόν. Οὐ γὰρ οἷω
 παύσεσθ' ἄλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γάρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτων ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τῇδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστρ' δέ μοι δεῖξον, ὅς δέ βράχος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἰλυμα σπείρων ἔχει ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μεναιῆς·
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἀρείον,
 ἢ β' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνὴρ ἢδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέσσιν,
 185 χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἠΐδα·
 εἰν' ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει δῖον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢδὲ κακοῖσιν, ὅπως θέλῃσιν, ἐκάστω·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὐν ἐσθῆτος δευήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
 ὣν ἐπείοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστρ' δέ τοι δεῖξω, ἔρέω δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τῇδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 ἦ βρ, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήτε μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἦ μή ποῦ τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἐστ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 ἔς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἰκῇται,
 ὁποῖα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰάομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν γρὴ κομᾶειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicunque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicentem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus] in-ea protectione, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :) eodem autem ipso-modo et illud conspicatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te, mulier, admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc *quicquam* præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: *tum oriuntur* multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis, prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitia, virum conspicatæ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere-nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari *sunt hi* immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξείνοι τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, δὴ ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἔσαν τε καὶ ἀλλήλῃσι κέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὅς ἐκεῖ ευσεν
 Ναυσικαά, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 πὰρ δ' ἄρα οἱ φῆρος τε γιγνῶν τε εἶματ' ἔθηκαν·
 215 δώκων δὲ χρυσῇ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἑλαιον,
 ἔλκων δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμῷ ῥοῇσιν.
 Δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισι μετῴδα διος Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλκων ὤμοισιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἑλαίῳ
 220 χρύσειον· ἥ γὰρ δὴρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λούσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν ἑυπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη·
 Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροά νίετο διος Ὀδυσσεύς
 225 ἄλκων, ἥ οἱ νῦτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὤμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλῃς γνόον ἀτρογέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λούσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσασθ'· αἱ οἱ πόρε παρθένος ἀδμήτης
 τὸν μὲν Ἀθηναίῃ θῆκεν, Διὸς ἐκχεγαυία,
 230 μεῖζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλας ἤκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιγύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἴδρις, δὴ Ἡρακλῆος δέδωκεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνης
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 235 ὅς ἄρα τῷ κατέγευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἔξετ' ἐπεῖτ', ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλιε καὶ χάρισι στήθων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισιν ἑυπλοκάμοισι μετῴδα·
 Κλυτὲ μιν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅρα τι εἶπω·
 240 οὐ πάντων ἀέκχῃτι θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δίατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόδε πόσις κεκλημένος εἶη,
 245 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμναι.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθον·
 πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἥτοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· ἠδρὸν γὰρ δὴρὸν ἔθεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικαά λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἶματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπτήνης,
 ζῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή.
 ὤτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσοο δὴ νῦν, ξείνε, πόλινδ' ἵμεν, ὅρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδῆσέμεν ὅσοι ἀρίστοι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδεν· δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπίστυσεν·
 ὅρ' ἂν μὲν κ' ἀγροῦς ἵομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
 καρπαλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem ipsis exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate eum in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ-sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum ,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluento.

Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-lumeris abluiam, circumque oleo
 ungam me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero ; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit ; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puella

At ex lunine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.

Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata ,
 majoremque aspectu, et crassiorem : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam ; pulcra vero is opera perçitit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulis, ut aliquid dicam ;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Pharacas hic vir pervenit similes-diis.

Quippe antea quidem mihi indecorum videbatur esse ,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset ,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potamque.

Sic dixit ; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parve-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potamque.
 Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses ,
 rapaciter ; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulis aliud cogitavit ;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum ,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque incendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamns, ut te du-
 ducam] patris mei in domum prudentis, ubi te puto
 omnium Pharacum visurum-esse quotquot sunt optimi.
 Sed omnino sic facito ; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tandiu cum ancillis, post mulos et currum ,
 celeriter ito ; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶν πόλιος ἐπιβόιοιεν — ἦν περὶ πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλιος,
 λεπτὴ δ' εἰς ἱθὺν νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιελίσσαι
 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστον ἔστιν ἑκάστω.
 Ἔνθα δέ τε σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νῆων ἑπλά μελαινῶν ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσιν ἑρετμά.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βίος οὐδὲ φαρτρη,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἑρετμά νῶν καὶ νῆες ἴσαι,
 ῥῖσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὥσι θάλασσαν —
 τῶν ἀλείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὅπισσω
 μωμεύη — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφύλοι κατὰ δῆμον —
 καὶ νύ τις ὧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Νausicaάa ἔπειτα καλὸς τε μέγας τε,
 ῥεῖνος; ποῦ δὲ μιν εὖρε; πόσις νύ οἱ ἔσεται αὐτῇ.
 Ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ῥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὔτινες ἐγγυθεν εἰσὶν·
 ἢ τίς οἱ εὐζαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανὸθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἐποικομένη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μυνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὅς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὀνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτα γε βέζοι,
 ῥε' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
 ἀνδράσι μισσηταὶ πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅρα τάχιστα
 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἔμοιο.
 ἀγέης ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι καλεῦθου,
 αἰγαίρων· ἐν δὲ κρήνῃ νείει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθλαυῖα τ' ἄλῃ,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 ἔνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον, εἰκόθεν ἡμεῖς
 ἀστυδεῖ ὠθώμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίγθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἦδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἔστι καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιο
 νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι ἑοικῶτα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπως ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὡκα μάλα μεγαροῖο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἵκηαι
 μητέρ' ἐμὴν ἢ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωγῶσ' ἀλιπὸρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δμῶα δὲ οἱ εἶατ' ὅπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ θρόνος ποτικέκλιται αὐγῇ,
 τῷ θεῷ οἰνοποτάζει ἐφ' ἡμέρος ἀθάνατος ὧς.
 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βῶλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμῶν ἴδῃαι
 χεῖρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἔσσι.
 [Εἰ κέν τοι κείνῃ γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκίσθαι
 ὧσιν εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcher vero portus ab-utraq-ue parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navitis ibi statio est* singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-
plum,*] vectitibus lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et accunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius fecit, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 virtis misceatur, priusquam palam nuptiæ advenierint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa *vero est* pratum :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-ædes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans: neque enim omnino similes illis sunt
 ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te ædes oculuerint et aula,
 celeriter valde ædes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genua manus
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-aedificatam, et tuam in patriam terram.]

'Ὡς ἄρα φωνήσας ἱμασεν μάστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὤκα λίπον ποταμοῖο βέε' ῥα·
 αἱ δ' εὖ μὲν πρὶόνων, εὖ δὲ πλίσσαντο πόδεσσιν.
 'Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίητο πεζοὶ
 320 ἀμφιπόλοί τ'· Ὀδυσσεύς τε νόψ' δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσ' ἄλγην.
 Δύσετό τ' ἡέλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἱκόντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἴν' ἄρ' ἔξετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρ᾽ αὖτο δῖος κούρη μέγαλοιο·
 Κλυθὶ μὲν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δ' ἄγε μὲν ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας
 βραιομένου, ὅτε μ' ἐρέβαιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον εἰλθεῖν ἡδ' ἐλεεινόν.
 'Ὡς ἔρατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτὸν δ' οὐπω φαίνεται ἑναντίη· αἰδέτο γάρ ῥα
 330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιχαρελῶς μενέαιεν
 ἀντιόψῃ Ὀδυσσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἱέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεύς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

'Ὡς δ' μὲν ἔνθ' ἤρ᾽ αὖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 κούρην δὲ προτὶ ἄστῳ φέρον μένος ἡμιονοῖν.
 'Ἡ δ' ὅτε δὴ οὐ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισι· κασίγνητοι δὲ μιν ἀμφὶς
 5 ἴσαντ', ἀθανάτοίς ἐναλίχιοι· ὃ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθ' ἡτὰ τε ἐξέφρον εἴσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔδν' ἦ· ὀαίε δέ οἱ πῦρ
 γρηῆς Ἀπειραΐη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαίηκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὥς ὄμιος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Νηυσικᾶαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 'Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαίε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. [θῆναι
 15 καὶ τότε Ὀδυσσεύς ὄρτο πόλινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 πολλὴν θῆρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῇ,
 μή τις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντεβόλῃσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξέρεοιθ', ὅτις εἴη.
 'Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραντῆν,
 20 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐρύσση·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 'ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἄνασσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπῆς γαίης· τῷ οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 'Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατὴρ ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
 30 Ἄλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτίσσοο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillaque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenerunt] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filia magni :
 Audi me, agidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinooum.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurræ :
 Alcinoou autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hac ei ignem accendebat, et intus cenam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimatorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea caesiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspicere, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θεῶσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείησιν
λαϊτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων·
τῶν νέες ὠκείαι ὥσει πτερὸν ἢ νόημα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαίνει θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
εἰα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἥ βρά οἱ ἀχλὺν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἑίσας,
αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τείχεα μακρὰ,
ὠψήλα δολοπέσσειν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀνακλυτὰ δόμαθ' ἴκοντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, δν με κελεύεις
περπαδόμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφὲς βασιλῆας,
ζαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε μηδὲ τί θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἐργοῖσιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κυχίησαι ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἔστιν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
τῶν αὐτῶν, ὅσπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἑνοσίχθων
γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
ἐπλοσάτῃ θυγάτῃ μεγαλήτορος Εὐρυσμέδοντος·
ὃς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν·
ἀλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.

Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίῃσιν ἄνασσειν·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ' Ἀλκινόον τε.
Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιεῖσαι ἄκοιτιν,
καὶ μιν ἔτις, ὥς οὔτις ἐπὶ γῶνι τίεται ἄλλη,
ἔσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.

Ὡς κελίην πέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
ἐκ τε φίλων παίδων ἐκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, οἳ μὲν βὰ θεὸν ὥς εἰσροδῶντες,
δεϊδέχεται μύθοισιν, ὅτε στείγῃς' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ·
οἷσιν τ' εὖ φρονήσει καὶ ἀνδράσι νείκεα λυεῖ.
Εἰ κέν τοι κελίην γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροπον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέδῃ γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον λίπε δὲ Σχερίην ἑρατεινὴν·
ἔκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
δύνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δόματ' ἰε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
ὄρμαιν' ἰσταμένῳ, πρὶν γάλακτον οὐδὲν ἰκέσθαι.

Ὡς γὰρ ἡελίῳ αἶγλη πέλεν ἢ σελήνης,
ἔομα καθ' ὤψερες μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] bonum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.
Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et mœnia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.
Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animi
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in ædibus:
Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinooum regem.

Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacas imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinooumque.

Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
relicta] Arete; hanc vero Alcinoous duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
et civibus, qui ipsam veluti deam susipientes,
excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.
Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.

Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.
Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνιοι
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμιον ἐντὸς ἔεργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσή δὲ κορώνη.
 Χρύσειοι δ' ἐκάτερθα καὶ ἀργύρεοι κύνας ἥσαν,
 οὓς Ὁφαιστος ἔτευξεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωα ἥματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνῳ περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνὶ ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ ἐύννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριάζοντο,
 πίνοντες καὶ ἐδόντες· ἐπιετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ βωμοὶ κατὰ δώμα γυναικας,
 αἱ μὲν ἀλειτρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοισι καρπῶν,
 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἡμεναι, οἷά τε φύλλα μακροδνῆς αἰγέροιο·
 χαιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσον Φαίηκας περὶ πάντων Ἰδριεὶς ἀνδρῶν
 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἔλαιυνέμεν, ὥς δὲ γυναικας
 110 ἱστὸν τεχνῆσαι· περὶ γὰρ σφίσι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἱσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετραγῶος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώσων,
 115 ὄγγυαι καὶ ῥοῖαι καὶ μηλαὶ ἀγαλόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλχίαι τηλεθώσωναι.
 Τῶν οὐποτὲ καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγῃν ἐπ' ὄγγῃν γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωη ἐρρίζωται·
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 τέρεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὁμφακῆς εἰσιν,
 ἄνθος ἀφείσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτοιν ὄρχον
 παντοῖαι πεφυασιν, ἐπιετανὸν γανῶσωναι·
 ἐν δὲ δῶα κρῆναι, ἥ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκιδνάται, ἥ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοι' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θεῖτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐῷ θήησατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβῆσατο δώματος εἴσω.
 Ἐβρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπᾶσσιν εὐσκόπῳ Ἀργεϊφόντῃ,
 ἧ πυμάτων σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.

Æres etenim parietes ducti-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cy-
 no:] aureæ vero fores firmam domum intus clandeabant:
 argentei autem postes in æreo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi pep-
 li tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates aedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes facies in manibus tenentes,
 illucientes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum molientes:
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulier-
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* hominum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugerum: circa autem eam septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero *na-*
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficam.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florescentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen *ducit*
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Inventi autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἥερ' ἔχων, ἣν οἱ περίευνεν Ἀθήνη,
 ὅρρ' ἔκτε' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνευρ' ἐγένοντο δόμον κάτα, πῶτα ἰδόντες·
 145 θύμαζον δ' ὁρώντες ὁ δ' ἑλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θύγατερ Πηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὺν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῦδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ δόλια δοῖεν
 ζώμεναι, καὶ παῖσιν ἐπιτρέφειεν ἕκαστος
 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὅ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι
 ὅσσον· ἐπειδὴ δὴθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίησιν,
 πὰρ πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅλ' δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἦρος Ἐχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὅσιν εὐφρονέον ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
 160 ζῆνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίησιν·
 οἶδε δὲ σὺν μῦθον ποτιδέγμενοι ἱσχανόνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ζεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 ὄϊνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
 165 σπείσωμεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ζεῖνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἰόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὤρεται ἄπ' ἐσχάρῃ καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινεῖν,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἴξε, μάλιστα δὲ μιν φιλέσκειν.
 Χέρνιβα δ' ἀμύριπλος προχῶρ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέθτος,
 νύκασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοῖτ' ἀμὲν παρήθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νείμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
 σπείσωμεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα ὄϊνον ἐκίρνα·
 νόμηνσεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάζειν.
 Αὐτὰρ ἔπειτα σπείσαντ' ἐπὶ πόνῳ ἥθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέελυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὅρρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἶκαθ' ἴοντες·
 ἴωθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλόνας καλέσαντες
 190 ζῆνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσωμεν ἠδὲ θεοῖσιν
 βέρομεν ἱερὰ καλά· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ζεῖνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad Aretenque et Alcinoou regem.

Circumjecit autem Arete genubus manus Ulysses.

Et tum demum rursus dissipata est divinitus-offusa nebula.

Illi vero muti facti sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed snpplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoris paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas ; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in aedibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu procul ab-amicis ærumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem ; illi vero omnes obmutuerunt silentio.

Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :

Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cornam vero hospiti proma del ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat ; maxime autem ipse eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibeat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum ; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit ; Pontonous autem dulce vinum miscebat ;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinoos concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in aedibus hospitalkter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μὲν δὲ τι μεσσηγὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιθήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσσα οἱ Αἴσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
 γεινομένῳ νῆσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰληλούθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τὸδ' ἔπειτα θεοὶ περιμυχανώννται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἅμῃ καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῶνος ἰὼν ἑμυδλήται δδότης,
 205 οὔτε κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ φρσιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φύλα Γίγαντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν; οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὔστινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἷζύν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσώσαιμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
 ὅσα γε δὴ ζῦμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 'Αλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, κηδόμενον περ.
 Οὐ γὰρ τι συγερεῖ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἐπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἔο μνησασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 'Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθήμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δὲ με πάντων
 ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνπιλησασθαι ἀνώγει.
 'Ἦμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηνφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇν, δμῳὰς τε καὶ ὑπερφές μέγα δῶμα.
 'Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἧδ' ἐκέλευον
 πεμπεμέναι τὸν ζεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἑπὶ ῥῆσιν ὅ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστοε.
 230 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἥσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύχεα σὺν ἀμφίπολοις γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασιλεια, διηγεκῆος ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδ'· ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἔρεω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἧδὲ μεταλλᾷς.
 Ἔγγυθι τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' κεῖται.
 245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 ναίει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,ur,
 antequam ipse suæ terræ appellat : ibi vero deinde
 patietur quæcunque ei Fatum Parcæque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de cælo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant; quoniam ipsos prope sumus.
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses
 Alcinoe, aliud quid tibi curæ sit in animo; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui cælum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus.
 quoscunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus æquipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quæ jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cœnare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum præter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo; hic vero omnia
 semper] edere jubet et bibere; et me omnium
 oblivisci facit, quæcunque passus sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum; conspicatum me vel relinquit
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat
 animus, illi quidem decubaturi iverunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant: famulae autem auferebant vasa convivii:
 inter eos vero Arete candidis-ulis exordiebatur sermo:
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quæ quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus
 et ipsum compellans alatis verbis allocutus est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa:
 quis es unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?
 an-non dicis, per male errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas: quandoquidem mihi multas dederunt dii-οκλῆσται;
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea: nec quisquam cum-ἑσ-
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δούστηγον ἐρέστιον ἤγαγε δαίμων
 ὄϊον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλασας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνὸ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τρώπιν ἀγκᾶς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
 ἐντῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ,
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἔνθα Καλυψὶ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφρασκεν
 ἦρσιν ἀθάνατον καὶ ἀγῆραον ἡμάτα πάντα·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπείθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἐμπεδον, εἵματα δ' αἰεὶ
 ὀάκρυσι δέουσκον, τὰ μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψὺ.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηῆος ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὸν πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 οἶτον καὶ μέθυ ἡδὺ· καὶ ἀμβροτα εἵματα ἔσσαν·
 οὔρον δὲ προέθηκεν ἀπτήμονα τὴ λιπαρὸν τε.
 Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλεόν ἡμάτα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόνενα
 γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 οὐκ ὀκνῶ· ἥ γὰρ ἐμελλον ἐπὶ ζυνέεσθαι οἷζυι
 πολλῇ, τὴν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὅς μοι ἐρορμήσας ἀνέμους κατέδησε κελυεύα,
 ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέερατον· οὐδὲ τι κύμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὸν ἀδινὰ στενάγοντα φέρεσθαι.
 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε
 νηρόμενος τόδε λαΐτμα διέτμαγον, ὅρρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρον ἀνέμῳς τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βῆήσατο κύμ' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν καὶ ἀτερπέϊ γῶρῳ·
 ἀλλ' ἀναγασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπὶ πλῆθον
 ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰήσατο γῶρος ἀριστος,
 λείας πετρῶν· καὶ ἐπὶ σέπτα ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσὴ νύξ
 ἦλθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέος ποταμοῖο
 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἱρυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιγμένους ἦτορ,
 εἶδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῷ καὶ μέσον ἡμαρ·
 οὐσέτο τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόσηα θυγατρός
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἐην εἰκυῖα θεῶσιν.
 Τὴν ἱκέτευς· ἥ δ' οὔτι νουήματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ,
 ὡς οὐκ ἂν ἑλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐξήμεν αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 Ἡ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἶθροπα ὄϊον,
 καὶ λουστ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν.
 Τῷ τὰ τοι ἀγνύμενος περ ἀληθείην κατέλεξας.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 εἴν', ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσμιον οὐκ ἐνόησεν
 παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἦεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρότῃν ἱκέτευσας.

Sed me infelicem ad focum ejus duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes periire boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
 facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
 Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
 dit,] panem et vinum suave; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ; latatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus arumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
 qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 commovitque mare immensum; neque ullo-pacto me fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscentem veli.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
 sed recedens nabam retro, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 lævis petrarum; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
 congeSSI : somnum autem deus immensum in me defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filias
 Indentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares juniorem obviam-factum
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
 Nauc autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἐπεσθαι·
 306 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβελον, δαίσας αἰσχυρόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 δυζήτοιο γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβέτο φώνησέν τε·
 310 μαφιδίως καχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλών,
 τοῖος ἔων, οἷός ἐσαι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμήν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐτὶ μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοισ' ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Παιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπῇ δ' ἐς τὸδ' ἐγὼ τεκμαιρόμαι, ὅρρ' εὖ εἰδῆς,
 αὖριον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 λέξεται· οἱ δ' ἐλώσσι γαλήνην, ὅρρ' ἂν ἴκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἔστιν·
 εἴτερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔσθ' Εὐβοίης·
 τὴν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἱ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τιτυὸν, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἀτερ χαμάτῳ το τέλεσαν
 ἡματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδήσεις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἀρισται
 νῆες ἐμαὶ καὶ καῦροι ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῶ.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἶθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
 ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλεῖν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 ὠτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κέων, ὧ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.
 Ὡς φάν· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Ὡς δ' ἐμὲν ἐνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρπυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam:
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne qua et tibi animus irasceret conspicato:
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque:
 hospes, non mihi tale in prae cordiis carum cor,
 temere ut irascar: potiora autem mihi sunt honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quae ego et ipse,
 filianque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detineat
 Phaeacum: ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc tempus ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum; tum diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes; illi vero remigabunt per tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit
 etiam si valde multo longius absit quam Euboea:
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terrae filium:
 atque illi quidem illuc venerunt, et absque labore perierunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro venientes.

Cognosces vero et ipse in mente, quam optima
 naves meae et juvenes ad-torquendum mare gubernacula.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses:
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est:

Jupiter pater, utinam, quaecunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoos: cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas ulnas habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulchra
 purpurea injicere, internereque desuper tapetas,
 laenasque imponere villosas, superne ut indueretur.
 Illae vero iverunt ex aedibus, faciem in manibus tenentes
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulysses adstantes verbis:

Surge decubiturus, o hospes: paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt: huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinoos vero decubuit in-penetrabili domus excelsae;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσεώς σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὦτρο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντας δὲ καθίζον ἐπὶ ξestoῖσι λίθοισιν
 πλυσίων· ἥ δ' ἂν ἄστὺ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα·
 10 καὶ ῥα ἑκάστω φῶτι παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναι, ὅφρα ξεινοιο πύθῃσε,
 δε νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλᾶγχεις, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστω.
 Καρπαλίμωκ δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι
 ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν διμηγέρες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεινὸς ἐδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 γέ πρὸς ἡοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὅτρυνει καὶ λίσσεται ἐμπεδὸν εἶναι.
 Ἥμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπῇν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος θηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μολαινᾶν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἀριστοί.
 Διασάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 ἐχβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶμακα καλὰ
 ἐρχεσθ', ὅφρα ξεινὸν ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθω· καλέσσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν,
 Δημοδόκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδῆν,
 45 ἔρπειν, δπηρ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἐποντο
 σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον ἀοιδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δύο καὶ πεντήκοντα
 ῥήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο.

Quando vero mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :

Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, is,
 qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similia.

Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros ;
 et ipsum prociorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoos concionatus est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus ;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptriferi reges meam ad domum pulcram
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptriferi : præco autem arcescebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoos, ad litus maris infructuosius.

ω Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον τῇδ' ὀύλασσαν,
 νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἀλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἑρετὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.

55 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὕρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 βάν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλήντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι τῇδ' παλαιοί.]
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἔτευσεν,
 60 ὅκτω δ' ἀργυρόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλιπόδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαίτ' ἐρατεινήν.

Κήρυξ δ' ἐγγυθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδῶν,
 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφύλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδέϊαν αἰοδῆν.

65 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος ὄηκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσῳ δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἑρέισας·
 καὶ δ' ἐκ πασσαλόγῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,

70 πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πεινὴν δτε θυμὸς ἀνώγει.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἑτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰδῶν ἀνῆκεν αἰδιδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τότε· ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκανεν·

75 νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδην Ἀχιλλεύς,
 ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῇ
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀνὰ δ' ἀνδρῶν Ἰγαμέμνων
 χαίρει νόμῳ, δτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.

Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων

80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, δθ' ὑπέρβη λαΐων οὐδὸν
 χρυσόμενος· τότε γάρ βα κυλινδετο πύματος ἀρχῇ
 Τρωῖσιν τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεῦς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰδὼς αἶδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν

85 καὶ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἰδέτο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρῦσι δάκρυα λείβων.

Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰδὼς,
 δάκρυ· ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν.

90 Αὐτὰρ δτ' ἀψ' ἄρχοιτο, καὶ δτρύνειαν αἰδεῖν
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
 Ὀδυσσεὺς κατὰ κρῆτα καλυψάμενος γοάσκειν.

Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,

95 ἥμενος ἀγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.

Αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ἡδὴ μὲν δαιτὸς κεκορημέθα θυμὸν εἰσῆς
 φόρμιγγός θ', ἥ δαίτῃ συνήροός ἐστι θαλεῖη·

100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
 πάντων· ὅς γ' ὁ ζείνων ἐνίστηται οἴφιοισιν
 οἴκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 πύξ τε παλαισμοσύνη τε καὶ ἄλμασιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenierant ac mare,
 navem quidem ipsi nigram maris in profundum deduxere :
 imposueruntque malum, et vela navi nigrae,
 aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
 omnia rite; atque vela alba expanderunt.

Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
 profecti sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
 [congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]

Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
 octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
 quos excoriavit curanturque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
 quem exinie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
 oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.

Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 tinctam, in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
 et e paxillo suspendit citharam argutam,
 ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendat,
 præco; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
 juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animas juberet.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Musa jam cantorem excitavit, ut-caderet laudes virorum,
 e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit.
 contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achillis,
 ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 acris verbis : rex autem virorum Agamemno

gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 Pytho in divina, quando supergressus est lapideum limen
 oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanisque et Danais, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
 purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
 super caput traxit, obtexitque pulcrum faciem :
 verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
 lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
 lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
 et poculo duplici sumto, libabat diis.

Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut-cade-
 ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
 minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.

Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
 Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
 sedens prope ipsum; graviter autem suspirantem audivit.
 Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :

Audite, Phæacum ductores atque principes :
 jam quidem convivio saturavimus animum æquo
 citharaque, quæ convivio comes est lauto :
 nunc vero exeamus, et certamina experiamur
 omnia; ut hospes narret suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 iugillatque, luctaque, et saltu, atque cursu.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 105 **Κ**ἀδ' ὃ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λήγειαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάρου
 κηρύξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανόντες.
 Βάν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πολὺς ὄμιλος,
 110 **μ**υριοί· ἂν δ' ἔσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὀρτο μὲν Ἀκρονέως τε καὶ Ὀκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεύς τε Πρυμνεύς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεύς,
 Ποντεύς τε Πρωρεύς τε, Θῶων, Ἀναθησινέως τε,
 Ἀμφιάλος θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδου·
 115 **ἂν** δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολοίῳ ἴσος Ἀρτῇ,
 Ναυβολίδης θ', δὲ ἀριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλίοις τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνης·
 120 **οἱ** δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο ποδῆσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλλμῶς ἐπέτοντο κοινόντες πεδίον.
 Τῶν δὲ θέειν ὅχ' ἀριστος ἦν Κλυτόνης ἀμύμων·
 ὅσσον τ' ἐν νηῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖν,
 125 **τό**σσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἔχεθ', οἱ δ' ἔλιποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 **πῦ**ρ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρωφθον φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ζεῖον ἐρώμεθα, εἰ τιν' ἀέθλον
 οἶδ' ἐπὶ καὶ δεδάσκει· φύνη γὰρ μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 135 **μ**ηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχένα τε σιθαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι θῆρης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβρηχται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔγωγε τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγχεῖναι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 **τὸν** δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἴπεις.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἴων καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στή β' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 **Δ**εῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ζεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἰ τίνα που δεδάσκει· εἴκοι δέ σ' ἴμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾔσιν,
 ἢ ὅ τι ποσσὶν τε βέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σιέδασον δ' ἂν ποτὶ κῆδα θυμοῦ·
 150 **σοὶ** δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νῆς τε κατεῖρυσται, καὶ ἐπαρτῆες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κῆδὰ μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἥ περ ἀέθλοι,
 155 **ὅς** πρὶν μὲν μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χαρίζων·
 ἔμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῶμιον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex aedibus
 praeco; praibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phaeacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acroneosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretheus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidae:
 surrexit etiam Euryalus, homicidae similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phaeacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus-erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum praecurrens ad-cives venit; illi vero relicti sunt.
 Alii autem luctae molestae periculum-fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium praestantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem moestitiam abanimo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me haec jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consensu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
οὐ γάρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμενοι φωτὶ ἔτικω
160 δῶλιν, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων,
ἀρχὸς ναυτῶν, ὅτε πρηκτῆρες ἕσιν,
φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν δαείων
κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ξεῖν', οὐ καλὸν εἶπες· ἀτασθαλίῃ ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς·
Ὀβτώσ οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
ἀνδράσιν οὔτε φυῇν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκινδύντερος πέλει ἀνὴρ,
170 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπσει· στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
τερπόμενοι λεύσσοσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
αἰδοὶ μειλίχῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορήμενοισιν·
ἐργόμενον δ' ἀνὰ ἄστου θεὸν ὥς ἐισορώσιν.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλγίγκιος ἀθανάτοισιν·
175 ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἑπέεσσιν.
Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριτρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
οὐδὲ θεὸς τεύξειε· νόον δ' ἀποφωλίος ἔσσι.
Ὡρινᾶς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
εἰπῶν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
180 ὥς σύγε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν δῖω
ἔμμεναι, θορ' ἦβη τε πεποίθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
Νῦν δ' ἔρχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσιν· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείνᾳ τε κύματα πείρων.
Ἄλλὰ καὶ ὥς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομαι ἀέθλων·
185 θυμοδακτὴς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπῶν.
Ἦ βᾶ καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναίξας λάβε δίσκον
μελίσκονα καὶ πάχητον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
ἢ οἷω Φαίηκες ἐδίσκων ἀλλήλοισιν.
Τὸν βᾶ περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτειψεν ποτὶ γαίῃ·
Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
λαῶς ὑπὸ βίπης· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
βίμφοι θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυία· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνει το σῆμα
ἀμφοφών· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλων·
οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔξεται οὐδ' ὑπερήσει.
Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
200 χαίρων οὐνεχ' ἑταῖρον ἐννέα λεῦσσαν ἐν ἀγῶνι.
Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκασιν·
Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὑπερὶτον ἄλλον
ἦσειν ἢ τοσσοῦτον δόμοι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Τῶν δ' ἄλλων θτίνα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
ἢ πῦξ ἢ ἐ πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
πάντων Φαίηκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
Ξεῖνος γάρ μοι δδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχιστο;
ἀρρων δὴ κείνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προρῆρηται ἀέθλων,
δῆμῳ ἐν ἄλλοδαπῷ· εἰ δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam:
non enim te, hospes, perito viro assimilo
certaminum, qualia utique multa inter homines sunt;
sed illi, qui navem multis-transstris-instructam frequentas,
princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
onerisque memor, et inspector sit mercium,
lucrique rapti-acquisiti; neque athleteæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses:
hospes, non honeste dixisti; protervo viro similis-es.
Ita non omnibus dii amabilia munera donant
hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam
Alius etenim specie deterior est vir,
at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat: alii vero in ipso
oblectati spectant: hic autem secure loquitur
modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos;
incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus:
verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
ne deus quidem fingeret; mente vero rudis es.
Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
locutus non decenter: ego vero non ignarus sum certaminum,
ut tute fabularis, verum inter primos puto
fuisse me, donec juvenia fretus-fui, manibusque meis.
Nunc vero teneor ærumma et doloribus: multa enim passus-
sum,] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
num;] mordax enim sermo tuus; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
quam quali Phæaces ludebant inter-se.
Hunc utique circumrotatum misit valida e manu:
insonuit vero lapis; inclinaverunt autem se ad terram
Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
lapis ab impetu: is vero supervolavit signa omnia (*jactumque
ceterorum*),] rapide ruens a manu: posuit vero signa Minerva,
viro corpus assimilata; verbumque dixit, et elocuta-est:

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
palpando; quandoquidem neuti-quam mixtum-est multitudini,
sed est longe primum: tu vero confide hoc quidem in-certi-
mine:] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
gaudens quod socium benignum videret in circo.
Et tunc levius allocutus-est Phæacas:

Hunc nunc assequimini, juvenes; brevi autem denuo absum
me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longias.
E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet;
huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
Hospes enim mihi ille est; quis cum-amico-excipiente pæra-
verit?] insipiens vero ille et nullius-pretii est vir,
quicunque cum-hospite contentionem proferat certaminum.
populo in alieno; sui vero ipsius omnia clauda-redit.

Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναινομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἶδμεν καὶ παρηθήμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι ἀεθλοί.
 315 Εὖ μὲν τοῖων οἶδα ἐύθουν ἀμπαφάσασθαι·
 πρῶτος κ' ἀνδρα βάλοιμι, οἷστέυσας ἐν θυμῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷος δὴ με Φιλακτῆτης ἀπεκάλυντο τοξῶν,
 320 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
 ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἐδόντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβελήσω
 οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆϊ,
 325 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τοξῶν·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκτε' ἐνὶ μεγάροισιν χαλωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δούρει δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διστόφ.
 330 Οἷοισιν δειδούκα ποσὶν μήτις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεκελῶς ἐδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λένονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 335 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῖν, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
 χαώμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νείκεσεν ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιο,
 340 ὅστις ἐπίσταίτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάλλειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμθέην ξυνίει ἔπος, ὅρρα καὶ ἄλλῳ
 εἴπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 345 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τέθῃσι διαμπερές· ἔξτε πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμέν ἀμύμονες οὐδὲ παλίσται,
 ἀλλὰ ποσὶ κρατιπῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε,
 εἰμυτά τ' ἐξημοῖά λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 350 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
 παύσατε ὥς κ' ὁ ξείνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
 οἴκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῇ καὶ αἰοδῇ.
 Δημοδόκῳ δέ τις αἰψά κίων φόρμιγγα λίγειαν
 355 οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος ὦρτο δὲ κῆρυξ,
 οἷων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυμνήτῃ δὲ χρυτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 360 λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρύναν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἐγγυθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐξέ μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρῶθ' ἡδαι ἴσταντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 365 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.

In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.

Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me alo longe praestantiorem esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.

Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcuum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad sene-
 cutem] pervenit in aedibus; iratus enim cum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.

Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:
 Alcinoos autem ipsum solus respondens allocutus-est:

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concio-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui:
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alij
 dicas heroum, quando tuis in aedibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.

Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.
 Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris aedibus.

Sic dixit Alcinoos deo-similis: surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regia.
 Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexerunt,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:
 quætiebant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
 mirationes admirabatur pedum, stupescibatque animo.

Αὐτὰρ δ' ὀρμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν δεῖδεν,
 ἀμφ' Ἀρεος φιλότῃτος ἕσπεράνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφραιστοιο δόμοισιν
 λάθρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέγος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν
 270 Ἥφραιστοιο ἀνακτος· ἄφ' ὃς αἰ ἄγγελος ἔλθεν
 Ἥλιος, δ' σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφραιστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐς χαλκείων, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτω μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς
 275 ἀρβήκτους, ἀλύτους, ὅρ' ἐμπεδον αὖθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμν' ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεε δέσματα κύκλω ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἥτ' ἀράχνια λεπτά, τάχ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δολον περὶ δέμνια γεῦεν,
 εἶσατ' ἱμεν ἐς Λῆμνον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἧ οἱ γαίαν πολὺ φιλάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνῃς Ἄρης,
 ὡς ἶδεν Ἥφραιστον κλυτοτέγην νόστῳ κίοντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφραιστοιο,
 ἱσχανῶν φιλότῃτος ἕσπεράνου Κυβερειῆς.
 Ἥ δὲ νέον πατὴρ ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένην κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὁ δ' εἰσὺ δῶματος ζει
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέομεν εὐνῇέντε.
 Οὐ γὰρ εἴθ' Ἥφραιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴγεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσάτο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδρανον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήντες ἔχυντο πολὺφρονος Ἥφραιστοιο·
 οὐδέ τι κινήσας μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δτ' οὐκέτι φυχτὰ πέλοντο.
 300 Ἀρχιμόλον δὲ σφ' ἤλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις,
 αὖτις ὑποστρέψας, πρὶν Λήμνου γαίαν ἰδέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένον ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χολὸς δὲ μιν ἀγριος ἤρει·
 305 σμερδάλειον δ' ἐβόητε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλείει δ' αἰδῶλον Ἀρηά·
 310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἡπεδανὸς γενόμεν' ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δῶν τῷ μὴ γέινασθαι σφελλον.
 Ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶγε καθεύδον ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὁρώων ἀνάχρημαι.
 315 Οὐ μὲν σφραεσ' ἔτ' ἔολπα, μίνυνθά γε, κείμεν οὔτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐβελήσεται ἀμφῶ
 εὔδειν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰς ὅκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδοῖσι ξέδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιζα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre ca-
 nere,] de Martis amore pulcraque-corona-cincte Veneris,
 ut primum coierint in Vulcani aedibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile
 Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat,
 profectus est ire in officinam, mala animo intimo-molens :
 imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque
 vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti,
 profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant
 circumfudit autem *lecti* fulcris vincula circulo undique :
 multa autem et desuper e-fastigio effusa erant,
 tanquam aranearum-fila tenuia, quae nemo ne cerneret quidem,
 nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat,
 simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-aedificatum oppidum,
 quae illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec caecae speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars,
 ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ;
 profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani,
 cupiens amoris pulcra-corona-redimitte Veneris.
 Haec vero recens a patre prapotentem Saturnum
 veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit,
 inque manu ei haesit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam
 abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula
 fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ;
 neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus,
 iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ;
 Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, itaque ipsum saeva cepit :
 horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis :
 ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus
 semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem :
 eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego
 imbecillissum : ac neutiquam mihi in-causa alius est,
 quam parentes duo ; qui me non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore,
 meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita,
 etiamsi valde amantes : cito non volent ambo
 dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit,
 donec mihi prorsus omnia pater retribuatur sponsalia,
 quaecumque ei praebui impudentis gratia puellae :

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοδατῆς δῶ·
 ἦλθε Ποσειδάων γαιήοχος ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας ἦλθεν δὲ ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.
 125 Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 ἀσθεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέχνας εἰσροῶσι πολύτροπος Ἥραϊστοιο.
 Ὡς δὲ τίς εἰπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὥκυν·
 230 ὥς καὶ νῦν Ἥραϊστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἀρῆα,
 ὥκυστάτον περ ἔοντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 χαλδὸς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχ' ἀγρί' ὀφέλλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
 ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 εὐδῶεν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊρόντης·
 αἱ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.
 440 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶ ἔχιοιεν,
 ὑμεῖς δ' εἰσρόφωτε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι·
 αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὥρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 545 Ἥραϊστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀρῆα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσϋῶα·
 Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαί, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 650 μὴ με, Ποσειδάων γαιήοχε, ταῦτα κέλευε·
 δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαί ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἔγῳ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἰ κεν Ἀρης ὀρχοίτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 755 Ἥραϊστο, εἰπερ γάρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας
 ὀλχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεδν ἔπος ἀρνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥραϊστοιο.
 860 Τῷ δ' ἔπει εἰ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἔοντος,
 αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
 ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἔκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,
 ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυθεῖς·
 ἔνθα δὲ μιν Χάριτες λοῦσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ
 965 ἀμβρότω, ὅλα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας·
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεῦς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδός ἀεῖδε περικλυτὸς αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἥσιν ἀκούων ἦδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνάξ ὀρχήσασθαι, ἔπει σπρῖσιν οὔτις ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε διαΐφρων·

quoniam illi pulcra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum : venit Neptunus terræ-concussor : venit utilium-auctor Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulæ.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus-est risus diis beatis, artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium :

Non bene-succedunt mala opera : assequitur vero tardus celerem :] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem, velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent. claudus ipse, artificio : eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum,

nunquid in vinculis veller fortibus compressus

dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida :

utinam enim hoc fieret, rex longè-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;

vos autem inspiceretis dii, omnesque deæ :

at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque

Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem :

et ipsum allocutus verba alata dicebat :

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,

repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus :

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube :

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-sponden-

dum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concus-

sor :] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus

abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus :

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei lucus est araque odorata;

ibique ipsam Gratiae lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant,

purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens :

τὴν ἕτερος βίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα,
 375 ἰδυνθεὶς ὅπισω ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς' ἀερθεῖς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδ' ἀνέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σφαῖρην ἄν' ἰθὺν περὶήσαντο,
 ὠρχέισθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ταρφέ' ἀμειβομένω κοῦροι δ' ἐπελήκειον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸν δ' ὑπὸ κόμπῳ ὀρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκινόου προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλήσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοίμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώοντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὃ ξείνων μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήσιον, ὥς ἐπιεικές.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριςκαίδεκάτος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἑκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμῆντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἦ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ εἰ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δώρῳ· ἐπεὶ οὐτὶ ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἑκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρεσσομαι, ὅς σὺ κελεύεις·
 δῶσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκειον, ὃ ἔπι κώπη
 ἀργυρῇ, κολῶν δὲ νεοπρίστου ἑλᾶφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἀξίων ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηῴδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβακται
 δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπεὶ δὴ θνητὸν φιλῶν ἀποπήματα πάσχεις· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 και σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβια δοῖεν,
 μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ βρά καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαστοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ βρά τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ ὅς φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἄμφι δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἵησαν, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅρρα λοεσσάμενός τε ἰδῶν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *facienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinoou allocutus-est divinus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatōres esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet inspicientem.
 Sic dixit; letata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est:
 Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cenam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitalem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensen totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti ebortis
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.
 Sic fatus, in manibus posuit ensen argenteis-clavis-distinctum,] et ipsum compellens verbis alatis allocutus-est:
 Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procelæ.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam dii procul ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.
 Dixit et circa humeros sibi-posuit ensen argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:
 et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulkra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solis.
 Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:
 Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνόαδ' ἐνεικν,
δαιτί τε τέρπηται καὶ δοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

130 Καὶ οἱ ἐγὼ τὸδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλῆς ὀπάσσω,
χρῦσσον, ὅρρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ἦς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
135 Αἱ δὲ λαοτροχόν τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ῥύλα δαῖον ἐλούσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.

Τόρρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
ἐξέφρεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
140 ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλῆσεται, ὁππότ' ἂν αὐτε
145 εὐδῆσθαι γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἔπει τὸγ' ἄκουσε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτει πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν
ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμὴν λούσασθαι ἄνωγεν,
150 ἐς β' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
θεριὰ λότερ', ἔπει οὔτι κοιμίζόμενός γε θαμίζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡχόμοιο·
τόρρα δὲ οἱ κοιμὴδὴ γε θεῶ ὧς ἔμπεδος ἦεν.

Τὸν δ' ἔπει οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν εὐαίρ,
155 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
ἐκ β' ἀσάμινθου βὰς ἄνδρας μέτα οἶνοποτῆρας
ἦιε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα
σὴ β' παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
θαυμάζεν δ' Ὀδυσσεύς ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρώσα
160 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἴνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτην ζωάγρι' ὀφείλλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ναυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς·

165 οὕτως νῦν Ζεὺς θέλῃ, ἐρίγδουπος πόσις Ἡρῆς,
οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι·
τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῶ ὧς εὐχετοῶμην
αἰεὶ ἥματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.

Ἦ β' καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

170 Οἱ δ' ἄθ' μοῖρας τ' ἐνεμον κερώωντό τε οἶνον.

Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον δοῖδον
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κλῖνα μακρὸν ἐρείσας.

Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
175 νῦν τοι ἀποπροταμῶν — ἐπεὶ δὲ πλείον ἐλελείπτο —
ἀργυρόδοντος ὕδς, θαλερῇ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφῇ·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅρρα φάγησιν,
Δημόδοκω, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχνύμενός περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ

180 τιμῆς ἔμμοροι εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φιλῆσε δὲ πῦλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.
Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.
Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti :
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant :
inque ea pallium posuit, pulcramque tunicam ;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.
Ilico autem ipsum mulier-œconoma lavari jussit,
in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,
ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis :
tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcram jecerant ac tunicam,
e balneo egressus viros ad vini-potiores
ibat; Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,
stetit juxta postes tecti firmiter fabricati :
admirabatur autem Ulysem in oculis aspiciens,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-pretium
debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
ses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
domumque ut-veniam, et redivit diem videam :
ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
semper diebus omnibus : tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoon regem.
Hi vero jam porciones distribuebant, miscebantque vinum.
Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum
in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,
a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo :

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
Demodoco; et ipsum complectar, læstus licet.
Apud-omnes enim homines terrestres cantores
honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipso
cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χειρὶν ἔθηκεν
 ἔφην Δημόδοκον· ὃ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειράθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 485 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔτοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζου' ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λήην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν ὅτ' ὦν αἰεῖδεις,
 490 ὅσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεῶν ἢ ἄλλω ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάθθι καὶ ἱπποῦ κόσμον αἶσον
 δουρατέου, τὸν ἔπειδ' ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὅν ποτ' ἐξ ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς.
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ ἴλιον ἐξαλάπαζαν.
 Αἶψα δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃ,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδῇν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδῶν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὐστέλμων ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶλατ' ἐνὶ Τρώεσσι ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἱππῶ·
 αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐξ ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς ὁ μὲν ἐστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον,
 ἡμενοὶ ἄμφ' αὐτόν· τρέχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἢ ἐδιατμήζαι κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετρῶν βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄρκης,
 ἢ ἑἶαν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι·
 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράτεσσιν μέγαν ἵππον, ὅθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 ἦεν δ' ὥς ἄστυ διέπρασθον υἱὸς Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἶεῖς πολὺν κεραῖζέμεν αἰπήν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Διηϊφόβοιο
 βῆμεναι ἤϊτ' Ἀργῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶεῖ κεκλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τήκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 525 ἄσπερ καὶ τεκέσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπείροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμμένη λίγα κωκυέει· οἱ δὲ τ' ὤπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετὰ φρενον ἠδὲ καὶ ὦμους,
 εἶρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζύν·
 530 τῆς δ' ἑλεεινότητι χεῖρ' φθινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἑλεεινὸν ὑπ' ὄφρυσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιάχεσσι φιληρέτμοισι μετ' ἑτάδ'·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus possit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:
 Demodoce, longe sane te supra mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio præse-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epheus fecit cum [auxiliante] Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.
 Sic dixit: ille vero concitus a deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii quidem bene tabu-
 latis in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclitum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum castris, tecti equo:
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique sententia etiam postea peractum iri decreta-
 erat.] Fatale enim erat ut perirent, quando urbs intra ac-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis caedem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati sint filii Achivorum,
 ex equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssem ad ædes Deiphobii
 ivisse, tanquam Martem, cum pari deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intulit,
 super illum fusa stridula ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros circum,
 servitutem inducunt, laboremque sustinendum et ærumam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinoos autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audivit:
 statim vero Phæacibus remigii studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαρίζομενος τὰδ' αἰεῖδει.
 'Εἰ οὐ δορπέομέν τε καὶ ὤρορε θεῖος αἰοῖδός,
 10 ἐκ τοῦδ' οὕτω παύσας· οὔζυροῖο γόοιο
 δ' ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιέβηκεν.
 'Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἦν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 ξεινοδόκοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Εἴνεκα γὰρ ξείνοιο τὰδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 15 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 'Ἀντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι.
 Τῶν μὲν ἡδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅτι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 20 'Ἢῖπ' ὄνρ', ὅτι σε κεῖθι κάλειον μήτηρ τε πατήρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περὶ ναιετάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆς.
 25 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὅρρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυδερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι περὶ ἅλ' ἐστί, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 30 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πύονας ἀγρούς
 ἀνθρώπων καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδς ἐκπερώσιν,
 ἥρι καὶ νερέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 'Ἄλλὰ τὸδ' ὥς ποτε πατρός ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 35 Ναυσιλόου, ὃς ἔρασκε Ποσειδάων' ἀνάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ἔαισέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 40 'Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἦ τελέσειεν,
 ἥ κ' ἀτέλεσε' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 'Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
 ἀνθρώπων αὐτοῦς τε πόλεις τ' εὖ ναιετάσας·
 45 ἦ μιν ἔσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἰπέ δ' ὅ, ὅ τι κλαίεις καὶ δούρεαι ἐνδοθὶ θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἴτον ἀκούων.
 Τὸν δέ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὀλεθρον
 50 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν αἰοῖδῃ.
 'Ἢ τίς τοι καὶ πηρὸς ἀπέφριτο Ἰλιόθι πρὸ,
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερός, ὅτε μάλιστα
 κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἦ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 55 ἐσθλός, ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερεῖων
 γίγνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcumque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæceibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audivi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justî;
 quique hospitales sint, et ipsis meus est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinanturque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος δδ' ἔστι, θεοὶς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 5 Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δέ τ' ἂν εὐπροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἂνὰ δώματ' ἀκούζωνται αἰδοῦ,
 ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ χερσητῆρος ἀφύσσων
 10 οἶνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγγχείη δεπάεσσιν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο σπονδόνεα
 εἶρεσθ', ὅρρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κῆρδ' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
 εἶδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεῆς ἤμαρ
 ὑμῖν φείδωμαι, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεύς Λαερτιάδης, δὲ πᾶσι δολοῖσιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μεν κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελλον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νηρίον ἐνὸς ἱφυλλον, ἀριπρετές· ἄμφω δὲ νῆσοι
 πολλὰ ναιετάουσι μάλα σγεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμην τε καὶ Ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ θραμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς ὄροσιν—αἰ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἥῳ τ' Ἡελίον τε—
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγὼ γὰρ
 ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρκεε Καλυψὼ, δῖα θεάων·
 30 [ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτὸς Κίρκην κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίην, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πλῖνα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδὲ' ἐνίσπω,
 δν μοι Ζεὺς ἐφρέχεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Τῖσθ' ἐν με φέρων ἄνεμος Κικόνεοσι πέλασεν,
 40 Ἰσμαρά· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἐπράθον, ὥλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἄλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμδόμενος κίσι ἴσῃ.
 45 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερωῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιος οὐκ ἐπιθόντο.
 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλιπὸδας ἑλικας βοῦς.
 Τόρρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεοσι γεγόνυν,
 οἱ σφιν γαίτονες ἦσαν ἅμα πλείονες καὶ ἀρείους,
 ἥπιρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἔππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses·
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plene sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pinoerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcerrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam:
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cœlestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis: ego vero deinde, postquam effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cœlum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam: in ipsa vero moeror
 Neritus, nemorosus, conspicuus: circum autem insule
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus:
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (ille vero seorsum Auroram versus Solemque)
 aspera, sed bona juvenum-altrix; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva deorum:
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse:]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse:
 sed meum nunquam animum in pectore flectebat.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitat seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narra-
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appollit,
 ad-Isamarum: ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos
 [colas:] ex urbe vero uxores et possessiones multas abieci-
 peramus.] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æqui-
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem
 mactabant ad litus, et trahentes pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θῆι χρὴ πεζὸν εὐόντα.
 Ἥλθον ἐπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἀνθεα γίγνεται ὥρη,
 ἥρινοι τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέσθη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἴν' ἀλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στήσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θεῶν·
 55 βῆλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγγείχουσιν.
 Ὅρρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἤμαρ,
 τότε δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ εὐόντας·
 ἦμος δ' Ἥλιος μετενίσσεται βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίχονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἄρ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλοντο· οἳ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτον τε μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλεόμεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμειβίεσσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρίς ἑκάστον αὔσαι,
 αἵ θ' ἄν' ἐν πεδίῳ, Κικλῶνιν ὑπο δρυμόντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπώρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαοπαῖ θεσπείη, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύτῃ.
 70 Αἱ μὲν ἐπεὶτ' ἐφύροντο ἐπικάρσιαι, ἱστία δὲ σφιν
 τριχῆα τε καὶ τετραχῆα διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέισαντες ὀλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἰεὶ
 75 καίμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἀλγεσι θυμῶν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 ἱστὸς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 ἤμαθ'· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνήται τ' ἴθουν.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἰσχύϊ ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλὰ με κῆμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλεγγεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμεν δλοοὶ ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινον εἶδον ἔδουσι.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀρυσσάμεθ' ὕδαρ·
 αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγνων ἐτάρους προεῖν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἄνδρες δὴ κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσας,
 90 οἳ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἳ δ' αἶψ' οἰόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιγδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθῆσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκεαίων,
 μήπως τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἳ δ' αἶψ' εἰςβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini: tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones aëreis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent:] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-creati socii
 periere: ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum; ingruit vero e-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continentem.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem puleris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus: illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreæ depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosius ventis
 pontum per piscosum: at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis:
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam:
 horum autem quicumque loti comedisset dulcem-fructum,
 non-amplius renuntiare rursus volebat, nec redire;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere;

ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 105 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν υπερφιάλων, ἀμειστῶν,
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναῖοιςι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἐπειτα λάχεια παρέχ' λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σφεδρὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὑλῆσσι· ἐν δ' αἷγες ἀπειρέσιαι γεγάσιναι
 ἄγρια· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύχαι·
 120 οὐδέ μιν εἰσὶν χνεῦσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφύοντες.
 Οὐτ' ἄρα ποίμνησιν κατασχεῖται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἥγ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἡμᾶτα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεῦει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
 125 Οὐ γάρ Κυκλώπεςσι νέες παρά μιλτοπάρχοι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κεν κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελείοιεν ἕκαστα,
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὡς θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γέ, φέροι δέ κεν ὄρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλός πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἄφρητοι ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὄρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐόμος, ἦν οὐ χρεῶ πείματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλλέειν οὔτε πρυμνήσι· ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλασσαντες μείναι χρόνον, εἰσέκοε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσασιν αἰῆται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνην ὑπὸ σπέλους· περὶ δ' αἷγειροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προϋφαίνειτ' ἰδέσθαι·
 ἀῆρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανῶθε προϋφαίνει· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐκ ὤματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ καθέλομεν ἱστίᾳ πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν Ἡῶι διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ἦρσαν δὲ Νύμφαι, κόραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἶγας ὄρεσκόπους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχᾳ κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopium autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæc sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-
 Ipsis vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopium, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumerae nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.

Non enim Cyclopiibus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singulis,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia.
 Insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue salis-
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis.
 sed qui-appulerint maneat aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus-
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.

Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructe apper-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspидibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 ἦγες μὲν μοι ἔποντο δωῶδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 160 ἐνεία λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκα' ἔειλον οἶω.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέρθητο οἶνος ἐφρυθὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 165 ἤφυσσamen, Κικόνων ἱερὸν ποτλίεθρον ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶνον τε καὶ αἰγῶν.
 ἦσας δ' ἥλιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδόχῳσι τ' Ἠὸς,
 καὶ τὸτ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μέμνεν, ἐμοὶ ἐρήτρης ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἔλθωμ τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἢ β' οἶγ' ὕβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοουδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμειβῖναι ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν·
 180 ἔζη δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χώρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἄγγι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατρηφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷός τε καὶ αἶγες ἱάεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέσσιν λίθοισιν,
 μακροῖσιν τε πίτῃσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνέαιε πελώριος, ὃς βρά τε μῆλα
 οἷος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πολεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ὦν ἀθεμιστὰ ᾗσθη.
 190 Καὶ γὰρ θαυμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἑώκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίω ὑλῆεντι
 ὑψηλῶν δρέων, ὅτε φαίνεται ὅσον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήτρης ἐταίρους
 αὐτοῦ παρ νηϊ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκα' ἀρίστους
 βῆν' ἀτὰρ αἶγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱεὺς Ἀπολλωνίος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναικὶ
 200 ἄζόμενοι· ὅκει γὰρ ἐν ἀλσεὶ δεινὸρ ἔνεντι
 Φοίβου Ἀπολλωνίος. Ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 εἶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δωῶδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἥδυν, ἀκρηάσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτόν
 ἔειπεν δμῶων οὐδ' ἀμφιπολῶν ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φιλῇ ταμίη τε μὲ' οἴη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνουσιν μελιηδέα οἶνον ἐφρυθὸν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 210 γέμ' ὀδμη δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος δώδδει,
 ἔσπευσεν τὸτ' ἀν' οὗτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam vonationem. Naves quidem me sequebantur duodecim; in unamquamque autem novem sortito-contigere capræ; mihi vero decem elegi soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum, sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum rubrum,] sed inerat: multum enim in amphoris singuli hausimus, Ciconum sacro oppido capto.

Cyclopm autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant, fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et caprarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenire, tunc vero decubuimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione instituta inter omnes dixi:

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii; at ego cum navique mea et meis sociis profectus, hos homines explorabo, quinam sint: utrum illi flagitiosi et feroces, nec iusti, an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem consendi; jussique socios ipsosque consendere, et retinacula solvere.

Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere; ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat, ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare, excelsam, lauris contextam: ibi vero multa pecora, ovesque et capræ stabulabantur; circum autem caula excelsa edificata-erat excisis lapidibus, procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus. Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora solus pascebat procul; neque cum aliis versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat. Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussi dilectos socios illic apud navemque manere, et navem custodire: at ego, electis sociorum duodecim optimis, ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini, dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius, sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur; quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore, reverentes: habitabat enim in luco arborifero Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona: auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta; dedit autem mihi craterem totum-argenteum: ac deinde vinum in amphoris duodecim omnibus (*summd*) haustum, suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud norat famulorum, neque ancillarum in domo, sed ipseque uxorque cara, promaque una sola. Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum, unum poculum qui-impleverat, aquæ ad viginti mensuras infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat, divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσχὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦμα
 κιορύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγήνωρ
 ἄνδρ' ἐπελευσέσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
 215 ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδὼτα οὔτε θέμιστας. [ὅν
 Καρπαλίμῳ δ' εἰς ἀντρον ἀρικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
 εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμει νομὸν κατὰ πῖονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἔθιγ' ἑμέσθ' ἕκαστα·
 παρσὶ μὲν τυρῶν βροῖον, στείοντο δὲ σῆκοι
 220 ἀρνῶν ἤδ' ἐρίφων διακεκριμένα· δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· γοῖς μὲν πρόγονοι, γοῖς δὲ μέτασσαι,
 γοῖς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 γυλοὶ τε σκαρίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνθ' ἔμ' μὲν πρότιςθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,
 225 τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ εἴπειτα
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα βοῶν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σχῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πίθομαιν — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ὅρρ' αὐτὸν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δόη·
 230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
 Ἰνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομεν τε μιν ἐνδόν
 ἤμενοι, ὥς ἐπ' ἔλθε νέμωιν· φέρε δ' ὄβριμον ἄγχιος
 ὕψος ἄζαλκός, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 235 Ἐκτοσθὲν δ' ἀντροῖο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δεισάντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυρὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρύ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θυρήφιν,
 ἄρνευσί τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλής.
 240 Αὐτὰρ ἐπειτ' ἐπύθηκε θυρόν μέγαν ὑψὸς αἶρας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
 ἐτήλια, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδὸς ὀρλίσσειαν·
 τόσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήφιν.
 Ἰζήμενος δ' ἤμελεν οἷς καὶ μηχανὰς αἶας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβροτον ἦκεν ἕκαστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάρουσιν ἀμυσσόμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔσθησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαψε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 ὦ ξείνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 οἷά τε λήιστ' ἦρες ὑπεῖρ ἅλα, τοίτ' ἀλόωνται
 255 ψυχὰς παρβέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 ὤς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων θρόγγον τε βαρὺν, αὐτὸν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπέσιν ἀμειβόμενος προσεείπον·
 Ἥμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπληγῆντες Ἀχαιοὶ
 260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖψμα θαλάσσης,
 οἰκάδε ἰέμενοι ἀλλήν ὁδόν, ἀλλὰ κέλευθα
 ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤβηλε μητίσασθαι.
 Ἀσπὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐρόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
 265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπίωλε λαοὺς

Huius ferebam inpletum utrem magnum; insuper etiam viati-
 ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus est animus genero-
 sus,] virum superventurum, ingenti pradtum robore,
 ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 invenimus; sed pascibat per pascua pingua pecora.
 Ingressi vero antrum admirabamur singula :
 calathi quidem caseis gravabantur; repleta erant autem sta-
 bula] agnorum atque haedorum : separati vero singuli
 inclusi erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et a-tale
 medii,] seorsum itidem recens-nati : natabant autem sero
 vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im-
 mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis,
 e-caseis ut-sumeremus et abiremus retro; ac deinde
 confestim ad navem celerem haedosque et agnos
 e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;
 sed ego non parui (certe multo satius fuisset),
 donec ipsumque viderem, et *experirer* si mihi hospitala
 daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi
 e-caseis sumentes comeditus; expectabamusque ipsum in-
 tus] sedentes, donec venit pasceus: ferebat autem ingens obus
 ligni aridi, ut ei ad-cornam esset.

Extra antrum dejiciens strepitum fecit :
 nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.
 At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus, quae mulgebat : ac mares reliquit foris,
 arietesque, hircosque, profundam extra caulam.
 Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
 grave : non illud duo et viginti currus
 fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent :
 tantam excelsam petram admovit ostio.
 Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,
 omnia faciens rite, et fortum submitit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,
 textilibus in calathis constructum reposit :
 dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset
 ad-potandum sument, et sibi ad-cornam foret.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos :

O hospites, quanam estis? unde navigatis humidus vias?
 nunquid ad negotiationem, an temere erratis,
 tanquam pradoes super mare, qui errant,
 animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim contractum est carum cor,
 timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosam.
 Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar :

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi
 variis ventis super magnam voragine[m] maris,
 domum petentes alia via, aliis itineribus
 venimus : sic fere Jupiter voluit constituit.
 Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitetur esse,
 cujus sane nunc maxima sub-coelo gloria est :
 tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σά γούνα
ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
δοίης δαωτίνην, ἦτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδέιο, φέριστε, θεούς· ἰκέται τέ τοί εἰμεν.

10 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε,
ξείνιος, ὃς ξεινοῖσιν ἄμ' αἰδοῖοισιν ὀπηδεῖ.

ᾧς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
νήπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἡ τηλόθεν εἰληλουθας,
ὃς με θεοὺς κλῖται ἢ δειδόμεν ἢ ἀλέασθαι.

75 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίσχου ἀλέγουσιν,
οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειτὰ πολλὴ φέρτεροί εἰμεν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος περιδοίμην
οὔτε στυοῦθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.

Ἄλλὰ μοι εἰφ', ὅπῃ ἔσχεαι ἔνιν εὐεργέα νῆα·

30 ἡ που ἐπ' ἔσχατις ἦ καὶ σχεδὸν, ὅρα δαεῖω.

ᾧς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότε πολλὰ·
ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφη·ν δολίοις ἐπέεσσιν·

Νεᾶ μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
95 ἄκρῃ προσπελάσας· ἀνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖςδε ὑπείκφυγον αἰπὺν ὀλεθρον.

ᾧς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

ἀλλ' ὅγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·

σὺν δὲ δύω μάρφας ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
90 κόπτει· ἐκ δ' ἐγκαέφαλος χαμάδις ῥέει, δευὲ δὲ γαίαν.

Τοὺς δὲ διαμελίσσιν ταμῶν ὠπλίσσατο δόρπον·
ἥσθιε δ' ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
ἔγκατὰ τὸ σάρκας τε καὶ ὀστέα μοιλόεντα.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσθήμεν Διὶ χεῖρας,

75 σγέ·τλια ἔργ' ὀρώμεντες· ἀμυχανῆν δ' ἔχει θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσσατο νηδύν,
ἀνδρόμαα κρὶ ἔδων καὶ ἐπ' ἀκρήτον γάλα πίονα,
καί τ' ἐντοσθ' ἀντροῖο τανυσσάμενος διὰ μηλῶν.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
100 ἄσπον ἰὼν, ξίφος ὅξιν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
χεῖρ' ἐπιμασσάμενος ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρυσεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὀλεθρον·

οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

105 χειρὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, δι' προσέθηνεν.

ᾧς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν· ἦώ δ' ἴδαν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμέλει κλυτὰ μέλαι,
πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὅτ' ἔμθορον ἦεν ἑκάστη.

110 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπείψε πονησάμενος τὰ ἄεργα,

σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρφας ὠπλίσσατο δειπνον.

Δειπνήσας δ' ἀντροῦ ἐξήλασε πίονα μῆλα,

ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα

ἄψ' ἐπέθηχ', ὥς τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθεῖη.

115 Πολλὴ δὲ βόλις πρὸς ὅρος τρέπε πίονα μῆλα

Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,

εἰ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα βόταλον παρὰ σπηαῖ.

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
venimus, si quod præbeas hospitale-munus, sive etiam aliter
des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos ; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit sævo animo :
stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem ægidem-tenentem curant,
nec deos beatos : quoniam multo potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens sabrefactam navem,
utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,
ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terræ,
promontorio impactam ; ventus autem ex ponto tulit :
at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam ; ille autem mihi nihil respondit sævo animo ;
sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit cœnam :
vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,
improba opera videntes ; desperatio autem tenebat animum.
Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
propius accedens, gladio acuto stricto a femore
vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,
manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perlissemus sæva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelso
manibus amovere saxum grave, quod admovent.

Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-
vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
rora,] tunc ignem accendebat et mulgebant egregia pecora,
omnia rite, et fetum submitis singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
facile amoto operculo ingenti : ac deinde
rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.
si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρόν, ἐλαίνων· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅρρα φοροίη
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἄμμες ἔισκομεν εἰσρόωντες,
 ὅσον θ' ἴστων νηὸς εἰκοσόροιο μελαινάς,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαίτμα·
 τόσσον ἔην μήκος, τόσσον πᾶχος εἰσροάσθαι.
 325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυῖαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέβηχ' ἐτάροισιν, ἀποζῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ἡμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ ὠόσχα παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 ἥ ῥα κατὰ σπείλους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰέρας
 τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἂν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μήλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
 πάντα μάλ' οὐδὲ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι δισάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφ' ὅς αἰέρας,
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἰγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ὅτε σπείψε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτὸς δῶμα μάρφας ὠπλίσσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε γὰρ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνου·
 Κύκλωψ, τῇ, πῖς οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὅρρ' εἰδῆς, οἶόν τι ποτὸν τόδε νηὸς ἐκεκεύει
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεῆσας
 350 οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μάινεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὑστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεῦτερον αὖτις·
 355 Δός μοι ἔτι πρόφρων καὶ μοι τεὸν οὔνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρεי ζείδωρος ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
 360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἰδοπα οἶνον·
 τρίς μὲν ἔδωκα φέρον, τρίς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισιν·
 Κυκλώψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτὸν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης.
 Οὐτίς ἐμοίγ' ὄνομα· Οὐτὶν δέ με κικλήσκουσιν
 μήτηρ ἢ δὲ πατὴρ ἢ δ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδογμώσας παρ' ἄνδρα· καὶ δὲ μιν ὕπνος
 ἔρει πανδάμειον· γάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 arefactam; eam nos assimilabamus insipientes,
 quantum malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae,
 onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris:
 tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.
 Ab hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans,
 et apposui sociis, laevigareque jussi.
 Ili vero laevem fecerunt; ego autem acui astans
 summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.
 Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore,
 quod per speluncam fusum erat admodum dense multum.
 Ac ceteros sorte sortiri jussi,
 quinam auderet mecum vectem sublatum
 terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
 Hi autem sorte-electi sunt, quos et voluissem ipse eligere,
 quatuor, at ego quintus cum his delectus sum.
 Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascent:
 continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra
 caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jussisset.
 Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum;
 sedensque mulgebat oves et balantes capras,
 omnia faciens rite, et foetum submisit singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit carnem.
 Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,
 poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti huma-
 nas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis
 condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me mi-
 ratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerate-
 liter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alia-
 accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.
 Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque est
 vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secum-
 rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen die
 statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudes
 Etenim Cyclopius fert alma terra
 vinum in-magnis-uvris, et iis Jovis imber dat-incrementum.
 verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum;
 ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.
 Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interrogas me nomen inditum? at ego tibi
 dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-
 Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant
 mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo.
 Neminem ego postremum edam post suos socios,
 ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recubens cecidit supinus; ac deinde
 jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus
 capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpiebat vinum.

ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' δ' ἐρεύγετο οἶνοβραχίῳν.

375 **Καὶ** τότε ἔγωγ τὸν μογλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
εἴως θερμαίνοντο· ἔπεσσι τε πάντας ἑταίρους
θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδεῖσας ἀναδύῃ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μογλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
ἀΐεσθαι, γλωρὸς περ εἶναι, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,

380 **καὶ** τότε ἔγῳ ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταίροι
ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.

Οἱ μὲν μογλὸν ἐλόντες ἐλαίνον, ὅζυν ἐπ' ἄκρῳ
ὀφθαλμῶν ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐρύπερθεν ἀερθεὶς
δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνήρ

385 **τρυπάνῳ**, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
ἀνάμεινοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
ὥς τοῦ ἐν ὀφθαλμῶι πυρήνῃ μογλὸν ἐλόντες
διnéομεν, τὸν δ' αἶμα περιβόρεε θερμὸν ἐόντα.

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμῇ,
390 **γλήνης καιομένης**· σφαραγεύοντο δέ οἱ πυρὶ βίζαι.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ γαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
ὥς τοῦ σί' ὀφθαλμὸς ἐλαίνῃ περὶ μογλῶι.

395 **Σμερδαλέον** δὲ μέγ' ὤμωξεν περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'· Αὐτὰρ ὁ μογλὸν
ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, περὶ μὲν αἵματι πολλῶι·
τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρύψεν ἀπὸ τοῦ γερσὶν αἰλῶν.

Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυνεν, οἱ βρά μιν ἀμφὶς

400 ὥκεον ἐν σπήεσι δι' ἀκρίας ἡνεμοέσσας·
οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοῦντο ἄλλοθεν ἄλλος·
ἱσταμένοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅτι ἐ κήδοι·

Τίπτε τόσον, Πολύφημα', ἀρημένος ὧδ' ἐδόησας
νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοὺς ἀμμε τίθησθα;

405 ἡ μή τις σευ μήλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
ἡ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δολῶ ἢ ἐβήριν; [μος·

Τοῦς δ' αὖτ' ἐξάντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφῃ·
410 ἦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δολῶ, οὐδὲ βήριν.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπειτα πτερόεντ' ἀγόρευον·

410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, οἷον ἐόντα,
νοῦσόν γ' οὕπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
ἀλλ' οὐχ' εὐχέο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

Ὡς ἄρ' ἐφάναντιντες ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
ὥς νομ'· ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μή τις ἀμύμων.

415 **Κύκλωψ** δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,
γεροὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἰλε θυράων·
αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
εἰ τίνα που μετ' ἑσσι λάβοι στείλοντα θύραζε·
οὕτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

420 **Αὐτὰρ** ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο,
εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἢ δ' ἐμοὶ αὐτῷ
εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαίνον,
ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγυθεν ἦεν.

Ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἄριστα φάνειτο βουλή.

425 Ἀρσενες διέες ἦσαν εὐτρεφέες, δασύμαλλοι,
καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεπὲς εἶρος ἔχοντες·
τοὺς ἀέκων συνέεργον εὐστρεπέεσσι λύγισιν,

frustaque-carnis humane; ipse autem eructabat vino-gravatus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
donec calefieret; verbisque omnes socios

confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret.

Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat

arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer,

tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.

Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo oculo infixerunt; ego autem superne arrectus

versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir

terebrā, alii autem infra torquent loro

apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo

semper: sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.

Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor, pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.

Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam, in aqua frigida mergit valde stridentem,

temperans; hoc enim deinde ferri robur est:

sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.

Horrendum autem magnum ejulavit; insonitque petra:

nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem

extraxit oculo fœdatum sanguine multo

illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens.

Atque Cyclopes magno clamore-vocabat, qui circa ipsum

habitabant in speluncis per promontoria ventosa:

illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;

stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum

affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti

noctem per divinam, et insomnes nos facis?

num quis a-te oves mortalium invito abigit?

an metuis ne quis te ipsum occidat dolo aut vi?

Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.

Illi vero respondentes verba alata dicebant:

si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis,

morbū sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:

sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.

Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor,

quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.

Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,

manibus palpanis, amovit quidem lapidem ab-ostio;

ipse vero in ostio considebat, manibus extensis,

si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras;

adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.

At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,

si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi

invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam,

utpote de vita; magnum enim malum prope erat.

Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.

Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,

pulcrisque, magnisque, violaceum vellus habentes;

hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἔπι Κύκλωψ εὖδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
 σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τὼ δ' ἐτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἑταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶν'· οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνεϊός γάρ ἐην, μῆλιν δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῦτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν δῶτου θεσπεσίῳ
 435 νοιλεμῶς στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦω διαν.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμνηκον ἀνήμελκτοι περὶ σῆχους·
 440 οὐβάτα γὰρ σφαραγεύοντο. Ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῇσιν
 τειρόμενος, πάντων δῶν ἐπεμαίετο νῦτα
 ὀρθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὅπ' ἐιροπύκων δῶν στέρνοισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἄρνεϊός μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 445 λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἔμοι, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρίε πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἶων,
 ἀλλὰ πολλὸν πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιβδάς· πρῶτος δὲ ῥόας ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἧ σὺγ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθείεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασάμενος φρένας οἴνω,
 465 Οὔτις, δν οὕτως φημί πεφυγμένον εἶναι δλεθρον.
 Εἰ δὴ ὁμοφρονέεις ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἤλασάκει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἀλλυδὶς ἄλλῃ
 θεινομένου βαλοῖτο πρὸς οὐδέϊ· κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσαιε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὼν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὕπ' ἄρνειοῦ λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πῖονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅφρ' ἐπὶ νῆα
 ἰχύμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστω
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
 470 πολλὰ ἐν νῆι βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς θάινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσεγύδων κερτομοῖσιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ρεσθαι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆς βίτην. [ρως
 Καὶ λίην σέγ' ἐμελλε κιχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζεο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 ἐσθέμεναι τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 ἤχε δ' ἀπορρήξας κορυφῇ δρεος μεγάλῳ·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum ferebat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutas
 extendebar : at manibus læne egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immixtæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.
 Hunc autem palpatum allocutus est fortis Polyphemus :
 Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus ? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pasceres teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : nam tu domini
 oculum desideras ? quem vir malus excæcavit
 cum pernicioso sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robar evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.
 Sic locutus, arietem a se mittebat foras.
 Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant fientes
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim incendebant, et in transtris coesedere ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :
 Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.
 Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique ! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dñi alii.
 Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο.
[τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἷήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.]
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργομένης ὑπὸ πέτρης·
485 τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα,
πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήκεια κοντὸν
ὥσα παρέξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνῃς ἐκέλευσα
ἐμβαλεῖν κώπης, ἐν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν,
490 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
καὶ τότε ἔγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
μειλιχίῳς ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἀλλοθεν ἄλλος·
Σχέτλιε, τίπτε' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγριον ἄνδρα;
495 ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
αὐτίς ἐς ἥπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθι ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἡ αὐδῆσαντος ἀκουσεν,
σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆια δοῦρα,
μαρμάρῳ ὀκρύοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἔησι.
500 Ὡς φάσαν· ἀλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγάλητορα θυμὸν,
ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφη·ν κεκοιτητότι θυμῷ·
Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταβηγνῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῖς εἰρηται ἀεικέλην ἀλακτύων,
φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώζας ἡμέλειτο μῦθος·
ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαιάφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Ἔσχε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἥ τις τε μέγας τε,
Τηλεμος Εὐρυμίδης, ὅς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
510 καὶ μαντευόμενος κατεγύηρα Κυκλώπῃσιν·
ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
χειρῶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
ἐνθάδ' ὀφείσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλακτὴν·
515 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀκίχως
ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσασατο οἶνω.
Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω
πομπῇν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
520 αὐτὸς δ', αἶ χ' ἐθέλῃς, ἵησεται, οὐδέ τις ἄλλος
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυνάμην
εὖ νιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος ἔισω·
525 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἵησεται οὐδ' ἔνοσφ' ἔχων.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κλυθι, Ποσειδάων γαῖήγχε, κυανογαῖτα·
εἰ ἐτέον γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
530 ὁδὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἶκαδ' ἱκέσθαι.
[υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὼν ἐς πατρίδα γαῖαν·
ὅμ' ἐ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
535 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.

dejectque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decidente a petra :

ipsam vero navem statim ad-continenter refluxus ferebat fluctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.

Atque ego manibus sumto prælongo conto

detrusi a litore; sociosque hortatus jussi

incumbere remis, ut malum effugeremus,

capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,

tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii

blandis verbis me inbibebant allunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem

rursus ad continenter, et sane existimabamus illic nos per-

ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audiisset,

collisisset nostra capita, et navalia ligna,

saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,

sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclops, si quis te mortalium hominum

do-oculi interrogaverit fœda cœcitate,

dic, Ulyssem urblum-eversorem excœcasse te,

filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :

dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,

Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,

et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas;

qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,

manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam

huc venturum-esse, magno prædium robore;

nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,

oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed age huc veni, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,

deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :

hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-

tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam

alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum sic respondens alloquebar :

utinam enim ita jam animaue et vita te possem

expertem factum mittere in domum Plutonis,

ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi

supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus

si revera tuus sum, patremque te meum profliteris esse,

da, ut-ne Ulysses urblum-eversor domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire

ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :

sero male veniat, amissis omnibus sociis,

nave in aliena, inveniatque calamitates domi

Ὃς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ δ' ἔξ' αὐτὶς πολὺ μείζονα λᾶν αἰέρας,
 ἥκ' ἐπιδινησας ἐπέριεσε δὲ ἴν' ἀπελευθρον.
 Καδ' δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπύρροιο
 540 τυτθόν, ἐδεύτησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμῳσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὖσσελμοι μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγγενοι αἰεῖ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλευσamen ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 550 Ἀρνεῖν δ' ἐμοὶ οἶω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ καλαινέφει Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 βέξας, μηρί' ἕκαον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμηρίζεν, ὅπως ἀπολοῖατο πᾶσαι
 555 νῆες εὖσσελμοι καὶ ἐμοὶ ἐρήρης ἑταῖροι.
 Ὃς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰς θάινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 565 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
 Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεύχος
 χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέεδρομε πέτρῃ.
 5 Τούτῳ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σπιν θύεατα μυρία κεῖται·
 10 κνίστην δὲ τε δῶμα περιστεναχίζετα αὐλῇ
 ἤματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
 εὐδου· ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεγέεσσι.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-pro-
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ulac-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper:
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopi cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper: eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam: ille vero non-curabat sac-
 sed jam deliberabat, quo-pactō perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et bibentes vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque inscendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et ædes pulcras. [12]
 Mensem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat sin-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ὁδὸν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
παμπέμεν, οὐδέ τι κείνους ἀνήνατο, τεύχε' δὲ πομπήν.
Δωκέ μοι ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο,
20 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδρασε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμῖν ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐθέλησιν.
Ἡγὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαινήν,
ἀργυρέη, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὄλιγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῖναι,
ὄρα φέροι νῆός τε καὶ αὐτοῦς, οὐδ' ἄρ' ἐμέλλεν
ἐκτελέσειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμην ἀργαδίησιν.
Ἐνῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμέρας·
τῇ δεκάτῃ δ' ἡδὴ ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ οἱ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ἔοντας.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νῆος ἐνώμιον, οὐδέ τι ἄλλω
δῶν' ἐτάριον, ἵνα θάσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἑταροὶ ἐπέσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγρεύουσιν
35 καί μ' ἔρασαν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον οἶκαδ' ἄγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλητορος Ἴπποτάδω·
ὣδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ὦ πόποι, ὥς ὁδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, δτεῶν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκνέται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
λήϊδος· ἡμεῖς δ' αὐτὲ δμῶν δὸν ἐκτελέσαντες
οἶκαδε νισσόμεθα κενεᾶς σὺν χείρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
Αἰόλος· ἄλλ' ἄγε θάσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τὰδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἀσκήϊνεσθιν.
Ὡς ἔρασαν· βουλὴ δὲ κακῇ νίκησεν ἐταίρων·
ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἐγὼ γιγνώσκω
50 ἐγγόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
ἡδὲ πεσὼν ἐκ νῆος ἀπορβίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἄκων τλαίην καὶ ἐτι ζωοῖσι μετείην.
Ἄλλ' ἔστην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κείμεν· αἱ δ' ἐφόροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἐταῖροι.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδωρ·
αἰψὰ δὲ δειπνὸν ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε· ἐγὼ κήρυκα τ' ὁπασσάμενος καὶ ἐταῖρον,
60 ἦν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
ζαινύμενον παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἔχομεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ, τίς τοι κακὸς ἔγραψε δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδοκέως ἀπέπεμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀγνύμενος κῆρ·
ἄσπερ μ' ἐταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoctum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim periurus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies:] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus?] certe quidem te accurate dimittebam, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
laserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχέτιος· ἀλλ' ἀκείσασθε, φίλοι· δύναμις γάρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωνόντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κοιμῆσθαι οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὃς καὶ θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρετο δ' ἄνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρσεῖς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμῳ αἰτὺ πτολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἦπυε εἰσελάων, ὃ δὲ τ' ἐξελάων ὅπακούει.
 Ἐνθα κ' αὐπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγύς γάρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένας κλυτὸν ἦλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 ἡλίβατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἄκται δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 ἐνθ' οἳ' εἰσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῆμά γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὐτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν ὅς τις σχέθον ἐξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὀρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πύθεσθαι ἰόντας,
 ὅτινες ἀνέρες εἴεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκδάντες λείην ὁδὸν, ἥπτερ ἀμαξαί
 ἄστουδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίγνεον ὕλην.
 105 Κούρη δὲ ἑυμβλήντο πρὸ ἄστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσето καλλιρέεθρον
 Ἄρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστου φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὃς τις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερῆρες δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰλῆθον κλυτὰ δῶματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εἶρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτῇν.
 Ἡ δ' αἴψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃ,
 115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμῆσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἐτάρων ὥπλιστατο δεῖπνον·
 τῷ δὲ δὴ αἶξαντες φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ δὲ τεύχεα βοῇ διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων Ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἀνδρεσσιν ἰοικότες, ἀλλὰ Γίγαντες.
 Οἱ β' ἀπὸ πετρῶν ἀνδραχθεῖσι χερμαδιόισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναθος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus: sed medemini, amici: potestas enim est penes vos
 Sic dixi, blandis eos demulcens verbis:
 illi vero muti facti sunt; pater autem respondebat sermone
 Abi ex insula ocyus, pessime viventium.
 Non enim mihi fas est curare nec dimittere
 virum illum, qui diis invisus sit beatis.
 Abi; quoniam immortalibus invisus huc venisti.
 Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta.
 nostra stultitia: quoniam non-amplius apparebat redemptio.
 Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et
 dies;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,
 magnam (vel Telepylum) Laestrygoniam, ubi pastorem pastor
 inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.
 Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,
 unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidis pecu-
 cudes pascens;] prope enim ibi noctisus et diei sunt viæ
 Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem [pe-
 tra] excelsa est, continenter utrinque,
 litoraue prominentia e-regione sibi-invicem
 in ostio procurrun; angustus vero introitus est:
 ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.
 Hæc quidem intra portum concavum alligatæ erant
 propinquæ: nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,
 nec magnus, nec parvus; candida autem erat circum tranqui-
 litas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,
 illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis:
 constitui vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.
 Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,
 fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.
 Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes
 quinam viri essent in hac terra panem vascantes;
 viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.
 Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra
 ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.
 Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,
 filiæ eximæ Laestrygonis Antiphatæ.
 Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem
 Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant;
 illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,
 quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.
 Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.
 Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas aedes, mulierem
 invenerunt, velut montis verticem; horrueruntque eam.
 Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem.
 suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.
 Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam:
 alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.
 Atque ille excitabat clamorem per urbem; hi vero audientes
 vadebant, fortes Laestrygones, aliunde alius,
 innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.
 Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis
 jaciebant; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

ἀνδρῶν τ' ἀλλυμένων νῆων θ' ἅμα ἀγρυμνάνων·
 ἰχθῆς δ' ὥς πεύροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 125 Ὅρρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένους πολυθενθείας ἐντός,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοφα νεὸς κυανοπρώροιο.
 Αἴψα δ' ἐμοῖς ἐταίροις ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κώπης, ἵν' ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβριψαν, δέισαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφείας φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἅλλαι ἀολάεες αὐτοῦ δλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόοιμεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναεν
 Κίρκη ἔυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήςεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη δλοσφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φασσιμβρότου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ἡμῶν καμάτων τε καὶ ὀλγας θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ ἔυπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 145 καὶ τότε ἔγνων ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνῆϊον ἐς περὶωπὴν,
 εἰ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοσπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι ἑίστατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ἕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
 Ὅδ᾽ ἐγὼ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δειπνον ἐταίροιςιν δόμεναι πρόεμεν τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μῶσυν ὄντα,
 ὃς βᾶ μοι ὑψίκερυν ἔλαφον μέγαν εἰς δδὸν αὐτὴν
 ἦκεν· ὃ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πίομενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῶτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρῦ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καδ' ὅ ἐπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτελιῆς
 165 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθις κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασσάμην ῥῶπᾰς τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μελαιναν,
 170 ἔγχει ἐρείδόμενος, ἐπεὶ οὕτως ἦεν ἐπ' ὤμου
 χειρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Κᾶδ' ὃ ἔβαλον προπάροχθε νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχίους ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Ὀ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχρῦμένοι περ,
 175 εἰς Αἴδαιο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἤμαρ ἐπέλθῃ.
 Ἀλλ' ἄγετ', ὄρρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transfigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis cærulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confectæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Ææam vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hastile æreum transitit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistentes, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam longitudine, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibisque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυγώμεθα λιμῶ.

180 Ὡς ἐράμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοὶς ἐπέεσσι πίθοντο·
ἐκ δὲ καλυπόμενοι παρὰ οἶν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο
θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Λυτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι δόρυ καλμοῖσιν,
χεῖρας νηπάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαίτα.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἔμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
185 Ἥμιος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
Ἥμιος δ' ἡριγένεια φάνη βοδονόαχτος ἦώς,
καὶ τότε ἔγνων ἀγορῇν βέμενος μετὰ πᾶσιν ἕϊππον·

Κέλутέ μεν μύθων, κακὰ περ πάσωντες ἐταῖροι·
190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζῶρος, οὐδ' ὅπη Ἥως,
οὐδ' ὅπη Ἥλιος φαειμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπη ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα ὁσσοῖον,
εἴ τις ἐστὶ μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶμαι εἶναι.
Ἰῖδον γὰρ σκοπιῇν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνεται·
195 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κείται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἐδρακον ὄρυθα μοῖσι διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην.

Ὡς ἐράμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
μνησάμενοις ἔργων Αἰστρυγόνος Ἀντιράταο
200 Κύκλιωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδρὸς ἄγιοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγντο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἐταίρους
ἡρῶμεν, ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
205 τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος ὁμοειδής.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῇρεϊ πάλλομεν ὥκα·
ἐκ δ' ἔθορε κλήρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
Βῆ δ' ἱέναι, ἅμα τῷγε δύο καὶ εἴκοσ' ἐταῖροι
κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γούοντας ὀπισθεν.
210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
ἔστοισιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ἄμφι δὲ μὲν λύκοι ἦσαν ὀρεστέτεροι ἢ δὲ λέοντες,
τοὺς αὐτὴ κατέβελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οὔγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε

215 οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέσταν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄμφι ἀνακτα κύνας δαίτηθεν ἰόντα
σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μελιγμάτα θυμοῦ·
ὥς τοὺς ἄμφι λύκοι κρατερῶνυχες ἡδὲ λέοντες
ἀνέων· τοὶ δ' ἔδδοσαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλίποκαμιοιο·
Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ,
ἰστὸν ἐποικομένης μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεᾶων
λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης, δρχαμος ἀνδρῶν,
225 ὃς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότητός τε·

Ὡ φίλοι, ἐνδον γάρ τις ἐποικομένης μέγαν ἰστὸν
καλὸν αἰοιδάει — δάπεδον δ' ἅπαν ἄμφιμυκεν —
ἡ θεὸς ἡ γυνή· ἀλλὰ φεργώμεθα ὁσσοῖον.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῖντες.
230 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὡῖζε φαιινὰς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt :
abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.
Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis,
manibus lotis apparabant eximium convivium.
Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
tum vero decubuimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii :
o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram
neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,
si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.
Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit :
ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio
conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero confractum-est carum cor,
recordatis facinorum Læstrygonis Antiphææ,
Cyclopisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes :
at enim nullus profectus siebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-creatos socios
numerabam, duccemque utrisque præbenti :
alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
deo-similis.] Sortes autem in galea ærea concutiebamus celestiter;
exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi.
Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenērunt autem in convallibus structas ædes Circes
politis lapidibus, conspicuo in loco.
Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.
Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.
Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem
adulantur; semper enim fert delinimenta animi :
sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
adulabantur; illi vero timuere, ut viderent terribilia monstra.
Sisterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.
His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum.
qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes.
Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι χλωρόν
 230 οἶνω Πραμνέῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 βράδω πεπληγυῖα, κατὰ συφροσίν ἐέργνυ.
 Οἱ δὲ σῶιν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἐμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἤλθε βοῇν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελὴν ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνάτο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πύμπλαντο, γόνον δ' ὠϊστο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὀλεθρον·
 Ἥμοιεν, ὥς ἐκέλευεσ ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ.
 [ἔς τοι σῖτον λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἔνθα δὲ τις μέγαν ἱστὸν ἐποικομένην λίγ' αἰδεῖν,
 255 ἢ θεὸς ἢ ἐ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας οὔτε φραεινὰς
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἔγων ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἄμ' αἰσώθησαν ἀολλέες, οὐδὲ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δὴρὸν δὲ καθήμενος ἔσχοπτιάζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ἔφρος ἀργυρόηλον
 ὁμοῖν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἄμφω δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν δδὸν ἠγήσασθαι.
 Αὐτὰρ θγ' ἀμφοτέρησι λαθὼν ἔλλισσέτο γούναυν·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μῆ μ' ἄγε κείσ' ἀέκοντα, Διοτρεφέες, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὥς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσειαι οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξει σῶιν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῆν τοῖς δεσσι θᾶσσαν
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἥ τοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοιλῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἔγων εἰμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀντίον ἠδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱεράς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἔσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβραπις ἀντεδόλυσεν,
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηηνίῃ ἀνδρὶ ἰοικῶς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦ περ χαριεστάτῃ ἦβῃ·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῶ γειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀχρίας ἔρχεαι ὅλος,
 χώρου ἀδίδρις ὢν; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχαται, ὥς τε σύες, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες
 Ἥ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδὲ σέ φημι

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia ;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat ; immiscebatque pani
 medicamina perniciose, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus ; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi-sunt ; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus ; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :
 Ivinus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse ;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.
 [politia lapidibus, conspicuo in loco.]
 Illic autem quædam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat ; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur ;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.
 Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.
 Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum ;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]
 Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo ; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, a nave ascendebam ac marî.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas ;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :
 Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.
 An eos liberaturus huc venis? neque te puto

285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσσομαι ἡδὲ σῶσω·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχου, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλκῃσιν κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δὲ τοι ἐρέω ὁλοφύῳα δῆνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶν, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς θελξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
 δὴ τότε σὺ ἕϊρος ὀξύ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 295 Κίρκῃ ἐπαίξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδοείσασα καλήσεται εὐνήθῃναι·
 ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνησθαι θεοῦ εὐνήν,
 ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτὸν τε κομίσῃ·
 ἀλλὰ χελεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 300 μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φῶσιν αὐτοῦ ἐδείξεν.
 Ῥίζῃ μὲν μελιν ἔσχε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
 305 μῶλῳ δὲ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δὲ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπον
 νῆσον ἀν' ὕλησσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιώντι.
 310 Ἔσθην δ' ἐνὶ θύρῃσι θεᾷ καλλιπλοκάμοιο·
 ἐνθα στὰς ἐδόκησα, θεὰ δὲ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαινίνας
 καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦλου,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν·
 τεύξει δέ μοι κυκεῶν χρυσέφ' ὀπίμαι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδὲ μ' εὐέλξεν,
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἔρχεο νῦν συμφέρονδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξύ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γόνυν
 καί μ' ὁλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔ τι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχῃς.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῇ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι δακρύων νόος ἐστίν.]
 330 Ἡ σὺγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅντε μοι αἰεὶ
 φράσκει ἐλευσέσθαι χρυσόβραπις Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ· χολεῶν μὲν ἄορ θεό, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρας ἐπιβείομεν, ὄφρα μιγέντε
 335 εὐνήν καὶ φιλόττη πεποῖθμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κέλη σοι ἥπιον εἶναι;
 ἥ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidam alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ab ades Circes
 vade, quod tibi a-rapite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciose consilia Circeæ.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.
 Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et militi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympon,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor aestuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta-est :
 Abi nunc in-baram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit et apprehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
 Quis et unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod neutiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.] Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in ædibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἐς θάλαμόν τ' ἰέναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευεν.
 Λυτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἔγωγ' Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κατὰ δρῆσταιριαι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἔκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἁλσέων
 ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσιν.
 Γάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἑτέρη προπάραιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφι τίθει χρύσεια κάνεαι·
 ἡ δὲ τρίτῃ χρητῇρι μελίφρονα οἶνον ἔκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀγρuréῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ἔσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἡνοπι χαλκῷ,
 ἔς β' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλου,
 θυμῷρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυνίον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔκρισεν λίπ' ἑλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με γλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 [χέρνιθα δ' ἀμρίπολος προχώρ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖν, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 370 νήψασθαι· παρὰ δὲ ζεστὴν ἐτάνυσσε τραπέζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρσόντων·]
 ἐσθήμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδαν θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἄλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἱάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίς θ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔρχει ἴσος ἀνὰ ὕδωρ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἢ τινά που δόλον ἄλλον οἶσαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 δεῖδιμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμυστα καοτέρων ὄρκον.
 Ὡς ἐφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δς ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος;
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῦσον, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 βάβδον ἔχουσα· ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συρφειοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικτότας ἐννέωροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.
 Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.
 Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat soliis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lineæ subjiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido ahenò,
 in balneo me inductum lavabat ex tripodis magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebate,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta-est:
 Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus-sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.
 Sic dixi: Circe autem per-ædes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 valens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρβουν, ἃς πρὶν ἔρυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὸν καλλίονες καὶ μεϊζόνες εἰς ὁράσθαι.
 Ἐγώσσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἡμέροισι ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἐλαίρει καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι στάσα προσηύδα διὰ θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχοο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵναι καὶ ἀγειν ἐρίθρας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπετίβeto θυμὸς ἀγῆνῳρ.
 Ἡὖν δ' ἵναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νῆϊ θοῇ ἐρίθρας ἐταίρους,
 οἰκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀγραιοὶ πόριες περὶ βουὸς ἀγελείας,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὶν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σῆχοι
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιβούσων
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἔπει ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχεῖαν Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπει πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφέες, ὥς ἔχρημεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικόμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατὰλεξον ὀλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἐπιθῃε,
 ὄφρα ἴδῃθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπιητανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἑμοῖς ἐπέεσι πείθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·
 430 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπει πτερόεντα προσηύδα.]
 Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἵμεν; τί κακὸν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ λύκοις ποιήσεται ἢ ἐλέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κῦκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παγίος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' ἄρ' ἐπελάσσαι,
 καὶ πηῶ περ ὄντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 μελιχόως ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νῆϊ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀντίον ἤδ' ἐθαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante produxerat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.
 Agnoverunt autem me illi, haeruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subit fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.
 Eaque me prope stans-allocuta est, diva dearum :
 Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris :
 navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia :
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.
 Sic dixit : ac mihi persuasus est animus generosus.
 Profectusque sum ire ad navem celerem et litus maris :
 inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas derudentes.
 Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
 omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti :
 et me ejulantes verbis alatis allocuti sunt :
 Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra interitum.
 Sic dixerunt : at ego eos allocutus sum dulcibus verbis :
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia :
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in aedibus Circes,
 bibentes et edentes : affatim enim habent.
 Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt;
 Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios :
 [et ipsos compellans verbis alatis allocutus est :]
 Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad ardes descensuri? quae cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses :
 hujus enim etiam illi vecordi-audacia perierunt.
 Sic dixi : at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
 etiamsi afinitate erat mihi proximus: sed me socii
 blandis verbis retinebant aliunde alius :
 Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire :
 nobis autem tu dux-eslo sacras ad domos Circes.
 Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηϊ λείπειτο,
ἀλλ' ἔπειτ' ἔδωκεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπτήν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
ἐνδοκίως λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροιςιν.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

Ἡ δὲ μευ ἄγχι στήσα προσήυδα δια θεάων·

[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτὴ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθει' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἡδ' ὅσ' ἀνάσσειοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.

Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰκόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάθῃτε,
οἷον ὅτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαίαν
τρηχεῖς Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσχελεές καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλῃς χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδὲ ποῦ' ὑμῖν
θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔραθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἔνθα μὲν ἡμῖνα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέτα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρήϊρες ἐταῖροι·

Δαιμόνι', ἥδη νῦν μιμηθήσκει πατρίδος αἵης
εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμῶν ἐς ἡέλιον καταδύντα
ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.]

Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβῆς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἑλλιτάνευσσα, θεὰ δὲ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Ὡ Κίρκη, τελεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέστης,
οἶκαδε πεμφέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἥδη,
ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·

ἀλλ' ἄλλῃν χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Αἴδαο δόμοις καὶ ἐπαινήεις Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θεβαίου Τειρεσίαο,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῷ καὶ τευνῶντι νόον πόρε Περσεφόνεια
οἶον πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ αἴσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδὲ τι θυμὸς
ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ δρᾶν φάος ἡέλιοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
καὶ τότε δὴ μιν ἐπεσθιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus-est
sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aridibus Circe

studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lenas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in ædibus.

Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebatur domus.
Illa vero me prope stans allocuta-est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]

ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.

Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra præcordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperæ Ithacæ: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in lætitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus-est animus generosus.

Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolerentur horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-esto patriæ terræ,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus-est animus generosus.

Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt per ædes umbrosas.]

At ego Circes consensu perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod præstitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quancumque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiæ,
vatis cæci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem præbuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbræ volitant.

Sic dixit: at mihi confractum-est carum cor:

flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.

Ac postquam flendoque volutandoque satius-fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ὡ Κίρκη, τίς γάρ ταύτην ὁδὸν ἤγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεῶων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μή τι τοι ἡγεμόνος γε ποτὶ παρὰ νηὶ μελέσθω·
ἰστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πετάσσας
ῥῆσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιή Βορέαο φέρησιν.
Ἄλλ' ὅπότ' ἂν δῇ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσῃς,
ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσaea Περσεφονείης,
μακραί τ' αἰγειροὶ καὶ ἱτέαι ὠλεσίκαρποι·
νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδωι ἰέναι δόμον εὐρύοντα.
Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν
Κόκυτος ὅ, δὲ δὴ Στυγὸς ὕδατος ἔστιν ἀποβρύξ·
πέτρῃ τε ζύνεσις τε δῶυ ποταμῶν ἐριδοῦπιν·
ἐνθα δ' ἔπειθ' ἦρως, χριμῆθεις πέλας, ὥς σε κελεύω,
βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλριτα λευκὰ παλύνειν.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερουσέμεν οἶον,
παμμελάν, ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ θνητὰ νεκρῶν,
ἐνθ' οἷν ἀρνεῖον ῥέζειν θηλύν τε μελαιναν,
εἰς Ἑρβος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσσει τραπέσθαι,
ἱέμενος ποταμῶιο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰ

ψυγαὶ ἐλεύσονται νεκῶν κατατεθνηῶτων.
Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
δείραντας κατακτείνει, ἐπέεσσάσι δὲ θεοῖσιν,
ἰφθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
αὐτὸς δὲ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
ῥῆσθαι, μὴ δὲ ἔαν νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
αἵματος ἄσπον ἱμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἐνθα τοὶ αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
ὃς κέν τοι εἰπῇσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύουσι
νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσει ἰχθυόεντα.

Ὡς ἐφάτ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλθεν Ἥώς.
Ἀμφὶ δὲ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσπεν·
αὐτὴ δ' ἀργύρεον φῆρος μέγα ἐννυτο Νύμφῃ,
λεπτόν τε χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζῦ
καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὠτρυνον ἐταίρους
μελιγίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
Μιχρέτι νῦν εὐδόντες ὤψεστε γλυκὺν ὕπνον·
ἀλλ' ἴσμεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσχε νεώτατος, οὐδέ τι λήν
ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρῶς,
ὅς μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat angustissima dearum :

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,

minime tibi ducis desiderium apud navem curæ sit :

mało autem erecto, et velis albis expansis,

sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,

ubi litusque fossuræ aptum et luci Proserpinæ,

excelsæque populi, et salices frugiperdæ :

navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,

ipse vero in Plutonis eas domum squalem.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt

Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;

rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :

illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,

fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :

circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,

primum mulso, deinde vero dulci vino,

tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, rorens,

ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,

te sacrificaturum in aribus, pyranique impleturum rebus-

bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,

totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,

ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,

ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus-esto,

contendens ad-fluvii fluentæ : ibi vero multæ

animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube

pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ære,

excoriatas comburere, volaque facere diis,

præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :

ipse autem, gladio acuto stricto a femore,

sede, neu sine manium inania capita

ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-

tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,

qui tibi dicat iter et mensuras viæ,

reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero lanamque tunicamque vestimenta induit :

ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,

tenuem et venustam, ac zonam circumpositum lumbis

puleram, auream ; capitique imposuit calyptram.

Atque ego per domos profectus hortabar socios,

blandis verbis, astans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes capite dulcem somnum ;

sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.

Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.

Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde

fortis in bello, nec mente sua firmus,

qui nihil seorsum a-sociis, sacris in aribus Circes,

555 ψύχεος ἱμείρων, κατελέξατο οἰνοβαρέων·
 κινυμένων δ' ἐτάρων θυμάδων καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐπαίνης ἀνόρους καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 560 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀϊδὸςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλῃν δ' ἤμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἑπαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρηστομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
 Ὡς ἐφάρμην τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐθι γόων τιλλόντο τε γαῖτας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα βοῇν καὶ θίνα θαλάσσης
 570 ᾗμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀφ' ἧς κατέδρασκον δὴν θῆλυν τε μελαιναυτά,
 βεῖα παρελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀρθαλοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτων ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,
 ἐν δ' ἱστῶν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐθήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπύρροιο
 ἔκμενον οὖρον ἱεὶ πλησίοντιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη ἔνπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ᾔμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθουνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης·
 δύσετό τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἔκανε βαθυβύρρου Ὀκeanοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμὸς τε πόλις τε,
 15 ἧρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
 ἥλιος φαῖθων καταδέχεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐδ' ὅπῃ ἂν στελέγῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐδ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραπῇται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὀλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτὲ παρὰ ῥόον Ὀκeanοῖο
 ᾗμεν, ὅρ' ἐς χώρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήια μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ὅρ' ἐξυρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον δρυξ', ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ γοῇν γεόμεν πᾶσιν νεκύεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam ;
 sed recta de-tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe ,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ ,
 animam consulturis Thebani Tiresiar.

Sic dixi : illis vero contractum est carum cor :
 desidentesque illic fiebant, vellebantque capillos.
 Verrum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigre ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ille vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad cælum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de cælo devertitur :
 sed nox perniciosæ inditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentum Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἀλγιστα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθον εἰς Ἰθάκην στείραν βούν, ἥτις ἀρίστη,
 βέξειεν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπληστέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερουσέμεν οἶω,
 παμμελάν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 35 Τούς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσι τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 ἐλλισάμεν, τὰ δὲ μῆλα λαβῶν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, βέε δ' αἵμα καλαινεφέε· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχὰι ὑπὲξ Ἑρέβους νεκῶν κατατεθνηῶτων.
 [νυμφαὶ τ' ἡθεοὶ τε πολύτλητοὶ τε γέροντες,
 παρνενοικαὶ τ' ἀταλαι, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγγείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηῖρατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφάττων ἀλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη ἱαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει.]
 Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δειράντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἱφθίμω τ' Αἰδῇ καὶ ἑπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσσον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπηνόρος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέπαπτο ὑπὸ γρονόος εὐρουδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλαυτον καὶ ἀθραπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγειν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καί μιν φωνήσας ἔπαια πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπηνόρ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα;
 ἐφθης πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μῦθον·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀδέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀβόρβρον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐγὴν
 65 ἀστραγάλων ἑάγη, ψυχῇ δ' Αἰδόςδε κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὅπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ὄντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μῶνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδ' αὖ γὰρ, ὡς ἐνθόνδε κίων δόμου ἐξ Αἴδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἔπειτα, ἀναξ, κέλομαι μνησασθαι ἐμείοι·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἀθραπτον, ἰὼν ὅπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακκεῖαι σὺν τεύχεσιν ἅσσα μοι ἔστιν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦσαι πολίης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆζαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον, ἐὼν μετ' ἑμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἐρῶ·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *roiens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ *sit* optima,
 sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, corlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculaeque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati aeratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: *me* vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo aere,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego *cum navi nigra*.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
hæ-sit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præ-sentes,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv partu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in *Æeæ* appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relin-
 quas, digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumultumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicis, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perface, fugeque in tumulto remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνευθεν ἐρ' αἵματι φάσγανον ἴσχω,ν,
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταῖρον πολλ' ἀνόρουεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖης,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶην κατέλειπον, ἴων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέσθαι τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὡς εἴων προτέρην πυκινόν περ ἀχέϊων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.
90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρῦσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
ἤλυθες, ὅρα ἰδὼ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῆρον;
95 ἀλλ' ἀποχάζεο βύθρου, ἅπισσε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
αἵματος ὅρα πῶς καὶ τοὶ νημερτέα εἴπω.

Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ἕξφος ἀργυρόηλον
κούλειῳ ἐγκατέπηξ'· ὃ δ' ἐπὶ πῖεν αἶμα λεαινόν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
100 Νόστον οἴζισι μελιθόα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξάλασσας.

Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,
105 αἴ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακῆειν καὶ ἐταῖρον,
ὁππότῃ κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσω, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένας δ' εὕρητε βόας καὶ ἱρία μῆλα
Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλῦξῃς,
ὀλε κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
115 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν,
μυώμενοι ἀντιθέην ἀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσσειαι ἑλθών.

Αὐτὰρ ἔπῃν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
120 κτείνης, ἥ δὲ δόλεψ' ἡ ἀμφοδὸν ὀξεῖ χαλκῷ,
ἱρχεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρης ἑρετμὸν,
εἰκάεε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
ἄνieres, οὐδέ θ' ἄλειςσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
ὡδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῆους,
125 οὐδ' εὐήρ' ἐρετμὰ, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
ὁππότῃ κεν δῆ τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὁδίτης
φῆῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμον ὤμῳ,
καὶ τότε δὴ γαῖῃ πῆξας εὐήρης ἑρετμὸν,
130 βέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτὶ,
ἀρνειὸν ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
οὐκαδ' ἀποστείλειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἦσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλός αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyçi filia magnanimi, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:
[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
te latiturnum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excacasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illæsas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
navique et sodalibus: ipse vero etiam si effugeris,
sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves prorris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventiliabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine: mors vero tibi extra mare ipsi

- 135 ὁληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, δς κέ σε πέρην
γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρήμενον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
ὀλβιοι ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἰρω.
Ἄς ἔρατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὄρω ψυχὴν κατατεθνηυῖης·
ἥ δ' ἄέουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἐὼν υἱὸν
ἔτλη ἔσχατα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθῆσασθαι.
Εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίῃ τὸν ἔοντα. [πεν·
145 Ἄς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρητίζον τοι ἔπος ἔρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θῆσιν·
ὄντινα μὲν κεν ἔης νεκύων κατατεθνηῶτων
αἵματος ἄσπον ζμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψει·
ὧ δ' ἄκ' ἐπιφθονέοις, ὅδε ποι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.
150 Ἄς φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θύσρατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὅρρ' ἐπὶ μήτηρ
ῥλυσε καὶ πῖεν αἶμα κελαινεζές· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶρον ἡερόεντα,
ζωὸς ἔων; γαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾷσθαι.
[μέεσσι γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ βέεθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πέζον ἔοντ', ἦν μή τις ἔρῃ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἢ νῦν δὴ Τροίηνεν ἀλωμένος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆϊ τε καὶ ἑτάροισι, πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ἄς ἔρατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μῆτερ ἐμή, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδα,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γὰρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔρπον ἀλάλχημα διζῶν,
ἐξ οὗ τὰ πρότισθ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δίω
Ἴλιον εἰς εὐπύλον, ἵνα Τρώεσσι μαχρόμην.
170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέρος θανάτοιο;
ἥ δολιχὴ νοῦσος; ἥ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπερνε;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον,
175 ἥ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τις ᾗδῃ
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ με μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἥ ᾗδῃ μιν ἔγχευεν Ἀχαιοὺς ὅστις ἄριστος.
180 Ἄς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετλήτοτι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
οῖθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεύουσι.
Σὺν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκχλος
185 Τηλέμαχος τεμένει νέμεται καὶ δαίτας εἴσας
ἀκύνεται, ἃς ἐπέοικε δικασπολὸν ἀνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατήρ δέ σός ἐσθ' αὐτόθι μέμνει
ἀγρῷ, οὐδέ ποτ' ἐνδὲ κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcumque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero inideas, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obcuram,
vivid quum-sis ? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]
Num nunc deinum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore ? necdum pervenisti
in Ithacam ? nec vidisti in ædibus uxorem ?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam consulturum Thebani Tiresiæ.

Nondum enim prope veni Achaiam ; neque aliqua nostram
terram attingi ; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.
Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis ?
utrum diuturnus morbus ? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit ?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virovum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat ;
an jam eam duxerit Achivorum quicunque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in ædibus ; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus ; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare ;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 190 ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδεῖ θθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἀγχι πυρός, κακὰ δὲ χροῖ εἵματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὀπώρῃ,
 πάντα οἱ κατὰ γούνον ἀλωῆς οἶνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χαμαλαὶ βεβλήγεται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε καίτ' ἀγέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἄξει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν δλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσχοτος Ἰοχέαιρα
 ὡς ἀγανοὺς βελέεσσιν ἐποικομένη κατέπεφνεν·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νούσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τηκεδὸν στυγερῇ μελέων ἐξεῖλετο θυμόν·
 ἀλλὰ μιν σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαιδὸς μ' Ὀδυσσεῦ,
 σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιγδῆα θυμόν ἀπῆυρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνηυῖας·
 τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἡ καὶ ὄνειρῳ
 ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκειτο κηρόβι μᾶλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσεγύδων·
 210 Μῆττερ ἐμῇ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα,
 ὅρρα καὶ εἰν Αἴδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντες,
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθα γόοιο;
 ἢ τί μοι εἰδῶλον τὸδ' ἀγανὴ Περσεφόνηα
 ὤτρυν', ὅρρ' ἐτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναγίζω;
 215 Ὡς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 ὅστι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαρίσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἐτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθουμένοιο
 ὀαυῆ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκὰ ὀστέα θυμός·
 ψυχὴ δ' ἥτε ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φώδε τάχιστα λιλαῖο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τετὶ ἐπιτῆθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὤτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνηα —
 ἔσαι ἀριστῶν ἄλοχοι ἔσαν ἡδὲ θυγατρὲς·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀλλέες ἡγερέθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·
 σπασάμενος τανύθηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐα εἶων πῖεν αἶμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἡδὲ ἐκάστη
 ὃν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρὼ ἰδὼν εὐπατέρειαν,
 ἡ ράτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 ρῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἡ Ποταμοῦ ἡράσσατ'· Ἐνιπῆος θεοῖο,
 ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμὸς ἐπὶ γαίαν ἔχῃν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ βέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσιάμενος γαῖήοχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχῶς ποταμοῦ παρεῖξάτο δινέεντος·

strata et lænæ, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; villa vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit æstasque, florensque anni-tempus,
 undique illi peraltiore-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deslens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in ædibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisæ ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meæ animam prehendere defunctæ:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebatur:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolavit: mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumamplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui-fuerint.
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimum uxores erant, atque filię;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethei se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcherrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάθη, οὐρεὶ ἴσον,
κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.

245 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔρπεν.]
Λυτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ ὀνόμαζεν·

Χαίρε, γυναῖ, φιλότῃ, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀπορώλιοι εὐναὶ
250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
Νῦν δ' ἔργου πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνης·
αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Ἡ δ' ὀπκουσαμένη Πελίην τέκε καὶ Νηλῆα·

255 τῶ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλῳ γενέσθην
ἀμφοτέρω· Πελίης μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλκῷ
νκίε πολυῤῥηνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
Τοὺς δ' ἑτέρους Κρητῆϊ τέκεν βασιλεῖα γυναικῶν,
Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθῶνά θ' ἱπποχάρμην.

260 Ἴην δὲ μέτ' Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
ἥ δὴ καὶ Διὸς εὐχέτ' ἐν ἀγκοίνῃσι λαῦσαι·
καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζήθρον τε,
οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
πύργῳσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
265 ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἔοντε.

Ἴην δὲ μέτ' Ἀλκμήνῃν ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἀκοῖτιν,
ἥ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμοννα, θυμολέοντα,
γεῖναι τ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μίγῃσα·
καὶ Μεγάρην, Κρεῖοντος ὑπερθύμιοιο θυγάτρα,
270 τὴν ἔην Ἀμφιτρύωνος υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρής.

Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
ἥ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
γῆμαμένη ᾧ υἱεὶ· ὁ δ' ὄν πατέρ' ἐξεναρῖζας
γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπτυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
Καδμείων ἦνασσε θεῶν βλοῦς διὰ βουλὰς·
ἥ δ' ἔβη εἰς Αἰῖδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοῖο μελάρου,
ᾧ ἄγει σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσιν.

Καὶ Χλωρίν ἴδον περικαλλέα· τήν ποτε Νηλεὺς
γῆμεν ἔδν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
δπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαιο,
ὃς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηῖν ἴρι ἀνασθεν·
285 ἥ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῷ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
τὴν πάντες μνώνοντο περικτίται· οὐδέ τι Νηλεὺς
τῷ ἐδίδου, ὃς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπους
290 ἐκ Φυλακῆς ἐλάσειε βίης Ἰφικληΐης
ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
ἐξελάν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδθησεν,
δεσμοὶ τ' ἀργαλείοι καὶ βουκόλοι ἀγροῖώται.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
295 ἄψ' περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπηλυθόν ὥραι,
καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
[solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit !
Sed postquam perfecterat deus amatoria opera,
inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvante autem anno
paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
immortalium : tu vero eos cura enutrique.
Nunc autem abi domum, et contine-te, nea memora :
at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.

Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.

Illā autem gravidā-factā, Peliam peperit et Neleum ;
qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
Æsonemque, ac Pheretem, Amythaonemque equestrem-bel-
latozem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormiisse ;
et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis.
turribusque-muniierunt ; quia non sine-turribus poterant
habitare spaciosam Thebem, fortes licet essent.

Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus.

Matremque Cædipodis vidi, pulcrā Epicasten,
quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ha-
minibus.] Sed ille quidem in Thebe amicissima dolores pa-
tiens.] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
valde multos, quotquot matris Furie efficiunt.

Et Chlorin vidi perpulcrā ; quam olim Neleus
uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederal in-
numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidae,
qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos.
Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
Neleus] ulli dabat, qui non camaras boves latis-frontibus
et Phylacæ abegisset roboris Iphiclei
difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius
Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eam im-
pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
rursus circumvolvante anno, et advenerant horæ,
tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἥ β' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
300 Καστορά θ' ἱππόμενον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκα·
τοὺς ἀμφὺ ζωὸς κατέχει φυσίχους αἶα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνῶσιν· τιμὴν δὲ λαλόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆς παράκοιτιν,
εἰσίδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ β' ἔτεκεν δύο παῖδε, μίνυθαδῶ δὲ γενέσθην,
Ἄτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐριάλτην·
οὗς δὴ μηχίστους θρέψε Ζεῖδιωρος Ἄρουρα
310 καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.

Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἑννεαπῆχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἑννέοργυιοι.
Ὅβρα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φολόπιδα στήσειν πολυαἶκος πολέμοιο·

315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. Ὅσση
καὶ νῦν κεν ἐξετελέσσαν, εἰ ἦβος μέτρον ἔκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἥχομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρω, πρὶν σπρωῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
320 ἀνῆσαι πυκάσαι τε γένους εὐανθέϊ λάχνη.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδην,
κοῖρην Μίνως ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γούνον Ἀθηναίων ἱερῶν
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔκτα
325 Διὶ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσειν.

Μαίραν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
330 ἥ χρυσὸν φλοιὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμηντα. [λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσας ἥρώων ἀλόχους ἶδον ἡδὲ θυγάτρας·
πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦν φθίτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὦρην
εἶδεν, ἥ ἐπὶ νῆα βοὴν ἑλθόντ' ἐς ἐταίρους
ἥ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὕμιν τε μελήσει.

Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθμῶν δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.

335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἶσας;
ζεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἑκάστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
340 ὅτω χρῆζονται κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι ἄνασται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης·
[ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν.]

Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἦμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
345 μυθεῖται βασιλεία περιφρῶν· ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔγεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
τοῖτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κεν ἐγώ γε
ζῶς Φαίηκαςσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

350 Ζεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equum-domitorem, et pugilatū strenuum Polucem :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis diebus, modo autem rursus mortui sunt : honorem vero sortiti sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediā, Alcei uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitorem erant latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum. Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli : Ossam Olympo conati sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset. Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-comis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrāque, Procrinque vidi, pulcrāque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus ex Creta in eminens-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potius-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio *damnatam*.

Mæramque, Clymenāque vidi, odiosāque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum. Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi *mihi*, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio ; voluptateque tenebantur per aedes umbrasas. His vero Arete candidis-ulis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ? Hospes vero *istidem* meus est ; unusquisque autem *vestrū* particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus : [qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite : Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque : hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰς ὅκε πᾶσαν
δωτίνην τελέσω· πομπή δ' ἀνδρῶσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἐστ' ἐνὶ δῆμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
335 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
εἰ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μέμνηναι
πομπήν τ' ὀτρύνοντε καὶ ἀγαθὰ δῶρα διδοῖτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη,
πλειότερῃ σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
360 καὶ κ' αἰδοῦτερος καὶ φίλερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδ' ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεύ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσχομεν εἰσροῶντες
ἡποκτεπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ λαῶν, οἳ τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
ψευδέα τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἰδοίτο·
σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὥς δὲ· αἰοῖδος ἐπισταμένους κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κῆδεα λυγρά.
370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρέχωνε κατάλεξον,
εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἅμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦν δ' ἥδε μάλα μακρὴ, ἀδέσφατος οὐδὲ πῶ ὥρῃ
εὖδεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε τέκχελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἧν οἶαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαῖης ἐν μεγάρῳ τὰ σά κῆδεα μυθήσασθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
ἄρῃ μὲν πολέων μύθων, ὥρῃ δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουόμεναί γε λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
τούτων σοὶ φρονέοιμι καὶ οἰκτροτέρ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κῆδ' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετοπίσθεν οἴοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτῇν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
ἀγῇ Περσεφόνηα γυναικῶν ἠλυττερῶν,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
ἄχυνμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγῆγεραβ', ὅσαι ἅμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάοντο καὶ πότμον ἐπέσπον.

390 Ἔγνων δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαϊνόν·
κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶδων,
πιντὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
ἄλλ' οὐ γὰρ οἳ ἔτ' ἦν ἐς ἔμπεδος οὐδὲ τίς κίχης,
οἷα περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυναιπττοῖσι μέλεσσι.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀνὰ ἀνδρῶν, Ἀγάμεινον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταπηλεγός ἀνάντοιο;
ἡέ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
400 ὅρας ἀργαλέον ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
ἡέ σ' ἀνδρῶσι ἀνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοῦς περιταμνόμενον ἡδ' οἶων πῶεα καλὰ,
ἡέ περὶ πτόλιος μαχευόμενον ἡδὲ γυναικῶν;

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam expectare in crastinum, donec totum
munus perficiam : deductio autem viris curæ erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
pleniore cum manu caram in patriam pervenire;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversam.

Hunc autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona,
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem hæc valde longa, immensa; neque adhuc tempus
dormiendi in adibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in adibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
hæc tibi invidelo et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post hæc perierunt :
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malæ causa feminae.

Ac postquam animas quidem disperserat huc illoc
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens; circumque aliae congregatae erant, quæcumque simul
cum-eo] domo in Ægistlii perierunt et fatum obierunt.
Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem
magnum :] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens :
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.

Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemnon,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu?
an te hostiles viri læserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnatum sive feminis?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus est :

105 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγατρον αὐτμήν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 ἀλλὰ μοι Αἰγίσθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
 110 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἴκονδε καλέσσας,
 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βούν ἐπὶ φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἐταῖροι
 κωλεμέως κτείνοντο σῦες ὡς ἀργιόδοτες,
 οἳ ῥά τ' ἐν ἀρνεῖοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 115 ἦ γάμῃ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαυτή.
 Ἦδ' ἂν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλῃσας,
 μουνὰς κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 ὡς ἀμφοὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 120 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι ὕεν.
 Οἰκτροτάτῃν δ' ἔχουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατὺρ,
 Κασσάνδρῃς, τὴν κτείνει Κλυταίμνηστρῃ δολομήτις
 ἀμφοῖ· ἐμοὶ αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἰέρω
 βῆλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
 125 νοστήσας· οὐδὲ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀἶδαο
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν σὺν τε στοίᾳ ἑρεῖσαι.
 Ὡς οὐκ αἰωότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται·
 οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμύσατο ἔργον αἰεκέας,
 130 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
 ἀσπασίος παίδεσσιν ἰδὲ δῶμέσσιν ἐμοῖσιν
 οἶκαδ' ἐλευσεσθαι· ἡ δ' ἐσχὰ λύγρ' εἰδύια
 οἶ τε κατ' αἴσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένησιν ὀπίσσω
 θηλυτέρῃσι γυναῖδι, καὶ ἥ κ' εὐερόδ' ἐγίνετο.
 135 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
 ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπολλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δολὸν ἔρπυε τληθὲν ὄντι.
 140 Ὡς ἐράμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
 μὴδ' οἳ μῦθον ἅπαντα πειρασκέμεν, ὅν κ' εὐ εἰδῆς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεχυμένον εἶναι.
 Ἄλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἐσσεταί· ἐκ γε γυναικὸς
 145 λίην γὰρ πινυτὴ τε καὶ εὐ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρυν Πηνελόπεια.
 Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 ἐρχόμενα πολέμονδ'· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 νήπιος, ὃς πού νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵξει ἀριθμῷ,
 150 Ὀδυσσεὺς ἦ γὰρ τόνηε πατὴρ φίλος ὄψεται ἑλίκῳ,
 καὶ κείνος πατέρα προσπύζεται, ἥ θέμις ἐστί.
 Ἦ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἀκοιτίς
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέζονε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βῆλλοε σῆσιν
 155 κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ Ἀτρεΐδης κατὰλεξον,
 εἰ πού ἐτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 nec me sane in navibus Neptunus domuit,
 excitato sævorum ventorum immenso flatu;
 nec me hostiles viri læserunt in terra:
 sed mihi Ægisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
 occidit, cum perniciosa uxore, ad-domum vocatum,
 convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
 Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
 continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
 qui quidem *maclantur* in locupletis viri præpotentis
 aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
 Jam tu quidem multorum cædi virorum interfuisti,
 et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
 sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
 ut circa craterem, mensasque plenas,
 jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
 bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filię,
 Cassandrae, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
 propter me: at ego in terra manus elevans
 jacebam moriens, ad gladium *capiendum*: illa autem impu-
 dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
 manibus oculos comprimere, atque os claudere.
 Adeo non *est* gravior et improbius aliud muliere,
 quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
 quale utique et illa patravit facinus indignum,
 ingenuo struens marito eadem: sane putabam quidem
 gratum *me* liberis, atque famulis meis,
 domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
 sibi infamiam offudit, et futuris in-posterum
 feminis mulieribus, etiam ei quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
 vehementer odit, feminea propter consilia,
 ab initio: Helenę quidem causa perimus multi;
 tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
 ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
 neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
 sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
 valde enim sapiensque *est*, et bene in-mente consilia novit,
 filia Icarii, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
 abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
 felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
 et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem *me* saturari uxor
 oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
 Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
 clam, neu palam, earam in patriam terram
 navem appelle; quonium non-amplius fides *est* feminis.
 Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
 sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἢ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόνετι,
 460 ἢ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὃς ἔρατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διείρειαι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει δ' ἢ ἡ τέθνηκε, κακὸν δ' ἀνεμῶνιλα βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὧς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λαρτιάδης ὁ, δὲ ἄριστος ἦν εἶδος τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνων δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σγέτιε, τίπτε' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Ἀϊδῶδες κατελόμεν, ἐνὸα τε νεκροὶ
 ἀπραδέες ναῖουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὃς ἔρατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτ' Ἀχαιοῖν,
 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλήν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃ ἐς παιπαλῶεσσιν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὔτις ἀνὴρ προπάραιθε μακάρατατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε θάνα κρατέεις νεκῶεσσιν,
 ἐνθάδ' ἑὸν τῷ μῆτι θανῶν ἀκαχίζου, Ἀχιλλεῦ.
 Ὃς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραῦδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἑὸν θητεύμεν ἄλλῳ,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίσιος πολὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκῶεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπε, ἢ ἔπει·
 ἐς πολέμον πρόμος ἔμμεναι ἦε καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τί πέπυσσαι,
 495 ἢ ἐτ' ἔχει τιμὴν πόλειςιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγᾶς Ἥελίοιο,
 τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφρον λαὸν ἄριστον, ἀμύμονιν Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶι,
 τῷ κε τῶν στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνον βίωvται, ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὃς ἔρατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτε πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἰσῆς
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 510 Ἦτοι δ' ἐτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλᾶς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μῦθον·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσχομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me haec interrogas? neque quicquam scio :
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem iude anima Pelidae Achillis,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui praestantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Aiacidae,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defunctorum?
 Sic dixit : atque ego ipsum respondens affatus-sum
 o Achille, Pelei fili, longe praestantissime Achivorum,
 veni Tiresias propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beator, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus aequaliter diis
 Argivi, nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es ; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inelyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermone dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-
 set, an etiam non. [Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque.
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.

Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave aequali
 duxi et Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego cum vincebamus soli.

Αὐτὰρ δὲ ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πλῆθει μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
 615 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκων·
 πολλοὺς δ' ἀνδράς ἐπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆϊσσί τε.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσον λαὸν ἐπεφνεν, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 620 ἔρω· Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν εὔταιροι
 Κῆτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.
 Κεῖνον δὲ καλλίστον ἶδον μετὰ Μέμνονα διον.
 Αὐτὰρ δὲ εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὴ καί μ' Ἐπειδός,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 625 [ἤ μὲν ἀνακλίναι πυκινὸν λόγον ἥ δ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἥ δὲ μέδοντες
 δακρύα τ' ὀμώργυνοντο τρέμον· θ' ὑπὸ γαῖα ἐκάστω·
 κείνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὄφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 630 δάκρυ' ὀμορῶμενον· ὁ δέ με μάλα πολλὰ ἰκέτευεν
 ἱππὸν ἐξιμέναι, ξίφος δ' ἐπαιαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοῖνᾱ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὶς ἔβαινε
 635 ἀσκητής, οὔτ' ἄρ' βεβλημένος ὀξείᾳ χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος· οἳ δὲ πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἐράμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 640 γηθούσῃ, ὃ οἱ υἱὸν ἔσθην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἔτασαν ἀχνυμέναί, εἰρόντο δὲ κῆδε· ἑκάστη.
 Οἷν δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόστιν ἀφιστῆχει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 645 τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὲ μὴ ὀρεῖον νικῆν τοῦτ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοῖν γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 650 Αἴανθ', ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μελιγλοῖσιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 655 οὐλομένων· τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργεῖοισιν.
 Τοῖος γάρ σπιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 660 ἐκπάγλος ἤγηθε· τείν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἔν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγένορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐράμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 665 ψυχὰς εἰς Ἐρεβος νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ᾗ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus ære,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis:
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum: multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant:
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem:]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subtus membra
 cujusque;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem: sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero furit Mars.
 Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidae
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.
 Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine:
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis:
 Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioza? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris peristi: propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidae,
 dolemus defunctum usque: neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.
 Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram: doma autem iram et generosum animum.
 Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνήτων.

Ἔνθ' ἦτοί Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρῦσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
570 ἤμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἄνακτα,
ἤμενοι ἐσπᾶστές τε, κατ' εὐρυπυλῆς Αἴδος ῥῶ.

Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰσπόλοισιν ὄρεσιν.
575 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγγάλακον, αἰὲν ἀγῆς.

Καὶ Τίτυόν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·
580 Λητὼ γάρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐργομένην διὰ καλλιγρόην Πανοπέως.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσείδον, γαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
ἐσπᾶστές ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλεξε γενείῳ·
στεῦτο δὲ δυσάων, πῖεϊν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι
585 [Ὅσακι γὰρ κύψει· ὃ γέρονι, πῖεϊν μενεαίνων,
τοσσαύ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναθροχέει· ἀμφὶ δὲ πυσσὶν
γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμωνι.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα κατακροῦνεν χέει καρπὸν,
ὄγγυα καὶ ῥοαὶ καὶ μελέαι ἀγλαόκαρποι
590 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόσσαι·
τῶν ὁπότε ἰθύσει· ὃ γέρονι ἐπὶ χερσὶ μάτασθαι,
τάς δ' ἀνεμος βίπτασκε ποτὶ νέρεα σκίοεντα.]

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσείδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
ἅπαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρωσιν.

595 Ἦτοι δὲ μὲν σκληριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
ἅπαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
ἄρρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποστρέψασκε κραταῖς
αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο ἅλας ἀναϊδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὤσασκε τιτανιόμενος· κατὰ δ' ἰδρύος
600 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρούρει.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βῆν' Ἡρακλεΐην,
εἰδούλων· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλῆς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
[παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.]

605 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκυῶν ἦν οἴωνων δις,
πάντος ἀτυζομένων· ὃ δ', ἐρεμνὴ νυκτὶ ἰοικώς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῶν διστόν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἰοικώς.

Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἄορτήρ,
610 χρῦσος ἦν τελαμῶν· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σῦες χάροποι τε λένετες
ὁμαίνειν τε μάχαι τε φόνον τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος μὲθ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
ὃς κείνων τελαμῶνα ἐγὼ ἐγκάτθετο τέχνη.

615 Ἔγνω δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
καὶ μ' ὀλοφύρομενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἄ δέ τίλ', ἦ τίνα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἤγηλάεις,
ὄνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο.
620 Ζηγὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίωνος, αὐτὰρ οὗζ' ὦν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minocm vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis daum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratium,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totani-terream, semper infragibilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodelant.
in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus
Latone enim vim-intulit, Jovis augustæ coniugi,
ad-Pytho eunti, per amonem Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem *aquam* non poterat
capere. Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.

Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punica, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes :
quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum asperi, duros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque *manu*.

Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebait ad cacumen ; sed quando erat
summum superaturus, tunc *illum* deturbabat potens-vis
retro : deinde in-solumolvebatur lapis impudens.
Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum ; ipse vero inter Immortales deos
oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Hēben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar.
undique agitatorum : ille vero, obscure nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspectans, semper jaculaturato similis.
Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorium ; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
præliaque, pugnaeque, cadesque, homicidiaque.
Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.
Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.
Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum armumam

ἔχον ἀπειροσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι φοιτῇ
 δεδμημένῃ, δὲ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλ-
 φράζετο τοῦδε τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλων. [λόν
 825 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤραγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡς εἰπὼν, δὲ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἰ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἥρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν δλοντο.
 830 Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἰδὼν ἀνέρας, οὓς ἔθελον περ·
 [Θησέα Πειρίβοῦν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ γλωρῶν δέος ἦρει,
 μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 835 ἔξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνητα.
 Αὐτίκ' ἐπεὶ ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῆμα ῥόοιο·
 840 πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρῆνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανῶιο
 νῆς, ἀπὸ δ' ἔκετο κῆμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νῆσόν τ' Αἰαθὴν, ὅθι τ' Ἥως ἡριγενεῖς
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἡελίου·
 1 νῆα μὲν ἐνθ' ἑλθόντες ἐκέλευμεν ἐν φαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνθα δ' ἀποβρέξαντες ἐμείναμεν Ἥῳ δῖαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπινόρᾳ τεθνηῶτα.
 Φιτροὺς δ' αἶψα ταμῶντες, ὅθ' ἀχροτάτῃ πρόει' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχρύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάθη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στηλῇν ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀχροτάτῃ τύμβῳ εὐφρες ἐρετμῶν.
 Ἥμεις μὲν τὰ ἑκαστα δαΐετομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδαο ἑλθόντες ἑλθόμεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμείβοιοι φέρον αὐτῇ
 σῖτον καὶ κρέα πολλά καὶ αἰθήσπα οἶνον ἐρυθρὸν.
 20 Ἥ ὃ ἐν μέσῳ στήσα μετ' ὅδ' αἶα θεάων·
 Σγέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμα Ἀΐδαο,
 δις θανέες, ὅτι τ' ἄλλοι ἀπαῖς θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἀλλ' ἄγετ'· ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὔθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἥροι φαινομένην
 25 πλεύεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόον ἥδε ἑκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
 Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :
 Mercurius autem me duxit, ac caesiis-oculis Minerva.
 Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
 At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.
 Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]
 sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 ipsosque incendere, et retinacula solvere :
 illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere
 Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluenti,
 [primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentem Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æeam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
 Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allatueros mortuum Elpenorem defunctum.
 Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.
 Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :
 Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
 Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

στρυμάνεω· ἵνα μή τι κακοῖ ῥαχίῃ ἀλεγύνῃ,
ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσεται πῆμα παθόντες.

Ῥεῖς ἔραβ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ῥς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἥδύ.

Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἢ δ' ἐμέ χειρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἰσέ τε καὶ προσελεκτο καὶ ἐξέρεεεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὖτοι πάντα πεπειράνται· σὺ δ' ἄκουσον,
ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεις, αἱ ῥά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσάφικηται.

Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φλόγγον ἀκούσῃ,

Σειρήνων, τῇ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἄμφ' ὅσπερ ὦν θίς

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινόι μινύουσιν.

Ἀλλὰ παρὲξ ἔλαάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλεῖψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἱ κ' ἐβέλγηθα,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ θοῇ χειράς τε πόδας τε,

δρόθον ἐν ἱστοπέδῃ· ἕκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήθω·

ὄφρα καὶ τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοιν.

Αἱ δέ καὶ λίσσεται ἐτάρους λῦσαί τε κελεύης,

οἱ δέ σ' ἐτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τάς γε παρὲξ ἔλασσωσιν ἐταῖροι,

ἐνθα τοὶ οὐκέτ' ἐπειτα διγενεῶς ἀγορεύουσιν,

ὀπποτέρῃ δὴ τοὶ δόδος ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευέιν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπιηρερές, προτὶ δ' αὐτάς

60 κύμα μέγα ρογθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοὶ τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Ἰτὴ μὲν τ' οὐδὲ ποτήτα παρέρχεται οὐδὲ πέλεια

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.

Ἰτὴ δ' οὐπω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἰχνηται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλδς φορέουσι πυρὸς τ' ὀλοοῖο θυέλλαι.

Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἀργῶ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·

καὶ νῦ καὶ τὴν ἐνθ' ὥκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' ὅ Ῥηρ παρῆμιν· ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Οἱ δὲ δῶα σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν

75 κυανή· τὸ μὲν οὐπὸτ' ἔρωει, οὐδὲ ποτ' αἶθρη

κεῖνου ἔχει κορυφὴν οὐτ' ἐν θέρει οὐτ' ἐν ὀπῶρ·

οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,

οὐδ' εἰ οἱ χειρὲς τε εἰέκοσι καὶ πόδες εἴεν·

πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστί, περιεσσοτὶ εἰκυῖα.

significabo ; ut ne-quid malo-consilio damnoſo
aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus est animus genero-
sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vi-
num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ;
hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis,
sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula :
atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Hæc quidem sic omnia peracta sunt : tu vero audi,
ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse :
Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes
homines delinunt, quicumque ad-eas pervenerint.
Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit
Sirenium, huic neutiquam uxor et infantes liberi
domum reverso astant, neque lætantur :
sed Sirenes arguto delinunt cantu,
sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus
viro-um putrefactorum, circumque cutes tabescunt.
Sed præternavigato : verum aures obline sociorum,
cera subacta dulci, ne-quisquam audiat
ceterorum ; at tu ipse audire si velis,
liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,
erecto ad basem-mali ; ex ipso autem funes alligantur,
ut cum-voluptate vocem audias Sirenium.
Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas,
illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii,
tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,
utra demum tibi via futura-sit ; sed et ipse
animo considera : dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.

Hinc enim petræ imminentes : ad eas autem
fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ :
Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant.

Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbæ
timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ;

sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra ;
verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit viro-um, quæ accesserit,
sed pariter tabulataque navium, et corpora viro-um
fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procelle.
Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis,

Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans :
et sane illam ibi cito fluctus coniecissent magnas ad petras ;
sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli : hic quidem cælum latum attingit
acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat
obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-
renitas illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-
tumno :] neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit,
ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent :
petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέῳ ἐστὶ σπέος ἡεροειδὲς,
πρὸς ὄφρον, εἰς Ἐρεβος τετραμμένον· ἥ περ ἂν ὑμεῖς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήτιος ἀνὴρ
τοῖσιν διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογυλῆς,
γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πῆλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
γῆθησειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δωδέκα πάντες ἄωροι·
90 ἔξ δέ τε οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστη
σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μελανοὶ θανάτιοι.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδουκεν·
ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαυρώσασα
δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποδὶ μείζον ἔλθῃ
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστόνος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέροι δέ τε κρατὶ ἐκάστω
100 φῶτ' ἐξαρπάσασα νεὸς κυανοπρώριοι. [σεῦ,
Τὸν δ' ἔτερον σκόπελον χαμαιώτερον ὄψεαι, Ὀδυσ-
πλησίον ἄλλῃων· καὶ κεν διόιστευσείας.
Τῷ δ' ἐν ἑρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθῆλως·
τῷ δ' ὑπὸ οἷα Χάρυβδις ἀναβροῖδδεῖ μελαν ὕδωρ.
105 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἤματι, τρίς δ' ἀναοιβδεῖ
δεινόν· μὴ σύγε κείθι τύχοις, ὅτε βοιδόησειεν·
οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ἄλλα μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένους, ὥκα
νῆα παρὲς ἑλάν· ἐπειὶ πολὺ φέρτερον ἐστὶν
110 ἔξ ἑτάρους ἐν νηϊ ποθέμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεά, νημερτὲς ἐνίπτε,
εἰ πως τὴν δλοὴν μὲν ὑπεκπροσφύγοιμι Χάρυβδιν,
τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοντό γ' ἑταίρους.
115 Ὡς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
σχέτις, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμνηεν
καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν;
Ἥ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατος κακὸν ἐστὶν
δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
120 οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γὰρ δηθύνεσθαι κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαυτὶς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσσας δ' ἐξ ὥτας ἔλθαι.
Ἄλλα μάλα σφοδρῶς ἑλάν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐξ ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἱφία μῆλα,
ἐπὶ βοῶν ἀγέλαι, τόσσα δ' οἶων πώεα καλὰ,
130 πεντήκοντα δ' ἑκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν,
οὐδέ ποτε φθινύθουσιν· θεαὶ δ' ἐπιτοίμενες εἰσὶν,
Νύμφαι ἑυπλόκαμοι, Φαίθουσά τε Λαμπετίη τε,
ἃς τέκεν Ἡέλιω Ὑπερίονι διὰ Νεαίρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illic autem piscatur scopulum circumlustrans
delphinasque, canesque, et sicubi majorem capere possit
cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Huic autem nondum-unquam nautæ illæsi gloriantur
se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdin,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
Sic dixi: ac statim respondit angustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.
Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Crataein,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neaira.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισσε τηλόθι ναίειν,
 μήλα φυλασσέμεναι πατροῦα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἄσινεας ἐάας νόστου τε μέδουαι,
 ἦ τ' ἂν ἐπ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνηται, τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀφρὲ κακῶς νεῖαι, δλέσας ἅπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεῶν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὤτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε προμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολιτὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἥμιν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμενον οὔρον λει πηλίσσιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὄπλα ἔκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυδερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάροισι μετρήδων, ἀγνύμενος κῆρ·
 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδμεναι οὐδὲ δὴ οἶος
 155 θέσθαι, ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶν·
 ἀλλ' ἐρώ μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνομεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεοπεσιῶν
 φηόγγον ἀλευάσθαι καὶ λειμῶν ἀνθεμόεντα·
 160 οἷον ἐμ' ἠνώγει δπ' ἀκούμεν· ἀλλά με δεσμεῶ
 δῆσται· ἐν ἀργαλέω—ὄρρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω—
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε· ἐν δεσμοῖσι πιβέειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἔκαστα λέγων ἐτάροισι πείρασσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκατο νῆς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνων· ἔπειγε γὰρ οὐρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμῇ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνστάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νῆϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμὰ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήξας χεροῖσι στιβαρῇσι πιέξουν·
 175 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς.
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδω ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νῆϊ μ' ἔδσαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολιτὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσπον ἀπῆμεν, ὅσων τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκυαλὸς νῆς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον δαΐδην·
 Δεῦρ' ἀγ' ἰὼν, πολὺαῖν Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἀ-
 185 νῆα κατὰσθησον, ἵνα νοστήτῃ δπ' ἀκούσης. [χαῖων,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νῆϊ μελαίνῃ,
 κρίν γ' ἡμέων μελίγερυν ἀπὸ στομάτων δπ' ἀκούσαι·

Has quidem ut educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut habitarent,
 oves custoditum paternas, et cameras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero ladas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugas,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.
 Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit angustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsosque ut in-scenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim in-grediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe palcris-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebat.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, angustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratum floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem fumes alligantor.
 Si vero orem vos, solvereque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.
 Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxios.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento ; sopiverat autem flectus deus.
 Surgentes vero socii navis vela compilarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam pollitis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevi.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali ; ex eo autem fuses alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans, celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :
 Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achiverum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim usquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείτῃ καὶ πλεῖονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐν Τροίῃ εὗρεθι
 190 Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μῶγῃσαν·
 ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ γῆνι πολυβοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰῶσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 ἤθελ' ἀκούμεναι, λῦσαι τ' ἐκλευσον ἑταίρους,
 ὀρρῦσι νευσάξων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσαν.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πείζουν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' ἀοιδῆς,
 αἰψ' ἀπὸ κρῶν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
 200 ὃν σπιν ἐπ' ὥσιν ἀλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἶδον καὶ δούπον ἄκουσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἑπτάτ' ἑρετμά·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμὰ προήκεια χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νῆος ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μελιγύροις ἐπέεσσι παρασαδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμενός εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τότε μείζον ἐπὶ κακόν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 210 εἶλε ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇρι βίηφιν·
 ἀλλὰ καὶ ἐνθεν ἐμὴ ἀρετὴ βουλῇ τε νόῳ τε,
 ἐκφύγομεν καὶ πού τῶνδε μνήσεσθαι ὄω.

Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθόμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλως ῥιγημίνα βυδαίαν
 215 τύπτετε χλητῖδεσσιν ἐφήμενοι, αἱ κέ ποθι Ζεὺς
 δόηη τόγδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήτῃ, ὧδ' ἐπιτελλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλευ, ἐπεὶ νῆος γλαφυρῆς οἴηθα νομῆς·
 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κείσῃ ἔξορμησασα, καὶ ἔς κακὸν ἄμμα βάλῃσθαι.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅσα ἐμοὶς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δέισαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσῆς, ἐντὸς δὲ πυκάζονεν σφέας αὐτούς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθάνομην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὸς κλυτὰ τεύχεα καὶ οὐο δούρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλῶν εἰς ἱκρία νῆος ἔβαινον
 230 πρῶρης· ἐνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐταῖροισιν.
 Οὐδέ πῃ ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.

Ἥμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόομεν γούωντες·
 235 ἐνθεν μὲν γάρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυδιδος
 θεῶνδ' ἀνερροῖδ' ἔσσε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ.
 Ἦτοι δ' ἐξεμέσσει, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη· ὥσπερ δ' ἄγνη
 ἀχροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ,
 πᾶσ' ἐντόσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus abit, et plura sciens.
 Scimus etenim omnia, quæcunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quæcunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram ; ac meum cor
 volebat audire, solveque me jubebam socios,
 superciliis innuens ; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenum audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi dedemerunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonuerunt vero omnes per fluctum ; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexperti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus ; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio ; sed in animo
 recoude, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebam, quoniam nequitiam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam
 in-prora ; inde enim ipsam exspectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui ; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rybdis horrendum absorbit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata ; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δεινὸν ἔθεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανῇ· τοὺς δὲ χλωρὸν δῶς ἤρει.
 Ἴμεις μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δεισάντες θλεθρὸν·
 245 τόφρα δὲ μοι Σκύλλη κοίτης ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἐξ ἔλεθ', οἱ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
 250 ὑψόσ' αἰερομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 ἔξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὃς δ' ἐπ' ἐπὶ προβόλῳ ἄλιους περιμήκει βάβδω
 ἰγθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἰδῶτα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θυράζε·
 255 ὥς οἳ γ' ἀσπαίροντες αἰείροντο πρὸς πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέσθιε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δῆϊοτῇτι.
 Οἴκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσας ἐμόγησα πόρους ἄλως ἐξερεῖναι.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδι
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἱκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελίοιο.
 Δὴ τότε ἔγῳν ἐτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυχθῆμθ' ὅτ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἴων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλευσθαι τερψιμβρότου Ἥελίοιο.
 270 Δὴ τότε ἔγῳν ἐτάροισι μετ' ἡνδύν, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὄρρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίου·
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλευσθαι τερψιμβρότου Ἥελίοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἐμμεναι ἄμμιν ἐφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον εἰλάνετε νῆα μελαιναν.
 Ὃς ἐράμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἡμεῖβοτο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περί τοι μένος οὐδὲ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἦ βῆ νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς β' ἐτάρους καμάτῳ ἀδοηκότες ἤδὲ καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἑάας γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα κεν αὐτε
 νήσῳ ἐν ἀμφίρῳτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
 285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χελεποὶ, δηλῆματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν θλεθρὸν,
 ἦν πως ἔξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θυέλλα,
 ἣ Νότου ἢ Ζεφύριο δυαέος, οὔτε μάλιστα
 290 νῆα διαβραίουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειδώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ἐπιλομέμεθα, βοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἧῳθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὃς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciebamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverteri pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virg
 piscibus minutis per dolum escam objiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perliustrans.
 Ac postquam petras effugeramus, horrendamque *Chary-*
bdin] *Scyllam*que, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latiss frontibus :
 multæque pingues pecudes *Hyperionis filii*, *Solis*.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, *Thebani Tiresiæ*,
Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis *Solis*.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia *Tiresiæ*,
Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis *Solis* ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.
 Sic dixi ; illis autem confractum-est carum cor.
 Statim vero *Eurylochus* molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, *Ulysse* ; abundat tibi robor, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt ;
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno *do-*
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, perniciēs navium,
 oriuntur : quanam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive *Noti*, sive *Zephyri* graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigrae,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem consensam navem immitteremus lato ponto.
 Sic dixit *Eurylochus* ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἤ μάλα δὴ με βιάζεστε, μούνον ἔόντα·
 ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
 εἰ κέ τιν' ἢ βούῃν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἶον
 205 εὐρωίμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
 ἢ βούῃν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκῃλοι
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 205 σφίσσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέδυσαν ἑταῖροι
 νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τεύχοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔλαιον ἑταίρους,
 310 οὓς ἔφαγε Σκυλλή, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλουσας·
 κλειόντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νηῶν ὕμνος ἕπνος.

Ἥμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστροα βεβήκει,
 ὥρσεν ἐπεὶ ζαῖν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαλαῖπα θεσπεσίη, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος ἐξεύρσαντες·
 ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόοικαι
 καὶ τότε ἔγῳν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε
 ἐστίν, τῶν δὲ βούῃν ἀπεχώμεθα, μῆτι πάθωμεν·
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱρία μῆλα,
 Ἥλιου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἦν Νότος, οὐδὲ τις ἄλλος
 γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμῳ, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εὖως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
 τότερα βούῃν ἀπέχοντο, λιταῖοι μὲν βίοτοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἥια πάντα,

330 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
 ἰχθὺς δρονίθας τε, φίλας δ' εἰ χεῖρας ἔκοιτο,
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 Δὴ τότε ἔγῳν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
 εὐχαίμην, εἰ τίς μοι δδὼν φήναι νεέσθαι.

335 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
 χεῖρας νυφάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 ἡρώμην πάντεςσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
 οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.

Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖ-
 πάντες μὲν συγγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 λιμῷ δ' ὀκτίστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 Ἀλλ' ἄγετ', Ἥελίῳ βούῃν ἐλάσαντες ἀρίστας
 βέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Εἰ δὲ κεν εἰς Ἰθάκην ἀπικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πῖονα νηὶν
 τεύξομεν, ἐν δέ κε θείμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 εἰ δὲ γολωσάμενός τι βούῃν ὀρθοκραίρων,
 νῆ' ἐθέλῃ δλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
 sum :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum :
 si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
 inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
 aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
 comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : Illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurant peregerantque jusjurandum,
 constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
 prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii
 e-navi, deinde autem cœnam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 recordati deinde caros flebant socios,
 quos devoraverat Scylla, cava ex navi erectos :
 flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
 immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
 turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
 ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
 et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
 est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
 gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
 Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
 alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.
 Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
 brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumenta-essent viatica omnia,
 tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
 pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
 uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
 supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
 manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
 supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
 hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
 omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
 fame vero miserrimum est mori et satum consequi.
 Sed agite, Solis boum abactis optimis,
 sacrificabimus immortalibus, qui cœlum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
 statim Soli Hyperioni opulentum templum
 struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
 sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
 navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομαι ἅπασι πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἥ δ' ἠθὰ στρεφύεσθαι, εἶον ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ἄς ἔφατ'· Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
355 βοσκάσκεσθον· ἑλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐγετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα ὀρούς ὑψικόμοιοι·
οὐ γὰρ ἔχον κρί λευκὸν εὖσελμου ἐπὶ νῆος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗζαντο καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,

360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνήση ἐκάλυσαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν·
οὐδ' εἶχον μέθυ λείπειν ἐπ' αἰθρομένοις ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπιπτόων ἐγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμ' ὀβελίοισιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέιστον νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα σοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σκεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμυγελίσσης,
καὶ τότε με κνήσης ἀμυγέλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
370 οἰμώζας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γηγυίνων·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔτάρ μοι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ἠκέλι δ' Ἡελίῳ Ὑπερίονι ἀγγελος ἦλθεν
375 Λαμπετὴ ταυνύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμον ἡμεῖς.

Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μεττύδα, γωόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες,

τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσσεύς,
ὃς μιν βοὺς ἔκτειναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἐγώ γε

380 χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
δὲ ὅπου· ἅψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραποίμην.

Εἰ δέ μοι οὐ τίσσοις βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,
δύσομαι εἰς Ἀΐδα καὶ ἐν νεκύεσσι φάειναι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἥελι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάειναι

καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τέχνα νῆα σοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ ὀνόπῳ πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψούς ἡυκόμοιο·
390 ἥ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος

εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βόες δ' ἀπετίθονσαν ἦδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον·

395 εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμ' ὀβελίοις ἐμεμύκει,
ὀπταλὰ τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίγνεται φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίρης ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβρομον ἥμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὕψθε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαολαπι θύων·

ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναθάντες ἐνὶ κρημνῷ εὐρέϊ πόντῳ,
ἵσταν στήσάμενοι ἀνά θ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus huius animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora
pascabantur camuræ pulcræ: boves, latiss-frontibus:
has circumstabant, et vota-faciebant diis,
foliis decerpitis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriarant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatimque secuere cetera, et verubus transiixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utriusque-rev-
vam,] tunc mihi iudoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadae Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in corum stellatum,
ut quando retro ad terram et corlo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceo
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audivi a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum vernæ mugie-
bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desiit turbine savire:
nos autem statim consensam navem immisimus lato mari-
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

ζαίνετο γαίῳ, ἀλλ' οὐρανὸς ἤδ' ἐθάλασσα,
 40 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστρεψε Κρονίων
 νηὶ ὕπερ γλαυρυρῆς ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔβη οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὸς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστὸν δὲ προτόνους ἐρρήξ' ἀνέμοιο θυέλλα
 410 ἡμροτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἀντλὸν κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξε κυβερνήτῳ κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰκώς
 κῆπες ἀπ' ἱκρίσιν, λίπε δ' ὁστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἐλελήθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἔκειτο περὶ νῆα μέλαιναν
 κυμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀποαίνουτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὅρρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπος· τὴν δὲ φυλὴν φέρε κῦμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίπτος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχίως.
 Τῷ δ' ἄμρω συνέεργον δημοὶ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστὸν·
 425 ἔζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἔνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύτατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὅρρ' εἴ τι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Πανύχιος φερόμην· ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνίοντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνεβρόιβησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεον ὑψόσ' ἀερεῖς
 τῷ προσφῦς ἐχόμεν ὥς νυκτερίς· οὐδὲ πη εἶχον
 οὔτε στηριζαὶ ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 435 Ρίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκίανον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέας δ' ἐχόμεν, ὅρρ' ἐξεμείσειεν ὀπίσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐσδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 440 ἥμ' ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 κρίνων νείκεα πολλὰ δικάζομένῳ αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδοῦπτα παρὲς περιμήκεα δοῦρα,
 ἔζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν δαίμονα.]
 Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψὼ
 ναΐει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήςεσσα,
 450 ἣ μ' ἐφίλει τ' ἐχόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖς;
 ἦδῃ γάρ τοι χολίξος ἐμυθεύετο ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἱερῇ ἀλόχῳ· ἐχθρόν δέ μοι ἐστὶν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et injecti navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur : deus vero tibi auferebat reditum.
 At ego per navem incedebar, donec latera
 solvit fluctuum impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a perniciosiis ventis.
 Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remitteret Charybdin.
 Totam per noctem ferebar; simul autem cum sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hædere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cenam vir e foro surgit,
 judicans lites multas litantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut ferret;
 in-medium autem cum sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.
 [Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]
 Inde autem per novem dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem?] jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursus luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεύς ἀπόπλους παρὰ Φαίακων
καὶ ἄφριξις εἰς Ἰθάκην.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκινόως ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·

ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἔκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶι,
ἢ ὑψερφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγγθέντα γ' οἶω
ἄψ ἀπονστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονύας.

Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐπιέμενος τάδε εἴρω,
ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῖσθε·

10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐζέστη ἐνὶ γηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαίηκων βουλῆρ' ἔνθα δ' ἔνειακ'·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γάρ ἐνα προῖκος χαρίσασθαι.

Ὡς ἔρατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγύδανε μῦθος.

Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπείσεύοντο, φέρον δ' εὐνόρα χαλκόν·

20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μὴ τιν' ἐταίρων
βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο χίον καὶ δαῖτ' ἀλέγγυνον.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο

25 Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, δς πᾶσιν ἀνάσσει.

Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερονόμοι μετὰ δέ σπιν ἐμέλπετο θεῖος αἰδὼς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώνντα,
30 δύναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ὥτε πανῆμαρ
νειὼν ἀν' Ἑλκτον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·

35 ὥς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.

Αἰψὰ δὲ Φαίηκεςσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιπρυσκόμενος φάτο μῦθον·

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
πέμπετέ με πείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοῖ·

40 ᾗδ' ὅτ' ἔτελεσται, ἅ μοι φίλος ἦθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανῶνες
ὀλβια ποιήσaiαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
νοστήσας εὐροίμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.

Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋχραίνοιτε γυναῖκας

45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μή τι καχὸν μεταδῆμιον εἴη.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per ædes umbrosas.

Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-funelatum
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in adibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcumque Phæacum consiliarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.

Ilī quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans-as-
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
laderent impellentium , quando incumberent remis.

Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese-inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoe rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi-
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amictis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἔπει κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασάμενος μέθυ νείμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅρ' εὐζάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
νώμηνσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν

55 ἔσπευσαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἐδρών. Ἀνὰ δ' ἴστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὸν ἔντα προσήυδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰδόκε γῆρας
60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τὰτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πελονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐδήσετο διὸς Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προίει μένος Ἀλκινόοιο

65 ἡγείσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῶας ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἡδὲ γιτῶνα,
τὴν δ' ἐτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν·
ἥ δ' ἄλλη σιτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρωθρόν.

70 Αὐτὰρ ἔπει β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τὰγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
καδ' δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ στόρεσαν ῥήγος τε λίνον τε

75 νῆος ἐπ' ἱκρίοισιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὖδοι,
πρύμνης ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐδήσετο καὶ κατέλεχτο
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
κόσμη, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερβρίπτουν ἅλα πηδῶ·
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,

80 νήγρετος, ῥῆιστος, θανάτῳ ἀγγίχστα ἐοικώς.
Ἦ δ', ὅς τ' ἐν πεδίῳ τετραόροι ἀρσενες ἵπποι,
πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πλεγγύῃσι ἱμάσθης,
ὑψὸς ἀειρόμενοι ῥίμῃα πρήσσοισι κελευθόν·

85 ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἵρετο, κύμα δ' ὅπισθεν
πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θέεν ἔμπεδον· οὐδὲ κεν ἱρήξ
κίρκος διμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·

90 ὥς ἡ ῥίμῃα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλγῆκτα μῆδε' ἔχοντα·
ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα θν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείναι τε κύματα πείρων,

95 ὅθι τότε γ' ἀτρεμάς εὔδε, λελασμένος ὅσος ἐπεπόνηει.
Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅτε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἡριγενείης·

100 τῆμος δὲ νήσῳ προσεπλινато ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος,
ἐν δὴ μῶ Ἰθάκης δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἀκταὶ ἀποβρῶγες, λιμένος ποτιπεπηγυῖαι·

105 αἵ τ' ἀνέμοι σκεπώσι δυσαήων μέγα κύμα
ἐκτοθεν ἐντοσθεν δέ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὔσσελμοι, ὅτ' ἂν ὄρου μέρων ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praenem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonous vèro dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Aretæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidit.
At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoi rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una praenem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :
Aretæ autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
tare;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui

accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,

in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scutiçæ,

alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,

virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
viro-umque bella, sævosque fluctus transiens ;

tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ inane-genitæ :

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,

in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt

litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnam fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent

naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανυφύλλος ἑκαίῃ
ἀγρόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
ἱρὸν Νυμφαίων, αἱ νηιάδες καλέονται.

105 Ἐν δὲ κρατῆρες τε καὶ ἀμφοφόρῃς ἕασι
λαίνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.

Ἐν δ' ἱστοὶ λίθοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' ἀεάοντα. Δυὶ δέ τέ οἱ θύραι εἰσὶν·

110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταϊθατὰ ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι, θεώτεραι· οὐδὲ τι κείνη
ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δόος ἐστίν.

Ἐνθ' οἳ εἰς ἔλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
ἡεῖρῳ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,

115 σπερρομένη· τοῖων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἑρετῶν.

Οἳ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζέγγου ἡπειρόνδῃ
πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν

αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι·
καθ' δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδημημένον ὕπνῳ,

120 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
ὤπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην.

Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀβρόα ὄγκαν
ἐκτός δόου, μὴ πού τις δδιτάνων ἀνθρώπων

πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἔγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιτο·

125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Οὐδ' Ἐννοσίχθων

λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ
πρῶτον ἐπηταλίσσε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·

Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,

130 Φαίηκες, τοῖπερ τοι ἑμῆς ἔξι εἰσι γένεθλος.

Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
οἶκαδ' ἐλευσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπὸ χύρων

πάγῃ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὐδόντ' ἐν νηὶ ἠοῇ ἐπὶ πόντον ἀγοντες

135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἀσπετα δῶρα,
χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλισθ' ἑσθλὰ θ' ὑφαντὴν,

πολλὰ, ὅτ' ἀν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
εἶπερ ἀπήμυν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἴσαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

140 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οἷον εἶπες.

Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοὶ· χαλεπὸν δὲ κεν εἴη,
πρεσβυτάτων καὶ ἄριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.

Ἀνδρῶν δ' εἶπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἰκων
οὔτι τίς, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.

145 Ἔρξον, ὅπως θέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων Ἐννοσίχθων·
αἰψὰ κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφὲς, ὡς ἀγορεύεις·

ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαι ἥδ' ἀλείψω.

Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,

150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ

ῥαῖισαι· ἐν ᾗ ἤδη σχώνται, ἀπολλήζῃσι δὲ πομπῆς
ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμικαλύψαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,

155 ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :

prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.

Intus vero crateresque et amphoræ sunt
lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.

Intus sunt et juga lapidea prælonga, in- quibus Nymphae
pallia texunt purpurea, mirabile visu :

intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
illæ autem ad Notum sunt, diviniore : neque omnino illar
homines intrant, sed immortalium via est.

Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.

Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,

ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
atque in arena deposuerunt, oppressum somno :

extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.

Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
extra viam, non forte quis viatorum hominum,

antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :

ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi

primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :

Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,

Phæaces, qui sane a-mea a-mei sumi stirpe.
Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum

domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferebam
penitus, quoniam tu primum promissisti et annuisti.

Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vebentes
deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,

æsq;e, aurumque abunde, vestemque textilem,
multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,

si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :

papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,

antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens

non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.

Huc autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :

statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
sed tuam semper iram observo et evito.

Nunc vero Phæacum volo perpulcram navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto

perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :

o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimam,
quum jam omnes incitatum intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θείναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
νῆϊ θοῇ ἔκελον· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
βῆ β' ἵμεν ἐς Σχερίην, θθὶ Φαίηκες γεγάσιν.

Ἐνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νῆυσ,
ρίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
ὅς μιν ἄαν ἔθηκε καὶ ἐβρίζωσεν ἐνερθεν,
χειρὶ καταπρηνεί ἑλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.

Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίχλυτοι ἄνδρες.

ᾧδε δέ τις εἶπασκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ὦ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδθη· ἐνὶ πόντῳ,
οἶκα δ' ἑλαυνομένην; καὶ δὴ προὔφανετο πᾶσα.

Ὡς ἄρα τις εἶπασκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.

Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰχάνει
πατρός ἐμοῦ, ἐς ἔφρασκε Ποσειδάων· ἀγάσασθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμεν ἅπαντων.

Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ
ῥαϊσέμεναι, μέγα δ' ἡμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.

Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Ἄλλ' ἀγέθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·

πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἳ κ' ἑλεῖσθαι,
μηδ' ἡμῖν περιμῆκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδειςαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.

Ὡς οἱ μὲν β' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἑσταότες περὶ βωμῶν. — Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,

εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
ἤδη δὴν ἀπέων· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα γεῦεν

Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διός· ὅρρα μιν αὐτὸν
ἄγνωστον τεύξειεν ἑκαστά τε μυθήσαιο,

μή μιν πρὶν εἰλοχος γνῶναι ἄστωι τε φίλοι τε,
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

Τούνεκ' ἄρ' ἄλλοιδία φαινέσκειτο πάντα ἄνακτι,

ἄτραπτοι τε διηνεκέες λιμένες τε πᾶνορμοι
πέτραι τ' ἡλίσθατο καὶ δένδρεα τηλεθώοντα.

Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ β' εἶσιδε πατρίδα γαίαν·
ἡμιωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
χρῆμι καταπρηνέσθ'· ὀλοφύρομενος δ' ἔπος ηὔδα·

ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαίαν ἰχάνω;

ἦ β' οἴγ' ὕβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
ἢ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
πλάζομαι; αἰθ' ὄφελον μέναι παρὰ Φαιήκεσσιν

αὐτοῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμεναι, ὅς κέν μ' ἐφίλῃ καὶ ἐπεμπε νέεσθαι.

Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
καλλεῖψω, μήπως μοι εἰλωρ ἄλλοισι γέννηται.

ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes
homines; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.

Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsa; eam autem prope venit Neptunus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,

Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclyti viri.

Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
domum-versus aclam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcram navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :

a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
populi Phæacum ductores et principes,
stantes circum altare. Experfectus est autem divinus Ulysses,

cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
jam diu quum-abfuisset; nam dea nebulam circumfuderat,

Pallas Minerva, filia Jovis; ut eam ipsum
ignotum faceret, singulare ediceret,

ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
quam omnem proci contumeliam luissent.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,

viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
petræque præcípites, et arbores virentes.

Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
fleuitque deinde, et sua percussit femora
manibus pronis; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosique et crudeles, neque iusti?

an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?

quanam jam bona multa fero hæc? quanam autem et ipse
vagor? utinam mansissent apud Phæacas

illic; ego vero ad alium magnanimum regum
pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic

relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque iusti

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαίαν ἀπήγαγον, ἥ τε μ' ἔφαντο
ἄξιν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σπείας τίσαιθ' ἵκετῆσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται, ὅστις ἀμάρτη.
- 215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρέματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδῶμαι,
μή τι μοι οἴωνται κοίτης ἐπὶ νῆος ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἰματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔ τι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
- 220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυρλοίσθοιο θαλάσσης,
πολλ' ὀλοφύρομενος. Σχεδὸν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέω ἐπιβήτορι μῆλιν,
παναπάλῳ, οἳοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔστιν,
δίπτυγον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργεία λώπην·
- 225 ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίας ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρότις κιχάω τῶνδ' ἐνὶ χώρῳ,
γαίρ τε καὶ μὴ μοί τι κακῶ νόμῳ ἀντιβολήσας,
- 230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἐγὼ γε
εὐχομαι ὥς τε θεῶ καὶ σευ φίλα γούνατ' ἱκάνω.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὐ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
ἥ πού τις νήσων εὐδείελος ἤε τις ἀκτῆ
- 235 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριβύλακος ἡπείροιο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰλχλούβας,
εἰ δὴ τήνδε γε γαίαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νώνυμός ἐστιν· Ἰσασί δέ μιν μάλα πολλοί,
- 240 ἡμὲν δσοι ναλοῦσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε,
ἡδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόρον ἡρόνεντα.
Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππῆλατος ἐστίν,
οὐδὲ λίην λυπρῇ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἔν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀβέσφατος, ἐν δὲ τε οἶνος
- 245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὁμῆρος ἔχει τεθαλυῖα τ' ἐέρση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἐστὶ μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρῳοι ἐπηετανοὶ παράσιν.
Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἵκει,
τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἐμμεναι αἴης.
- 250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
χαίρων ἥ γαῖη πατρώϊη, ὥς οἱ εἴεπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὄγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον,
- 255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρεῖη,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλχλούβα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παῖσι τοσαῦτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
- 260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρεῖη
ἀνέρας ἀλφειστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωιάδος, τῆς εἶνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phaeacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.
Verum age jam bona numerabo et viclebo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.
Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta polkra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manumque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :

quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?

Hunc autem contra allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva:
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquot in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est;
nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundasque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem *huc* veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων·
 265 οὔνεκ' ἄρ' οὐχ ὃ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον
 δῆμω ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἐταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχισάμενος σὺν ἐταίρῳ·
 270 νῦν δὲ μάλα θνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ εἰ θεμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυούς·
 ἐλλισάμενη καὶ τρὶν μενοεικέα λήϊδα δῶκα·
 275 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσασθαι καὶ ἐρέσσαι
 ἢ εἰς Ἑλιδά διαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἑπείοι.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πᾶσι δ' ἀεκαζομένους οὐδ' ἤθελον ἐξαπυρῆσαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μῆστις ἔην, μάλα περ χατεύουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 χάθεσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὄροντο· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμεν ἀκαχήμενος ἤτορ.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
 290 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπῆς, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόνθεν φίλοι εἰσίν·
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἑσσι βροτῶν δ' ἄριστος ἅπαντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 300 μῆτιν τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδέ σύγ' ἔγνωκ
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διός, ἥτε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἤδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαιήκεσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὠφῆνω
 χρήματά τε χρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὄψασαν, οἷα δ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἴπω θ', ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κῆδε' ἀνασχεσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ,
 μηδὲ τῷ ἐκράσθαι, μῆτ' ἀνδρῶν μῆτε γυναικῶν,
 πάντων, οὔνεκ' ἄρ' ἤλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς·
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γῶναι βροτῷ ἀντίσταντι, [σεύς·
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἔτισκει.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἡπίη ἦσθα,
 315 εἰως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν ὕετ' Ἀχαιῶν.
 Αἰτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussit ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spolians.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto aere,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæsiis-oculis Minerva,
 manuque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 Jovis perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

οὐ σέγ' ἔπειτα ἶδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
νῆος ἐμῆς ἐπιβῆσσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάχοις.
320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἔσιν ἔχων δεδαιχμένον ἦτορ
ἡλώμην, εἰώς με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
πρίν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
Nūn δέ σε πρὸς πατρός γουνάζομαι — οὐ γὰρ οἶω
325 ἔχειν εἰς Ἴθακην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσιν οἶω
ταῦτ' ἀγορευμέναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπέυσῃς —
εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἔοντα,
οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἑλθὼν
ἔετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλογόν τε·
335 σοὶ δ' οὕτω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόγου πειρήσῃαι, ἥτε τοι αὐτως
ἥσαν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτε ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
340 ἤδε, ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.

Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
πατροκασσιγνήτῳ, ὅς τοι κότον ἐνέθετο θυμῷ,
γνώμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἴθακῆς ἔδος, ὅρρα πεποίησθαι.
345 Φορέκυνος μὲν δδ' ἐστὶ λιμὴν, ἄλσιό γέροντος·
ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
[ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδές,
ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατρεπές, ἐνθα σὺ πολλὰς
350 ἔρδειςκε Νύμφῃσι τεληέσας ἑκατόμβας·
τοῦτο δὲ Νηριτόν ἐστιν, ὅρος καταμένομεν ὕλη.

ᾧς εἰπούσα θεὰ σκέδασ' ἥρα· εἰσαντο δὲ γλῶν·
γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαίῃ· κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν.
355 Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἤρῃσατο, χεῖρας ἀνασχών·
Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὔποτε ἔγωγε
ὄψεσθ' ὕμῃ· ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τοι πάρος περ,
αἶ κεν ἔῃ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη

360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλὰ γρήματα μὲν μυχρὶ ἀντροῦ θεσπέσιοιο
θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μίμνη·
365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅγ' ἄριστα γένηται.

ᾧς εἰπούσα θεὰ δῶκε σπέος ἡεροειδές,
μαιομένη κευμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἄσπον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
εἵματα τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρήσιν
Παλλὰς Ἀθηναίῃ, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

hanc te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
[sed semper mente propria habens distractum cor
vagabar, donec me dii malo solverunt :
prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
animastique verbis me, et in urbem duxisti ipsa.]
Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
venisse me in Ithacam late-conspiciam, sed aliquam aliam
per-terram versor ; te autem illudentem puto
hac dicere, ut meam mentem decipias :
dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea casis-oculis Minerva :
semper tibi talis in pectore est cogitatio :
propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.
Libenter enim alius vir errans, reversus,
cuperet in aribus videre filiosque uxoremque :
tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
sedet in aribus : luctuosæ vero ei semper
pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
At ego de-hoc quidem nunquam dissidebam, sed in animo
sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.

Verum sane nolui Neptuno obsistere
patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
iratus, quod ei filium dilectum excaecasti.

Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem ; tu credas.
Phœocynis quidem hic est portus, marini senis ;
hec autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
[prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
hec autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
statimque Nymphis supplicavit, manibus sublati :

Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
visurum me vos putabam : nunc vero ob-vota blanda exau-
dita] salvete : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
si sinat lubens Jovis filia prædatrix
ipsumque me vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea casis-oculis Minerva :
confide, ne tibi hec in mente tua curæ-sint.
Sed bona quidem in-recessu antri divini
ponamus statim nunc, ubi quidem hec tibi salva maneat :
ipsi vero consulentes, quo-pacto omnia quam optime fiant.

Sic locuta dea subit specum obscurum,
explorans latibula per specum : atque Ulysses
propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
Et hac quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit fori-
bus] Pallas Minerva, filia Jovis argidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης,
φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερβιάλοισιν ὀλεθρον.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
275 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
οἳ δὴ τοι τριέτες μέγαρον κάτα χοιρανέουσιν,
μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν,
330 πάντας μὲν β' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
ἀγγελίας προΐεσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σῶ πόποι, ἣ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδου
φθίσεισθαί κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
385 εἰ μὴ μοι σὺ ἔκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἄλλ' ἄγε, μῆτιν ὕψηνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
πὰρ δέ μοι αὐτῇ στήθι, μένος πολυθαρές ἐνεῖσα,
οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αἰ κέ μοι ὥς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι·
390 καὶ κε τριηχοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
σὺν σοί, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λῆην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
δύπότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἴω
395 αἰματὶ τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὐδας
ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
Ἄλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύζω πάντεσσι βροτοῖσιν·
κάρφω μὲν χροά καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν,
ξανθὰς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
400 ἔσσω, ὃ κε συγέσθην ἰδὼν ἀνθρώπος ἔχοντα·
κνυζώσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἰόντε·
ὅς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτῃν εἰσφαίξεισθαί,
405 ὃς τοι ὕϊν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἦται οἶδεν,
παιδὰ τε σὸν φιλέει καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
Δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
ἔσθουσιν· βαλάνων μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
410 πίνουσιν, τάδ' ὕεσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
Ἔνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεῦ·
ὃς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πὰρ Μενέλαον
415 ὤγχετο πεισσύμενος μετὰ σὸν κλέος, ἣν που ἔτ' εἴης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τίς ἄρ' οὐ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; [σεύς·
ἦ ἴνα που καὶ κείνος ἀλώμενος ἀλγεα πάσῃ
πόντον ἐπ' ἀτρέγεται· βίοντον δέ οἱ ἄλλοι ἐδουσιν;
420 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
μὴ δὴ τοι κεινὸς γε λῆην ἐνθύμιος ἔστω.
Αὐτῇ μιν πόμπειον, ἴνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιο
κεῖσ' ἑλθὼν ἀτὰρ οὗτ' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκχλος
ῥῆται ἐν Ἀτρεΐδου ὁμοίῳ, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
425 Ἦ μὲν μιν λοχώσιν νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
moliebantur procis insolentibus exitium.
Inter eos vero sermonem orsa est dea caesiis-oculis Minerva:
Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
qui jam tibi triennio per domum dominantur,
ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
illa vero tuum semper reditum cum fletu desiderans in animo,
omnes quidem sperare facit et pollicetur viro cuique,
nuntios mittens; mens autem ei alia versat.
Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridae
perituros malo fato in aedibus eram,
nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
Verum age, consilium texe, quo pacto ulciscar ipsos;
et mihi ipsa asta, animum valde audacem immittens,
qualem *imimisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendidas pinnas.] Si mihi sic studiosa astare velis, Minerva,
etiam cum trecentis ego viris pugnaverim,
ope tua, veneranda dea, quando me prompto animo adjuves.
Huic autem respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva:
et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
quandocumque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
sanguineque cerebroque fœdaturum immensum solum
virorum procorum, qui tibi victum absument.
Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris;
flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
induam, quod aversetur conspicuus homo habentem:
deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui fuerunt:
ut turpis omnibus procis appareas,
tuæque uxori, et filio, quem in aedibus reliquisti.
Ipse vero omnium primum subulcum adi,
qui tibi suum custos est, attamen in te benevolo animo est,
filiumque tuum diligit et prudentem Penelopon.
Invenies hunc suibus assidentem; hæc vero pascuntur
apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
comedentes glandem suavam, et nigram aquam
hibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
Illic mane, et omnia assidens interroga,
dum ego ivero ad Spartam pulcris mulieribus abundantem,
Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse:
qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
abiit, sciscitaturus de tua fama, sicubi adhuc esses.
Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
an ut alicubi et ille errans dolores patiat
pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.
Huic autem respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva:
ne jam tibi ille valde in animo sit:
ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietus
sedet in Atridae aedibus, et copiosa ei apposita sunt.
Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

1 ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι
 ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
 [ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.]
 Ὡς ἄρα μιν φημένη βρόβῳ ἐπεμάσασα Ἄθηνη·
 630 κάρφῃ μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μελέσσειν,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἄμφι δὲ δέρμα
 πάντεσσιν μελέεσσιν παλαιῷ ὄτρε γέροντος·
 κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλεῖ ἔοντε·
 ἄμφι δὲ μιν βράκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἤδ' ἐχιτῶνα,
 635 βωγαλέα, ρυπῶντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
 Ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἐλάφοιο,
 ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
 πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διετμαχεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 640 ἐς Λακεδαιμόνα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐμαίων ὁμιλία.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηγεῖαν ἀταρπὸν
 γῶρον ἂν ὕλθεντα οἱ ἄκριας, ἦ οἱ Ἀθῆνῃ
 πέπραδε δῖον ὑπορβόν, ὃ οἱ βίῳ τοιο μάλιστα
 κήδετο οἰκίῳ, οὗς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
 5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλῇ
 ὑψηλῇ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρομος ἦν βα συβώτης
 αὐτὸς δαίμαθ' ὕεσσι, ἀποιχομένοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτιάος γέροντος,
 10 ρυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίχωνσεν ἀγέρδῳ.
 Σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἐνθα καὶ ἐνθα,
 πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἄμφικεάσας·
 ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συρμεῖος δυοκαίδεκα ποιεῖ
 πλησίον ἀλλήλων, εὐνάς συσίν· ἐν δὲ ἐκάστῳ
 15 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχάτωντο,
 θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
 πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
 ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
 αἰεὶ ζατρεφῆεν σιάλων τὸν ἀρίστον ἀπάντων·
 20 οἱ δὲ τριηκόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
 Πᾶρ δὲ κύνες, ὅτρεσσιν εἰοικότες, αἰὲν ἱαυον
 τέσσαρες, οὗς ἔθρεψε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἄμφι πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
 λάμνου δέρμα βόειον, εὐχρόες οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 25 ὄχοντ' ἄλλυδις ἄλλος, ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
 οἱ τρεῖς τὸν δὲ τέταρτον ἀποπρόεχε πόλινδε,
 σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερπάλαιοισιν ἀνάγκῃ,
 ὅρ' ἱερεύσαντες κρεῖον χορεσάματο θυμόν.
 Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
 30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔζετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χεῖρός.
 Ἐνθα κεν δὲ παρ' σταλμῷ ἀεικέλιον πάθην ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
 rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
 habebit,] [vironum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva :
 arefecit quidem ei cutem pulcram in flexilibus membris ;
 flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
 omnibus membris antiqui posuit senis :
 deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere :
 circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
 laceras, squalentes, malo fordatis fumo :
 circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
 depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
 crebris-locis laceram : inerat vero tortum lorum-ad-portan-
 dum.] Illi ita consilio-inito discessere : hæc quidem deinde
 in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus est asperam viam,
 locum per silvosum, per juga, qua ei Minerva
 designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
 curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.
 Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 alta ædificata erat, undique-conspicuo in loco,
 pulcræque, magnæque, vacuis-spatiis-circumdata; quam so-
 bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
 sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
 advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
 Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
 densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
 intra vero caulam suilla duodecim fecerat,
 prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
 quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur;
 feminae genitrices; at mares foris dormiebant,
 multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
 divini proci; quippe mittebat subulcus
 semper saginatorum porcorum optimum omnium :
 hi vero trecentique et sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
 quatuor, quos nutritiv subulcus, princeps virorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 incidens pellem bubulam, bene-coloratam : ceteri vero su-
 bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
 tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
 suem ut-ageret procis insolentibus, necessitate;
 ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.
 Extemplo vero Ulyssem viderunt canes latratores :
 hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
 sedit astutia, baculumque ei excludit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinuisse dolorem :

ἀλλὰ σὺβώτης ὥκα ποσὶ χραιπνοῖσι μετασπῶν
 ἔσουσ' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρός.
 36 Τοὺς μὲν δμοκλήσας σέθεν κύνας ἀλλυθὺς ἄλλη
 πυκνῆσι λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 Ὡ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
 ἔξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχέην κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἦμαι, ἄλλοισιν δὲ σῶας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενος πού ἔδωδῃς
 πλάζετ' ἐπ' ἄλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμον τε πόλιν τε,
 εἰ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡλίοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνου κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπῃς, ὅππόθεν ἔσσι καὶ ὅππόσα κήδε' ἀνέτλης.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἤγησάτο διὸς ὑφορβός·
 εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασεῖας·
 50 ἑστόρρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰοννάδος ἀγρίου αἰγός,
 αὐτοῦ ἐνεύανιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαῖε σὺβῶτα·
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ξείνων ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοι τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶνιν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δεδιότων, ὅτ' ἐπικράτῃσιν ἄνακτες
 οἱ νέοι· ἦ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδῃσαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ὦ οἰκτῇ ἀναξ' εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἶκόν τε κληρόν τε πολυμήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀΐξῃ,
 ὅς καὶ ἔμοι τόδε ἔργον ἀΐζεται, ὦ ἐπιμύμων·
 τῷ κέ με πολλὰ ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγῆρα·
 ἄλλ' ὀλεθ' — ὥς ὤφελ'· Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
 πρόχῃ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνωνος εἵνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι τοῦς συνέργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοῦς, θοὶ ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἐνθεν ἔλδιν δὲ ἐνεῖκε καὶ ἀμροτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὔσε τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμρ' ὀβελοῖσιν ἐπειρεν.
 Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρον παρήθη· Ὀδυσσῆϊ
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἀλφίτα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσὺβίω κίρνη μελιθόα ὄνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν, ἐποτρύνων δὲ προσήυδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τάτε δμῶεσσι πάρεστιν,
 χοίρε'· ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπῃδ' α φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἔλεγχύν.
 Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάχαρες φιλούουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἰσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ' ἐπὶ γαίης
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς ληΐα δῶη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
 Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum :

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.
 Et vero mihi alios dii dedere doctoresque gemitusque :
 deo-parem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum : at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.
 Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus ;
 et sedere-fecit illum introductum ; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in-eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus-est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum : hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes : certe enim illius-quidem dii reditum impediunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret :
 sed periit : utinam Helenæ genus disperisset
 funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.
 Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-secundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam :
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et veribus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verbus : atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum :
 ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus-est :

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carnes : at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordie.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.
 Etiam infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter præclam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔθαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρατερὸν δόος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Ὀΐδε δὲ καὶ τὶ ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐτὸν,
90 κείνον λυγρὸν δαίμονα, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερι· ἀλλὰ ἔκχλοι
κτῆματα δαρδράπτουσιν ὑπέρβριον, οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποθ' ἐν ἱερύουσ' ἱεργίον, οὐδὲ δὴ οἶω·
95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβριον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἀσπετος· οὐτινι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπειροῖο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ζυνεῖκοσι φρωτῶν
ἔστ' ἄρμενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.
100 Δωδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πώεα οἶων,
τόσσα συῶν θυβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν
βόσκεισι ξεινοί τε καὶ αὐτοῦ βιώτορες ἄνδρες.
Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν ἐνδέκα πάντα
ἐσχατῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
ζατρεφένων αἰγῶν, ὅστις φανίηται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε βύομαί τε
καὶ σπιν συῶν τὸν ἄριστον εὐ κρίνας ἀποπέμπω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκλῆως κρέα τ' ἤσθιε πίνε τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκείων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δέειπνε καὶ ἤραξε θυμὸν ἐδώδῃ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ὥππερ ἔπινεν,
οἶνον ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἱ κέ ποθι γινώω τοιοῦτον ἔοντα.
Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
120 εἰ κέ μιν ἀγγελιαίμιν ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμέλιβ' ἔπειτα συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ὦ γέρον, οὐτὶς κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκα τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἢ δ' εὐ δεξαμένη φιλεῖ καὶ ἕκαστα μεταλλάξ·
καὶ οἱ οἰουρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἢ θεμῆς ἐστὶ γυναῖκος, ἔτην πότις ἄλλοθ' ὀλῆται.
Αἰνᾶ κε καὶ σὺ, γεραίε, ἔπος παρατεκτῆναι.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη·]
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
ρίνον ἀπ' ὀσπεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείπειν·
135 ἢ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθω εἰλυμένα πολλῇ.
Ὡς δ' μὲν ἐνὶ ἀπολώλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
πάσιν, ἔμοι δὲ μάλιστα, τετεύχασται· οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλον
ἦπιον ὧδε ἄνακτα κινήσομαι, ὅπως' ἐπέλιθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατρὸς καὶ μητέρος αὐτίς ἴχωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deique aliquam audire vo-
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque *his* inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virorum heroum, nec continentis nigrae,
neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virorum
sunt divitiæ tantæ: ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta *sunt*; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Illic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur *custo-*
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicunque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit: ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam carnarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum: is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellens verbis alatis allocutus est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum perisse Agamemnonis propter honorem.
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subuleus, princeps virorum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
sunt, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi la-namque tunicamque vestimenta daret.]
Illius autem jam debent canes velocesque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic perii; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero:] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, ὅτι πρῶτον γενόμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον ὀδύρομαι, ἰεμένος περ
ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.

145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ζεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κηδέτο θυμῷ·
ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
150 κείνον ἐλευσέσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἀπίστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτὰς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγελίον δέ μοι ἔστω
αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' ὀδῶμαι ἱκηται·
[ἔσσαι με χλαϊνάν τε, κῆτῶνά τε, εἵματα καλά·]
155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεκρημένος οὔτι δεχοίμην.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἰδαο πύλῃσιν
γίγνεται, ὅς πενήνῃ εἰκῶν ἀπατήλια βάζει.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἰστίη τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
160 ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάθαντος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθινότοτος μῆνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
οἶκαδε νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλοχὸν καὶ φαίδιμον υἱόν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγελίον τόδε τίσω,
οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλευσεται· ἀλλὰ ἐκχλος
πίνε, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνῶμεθα, μῆδέ με τούτων
μύμνησκα· ἦ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν
170 ἄγνεται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτός.

Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
Λαέρτης δ' ὁ γέρων καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέχ' Ὀδυσσεύς,

175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί, ἐρνεῖ ἴσον,
καί μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηρα
πατὴρς ἰοῖο φίλοιο, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτόν·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἐνδόν εἰσας
ἤε τις ἀνθρώπων· δ' ἔθῃ μετὰ πατὴρς ἀκοῦη
180 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δέ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
οἶκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ὀληται
νῆυσμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεῖσιόω ἀντιθέοιο.

Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἥ κεν ἄλῳγῃ
ἦ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρροχοι χεῖρα Κρονίων.

185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιά, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐεγτόωνται;

190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀίμαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

τοῖγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδῇ

ἡδὲ μέθυ γλυκερόν, κλισίης ἐντοσθεν ἐνῶσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut-videam eos, degens in patria terra;
sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non presentem nomine-
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo :
sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses :
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus :
verum ego non temere loquar, sed cum jurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium-læti-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad-suas ædes pervenerit ;
[ut-induat mihi lænamque tunicamque, vestimenta pulcra :]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
Inimicus enim mihi is æque atque-Orci portæ
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni :
certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses ;
hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
o senex, neque ego pretium-læti-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet : sed quietus
bibe, et alia præter hæc memoremus, neu mihi hæc
in-mentem-revoca : certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.
Verum enimvero jusjurandum quidem mittamus : sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi : quem postquam nutrierant dii, plantar similem,
et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
patre suo caro, mente et specie admirabilem :
ejus tamen aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
vel aliquis hominum ; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
mam,] in Pylum divinam : ei autem proci superbi
domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum proleget manu Saturnus.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?

nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
enimvero ego tibi hæc valde accurate enarrabo.

Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus

et vinum dulce, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι ἀέλοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 θσσα γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρείων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἤμην τράφην ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὠνήτη τέκε μήτηρ
 παλλαχίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἔτιμα
 Καστώρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 205 ὅς τ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ
 Ὀδῶν τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοσιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Αἶδαο δόμους· τοὶ δὲ ζῶντ' ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα ὅσων καὶ οἰκί' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἥδη πάντα λελοίπην·
 215 ἔμπης καλαμένη γέ σ' ὄριμα εἰσορόντα
 γιγνώσκειν· ἥ γάρ με δῦη ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὁπότε κρίνομαι λόχονδε
 ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλκεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ τε μοι εἴζει πόδεσσιν.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελὴν, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρετμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐύξεστοι καὶ οἰστοί,
 λυγρὰ, τάτ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἤρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύχρηνε πάντα.
 Τῶν ἐξαίρετῶν μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 λάγχανον· αἵψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε συγερεὴν δόδον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἡ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἔμ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενεῖα
 νῆσος ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔγε δῆμου φῆμυς.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔθνημεν
 οἰκαδὲ σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μέγιστο μνηστῆρα Ζεὺς·
 μῆνη γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τεπέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλλεσθαι,
 νῆας ἐὺ στεῖλκοντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγεῖρατο λαός

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 neuliquam perficere, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.
 Ex Creta quidem genere gloriior me esse lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo nostra et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me arque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior me esse :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a po-
 pulo.] opibusque, divitiisque, et filii gloriosus.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (opes) diviserunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et ardes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 mea gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere : profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec grata rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia
 Ex- quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiiis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήρης ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερῆϊα πολλὰ παρείχον
 θεοισὶν τε ῥέειν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥῆιδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥέον· οὐδέ τις οὖν μοι
 255 νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἀνοοιοὶ
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμους τε κυβερνηταί τ' ἴθουν.
 Περμπυαῖοι δ' Αἴγυπτον εὐρβρεῖτην ἱκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήρης ἑταίρους
 260 αὐτοῦ παρ' νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὁπτηῖρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρις εἰλκντες, ἐπισπόμενοι μένειν σφῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίῳ ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 265 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκει· αὐτῇ.
 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἄμ' ἦτοι φαινομένην φιν
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἐτλη
 270 μεῖναι ἐναντίον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον δαΐει χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπιπτεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυχτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὡμοῖν· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσσε χειρὸς·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἦλθον ἵππῳ,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὃ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς δόφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἶκαδε δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπῆρσον μελήσιν,
 ἰέμενοι κτεῖναι — δὴ γὰρ κεχολώατο λῆην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνους ἔρκε, Διὸς δ' ὑπίζετο μῆνιν
 ἱεραιῶν, ὅτε μάλιστα νεμεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγεια
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατρία εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσὶν, ὅφρ' ἱκόμεσθα
 Φοῖνικην, ὅθι τοῦγε ὁμοίῳ καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλθον ὄραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περᾶσεις καὶ ἄσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμην ἐπὶ νηὸς, οἴομένός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθενεν βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μῖδετ' ὄλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαῖαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδ' ἡ γὰλῃσσαν,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-edulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensens a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcorum agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de); sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicem, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvente anno, et supervenerant boræ,
 in Libyam *veclurum* me navi imposuit pontum-transcuntī,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

δὴ τότε κυανήν νηλέην ἔστησε Κρονίων
 νηὶς ὅπερ γλαφυρῆς ἤγλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' αἰμιδὶς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν
 ἥ δ' ἐλελίβη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖου πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορινήσιν ἱκετοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποκύντο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔροντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν αἰμαϊμάκετον νηὶς κυανοπρόροιο
 ἐν χεῖρεςσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα ζῴγοιμι.
 Ἐγὼ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐνὶ ἡμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ.
 315 γαῖῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλινδόν.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐχομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῇ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χεῖρὸς ἀναστήσας, ὅρρ' ἵκετο δώματα πατρὸς·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἐνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ξεινῆσαι ἥδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολυχμήτον τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πόνα δῆμον.
 330 ἥδη δὴν ἀπείων, ἥ ἀμάρδον ἤλ κρυφῆδόν.
 Ὄμωσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπειψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύτυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδουκέως τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἤθδανε βουλὴ
 ἀμφ' ἔμοι, ὅρρ' ἔτι πᾶγγυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἤμαρ ἔμοι περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι βράχος ἄλλο κακὸν βάλον ἥδὲ χιτῶνα,
 ροιγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀρθαλμοῖσιν ὄρηται.
 Ἐσπέραιοι δ' Ἰθάκης εὐδείλιον ἔργ' ἀρίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέβησαν εὐσέλιμω ἐνὶ νηὶ
 ὅπως εὐστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 ἔσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἔμοι δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 βριθίδως κεφαλῇ δὲ κατὰ βράχος ἀμφικαλύψας,
 350 ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβάς ἐπέλασσα θαλάσση
 στήθεος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσσ' ἀμροτέρησιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὤκα θυρῶθ' ἔα ἀμρις ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβὰς, ὅτι τε βρίας ἦν πολυανθὲς ὕλης,
 κείμεν πεπτηνός· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαλεῖσθαι προτέρω τοῖ μὲν πάλιν αὖτις ἐβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injecit navi fulmen:
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus marinis similes, circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur: deus autem iis auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosus ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; lujus enim dilectus filius quum-super-venisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-ades patris:
 ac mihi lænanque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui: ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse se illum et amice-tractasse eundem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Uly-
 ses, æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane iis in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint eam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis, statim servilem diem mihi moliebantur:
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciæ ad culta pervenerunt:
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cenam sumere.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius: hi quidem retro iterum ibant

νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς ἐμέ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ρηϊδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασαν ἀγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἐπὶ γάρ νύ μοι αἶσα βιώνει.

360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ἃ δειλὴ ξεινῶν, ἥ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθεις ἡδ' ὄσ' ἀλήθης.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὀνομαί, οὐδέ με πείσεις
 εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ὄντα,
 365 μαριδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ ὀίδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
 πάγχυ μάλ', ὅτι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
 ἢ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμονι τολύπειυσεν.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 370 ἡδὲ κε καὶ ᾧ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν Ἀκλειῶς Ἀρπυιὰ ἀντρεῖψαντο.

Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ἑσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
 ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
 εἰθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποθὲν ἔλθοι.

375 Ἄλλ' οἱ μὲν τὰ ἔκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
 ἡμὲν οἱ ἄχυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νήποινον ἔδοντες.

Ἄλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἐξ οὗ δὲ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μῦθον,

380 ὃς β' ἀνδρὰ κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαῖαν ἀληθείς
 ἔλυσ' ἐμάς ποδὲς δώματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμπαγάαζον.

Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσι παρ' Ἰδομενῆϊ ιδέσθαι
 νῆας ἀκείομενον, τὰς οἱ ξυνέεξαν ἀελλαι·
 καὶ φάτ'· ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,

385 πολλὰ χρήματ' ἀγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγε·

οὐ γάρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλαιῖρων. [σεύς·

390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἄπιστος,

οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ρήτηρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερβην

μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.

395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
 ἔσσας με χλαϊνάν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι

Δουλιχίονδ' ἵναί, ὅτι μοι φίλον ἐπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,

400 ὁμῶς ἐπισσεύας βαλῆσιν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 ὅρρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπύειν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
 ξειν', οὕτω γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε

εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
 ὃς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶικα,

405 αὐτίκ' ἐκ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοιμήην·
 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα ληϊόμεν;

Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιο· τάχιστα μοι ἐνδον ἑταῖροι
 εἴεν, ἐν' ἐν κλισίῃ λαρόν τετυκοίμεθα δόρπον.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 410 ἀγγέλον δὲ σῦς τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 facile, et me stabulo appulerunt ducentes
 viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 ah miser hospitem, certe mihi valde animum commovisti,
 hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
 tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
 debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
 temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
 de-re-ditu mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
 prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
 vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.

Tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
 Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.

At ego apud suos maneo semotus : neque ad urbem
 eo, nisi quando forte prudens Penelope
 venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.

Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 sive qui dolent diu absente rege,
 sive qui gaudent victum impune absumentes.

Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
 ex quo quidem me Ætolus vir decepti sermone ;

qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebam.

Dixit autem se cum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
 naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :

et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 multas opes advehentem, cum divinis sociis.

Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
 neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :

non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
 sed Jovem Hospitem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 quoniam tene cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
 xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :

ac desuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.

Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 indutum me lænaque (tunicaque vestimentis deduc

ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo ;
 sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,

famulis incitatis me dejice magna de rupe,
 ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :

hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
 esset inter homines simul nunc, et in-posterum,

qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
 deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :

ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 Nunc vero hora cernæ est : citissime mihi intus socii

adsint, ut in casa lautam apparemus cernam.
 Sic hi quidem talia inter se dicebant,
 prope autem suesque et viri venerunt subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συῶν αὐλιζομένων.

Αὐτὰρ δ' οἷς ἐτάροισιν ἐκέλευτο διὸς ὑφορβός·

"Ἄς ἐθ' ὤων τὸν ἀριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερύσω

416 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὄνησάμεθ', ὅσπερ οἷζ' ὤν
δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὤων ἔνεκ' ἀργιοδόντων·
ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νῆποιον ἐδοῦσιν.

"Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεί χαλκῶν·
οἱ δ' ὤν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·

420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
λήθετ' ἀρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῶσιν·
ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
ἀργιοδόντος ὕος καὶ ἐπέυετο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὃνδε δόμονδε.

425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
αἴψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.

Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλγίτου ἀκτῆ,

430 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβολοῖσιν ἐπειραν
ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέει· ἂν δὲ συβώτης
ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἰσιμα ᾗδῃ.

Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιράτο διζῶν·

435 τὴν μὲν ἴαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαιάδος υἱεῖ,
θήκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νειμεν ἐκάστῃ·
νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέσσει γέραειρεν
ἀργιοδόντος ὕος· κύδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·

καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·

440 Αἰθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἔόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησεν, Εὐμαίε συβώτα·
ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,

οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει,

445 ὅττι κεν ᾗ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.

Ἦ ῥα καὶ ἄργματα ὕσε θεοῖς αἰγιγενέτησιν·

σπείσας δ' αἰθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πολυπόρῳ

ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔξετο ᾗ παρὰ μοῖρῃ.

Σίτον δέ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης

450 αὐτὸς κτήσατο οἶος ἀποιογμένοιο ἀνακτος,

νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτῳ γέροντος·

παρ δ' ἄρα μιν Ταφίῳν πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν·

οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοίμα προκείμενα χειρας ἱαλλον.

Αὐτὰρ ἔπειτ' πόσιος καὶ ἐθτύος ἐξ ἔρον ἔπτο,

455 σίτον μὲν σφιν ἀρείδῃ Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
σίτου καὶ κρεῖων κεκορημένοι ἐσσεύοντο.

Νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτῇ· ἦν δ' ἄρα Ζεὺς

πάννυχος· αὐτὰρ ἤν Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐξυδρος.

Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ περὶ τείων,

460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖνιν πόροι, ἢ τιν' ἐταίρων

ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λήην.

Κέλκυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,

εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει

ἡλεός, ὅτ' ἐφέηκε πολυφρόνα περ μάλ' ἀείσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-curbandum
strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitis *gratia* mactem
longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui æruinam
diu habemus, patientes suum *gratia* albis-dentibus :
alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære :
illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem *suam manu* sublata segmine quercus, quod reli-
querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frusta cruda-pose-
bat subulcus.] undique auspicans a-membris, in pinguem
adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumento
farina.] minutatimque-secuere cetera, et verubus transfixere
assaruntque scite, extraxeruntque *igne* omnia :
posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est divideos ;
partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maïæ filio,
posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
albis-dentibus suis ; latificabat vero animum domini ;
et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :

libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori *potulum*
in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta *partem*.
Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
ipse *sibi* comparaverat solus, absente domino,
sine (*pretium non præbentibus*) domina et Laerte sene :
eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; p[ro]iebat
autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
tentans :] si qua sibi exutam lenam præberet, vel aliquem
sociorum] alium *dare* hortaretur, siquidem ipsum curabat
valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare.

165 καὶ δ' ἀπαλὸν γέλασαι καὶ τ' ὀργήσασθαι ἀνῆκεν
 καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
 Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπιείκῃσι.
 Εἴθ' ὥς ἡδύοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
 ὥς δ' ὑπὸ Τροίην λόγον ἡγομεν ἀρτύναντες·
 170 ἡγείσθη δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
 τοῖσι δ' ἄμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰτῷ τε τείχος,
 ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ βωπήϊα πυκνὰ
 ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
 175 καίμεθα. Νῦν δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πεσόντος,
 πηγυλὶς αὐτὰρ ὑπερθε χιῶν γένετ' ἡῦτε πάχνη,
 ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
 Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἡδὲ χιτῶνας,
 εἶδον δ' εὐκῆλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
 180 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
 ἀφραδέως, ἔπει οὐκ ἐράμην ριγυρόμεν ἐμπτῆς·
 ἀλλ' ἐπόμην σάκος ὅλον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
 καὶ τὸτ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσῆυδον ἐγγὺς ὄντα,
 185 ἀχνύν νύξας· ὁ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ὑπάκουσεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτοι ἐτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
 δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν παρὰ μ' ἥπαρε δαίμων
 ολοχίτων' ἱμεναί· νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πλόνται.
 190 Ὡς ἐράμην· ὁ δ' ἐπειτα νόον σθένε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὅος ἐκείνος ἔην βουλευόμεν ἡδὲ μάχεσθαι·
 φηγεῖσθαι δ' ὀλίγη ὅπρ' ἐμὲ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
 Ἦ καὶ ἐπ' ἀρχῶνος κεφαλὴν σθένει εἶπέ τε μῦθον·
 195 Κλυτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
 Αἴην γὰρ νηῶν ἐκὰς ἦλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
 εἰπαῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 εἰ πλέονας παρὰ νᾶυφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
 Ὡς ἔρατ' ὥρτο δ' ἔπειτα Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 200 καρκαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
 κείμεν ἀσπασίως φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
 Ὡς νῦν ἡδύοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
 δοῖη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορῶν
 205 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοίᾳ φωτὸς ἔῃος·
 νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύνω, δὴ κατέλεξας,
 οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
 210 τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευῆσαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὣν ἐπέοχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντίσσαντα,
 νῦν ἀτὰρ ἡῶθέν γε τὰ σὰ βράχεια θνοπαλῖεις.
 Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοῖβοί τε χιτῶνες
 ἐνθάδε ἔνυσθαι· μία δ' οἷα φωτὶ ἐκάστω.
 215 [Αὐτὰρ ἐπὴν ληθισιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα δώσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει.]
 Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγύς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
 et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
 Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
 Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
 sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
 ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
 cum-his vero una tertius habebant, et ipsi enim jubeant.
 Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
 nos quidem circa urbem per virgulta densa,
 in arundinibus et palude sub armis prostrati,
 jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
 glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
 frigida, et scutis circum-accrecebat tunicas.
 Ibi ceteri omnes lenas habebant, et glacies,
 dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
 at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
 stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
 sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
 Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
 tunc ego Ulyssem allocutus-sum, prope qui-erat,
 cubito pungens ; is vero promte auscultavit :
 Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
 nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
 domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
 sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
 est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
 qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
 locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
 Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
 Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
 Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
 Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
 nuntiatum Atridæ Agamemnoni, pastori virorum,
 si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
 Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andraemonis filius,
 confestim, ac lænam deposuit purpuream,
 profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
 illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.
 Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
 daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
 utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
 nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.]
 Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
 ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
 neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
 ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
 quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
 nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
 Non enim multæ lænæ, mutatoriaque tunicæ
 hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
 [At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
 deducetque, quo te cor animusque jubet.]
 Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' οἷων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
 620 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεχτ' ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεκέσχετ' ἀμοιβὰς
 ἔνυσσθαι, ὅτε τις χεῖμων ἐκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 ὡς δὲ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι· οὐδὲ συνώτῃ
 625 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ἰῶν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλιζέτο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι βὰ οἱ βίτου περικίχeto, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος δὲν περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὥμοις,
 ἀμρὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 630 ἂν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς ὑντρεφέας, μεγάλοιο·
 εἴλετο δ' ὄζυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κείων, ὅθι περ σῦες ἀργιόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὖδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἄφιξις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὦχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὖρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
 6 εὖδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτο Νεστορίδην μαλακῶν δεδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῇλ' ἀλάλη-
 κτήματα τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν-σῶσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν,
 κτήματα δασάμενοι, σὺ δὲ τηυσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅρρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης.
 Ἦδη γάρ βρα πατὴρ τε κασιγνήτοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὃ γὰρ περιβάλλει ἀπαντας
 μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔξδνα·
 μή νῦν τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἴσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφελλεῖν, ὅς κεν ὄπυιοι,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέφεις ἕκαστα
 25 δμῳάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰς ὅκα τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἔρεω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστέες λοχῶσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 30 ἴεμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰέεσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles inieciat.
 Ibi Ulysses decubuit; injecit autem lænam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suius seorsum ut-cubaret:
 sed is extra profectus armabat-se: gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ensem acutum circa fortes suspendit hum-
 ros;] tum lænam sibi-circumdedit arcentem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumsit capræ bene-nutritæ, magnæ:
 sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viru-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-reddit submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi:
 Nestoriden quidem molli domitum somno;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed eum in
 animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant.
 Prope autem stans eum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
 Telemache, non-amplius bene a tua domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divis, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelæum
 ut dimittat te: ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque eam jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia:
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus est mulieris:
 illius vult domum augere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et mariti cui-virgo-nupsit di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum ei quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repone animo.
 Procorum tibi studiosæ principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes te occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non futura puto: prius etiam aliquam terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν πέμψει δέ τοι οὖρον ὅπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύταί τε.
 Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτῃν ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι·
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἐταίρους
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτῃν εἰσαφικέσθαι,
 ὃς τοι ὤν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια ἴδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἰσω
 ἀγγελίην ἔρέοντα περίφρονι Πηνελοπέει,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἔσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθας.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [λὰξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἴπεν·]
 Ἔγρεο, Νεστορίδῃ Πεισιστράτῃ, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅρα κῆρῃσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισιστράτος ἀντίον ἤδα·
 Τηλέμαχ', οὕτως ἔστιν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν τάχα δ' ἔσσεται ἡώς.
 Ἄλλ' ἐμὲν, εἰκόχε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἥρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποτέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσκειται ἤματα πάντα
 55 ἀνδρὸς Ξεινοδόκου, ὃς κεν φιλότῃτα παράσχη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἡώς.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀστὰς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενος βα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόεντα
 δύναν καὶ μέγα φῆρος ἐπὶ στήθεσσι βάλετ' ὅμοιος
 ἥρως βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσῆυδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς θεοῖο·]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφέι, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἤδη νῦν μ' ἀπόπειπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὗτι σ' ἔγνωε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἔμμενον νόστοιο· νεμεσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῃ
 70 ἀνδρὶ Ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἔξοχα μὲν φιλέησιν,
 ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα·
 ἴσον τοι κακὸν ἔσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 Ξεῖνον ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ Ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]
 75 Ἄλλ' ἐμὲν, εἰκόχε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῳ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδης· εἶπω δὲ γυναιξὶν
 δεῖπνον ἐνὶ μέγαροις τετυχεῖν ἄλις ἐνδόν ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐα καὶ ὄνειαρ·
 δεῖπνήσαντας ἱμεν πολλὰν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποξεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄσπετα δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃμαι· οὐδὲ τις ἡμέας
 αὐτὸς ἀμπεύμει, δῶκε δέ τι ἐν γει φέρεσθαι,
 ἥ τινα τριπόδων εὐχάλων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὲ ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἄλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæe,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam anrigare ; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.
 Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injectis humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huc autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero
 pulcra, tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram ;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos
 sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-seratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Huc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφεῖς, ὄρα μιν λαῶν,
βούλομαι ἤδη νείσθαι ἐρ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὅπισθεν
οὔρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλοῦμαι,
ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
αὐτίκ' ἄρ' ἦ ἀλόχῳ ἠδὲ ὁμῳῇσι κέλευσεν
δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλλας ἐνδόν ἰόντων.

95 Ἀγχίμολον δέ οἱ ἔλθε Βοηθοῖδης Ἑτεωνεύς,
ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολλὸν ναίεν ἀπ' αὐτοῦ·
τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος
ὀππότεαί τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.

Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατέβησάτο κηῶνεντα,
100 οὐκ ὅσος, ἅμα τῶγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκτανον, θο' οἱ κειμήλια κείτο,
Ἀτρείδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,

105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμπούκιλοι, οὐκ ἀκάμεν αὐτή.
Τῶν ἐν' ἀειραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
δὲ κάλλιστος ἔην ποικιλομασιν ἠδὲ μέγιστος,
ἀστήρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.

Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, εἰς ἵκοντο
110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
ὅς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Δώρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
δώσω, δὲ κάλλιστον καὶ τιμνέστατόν ἐστιν.

115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ γέλειε κεκράνεται·
ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
Σιδονίων βασιλεὺς, θο' ἐὼς δόμος ἀμπεκαλύψεν
κεῖσε με νοστήσαντα· τειν' δ' ἐθέλω τοι δῶσσαι.

120 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
ἦρως Ἀτρείδης· ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαινὸν
θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
πέπλον ἔχουσα ἐν χειρὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

125 Δωρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
μνημ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
σὴ ἀλόχῳ φορέειν· τεινὸς δὲ φίλη παρὰ μητρὶ
κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δὲ μοι χαίρων ἀφίκοιο
οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

130 Ὡς εἰπούσ' ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἔδεξάτο χαίρων.
Καὶ τὰ μὲν ἐς πείριπτα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
δεξάμενος καὶ πάντα ἐῷ θήησάτο θυμῷ.

Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
ἐξέστη δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

135 Χέρονίβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σίτον δ' αἰδοῖο ταμίη παρέθηκε φέρουσα·
[εἰδῶτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων·]

140 πὰρ δὲ Βοηθοῖδης κρέα δαίετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
volo jam redire ad nostra; non enim post me
custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
aut aliquod mihi ex aedibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
statim suam uxorem et famulas jussit
jenticulum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
ubi-surrexerat a lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jac-
bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
filium autem craterem portare Megapenthem jussit
argenteum: Helena vero astitit arcis,
ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:

Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
dabo quod optimum et pretiosissimum est.
Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
est totus, auro vero labra munita-sunt;
opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimus heros,
Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
illic me in-redditu-profectum: tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
heros Atrides: ille vero craterem splendidum
posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
argenteum: Helena autem astitit pulcris-genis,
peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:

Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
accepta, et omnia suo admiratus-est animo.

Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
sederuntque deinde in sedibusque solisque.

Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.

Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
[fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [oes;
juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὠνογῆει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς

115 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον

ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,

οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇν,

χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·

150 στή δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηύδα·

Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν

εἰπεῖν· ἥ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἥπιος ἦεν,

εἰως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·

165 καὶ λίην κεινὸν γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,

πάντα τάδ' ἔλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς

νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ

εἴποιμ', ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλότῃτος ἀπάσης

ἔργομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ.

180 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέτατο δεξιὸς ὄρνις,

αἰετὸς ἀρῆν γῆνα φέρων ὄνυχεςσι πέλωρον,

ἤμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἐπόντο

ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἑλθὼν

δεξιὸς ἤϊε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες

185 γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μῦθων·

Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,

ἡ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἡὲ σοὶ αὐτῷ.

Ὡς φάτο· μερμήριζε δ' Ἀρηίφιλος Μενέλαος,

170 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νήσας.

Τὸν δ' Ἐλένη τανύπεπλος ὑποθαμένη φάτο μῦθον·

Κλυτέμεν' αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ

ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω.

Ὡς ὅδε γῆν ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,

175 ἑλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε·

ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ ἑπαληθείς

οἶκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἡὲ καὶ ἥδη

οἴκοι, ἀτὰρ μνηστήρσι κακὸν πάντεςσι φυτεύει.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·

180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·

πῶ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὡς εὐχετοώμην.

Ἥ καὶ ἐρ' ἵπποισιν μᾶστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὥκα

ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαυῶτες·

οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

185 Δύσετό τ' ἤελιός, σκιδωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·

ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,

υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.

Ἔνθα δὲ νύκ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πᾶρ ξείνια ἔθηκεν.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,

190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·

ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·

μᾶστιζεν δ' ἑλάν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πέτεσθην.

Αἶψα δ' ἐπεὶ θ' ἵκοντο Πύλου αἰτὶ πτολίεθρον·

καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

sed vinum-fundebat filius Menelai inclityi.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius

equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;

exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.

Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,

vinum habens in manu dulce dextra,

aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;

stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est:

Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum

dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,

quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,

omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,

reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssii in domo

dixerim, ut a te potitus amicæ-exceptionis omnigenæ

veniam, atque afferam opes multas et bonas.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,

aquila album anserem ferens unguibus ingentem,

mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur

virī et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,

dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati

gavisi-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-

est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem:

Considera jam, Menelæe Jovis-alumne, princeps virorum,

an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,

quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:

Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo

immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.

Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,

profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:

sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,

domum redibit, et ulciscetur; aut jam

domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;

ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter

ruerunt ad-campum per urbem prompti;

itque toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:

ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,

filii Orsiloichi, quem Alpheus genuit filium.

Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,

equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;

exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;

et scutica-percussit Pisistratus, ut-currerent; hi autem non

inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam

urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

- 195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμόν; ξεῖνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ δημήκεες εἰμεν·
ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον δημορροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπε' αὐτοῦ·
200 μή μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατὰσχη' ὅθ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἱέμενος φιλέειν ἐμέ δὲ χρεὼ θῆσσαν ἱέσθαι. [μῶ,
Ἦς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐὼ συμγράσσατο θυ-
δπηκς οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
Ἦδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
205 σπρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξάινυτο κάλλιμα δῶρα,
ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας ἑταίρους,
210 πρὶν ἐμέ οἰκάδ' ἱέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γάρ ἐγὼ τὸδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδὲ ἔφημι
ἂψ ἵνα κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἐμπης.
215 Ἦς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοούς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Ἰγλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 Ἦς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἥδ' ἐπὶ-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κλῆϊσι κάθιζον.
Ἦτοι δ' μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὖχετο, οὔε δ' Ἀθήνη
νῆϊ παρά πρύμνῃ· σχεδόνθεν δέ οἱ δῶκεν ἀνὴρ
τῆλεδαπός, φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἄνδρα κατακτάς,
225 μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μῆλων,
ἄρνεϊος Πυλίοισι μὲν' ἔσχα δώματα ναίων·
ὃς τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρθμον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εὔχε βίη· Ὅ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάκοιο
δεστυμὲν ἄργαλέω δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχιον
εἶνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τῇν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασυλήτης Ἐρινύς.
235 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βούς ἐριμύκους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσατο ἔργον αἰκίεες
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ῆγαγε πρὸς δώμαθ'· Ὅ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν
240 ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντι Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔφημε γυναῖκα καὶ ὑπερεπὲς θέτο δῶμα,
γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οὔε κραταῖω.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάρθμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμφιάραον,
245 ὃν πέρι κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοῖον φιλότῃτ'· οὐδ' ἵκετο γῆρας οὐδὲν,
ἀλλ' ὀλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἶνεκα δώρων.
Τοῦ δ' οὔεις ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfereris
verbum meum? hospites autem penitus nos profitemur esse
ex patrum amicitia; atqui et aequales ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.

Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illi:
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:

navis autem in puppim depromebat pulchra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, remantiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et parere.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum vetul-
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitabat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias aedes habitans:

tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tandem quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erianyx.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratricque uxorem

duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:

ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.

Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatorem Amphiaræum,

quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollon
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.

Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphilocheusque.

Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἀλλ' ἤτοι Κλειτόν χρυσόβρονος ἤρπασεν Ἠώς
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἦν' ἀθανάτοισι μετεῖη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδά μάντιν Ἀπολλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 255 ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσασατο, πατρί γολωθείς,
 ἐνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 260 ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ φῶ, ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μῆδ' ἐπικεύσης·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 265 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαῶν καὶ νῆα μελαιναν
 270 ῥῆλον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρὰ κατακτάς
 ἐμψυλον· πολλοὶ δὲ κασιγνήτοί τε ἔσται τε
 Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλευσάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὸς ἔρεσσαι, ἐπεὶ σε φυγὴν ἱκέτευσα,
 μή με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ οἶω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 280 οὐ μὲν δ' ὅς τ' ἐθέλοντά γ' ἀπόσω νηὸς εἴσης·
 ἀλλ' ἔπειν· αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεται, οἷά κ' ἐγώ μιν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο γάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἱκρίοφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
 285 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσατο ποντοπόροιο.

Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· πᾶρ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἴσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπύθοντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἐδῆσαν·
 ἔλκον δ' ἰστίᾳ λευκᾷ εὐστρέπτοισι βοῦσιν.

Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον ἦει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαγιζόντα δι' αἰθέρος, ὅρα τάχιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 295 [Βᾶν δὲ παρὰ Κρουνοῦ καὶ Χάλκιδα καλλιρέεον.]

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγναί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἥλιδα διαν, θηὶ κρατέουσιν Ἐπειοί.
 Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπρόηκε θοῇσιν,
 300 ὁρμαίνων ἡ κεν θάνατον φύγοι ἡ κεν ἄλῳγ'.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
 δορπεύτην· παρὰ δὲ σπιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursum genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 et erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis est unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu.
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro intersecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus cædem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi equali :] sed sequere ; at illic amice-exciperis ex iis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit æream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.

Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris.
 Illis autem secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aerem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Bæteriæ vero Crunos et Chalcidæ pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellebat, impulsa Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cenabant ; apud ipsos vero cenabant et viri alii.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ περριτίζων,
305 εἴ μιν ἔτ' ἐνδοκέως φιλέοι μείναι τε κελεύοι
αὐτόθι ἐνὶ σταθμῷ, ἢ δὲρνευε πόλινδε·

Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
ἡῶθεν προτὶ ἄστὺ λιλαιόμην ἀπονέεσθαι
πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
ὃς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον δρέξῃ.
Καί κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο
ἀγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
315 καὶ σε μνηστῆρεςσιν ὑπερβιάλοισι μιγείην,
εἴ μοι δέιπνον δοίεν, δνείατα μυρὶ ἔχοντες.
Αἴψα κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅττ' ἐθέλοιεν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
Ἑρμείαιο ἔκῃ διακτόρου, ὃς ῥά τε πάντων
320 ἀνθρώπων ἐργοῖσι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
δρηστοσύνην οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
πῦρ τ' εὖ νῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι
δαιτρεύσαι τε καὶ ὀπῆσαι καὶ οἰνογοῆσαι·
οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδῶρωςι χέρεται.

325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
ἔπλετο; ἢ σὺν πάγγυ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι δμῖλον,
νῦν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένον ἢ δὲ χιτῶνας,
αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
οἳ σφιν ὑποδρώωσιν· εὖξεστοὶ δὲ τράπεζαι
σίτου καὶ κρειῶν ἢ δ' οἴνου βεβρίθασιν.

335 Ἀλλὰ μὲν' οὐ γάρ τίς τοι ἀνίσταται παρεόντι,
οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρων, οἳ μοι ἔστιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθουσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἐξματά ἔσσει,
πέμψει δ', ἔππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.

340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ διζυῖος αἰνῆς.
Πλαγχοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
345 ἀνέρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἱσχανάας μείναι τέ με κείνων ἄνωγας,
εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεὺς θείοιο
πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
εἴ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
350 ἢ ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς δόδύρεται οἰχομένοισι
κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἥ ἐ μάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juteret
illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
mane ad urbem cupio discedere
mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
nuntium dixero prudenti Penelopæe,
et procis insolentibus me-immiscuero,
si mihi cenam dederint, cibum infinitum habentes.
Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
officio-servilli non mihi contenderit mortalis alius,
ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca disciendenda,
carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infun-
dendum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe suboke
hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
si revera procorum vis ingredi cœtum,
quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœlum perrenit.
Nequaquam tales sunt ministri illorum;
sed juvenes, lenas bene indoti ac tunicas,
semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ille te lenaque tunicaque vestimentis induet,
deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
sed propter perditum ventrem malas curas habent
viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor
Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
vehementer enim de-filio dolet absente,
deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἤχαχ' ἀποφθιμένη καί·
 ἥ δ' ἄρχει οὐ παίδος ἀπέφθιτο κυδαλίμῳ,
 λευγαλέω θανάτῳ ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἐμοίγε
 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἶη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσα περ ἐμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλῳ,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὀλοτάτην τέκε παίδων·
 τῇ ὁμοῦ ἐτρερόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἤσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤθην πολυήρατον ἰκόμην' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὶ χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἴματ' ἀκείνῃ
 καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόδι μᾶλλον.
 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλά μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμένω·
 τῶν ἔφαγόν τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίων ἔστιν ἀκοῦσαι
 οὔτ' ἔπος οὔτε τί ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἐμπεισεν οἴκῳ,
 ἀνδρες ὑπερφύλαοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πύμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τί φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἰαίνει. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε συδῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτραικέως κατάλεξον,
 ἥ δὲ διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρύσγυια,
 ἥ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἥ σέγε μουνωθέντα παρ' οἰεσιν ἢ παρὰ βουσὶν
 ἀνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἡδ' ἐπέρασαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπειο πινέ τε οἶνον,
 ἥμενος· αἶδε δὲ νυκτὸς ἀδέσφατο· ἐστὶ μὲν εὐδεῖν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν· οὐδέ τί σε χρὴ,
 πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος.
 Τῶν δ' ἄλλων θνητα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελθὼν ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένην φιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένῳ τε
 κῆδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισιν,
 μνωμένῳ μετὰ γάρ τε καὶ ἀλγῆσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαλήθῃ.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἰ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, θῆι τροπαὶ ἡελίοιο,
 οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὖβοτος, εὖμηλος, οἶνοπληθὴς, πολύπυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἀλλή
 νόσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in præmatura senectute posuit.
 lugenda μοι τοῦ νεώτερου filio periit glorioso
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutritvit, una-cum Ctimenta peplum-tra-
 hente, filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem me minus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt:] at me lænaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor:
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem baud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus: quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes: valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque: deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! ut parvulus adhuc, Eumæe subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 hujusce viri in aedes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibique vinum,
 sedens; hæ autem noctes immenses: licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire: nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus: simul autem cum-auro illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι πατοῖσιν ἐποιοῦμενος κατέπεφνεν.

Ἔνθα δὴ οὐκ ὀλίγοι δὲ σφίσι πάντα δέχομαι
τῇσιν δ' ἀμειβεσθαι ἀθανάτοισιν.

110 Ἔνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκαλοι ἤλυθον ἄνδρες,
τρῶικαι, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυκαίπαλοι ἤπερόπευσον·

420 πλουούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
εὐνῇ καὶ φιλοτῇ· τάτε φρένας ἤπεροπέυει
θηλυτέρῃσι γυναῖξιν, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
Ἥρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερφρὲς δῶ·

425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλακοι εὐχομαι εἶναι·
κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ βυδὸν ἀφνειοῖο·
ἀλλὰ μ' ἀνὴρπαζαν Τάφιοι, ληϊστοὶ ἄνδρες,
ἀγρόθεν ἐργομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.

430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄνῃρ, ὃς ἐμίσητο λάθρη·
ἦ, ῥά κε νῦν πάλιν αὐτίς σμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
ὅφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρας ὑπερφρὲς δῶ
αὐτοὺς τ'· ἡ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνουν, ὥς ἐκέλευεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσαν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
τοῖς δ' αὐτίς μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
ὕμετέρων ἐταρῶν, ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀνιῇ,
ἢ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
ἐλθὼν ἐξέιπῃ· ὃ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει· δλεθρον.

445 Ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μύθον, ἐπεῖγεται δ' ὦνον δόαῖον.
Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλεῖθ βιότιον γέννηται,
ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἵκεσθαι·
οἴσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δόην.

450 Παιδὰ γὰρ ἀνδρὸς ἔῃος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηὶ· ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
ἄλφοι, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους.

Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλὰ.

455 Οἱ δ' ἐν αὐτοῖς ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοντον πολλὸν ἐμπολόωντο·
ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθητο τοῖσι νέεσθαι,
καὶ τότε ἄρ' ἀγγελὸν ἤκαν, ὃς ἀγγεῖλε γυναικί.

Ἦλυθ' ἄνῃρ πολυδῶρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,

460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δωμαὶ καὶ πότνια μήτηρ
χερσὶν τ' ἀμφαφώοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο,
ὦνον ὑπισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.

Ἦτοί δ' ἁπλοῦς καὶ κοίλῃ ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus telis, amantem autem ipsis omnia divisa sunt:

in his vero ambabus pater meus imperabat,
Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-inclyti venerunt viri,
veteratores, innumeras decentes merces ludicras nave nigra
Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
pulcraque magnaue, et splendida opera sciens:
hanc autem Phœnices percallidi decipiebant:
cum ea lavante quidam primum mixtus est, cavam apud na-
vem,] concubitu et amore: quæ quidem mentes decipiunt
imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.
Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset
hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum:

Ex Sidone quidem abundante aeris me-glorior esse;

filia vero sum Arybantis ego abunde divitis:

sed me abriperunt Taphii, latrones viri,
ex agro venientem; vendideruntque me hoc deductam
hujusce viri ad aedes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus est vir, qui ei coierat clam
numquid jam retro rursus una nos domum sequeris,
ut videas patris et matris altam domum,
ipsoque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta est mulier, et respondit sermone
fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
jurejurando fidem dare, vos incolumem me domum ablu-
cturus.] Sic dixit: illi autem omnes jurabant, sicut jussit
Ac postquam jurantque peregrantque jusjurandum,
inter eos rursus locuta est mulier, et respondit sermone:

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
vel alicubi ad fontem: ne quis ad domum seni
profectus aperiat; is autem suspicatus liget me
vinculo in duro, vobis vero molietur interitum.

Sed retinete in mente verbum, et propere emtionem va-
licorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat:
afferam enim et aurum, quodcumque sub-manus venerit;
et vero aliud nautum ego volens sane dederò.

Filiū enim viri boni in ædibus nutrio,
astutum jam talem, simul-cursitantem foras;
hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
comparavit, quocumque vendendum-veneritis ad alienos ho-
mines.] Hac quodam sic facta, abiit ad aedes pulcras.

Illi autem per annum totum apud nos ibidem manentes
in navi cava facultates multas emebant;
sed quando jam cava navis onerata erat ipsis ad-redeandum,
tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris,
aureum monile habens, quod electris intersertum erat:
hoc quidem in domo famulæ et veneranda mater
manibusque tractabant, et oculis spectabant,
pretium pollicitæ: ille autem huic innuit tacite.

Atque ille postquam innuerat, cavam ad navem ivit;

466 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, ὧς μὲν πατέρ' ἀμφεπέοντο —
 οἱ μὲν ἄρ' οἱ δῶικον πρόμολον, δῆμοιό τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τρὶ' ἀλεια κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ
 470 ἔκπερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ πόμῃν ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδνώντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὧκα κιώντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηὺς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ χέλευθα,
 475 οὐκ ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὔρον ἱαλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντὶ δ' ἐνδοῦπησε πεσοῦς ὧς εἰναλή κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἐβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, ἀκασχήμενος ἦτορ.
 Τοῦς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
 Οὔτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμέλειστο μῦθον·
 Εὐμαί, ἡ μάλα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἐθῆκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἥπιός, ὃς δὴ τοι παρέχει βρωσίην τε πόσιν τε
 ἐνδοκέως, ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἔγωγε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄσπετ' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδῶραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἥως ἦλθεν εὐθρόνος. — Οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλέμαχος ἕταροι λύον ἱστία· καδ' ἔδλον ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἐβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δειπνὸν τ' ἐντύνοντο κερυντό τε αἶθρα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροῦς ἐπιείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἱσπερίος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἦῳθεν δέ κεν ὕμιν δοδοπόριον παραθέιμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειών τε καὶ οἶνον ἡδυπότιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἱκώμαι
 510 ἀνδρῶν, ὧς κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν;
 ἡ ἰδυὸς σῆς μητρὸς ἔτι καὶ σοιο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῶσα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίον ποθὴ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ μοὶ ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδὲ σε μήτηρ
 ὄψεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερώϊω ἱστὸν ὕφαίνει.
 Ἄλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφάσσομαι, ὅν κεν ἔκχηι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum conviviarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populique cœtum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclitum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde *nave* conscensa navigabant humidas vias,
 nobis *navi* impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quandojam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] dehinc mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt; at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque *navem* in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerō,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad *domum* juberem
 ire: haud enim *ibi* ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίρρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 620 τὸν νῦν ἴσα θεῶ' Ἰθακῆσιοι εἰσροῶσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς ὀδεν' Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμῃρ.
 625 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπολλωνος ταχὺς ἀγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 ἵλλα πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῖνεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 630 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐξάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἰόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 635 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλοτιγὰ τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἥ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἐταῖρον·
 640 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πείθῃ ἐμῶν ἐτάρων, ὅ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδοκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤυδα·
 645 Τηλέμαχ', εἰ γὰρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μίμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 650 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα,
 εἰλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀχαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίορ'· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεοίοιο.
 655 Τὸν δ' ὥκα προδιβῶντα πόδες φέρον, ὅφρ' ἴκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρίαί, ἧσι συδῶντες
 ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάχτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως.

Τὸ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἡοῖ, κειαμένω πῦρ,
 ἐκπεψῆσθαι τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σῦεσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνας ὑλακόμενους,
 6 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 σαινόντας τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἴψα δ' ἄρ' Εὐμαιὸν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἔλυσεται ἐνθάδ' ἐταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hacce Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius ; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis ;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt :
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducons in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo ; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.
 Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto aere,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiseruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi venit huc socius,

ἡ καὶ γῳρίμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἀλλὰ περισσαινούσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
 Οὐπω πᾶν εἰρήτο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔστι ἐνὶ προθύροισι. Ταρῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγρεα, τοῖς ἐπονείτο,
 κίρκας αἰθόπα οἶνον· ὁ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
 15 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμωρα φάεα καλὰ
 χειράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ θν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
 ἑλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 μῶνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἀλγεα πολλὰ μογήσῃ·
 20 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑποβόδῃ
 πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπαια πτερόεντα προσήύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄψεο νηὶ Πύλοινδ·
 25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅρρα σε θυμῷ
 τέρψμαι εἰσορόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἔοντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομήας,
 ἀλλ' ἐπιδημέεις· ὡς γάρ νύ τοι εὖσαδε θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστῆρων ἑορπᾶν αἰδήλον ὄμιλον.
 30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ῥῶδα·
 ἔσεται οὕτως, ἄττα· σθένος δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
 ὅρρα σέ τ' ὀρθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἵ μοι ἐτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥε τις ᾗδῃ
 ἀνδρῶν ἄλλος ἐγήμεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὖνῃ
 35 γήτει ἐνευαῖων κάκ' ἀράχνηα κείται ἔρουσα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λίην κείνῃ γε μένει τετλήσθι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσαι.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
 αὐτὰρ ὅγ' εἶσω ἵεν καὶ ὑπὲρ βῆ λαΐνον οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπὸ ἔξιν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φωνήσεν τε·
 Ἥσ', ὦ ξεῖν· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δόχομεν ἔδρην
 45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.
 Ὡς φασ'· ὁ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώ-
 ηεν ὑπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [της
 ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
 50 ὑπαλίων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 σίτον δ' ἐσσυμένους παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
 ἐν δ' ἄρα κισσῷ κίρην μελιτηδέα οἶνον·
 αὐτὰς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνελαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ὃν τότε Τηλέμαχος προσέφωνε δῖον ὑποβόην·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο; πῶς δέ ἐ νᾶυται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἐμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί ἐ πεζὸν ὁίομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἀγορεύσω.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεῖάνην·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subtus sonum audio.

Nondum totus dictus-erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obvisiuit hero,
 osculatusque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus-est circumhærens, tanquam e morte elap-
 sum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
 viro-um procorum aspiciere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
 viro-um alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:

atque is introibat, et transivit lapideum limen.

Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;

Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem

tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carni-um lances apposuit subulcus

assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;

panem autem festinanter accumulabat in canistris,

atque inde in poculo miscebat dulce vinum:

ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Ili autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

tum vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum

nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?

nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:

enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

αἷσι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
 πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
 ἔρπον ὅπως ἐθέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμολγὸς ἔειπες·
 70 πῶς γάρ δὴ τὸν ζείνων ἐγὼν ὑποδέξομαι οἶκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μὲν καὶ δῶμα κοιμίζῃ,
 75 εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσις δὴμοῖό τε φῆμιν·
 ἢ ἥδ' αἶμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἀρίστος
 μνάσται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
 Ἀλλ' ἦτο τὸν ζείνων, ἐπεὶ τεδόν, ἵκετο δῶμα,
 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 80 δώσω δὲ ἕξφος ἀμφοῖας καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 εἵματα δ' ἐνόαδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
 ἔδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστήρας ἔωμι
 ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰὼν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
 ἀνδρα καὶ ἱρθιμον· ἐπειὴ πολὺ φέρτερό εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
 ἦ μάλα μεν καταδάπτειτ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
 ὅα φάτε μνηστήρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, τοιούτου ἐόντος.
 95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆ·
 ἦ τι κασιγνήτοισι ἐπιμέμψαν· οἷσί περ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
 Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 100 ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἡ καὶ αὐτός·
 [ἔλθοι ἀλγυῖον· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι καχὼν πάντεσσι γενοίμην,
 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθυὶ δαμασάλατο, μῶνον ἐόντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 θιβάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράσθαι,
 ζείνοια δὲ στυρελιζόμενους δμῶας τε γυναῖκας
 ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά
 110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἔδοντας
 μὰ ψ αὐτῶς, ἀτέλεστον, ἀνὴρ ὅστις ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοισι ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.
 Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi eum in-manus-tradam
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi se proficitur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocuta-
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum *animum-tristans* du-
 sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam? Uai.
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confusus-
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequatur Achivorum eum, quicumque optimas
 ambat eam in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam adventi domum,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris:
 dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.
 Sin vero velis, tu curato eum, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te alteret et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fuit
 Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
 de iis qualia dicitis procos injusta moliri
 in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:
 an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
 Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
 [venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]
 illico deinde mihi caput absunderet alienus vir,
 si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
 sin vero rursus me multitudo domarent, solus quum-
 mallet in meis interfectus ædibus
 mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
 illos violantes indigne in ædibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes
 temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocuta-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dixi.
 Nec quicquam mihi universus populus in-virus irascitur,
 nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta sit.

Ὡδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνοισε Κρονίων·
 μούνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μούνον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 120 μούνον ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῶ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰς' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἧδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνύνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνείται συγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβραίσουσι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἥτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχο θάσσον, ἐγέφρονι Πηνελοπείῃ
 εἰπ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγελίας· τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόονται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 γιγνώσκω, φρονέει· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἧ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν δόδον ἄγγελος ἔλθω
 δυσμόρῳ· δὲ τελὼς μὲν Ὀδυσσεὺς μέγ' ἀγέουον
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶν τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνει καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νείκερος·
 αὐτὰρ νῦν, ἔξ οὔ σύγε ὄψεο νηὶ Πύλονδε,
 οὐπῶ μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτως
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 145 ἦσται δδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφρι χροῖς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ' α·
 ἄλγιον, ἀλλ' ἔμπης μιν ἑάσομεν, ἀχνυμένοι περ.
 Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σὺγ' ἀγγείλας ὅπως κίε, μηδὲ κατ' ἀγροῦς
 πλάζεσθαι μετ' ἔκεινον· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφιπόλῳ ταμίῃ δρυμένην ὅτι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγελλεῖ γέροντι.
 Ἡ βὰ καὶ ὥρσε συρορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίῃς Ὀδυσσῆι φανεῖσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς —
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς τε χύνες τε ἰδὼν καὶ β' οὐχ ὑλάοντο,
 κυζητῆμ' δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀρρούσι νεῦσε· νόσηε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς,
 165 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲξ μέγα τεύχιον αὐλῆς,
 στῇ δὲ πάροισ' αὐτῆς τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδη νῦν σὺ παιδί ἔπος φάο μῆδ' ἐπὶ κτερεῖ,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρρησθον προτὶ ἄστῳ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter ;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit ,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit ; at Ulysses
 120 unicum me in aedibus genitum liquit , nec me fruitus-est .
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo .
 Quotquot enim insulis dominantur optimi ,
 Dulichioque , Samoque , et nemorosa Zacyntho ,
 et quot per asperam Ithacam dominantur ,
 tot matrem meam ambiunt , atteruntque domum .
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias , nec finem
 facere potest ; hi autem absument comedentes
 domum meam : cito vero me perdet et ipsum .
 Sed enim haec quidem deorum in genibus posita-sunt !
 Pater , tu vero vade ocyus , prudenti Penelope
 dic , quod ei salvus sum , et ex Pylo veni .
 At ego hic manebo , tu autem huc redi ,
 soli ubi-nuntiaris ; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat : multi enim mihi mala moliantur .
 Hunc autem respondens allocutus-es , Eumæe subulce :
 cognosco , sapio ; haec sane intelligenti imperas .
 Sed age mihi hoc dic et accurate praecipe ,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici ; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens ,
 operaque inspiciebat , et cum famulis in domo
 bibebat et edebat , quando animus in pectoribus juberet ;
 at nunc , ex quo tu abiisti navi in-Pylum ,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic ut solebat ,
 neque opera inspexisse ; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans ; tabescit autem circum ossa corpus .
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] tristius est , sed nihilominus ipsum sinemus , dolentes
 licet .] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortali-
 bus ,] primum mei patris eligeremus reditus diem .
 Sed tu ubi-nuntiaveris , revertere ; neu per agros
 vagare ad illum : at matri dic ,
 ut-famulam oconomam ire-jubeat quam citissime
 clam ; illa etenim nuntiaverit seni .
 Dixit , et excitavit subulcum : hic autem cepit manibus cal-
 ceos ,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat . Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus ;
 sed ea prope venit : corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque , et splendida opera scienti .
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens ;
 nec Telemachus eam vidit coram , neque advertit :
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti :)
 sed Ulyssesque , canesque viderunt , atque non latraverunt ,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt .
 Illa autem superciliis innuit ; animadvertit vero divinus Ulysses ;
] exivitque domo extra magnum murum caule ,
 stetitque ante ipsam : eum vero allocuta-est Minerva :
 Generose Laertiade , sollers Ulysse ,
 jam nunc tuo filio verbum dic , neu cela ;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis ,
 eatis ad urbem inclytam : neque ego ipsa

δὴρὸν ἀπὸ σφῶν ἔσομαι μεμαυῖα μάγεσθαι.

Ἡ καὶ χρυσεὶ βάρβω ἐπεμάσασατ' Ἀθήνη·
φῆρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
θῆξ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἤθη.

175 Ἀψ δὲ μελαγγοῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρτασε πάλιν κλέν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἦεν ἐς κλισίην· θάμνησε δὲ μιν φίλος υἱός·
ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,

180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ πάροιθεν,
ἀλλὰ δὲ εἵματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.

Ἡ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
ἀλλ' Ὀληβ', ἴνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρά

185 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φρίδες δ' ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα πολὺντιλας διὸς Ὀδυσσεύς·
οὗτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἔσκηεις;
ἀλλὰ πατὴρ τέος εἰμι, τοῦ ἐνέκα σὺ στεναγίζων
πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέχμενος ἀνδρῶν.

190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἷδν κύσε, καὶ δὲ παρεῖδν
δάκρυον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε βωλεμές αἰεὶ.

Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπειθετο δν πατέρ' εἶναι—
ἐξ' αὐτῆς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μων

Οὐ σύγ' Ὀδυσσεὺς ἔσσι, πατὴρ ἑμός· ἀλλὰ με δαί-
195 ὄνεις, ὄρρ' ἐτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναγίζω.

Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωντο
ᾧ αὐτοῦ γε νόω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖν νέον ἢ γέροντα.

Ἡ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·

200 νῦν δὲ θεοῖσιν ὅμοιος, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἔοντα

οὔτε τι θαυμάζειν περὶ σπονδῶν οὐτ' ἀγάσθαι.

Οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείας,

ἤλυθον εἰκοστῷ ἐτεί ἐς πατρίδα γαίαν.

Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγέλειης,
ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
ἄλλοτε μὲν πτωγῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε

210 ἀνδρὶ νέω καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἵματ' ἔχοντι.

Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἡμὲν κυδῶναι θνητὸν βροτὸν ἡδὲ κακῶσαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.

215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶνωλο,

φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, οἵσται τέκνα
ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
ὥς ἄρα τοίγ' ἐλεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδον.

220 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡέλιος,
εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἶψα·

Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νηὶ σε ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχέσονται;

οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀνομαζέμεν ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :

vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam

posuit circa pectora; corpusque auxit et vigorem.

Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distinxit-sunt,
cæruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
alia autem vestimenta habes, et tibi corpus hand-amplius su-
le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui cælum latum te-
nent : sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
nequitiam deus sum; cur me immortalibus assimilas?
sed pater tuus sum, cujus gratia tu aspirans
pateris dolores multos, injurias sustines viro-
rum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
lacrimam mittebat humi : ante autem continuarat-se inde-
nenter usque.] Telemachus vero, (nondum enim credebat suum
patrem esse)] rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus; sed me deus
decipit, ut adhuc magis lügena suspirem.

Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
suo ipsius quidem animo; nisi quando deus ipse aggressus-
facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras;
nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-
et, neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet hoc Ulysses :
sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
quæ me talem fecit, uti vult; potest enim;
alias quidem mendico similem, alias autem rursus
viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
circumfusus patrem bonum iugebat, lacrimas stillans.
Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pedes
rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :
sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebat.
Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te navate
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

- 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσάλευτοι, οἷτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, στίς σφέας εἰσαφίκεται·
 καὶ μ' εὖδοντ' ἐν νηϊ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 κάθησαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις ἐσθλὰ θ' ὕφαντῃν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὄρα κε θυμενέεσσι φόνου περί βουλευσμεν.
 235 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
 ὅρρ' εἰδῶ, ὅσσοι τε καὶ οἅτινες ἀνέρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
 φράσσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνήσμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
 μούνοω ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
 χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμειναι καὶ ἐπίτρονα βουλῇν·
 ἀλλὰ λήην μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη
 ἄνδρε δῶα πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆράν δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκές οὔτε δῦ' οἶται,
 ἀλλὰ πολλὸ πλέονες· τάχα δ' εἴσαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίῳ δῶα καὶ πεντήκοντα
 κούροι κεκριμένοι, ἔξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἰκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν εἰκοσι κούροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἀρίστοι,
 καὶ σπιν ἄμ' ἐστὶ Μῆδων κῆρυξ καὶ θεῖος αἰοιδὸς
 καὶ δῶα θεράποντε, δαήμενε δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 255 μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίης ἀποτίσαι ἐλθῶν.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 φράξου, ὃ κέν τις νῶϊν ἀμύνει πρόρρονοι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρῳ, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἴ κεν νῶϊν Ἀθῆναι σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρχέσει, ἢ τίς τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ἐσθλῶς τοι τοῦτω γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ἔμῃ περ ἐν νεφέεσσι καθημένω· ὅτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνω γε πολλὸν χρόνον ἀμυρῖς ἔσεσθον
 φυλόπτιδος κρατερῆς, ὅποτε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάρουσιν ἐμοῖσι μένος κρήνηται Ἄρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεαι ἄμ' ἡοὶ φαινομένην
 οἴκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν δμῶει·
 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστῳ συβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῷ λευγαλέω ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμῆσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τελέσσω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμείου.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγμένον ἀφροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.
 Phæaces me duxerunt re-nautica-inclityi, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta-que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.
 Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consullemus.
 Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.
 Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt; cito autem scies hic numerum.
 Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] boni sane isti sunt adjutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decerneret Martis.
 Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :
 at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.
 Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.
 Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen insipientes tolerato.
 At sane cessare jube ab-insipientia,

μελινύϊοις ἐπέεσσι παρυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίστανται αἵσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὁππότε κεν πολυβούλοισ ἐνὶ φρεσὶ θῇται Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρχία τεύχεα κείται
 285 ἐς μυχὸν ὕψιγ' ὑθαλάμου καταθῆναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρρᾶσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ χαπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμῆ.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ ὅττι Κρονίων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσσητε καταισχύνητέ τε δαίτα
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἀνδρὰ σίδηρος.
 295 Νῦν δ' οἵοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπτεῖν καὶ δοῖά βοάγρια χερσὶν ἐλῆσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοῦς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θελξει καὶ μητίετα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἐνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συβότης
 μήτε τις οἰκῆων μήτ' αὐτῇ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γινώμεν ἰθύν·
 305 καὶ κέ τοο δμῶν ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν ἔπου τις νῶν τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
 ἦδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε παίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', οἶω,
 310 γνῶσσαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι μέ γ' ἔχουσιν·
 αἰὲς οὗτοι τὸδε κέρδος ἐγὼν ἐσσεσθαι οἶω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δηθὰ γὰρ αὐτῶς εἶση ἐκάστω πειρητιζῶν,
 ἔργα μετεργόμενος τοῖ δ' ἐν μεγάροισιν ἐκχλοῖ
 315 γρήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπὶ φειδῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δαδάσασθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμούς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντός ἴκοντο,
 325 νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρβιοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἐρόντα περὶ φρονι Πηνελόπειῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἄγρου, νῆα δ' ἀνώγει
 ἄστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δαίσασ' ἐνὶ θυμῷ
 ἱφθίμη βασιλεία τέρεν κατὰ δάκρυον εἴδοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua:
 quando abundans-consilii in mente *mibi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-
 280 tellexeris,] quacunque tibi in aedibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami depone sublata,
 omnia prorsus: at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur *arma* desiderantes;
 285 *dicens*, Ex fumo deposui: quoniam non-amplius illis similia
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit [his
 ses,] sed fordala-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem *mibi* hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos invicem vulneretis, fordetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope:
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium:
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quom-sis.

Hunc autem respondens allocutus est splendidus filius:
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscens; nequaquam enim animi-remissio me tenet:
 sed neitiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in aedibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint:
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nosti Jovis signum ægidem-tenentis.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios:
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrasset,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiæ *domum* ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem ju-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τῷ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ διὸς ὑφορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναῖκι·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκοντο δόμον θεοῦ βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βὰ μέσῃσι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἥδη τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰληλούθεν·
 Πηνελοπείη δ' εἶπε συδῶτης ἀγγι παραστάς
 πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκαα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκρόχοντο κατήφης· ἐνὶ θυμῷ
 ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τεχνίον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἐδριόωντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, δόδος ἦδε φάμεν δέ οἱ οὐ τέλεισθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλιῆας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγεῖλαισι θοῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὐπω πᾶν εἰρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμος ἴδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενέος ἐντός,
 ἰστία τε στελλόντας ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐχέλασας μετεφώνευσεν οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τί ν' ἐπ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἷδε γὰρ ἔνδον
 ἡ τίς σπιν τόδ' εἶπε θεῶν, ἡ εἰδὼν αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κηχῆναι.
 Ὅς ἔραθ'· οἱ δ' ἀνστάτες ἔθαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἐρύσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κλῖον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίξειν εὐτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέτρη, Εὐπείθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀκρίας ἡγεμοῖσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡέλιω καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ ὁπῇ πλείοντες ἐμῖμομεν Ἠῶ διαν,
 Τηλέμαχον λογώντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπῆγαγεν οἶκαδε δαίμων.
 Ἥμεις δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον,
 Τηλεμάχῳ μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἷω
 τούτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δημηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθησέμεναι μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομνησίει, ἐρείει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστᾶς,
 οὐνεκὰ οἱ φόνον αἰτῶν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχμεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι κακὸν ῥέξωσι καὶ ἡμέας ἐξέλασουσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀρκαώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης
 ἡ ἐν δόμῳ βίοντες· αὐτοὶ καὶ κτῆματ' ἐργόμεν,
 385 θασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐρ' ἡμέας, οἶκία δ' αὐτὲ
 κείνου μητέρει δοῖμεν ἔχειν, ἧδ' ὅστις ὕπυτοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans

omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,

Ac postquam omne præceptum renuntiavit,

profectus est ire ad sues; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :

exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est

Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima;

inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsi avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam aliorum
 sinebant, nec juvenum una-consideri, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consultemus gravem interitum,
 Telemacho; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.

Ipse enim peritus est consilioque menteque :

cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos

in concionem; (nequaquam enim remisse acturum ipsum puto,
 sed iram fovebit, dicetque inter omnes, exurgens,

quod ei eadem gravem struebamus, neque assecuti sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :

metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant

terra nostra, alium vero adeamus populum :)

sed prævertamus cum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,

divisas æqualiter inter nos; aedes vero demum

illius matri dederimus habendas et ei quicumque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δὲ μῦθος ἀρανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
μηδ' οἱ χρεῖματ' ἔπειτα ἄλκις θυμητὴ ἔλωμεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἐκαστος
μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος ἢ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαϊβ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μórστιμος ἔλθοι.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρετιάδαο ἀνακτος·
ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἤγειτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἦνδανε μῦθοισι· φρεσὶ γὰρ κέρρητ' ἀγὰρξιν·
ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

400 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν ἐγώ γε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
αὐτὸς τε κτενέω τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώζω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπώσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.

Ὡς ἔρατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπὶ ἦνδανε μῦθος.

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔθαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθιστον ἐπὶ ἔστοισι θρόνοισιν.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίρρων Πηνελόπεια,
410 μνηστῆρεςσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεύθετο γὰρ οὐ παῖδός ἐνὶ μεγάρουσι νδλεθρον·
κῆρυξ γὰρ οἱ εἶπετο Μέδων, ὅς ἐπέυθετο βουλὰς.
Βῆ δ' ἐνέαι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναῖξιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
415 στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειάων στρομένη λιπαρὰ χρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔρατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δῆμῳ Ἰθάχης μεθ' ὀμῆλικας ἐμίμεν ἄριστον

420 βουλῆ καὶ μύθοισιν· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖς ἐνέσθαι.
Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόνον τε
ράπτεις οὐδ' ἰκέτας ἐμπαῖζει, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος· οὐ δ' ὅστις κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.

Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τέος ἴκετο φεύγων,

425 δῆμον ὑποδδείσας· δὴ γὰρ κερολύατο λίην,
οὐνεκα ληίστηρσιν ἐπιστόμενος Ταφίοισιν
ἤκαγε Θεσπρωτοὺς· οἱ δ' ἡμῖν ἀρβύμοι ἦσαν·
τόν ῥ' ἐθελον φθίσει καὶ ἀπορῥαῖσαι φίλον ἦτορ
ἠδὲ κατὰ ζῶνιν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·

430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἐσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνά δὲ γυναῖκα
παῖδά τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀκαχίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβοιο παῖς, ἀντίον

435 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίρρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.
θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσεται οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῶν υἱεὶ χεῖρας ἐποίσει,
ζῶντός γ' ἐμένειν καὶ ἐπὶ γῶνι δερκομένοιο.

440 Ὡδε γὰρ ἔτρεώ, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed navultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti-sunt silentio.

His vero Amphinomus concionatus-est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux-erat prociis, maxime autem Penelope
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regum est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipsque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulysses
advenientesque, considabant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
prociis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animis habentibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patrandae caele:
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profectaque-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.

Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;
Antinoun vero increpabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te dicunt
in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.

Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-inven-

cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem
filiumque interficis, meque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua cura-sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.

Sic enim edico, et sane perfectum erit:

αἶψά οἱ αἶμα καλαινὸν ἐρωτήσει περὶ δουρὶ
 ἡμετέρῳ· ἐπειθ' καὶ ἐμὲ πολλόπορος Ὀδυσσεύς
 πολλὰ καὶ γούνασιν οἷσιν ἐρεσσάμενος, κρέας ὅπτων
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἀνωγα
 ἐκ γὰρ μνηστῆρων· θεοῖσιν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρπυιαν αὐτὸς ὄλεθρον.
 Ἥ μὲν ἄρ' εἰσαναβῆσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἤδῃ ἐπὶ βλεφαροῖσι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὀπλίζοντο,
 σὺν ἱερύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 βάβδω πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἵματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἐ συνώτης
 γνοίη ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 εἰσοι ἀπαγγέλλων μὴδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν
 ἦλθες, δῖ' Εὐμαίε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστῃ;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγένορες ἐνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύσεται, οἷαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συνδῶτα·
 465 οὐκ ἔμελλέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστῃ καταβλώσκοντα· τάχιστα μὲ θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγέλλῃν εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὀμήρησσι δέ μοι παρ' ἐταίρων ἀγγελος ὤκως,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγχε ὀίδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδ' ἐπὶ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 ἦα κίων, ὅτε νῆα βοὴν ἰδομένη κατιούσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρόθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμυγνύουσιν·
 475 καὶ σφάκας αἰσθῆν τοὺς ἐμμεναι, οὐδέ τί οἶδα.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δ' ἱερῆς Τηλεμάχοιο,
 ἐκ πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλείπει δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἐπεί οὐκ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαίτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἔσσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἐντο,
 κοῖτον τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο·
 485 εἰλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 ὡς ἄστυδ' ἐμμενος, καὶ ἐδὼν προσέειπε συνδῶτην·
 Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἰμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ

HOMERUS.

statim et sanguis ater fluit circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem evenientem non est effugere.
 Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cornaculum splendidum,
 flebat inde Ulyssem, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.
 Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cornam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt reversi
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce.
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivali-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:
 Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

- δψεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι δῖω
 κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντας,
 πρὶν ἢ αὐτόν με ἰδῆται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλωι.
 10 Τὸν ξείνον δῶστηνον ἀγ' ἐς πόλιν, ὅρρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὕτως ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὅ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μὲνίει, ἅλγιον αὐτῷ
 15 ἔσσεται· ἧ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀλλοθέα μολῆσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῶ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτελαιμένω σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔργου· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω ἄλῃ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἶματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπηρίῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμοις εὐναιετάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἴσω ἔην καὶ ὑπέρβῃ λαΐνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτῃ εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κῶια καστορνύσα θρόνοις ἐν δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασα δ' εἶπετ' ἰθύς κίον· ἄμφι δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο
 35 καὶ κύνον ἀπαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἡ δ' ἔην ἐκ θαλάμοιο περιφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλῃ ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἄμφι δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχες δακρύσασα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάσα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 δψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄχρεο νηὶ Πύλῳνδε
 λάθρῃ, ἐμὲ ἄεκητι, φίλῳ μετὰ πατρός ἀκούῃν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι καταλέξον, ὅπως ἤντησας ὅπωπῃς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 μήτηρ ἐμὴ, μή μοι γόον ὀρνυθὶ μηδέ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσιν ὄρνε, φυγόντι περ αἰπὺν θλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρην αμένη, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ] ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 50 εὐχοέ μοι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
 ῥέξειν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήν ἐξελεύσομαι, ὅρα καλέσσω
 ξείνον, ὅς μοι κείθεν ἄμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἔγῳ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδοκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰκόλεν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἡ δ' ὕδρην αμένη, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἐλοῦσα
 εὐχοέ πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, sicutque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum: mihi vero laudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare: dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut maneam, amplius ea-arte, sed
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus-soeris;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala: cavendum ne
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicis esse.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis sereda:
 Sed postquam pervenerat ad-sedes habitantibus-commoda:
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus est lapidem limet.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque
 ancillæ Ulyssis audientis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut auræ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, ne mihi sletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in cenaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus.]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfectæ.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus est hac venientem.
 illum quidem ego præmisi cum eximiiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venisset.

Sicigitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo
 [tacuit]. Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfectæ.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεδήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῶγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔπνοντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέτευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖοντο.
 66 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν δμῖλον,
 ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἀντίφος ἡδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ εἰς ἀρχῆς πατρῴιοι ἦσαν ἐταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιοι ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἶψ' ὅτρυνον ἔμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρῴια πάντα δαῶσυνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι γαίροντι φέρειν πρὸς δῶματα χαιρών.
 Ὡς εἰπὼν ξείνονε ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο δόμοις εὐναιετόντας,
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὁμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἐκ ῥ' ἀσπαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφιπόλος προχῶρ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρεῖο λεβήτος,
 νύφασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἶδῶτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἔζετο παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα πρακείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσθαι
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἣ μοι στονέουσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς ἔμοισι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 105 ὄψετ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐ δέ μοι ἔτλης,
 πρὶν ἔλθειν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τὸδε δῶμα,
 νόστον σοὶ πατὴρ σάφα εἰπέμεν, ἃ μοι ἄκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Ὄγρομεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδοχέως ἐφίλει, ὥς αἰ τε πατὴρ ἐὼν υἱά,
 ἔλθοντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδοχέως ἐκομίζετο σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὐ ποτ' ἔφρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva ;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona pradicantes, mala autem mentibus profunde cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cōtum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astilit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paterna omnia diviserint,
 ipsum habentem te malo *tis* frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cadem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærummosum duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque ;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas cecerunt et tunicas ;
 e balneoque ipsi egressi in solis consedere.
 Aquam autem ancilla gutturio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus aperte desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cenaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuiſti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicuti audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.

Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ;
 exceptam autem me ille in excelsis ædibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosus.
 At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

116 ζωῷ οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τε ἀκούσαι
ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖην Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ὅττευ χρῆζων ἱκόμην Λακεδαιμόνα διαν·
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ἵπόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
125 ἤβελον εὐνηθῆναι, ἀνάκλιδες αὐτοὶ ἔοντες.
ᾧς δ' ὅπστ' ἐν ξυλόχῳ ἑλαφρός κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νηγεγενῆς γαλαθηνούς
κνημοὺς ἐξερέσῃ καὶ ἄγκρα ποιήεντα
βροσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰς ἡλυθεν εὐνῇ,
130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐρῆκεν·
ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐρῆσει.
Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
τοῖος ἔων οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάκαισεν ἀναστὰς,
135 κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσεῦς·
πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενόατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεται, οὐκ ἂν ἐγώ γε
ἄλλα παρὲς εἵποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπα γέρων ἄλιος νημερτῆς,
τῶν οὐδέν μοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆμιν δγ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι·
145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

ᾧς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην' ἔδωκεν δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπέμψαν.
150 ᾧς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Ἵ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃω Ὀδυσῆος,
ἦτοι δγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
155 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
ἴσκη' ἵ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
ὥς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἦδ' ἐν πατρίδι γαίῃ
ἤμενος ἦ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
ἔστιν, ἄτερ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὐσελμίου ἐπὶ νῆος
ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
τῷ κε τάχα γνοίης φιλόττητά τε πολλὰ τε δῶρα
165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.

ᾧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσῆος μεγάροιο
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰόντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ulo se andivisee :

sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum ,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis .

Illic vidi Argivam Helenam ,
cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt .

Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus ,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :

at ego ei omnem veritatem enarravi :

et tunc me verbis respondens allocutus-est :

Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
voluerunt cubare , imbelles ipsi quum-sint .

Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos , lactentes ,
saltus investigat et valles herbosas

pasceus , hic vero statim suum ingressus-est cubile ,
ambobusque illis sævam mortem infert :

ita Ulysses illis sævam mortem inferet .

Utinam enim , Jupiter pater , et Minerva , et Apollo ,
talis existens , qualis olim bene-adificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens ,
prostravitque eum fortiter , gavisī-sunt autem omnes Achivi ;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-ævi fierent et amaris-nuptiis .

Ista vero , quæ me interrogas et precaris , non ego
alia præter verum dixero declinando , nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax ,
horum nullum tibi ego celabo verbum , neque occultabo .
Dixit ipsum is in insula se vidisse duros dolores habentem ,
Nymphæ in ædibus Calypsus , quæ ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii ,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris .

Sic dixit Atrides , hasta-inclytus Menelaus .

His peractis rediī : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales , qui me celeriter dilectam in patriam misere .

Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat .
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :

O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis ,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor , neque occultabo .
Sciat nunc Jupiter primum deorum , hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii , ad-quem veni ,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens , vel reptans , hæc audiens mala opera ,
est , at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transtis-instructa in navi
sedens observavi , et Telemacho nuntiavi .

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc , hospes , verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque , multaue dona occiperes
ex me , ut aliquis te occurrens beatum-diceret .

Sic hi quidem talia inter se loquebantur .
Proci autem ante Ulyssidis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes .

- ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, θηί περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνησὸς ἦν, καὶ ἐπὶ λυθεὶς μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν εἶπε Μέδων· ὅς γάρ βα μάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σφιν παρεγγίγνετο δαιτί·
 Κῦροι, ἐπειδὴ πάντας ἐτέρφθητε φρέν' αἰθλοῖς,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δῶμαθ', ἵν' ἐντυνόμεθα δαῖτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χερίων ἐν ὥρῃ δειπνὸν ἐλίσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνοστάντες ἔβαν πειθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐναισιτάοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 180 οἱ δ' ἴεροντο δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἴεροντο δὲ σῦας σιάλους καὶ βούν' ἀγέλαϊν,
 δαῖτ' ἐντυνόμενοι. — Τοῖ δ' ἔξ ἀγροῖο πόλινδ' αἰετὶ
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι καὶ δίος ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὥς ἐπέταλλεν ἀναξ ἕμος — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδια, μή μοι ὅπσισω
 νεικεῖν· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὀμοκαλί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
 ἤμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα βίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποδὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπειὴ φατ' ἀρισφαλὲς ἔμμενα οὐδὸν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμ' ὤμοισιν αἰεκέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμῆρες ἔωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βρώτορες ἄνδρες
 ῥύσας, ὅπισθε μένοντες· οἱ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα,
 πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
 σκηπτομένον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄσπετος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἰθακὸς καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφῆων ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφ' ὕπερθε τέτυκτο
 Νυμφάρων, θηὶ πάντας ἐπιρρίζεσκον ὄδιτα·
 ἔμβα σφείας ἐχίαν' υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,
 δεῖκνον μνηστήρεσσι· δῶο δ' ἀμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεικεῖσεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ αἰεκέ· ὄρινε δὲ κτῆρ' Ὀδυσσοῦ·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγήλαξαι·
 ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγει, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 220 πτωχῶν ἀνιερὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρα·
 ὅς πολλὰς φλῆσι παραστάς θλίβεται ὤμους,
 αἰτίων ἀκόλους, οὐκ ἄσρας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenerunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) :
 tum vero ipsis dixit Medon ; hic etenim maxime
 placebat præconium, et ipsis aderat in-convivio :

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad ædes, ut paremus convivium :
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.

Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic malletm stabulorum custodem relictum-esse :
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) :
 sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies ; at cito tibi ad vespem frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 cognosco, capio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.

Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi ivērunt : stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor ;
 circum vero alnorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra : ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant vialiores :
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer ei indigne : commovebat vero cor Ulyssis :

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit :
 adeo semper similem ducit deus ad similem.

Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, conviviorum contaminatorem ?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetas ;

τὸν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν βυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοκόρον τ' ἔμειναι θαλλόν τ' ἐρίφουσι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὄρον πίνων μεγάλην ἐπιγουνῶτα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κακὰ ἔμυαθεν, οὐκ ἐθέλ' ἔσει
 ἔργον ἐποίεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίῳσιν βόσκειν ἢν γαστέρ' ἀνάκτων.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἱ κ' ἔληθ' ἐνθάδε δόματ' Ὀδυσσεύος θείοιο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευραὶ ἀποτρέφουσι δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λαὸς ἐνόηρεν ἀρραδίησιν
 ἰσχύϊ· οὐδὲ μιν ἐκτός ἀταρπυτοῦ ἐστურέλιζεν,
 235 ἀλλ' ἔμειν' ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμῆριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ μὲ μεταίτερος βοπάλῳ ἐκ θυμῶν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμυρούσειεν αἰέρας.
 Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συδῶτης
 νεῖκεσ' ἐξάντα ἰδὼν μέγα δ' εὖξ' αὖτο, γείρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἰποῖ· Ὀδυσσεύς
 ὕμ' ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλύψας πῖνον δημῷ,
 ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· τόδε μοι κρητὴν ἐέλδωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνους ἀνὴρ, ἀγᾶγοι δὲ ἐδαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασχεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς οὖν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστυ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθίβουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰτόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον εἶπε κύων, ὀλοφώτα εἰδώς·
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 ἄξω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντα πολλὸν ἄλποι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυροτόξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρι θαμείη,
 ὡς Ὀδυσσῆ γέ τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὥκα δόμους ἵκανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼν ἔν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ περὶ δέ σπρας ἦλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' αἰδεῖν
 Φημίους· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἔλῳν προσέειπε συδῶτην·
 Εὐμαί, ἦ μάλα δὴ τὰδε δώματα καλὰ Ὀδυσῆος·
 265 βρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστὶν ἐπήσκηται δέ οἱ αὐτῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερχεῖται εἰσὶν
 διχλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσθη μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δέ τε φόρμιγξ
 ἤπυε, ἢν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαχίε συδῶτα·
 βρεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ ἐσσ' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελεθ' ἐδόμενος εὐναιετκόνας,
 εὖτε σὺ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hardis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad aedes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussi.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hardorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus quidem dissipari omnes,
 quos nunc contumeliosos fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transitis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *renditus* paret.
 Utinam enim Telemachus interficeret argenteo-arco-Apollo
 sic hodie in adibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abiit; valde autem celeriter ad aedes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carnium partem apposuerunt *ii qui ministrabant*;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-conedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt *venientes*; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat cabere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæ *sunt* aedes pulchræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visa.
 Ex aliis aliæ *aedes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruant
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam ntique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consulntemus, quomodo futura-sint hæ opera.
 Vel tu primus ingredere aedes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἔκτοσθε νόησας
 ἢ βάλην ἢ ἑλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλεούμεναι.
 Ἄλλ' ἔρχετο προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμεν οὐδὲ βολάων·
 285 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπωκ ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ δπλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον, κακὰ θυσιμενέεσσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύνων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, δν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὤχετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἴγας ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγούς·
 δὴ τότε καί τ' ἀπόθεστος ἀποικομένοιο ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλλας χέχυτ'· ὅρ' ἂν ἄγοιεν
 300 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες.
 ἔνθα κύνων καί τ' Ἄργος, ἐνὶ πλείους κυνοραιστέων.
 Δὴ τότε γ' ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγὺς ἑόντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθνη καὶ οὐατα κάβθαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 305 ληθέμεν· αὐτὰρ δ' νόσφιν ἰδὼν ἀπομυρζάτο δάκρυ,
 βρεῖα λαθὼν Εὐμαίων· ἄφαρ δ' ἑρεΐνετο μύθῳ·
 Εὐμαί, ἡ μάλα θαῦμα, κύνων δὲ καί τ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδέει τῷδε,
 ἥ αὖτως, οἷοί τε τραπέζης κύνες ἀνδρῶν
 310 γίγνοντ'· ἀγλαίης δ' ἔνεκεν κομέουσι ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 καὶ λίην ἄνδρὸς γε κύνων δὲς τίλε θανόντας.
 Εἰ τοιάδ' εἴη ἡμῖν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κύνων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 315 αἰψὰ κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅστις δίοιτο· καὶ ἔγνεσι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται καχόττη· ἀναξ δέ οἱ ἀλλοθι πάτρης
 ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 320 Δμῶες δ', εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσι ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιαμα ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύσπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὐτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃσιν.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάρων·
 325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστήρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκα ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐικοστῷ ἔνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἰδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 330 νεῦσ', ἐπὶ οἱ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας εἰλε δῖφρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :
 neu tu morare, ne quis te extra conspicatus
 vel percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.
 Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed i prae, ego autem relinquare hic.
 Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
 patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
 undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.
 Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat :
 cuius gratia et naves bonis-transtris-instructæ armantur,
 pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.
 Sic hi quidem talia inter se dicebant.
 Atque canis caputque et aures jacens erexit,
 Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
 nutritiv quidem, neque eo fructus-est ; prius vero ad Ilium sa-
 crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
 capras in silvestres, et cervos, et lepores :
 tum vero jacebat neglectus, absente domino,
 in multo stercore, quod ei ante fores
 mulorumque boumque abunde fusum-erat ; donec auferrent
 servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :
 illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.
 Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
 cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
 prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
 venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
 facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :
 Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
 pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
 si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
 an sic, quales quidem mensales canes virorum
 sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriti domini.
 Hunc autem respondens allocutus-est, Eumæe subulce :
 et sane viri canis hic est procul mortui.
 Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
 qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
 statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
 Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
 bellua, quamcunque egisset ; nam etiam vestigiis eas perquam-
 cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
 sum a-patria] periit ; hunc autem mulieres negligentes non
 curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
 non-amplius postea volunt justa operari.
 Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
 viro, quando ipsum servillis dies corripuerit.
 Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
 ivit autem recta per-domum ad procos illustres.
 Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
 statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.
 Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
 venientem per domum subulcum ; cito autem deinde ei
 innuit, ad se vocans : isque ubi-circumsperaxerat, cepit-sellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίξεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιομένοις μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινυμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρον πρὸς Τηλέμαχοιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφίξετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον ἀείρας.
 Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ᾗ δὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἰξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
 310 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ξέσσαν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 ἄρτον τ' οὐλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέου
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐγάνδανον ἀμφιβιζόντι·
 315 Ἀδὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρον αὐτὸν τε χελεύε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ πικρεῖναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συρροδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπια πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, δίδοι τάδε, καί σε χελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προέκτῃ. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλίγιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.
 Ἦ βὰ καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὐτοῖν, ποδῶν προπάροισιν, ἀεικελῆς ἐπὶ πῆρης.
 Ἄθθιε δ', ἔως δ' τ' αἰδοῖς ἐνὶ μεγάροισιν αἰδεῖν.
 Εὖθ' ὁ δεδειπνῆκει, δ' δ' ἐπαύετο θεοὺς αἰδοῖς·
 360 μνηστῆρες δ' ἐμαῶδῃσαν ἀνά μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παριστάνουσα, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ὦτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γνοίη θ', ὅτινές εἰσιν ἐναΐσμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσιν καχότητος.
 365 Βῆ δ' ἔμην αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἔκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδωσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἧ γὰρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.
 Ἥτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδ', πόθεν γένος εὐχεταί εἶναι.
 Ὡς ἔρατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεισε νείκεσσε συβώτην·
 375 ὦ ἀρίγνωτε συβώτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πολινδε
 ἡγαγες; ἢ οὐχ ἄλλος ἤμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνιήροι, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἢ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίτον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνόαδ' ἀγερόμενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
 τίς γὰρ δὴ ξείνον καλεῖ ἀλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν,
 μάντιν ἢ ἡγήτρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.
 Proxime autem post illum ingressus est aedes Ulysses,
 mendico inisero similis et seni,
 baculo innitens; ac turpia circa corpus vestimenta indutus
 erat.] Sedebat autem super fraxineum linnen intra fores,
 acclinatus post cupressæ, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.
 Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendati :
 Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.
 Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :
 Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, fac Telemachum mihi inter viros beatum esse;
 et ei omnia fiant quaecunque mente sua agitat.
 Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.
 Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.
 Quando ille cenaverat, tum cessavit divinus cantor ;
 proci vero tumultuati sunt per-aedes. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssæm
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justî, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura erat malo.
 Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum;
 inter-seque interrogabant, quinam esset, et unde venisset.
 His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :
 Audite me, proci inclytæ reginæ,
 hoc super hospite; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :
 ipsum autem non clare scio, unde æ genere profiteatur esse.
 Sic dixit : Antinoo autem verbis objurgavit subulcam :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti? an non satis nobis erroneus sunt et alii,
 mendici molesti, conviviorum contaminatores?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti?
 Eum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
 Antinoo, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse cum adiens,
 alium scilicet, nisi eorum aliquem, qui artifices sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

385 ἤ καὶ θέσπιν δοῖδον, ὃ κεν τέρπησιν αἰδέων;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπειρώνα γαίαν·
πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά ἐ αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὐτ' ἔμοι' αὐτὰρ ἔγωγε
390 οὐκ ἄλγω, εἰς μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
σῖγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλ' ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἰώθε κακῶς ἐρεθίζεμεν αἰεὶ
395 μύθοισιν ὁλοκαίουσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.

Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπειτα πετροέντα προσήδα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὥς κήδεαι υἱός,
ὃς τὸν ζείνων ἀνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίσσθαι
μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
400 Δός οἱ ἑλῶν· οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶσιν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς εἰσιόιο.

Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλειαι ἢ δόμεν ἄλλω.
405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἰπες.
Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξαιεν μνηστῆρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν ὄϊκος ἐρύκοι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἑλῶν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπечεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
σίτου καὶ κρειῶν τάχα δὴ καὶ ἔμμελλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτὶς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γέυσσθαι Ἀχαιῶν·
στῇ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἰπεν·

415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις δ' ἀκαίστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶσιν, ἡέ περ ἄλλοι,
σίτου· ἐγὼ δέ κε σε κλέω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτὲ οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἐνζιον
420 ἑλθὼς ἀφνειὸν καὶ πολλὰ καὶ δόσπον ἄλγῃ,
τοῖσιν ὅποιος εἴη καὶ στευ κεχρημένος ἑλθοί·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
425 ὃς μ' ἅμα λῆϊστῆρσι πολυκλῆγχοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν δόδον, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμυγίλισσας.
Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ καλόμεν ἑρίπρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·

430 ὅπτηρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνά νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβριαι εἰξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτοῦς τ' ἔκτεινον τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκτε' αὐτή.

435 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἅμ' ἰοὶ φαινομένην· πρὶν
ἔλθον· κλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν καὶ ἱππῶν
χαλκοῦ τε στεροπῆς ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φύζαν ἑμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλλεν, οὐδέ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra :
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi ; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinoum verbis alatis allocutus est :
Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui me hospitem jubes a domo pellere
verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidio ; jubeo enim ego :
ne jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
Sed non tibi talis est in pectoribus cogitatio :
ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus est :
Telemache altiloque, animo indomite, quale dixisti !
Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,
rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :
stetit autem juxta Antinoum, et ipsum sermone allocutus-
est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam eroni
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis
set :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagis impulit
in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :
statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurras.
Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ;
speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentiae cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsoque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
venerunt ; impletusque est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulmine
fugam meis sociis malam immisit ; nec quisquam sustinuit

σῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντίσταντι,
 Δημότορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου ἱπὶ ἀνασσειν
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἴκω, πῆματα πάσγων.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνὴρ;
 στίθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμὴς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἵκηαι
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης.
 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἳ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὐτὶς ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητύς
 ἀλλοτριῶν χαρίζεσθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἰδὲ καὶ φρένες ἦσαν·
 425 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σοὶ ἐπιστάτῃ οὐδ' αἶα δόιης,
 δὲ νῦν ἀλλοτριῶσι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηροῖι μῆλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάροιο γ' οἶω
 ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ οὐεῖδα βάζεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῦτον· ὃ δ' ἐστάθη ἡύτε πέτρῃ
 ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλιν βέλος Ἀντινόιο·
 435 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἀψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, καδ' ὅτ' ἄρα πῆρην
 ὄψκεν εὐπλήην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης,
 ὄρρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 440 Οὐ μὲν οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε· ἀνὴρ περὶ οἷσι μαρχειόμενος κτεάτεσσιν
 βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὀέσσαι·
 αὐτὰρ ἐμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνδρώποισι διδῶσιν.
 445 Ἄλλ' εἴ που πτωγῶν γε θεοὶ καὶ Ἐρινύες εἰσὶν,
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ἔσθ' ἔκχλος, ξεῖνε, κατήμενος, ἢ ἀπὸ θ' ἄλλῃ
 γῆ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 450 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρῦψαι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ὑπερηγάλως νεμέησαν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηγορέωντ'·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλομέν· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 455 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν εὐκίστες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωγῶσι πόληας,
 ἀνθρωπίων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπαζέτο μύθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξεν
 460 βλημένον· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιν,
 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὐν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori lasidae, qui Cypro potenter imperabat :
 inde denum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque :
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam ?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Egyptum et Cyprum venias :
 adeo quidam audax et impudens es mendicis.

Ordine omnibus astas : hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec misratio
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat :
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quoquam mihi sustinuit
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus-est :

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe poto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum : is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde per-
 am] deposuit bene-plenam : inter procos vero locutus-est :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus :
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.

Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erianyes sunt,
 Antinon ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius :
 comedere tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per aedes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit : illi vero omnes vehementer indignati-sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem errorem,
 perditæ; si forte quis celestis deus sit!
 Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et aequitatem inspicientes.

Sic igitur dicebant proci : ille autem non curabat verba ;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit et palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Αἴθ' οὕτως αὐτὸν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομή ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἄρῃσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρόνον Ἦῳ ἴκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·
 μαί, ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώνται·
 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Ζεῖνός τις δύστηνος ἀλγυτεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδωσάν τε·
 οὗτος δὲ θρήνῃ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
 Ἡ μὲν ἄρ' οἱ ἀγόρευε μετὰ δμῳῆσι γυναῖξιν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἔδειπνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦ δ' ἐπὶ οἱ καλέσσασα προσϋῖδα δῖον ὑφορβόν·
 Ἔργεο, δῖ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθί
 ἐλθέμεν, ὅρρα τί μιν προσπύζομαι ἡδ' ἐρέεμαι,
 εἴ που Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἢ πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί·
 οἳ ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔγον, τρία δ' ἡματ' ἔρυσσε
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἔκετο νηὸς ἀποδράς·
 ἄλλ' οὐπω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύουσιν.
 Ὡς δ' ὅτ' αἰδοῖον ἀνὴρ ποτιδέρεται, ὅστε θεῶν ἐξ
 αἰδεῖ δεδαῖος ἔπε' ἱμρόεντα βροτοῖσιν,
 τῷ δ' ἄμωτον μεμάασιν ἀκουέμεν, δππότ' αἰδέη·
 ὥς ἐμὲ κείνος ἐθέλγε παρήμενος ἐν μεγάρῳσιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεύς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτη ναιετάων, ὅθι Μίνως γένος ἐστίν.
 Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 προπροκυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεύς ἀκούσαι.
 ἄγγου Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίνονι δῆμῳ,
 ζωῶ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια θνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·
 ἔργεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 Οὗτοι δ' ἡ θύρῃσι καθήμενοι ἐβλιασάσθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ'· ἐπεὶ σφισι θυμὸς εὐφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτῆματ' ἀκῆρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσι·
 αἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματὰ πάντα,
 ἥδ' ἐρεούοντες καὶ οἷς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν· πίνουσιν τε αἰθήρα οἶνον,
 κτῆματ'· τὰ δὲ πολλὰ κακὰ ἀναίνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ἀρῇ ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 αἰψά κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμυρὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαίων ἔπειτα περρόεντα προσϋῖδα·
 Ἔρχεό μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὦδε κάλεσσον.
 Οὐκ ὁράς, ὁ μοι υἱὸς ἐπέπαρξε πᾶσιν ἔπεσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὲς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia sermone allocuta-
 est :] Si enim votis exitus nostris adesset ,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-soilo perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem *sunt* omnes, quoniam mala machinan-
 tur ;] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.
 Hospes quidam infelix vagatur per domum ,
 a-viris petens ; egestas enim *eum* jubet ;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque , dederuntque ;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres ,
 sedens in thalamo ; at cornebat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem ,
 sicuti de-Ulysse audentis-animi vel audiverit ,
 vel *eum* viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
 qualia hic loquitur, *his* mulceretur tibi carum cor.
 Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies delinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.
 Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus ,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.
 Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse ,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.
 Inde jam nunc huc venit ærummas patiens ,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse ,
 prope *versante*, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc *eum* voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illuc in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.
 Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici *ipso-*
rum edunt :] ipsi vero in nostram *domum* divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere ; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.
 Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram ,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit ; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope ;
 statimque deinde Eumæcum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba ?
 ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλοε σῆσιν·
 αἶ κ' αὐτὸν γνῶω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγγυῶ δ' ἱστάμενος ἔπεια περὶόντα προσεύδα·
 Ζεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἐ θυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδὰ περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρηρίζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὅμην δ' ἀνεδέμμεθ' ὀϊζύν.
 Ἄλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὄμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κίοντα
 οὔτι κακὸν βέξαντα βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθεῖ
 570 μέναι, ἔπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
 ἀσσοτέρη καθίσασα παραὶ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔγω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσεῦδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεις, Εὐμαίε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέσας ἐξάισιον ἡὲ καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συνδῶτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἄπτερ κ' οἶοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάλων ἀνδρῶν ἐπερηγορόντων.
 Ἄλλὰ σε μέναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλει,
 οἴην πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἀπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων δ' ξείνους δέσται, ὅσπερ ἂν εἴη·
 οὐ γάρ ποῦ τινες ὦδε κατανητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανούνται.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευεν· δ δ' ὥχeto δῖος ὕφορβός
 590 μνηστῆρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διετέφραδε πάντα.
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχον ἔπεια περὶόντα προσεῦδα,
 ἀγγυῶ σὺν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ὡ φίλ', ἐγὼ μὲν ἀπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίοντα σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σῶω καὶ φράξω θυμῷ,
 μὴ τι πάθης· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 ἔσσηται οὕτως, ἅττα· σὺ δ' ἔρχεο διελιγίσας·
 600 ᾗ ὦθεν δ' ἵέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lenaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audierat:] propeque stans verbis alatis *Ulysssem* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animas
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.

Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lenaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pasces: dabit vero tibi quicunque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filię Icarii, prudenti Penelope:

novi enim bene de illo, parem autem sustinuiamus ærumnam.
 Sed procorum difficultium subterfuge cœtum;
 quorum injuriæ visque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum eantem,
 nihil mali quum-fecerim, percussus doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius
 Ideo nunc Penelopen in adibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audiret.
 rat.] Eum vero super limen profectum allocuta-est Penelope:

Non tu eum ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-induxit
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendic-
 cus.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulco:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbiebantium.

Sed te manere hortatur in solis occasum.

Et vero tibi sic ipsi erit multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicunque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.

Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victim; tibi autem hic omnia curæ-sunt.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum,
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-samta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμοὶ τὰδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δῖφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδντύος ἠδὲ ποτῆτος
βῆ β' ἱμεναὶ μεθ' ἑας· λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε,
οὐς κλειὸν δαιτυμόνων· οἱ δ' ὄρχηστὴν καὶ ἀοιδὴν
τέρποντι· ᾗδῃ γὰρ καὶ ἐπιφλυθε δέλεον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσεύς καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δς κατὰ ἄστν
πτωχεύεσσι· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἐζηλὲς φαγέμεν καὶ πύμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἴς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δρᾶσθαι.
Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίχλησπον ἅπαντες,
ὄνειαρ ἅπαντες Ὀδυσσεὺς κίων, ὅτε ποῦ τις ἀνώγοι·
ὃς β' ἑλθὼν Ὀδυσσῆα δυνάκετο οἷο δόμοιο
καὶ μιν νεικεῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔϊκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκῃ·
οὐκ αἰεὶς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
δαίμεναι δὲ κίλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἐμπης.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερεὶ γέννηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· οὔτε τί σε βέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινὰ φθονεῖα δόμεναι, καὶ πολλὰ ἀνελόγτα.

Οὐδὲ δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσται· οὐδέ τί σε χρὴ
ἀλλοτρῶν φθονεῖν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥσπερ ἐγὼν· ὀλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.

Χεῖροὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίζεο, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρων περ ἐὼν στήθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος ἡσυχίῃ δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὀπιστρέφεισθαι ὅλω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσσῆος.

Τὸν δὲ χολώσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς ὃ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρητὶ καμινῶ ἴσος θν ἂν κακὰ μεητισταίμην,
κῆπων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δέ κε πάντας δδόντας
γναθῶν ἐξελάσσαιμι σὺς ὥς ληϊστοτέρης.

Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε
μαρναμένους πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχοιο;

Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρίωντο.

Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,

ἠδὲ δ' ἄρ' ἐκτελάσας μετεφώνει μνηστήρεσσιν·

ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιούτων ἐτύχθη·
ὅην περὶ πωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα.

Ὅ ἐνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν

χερεὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὅλα.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελώνντες,
ἄμφω δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγερέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam conviviarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulysses et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indescinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnaeus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa ai-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra foedem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim sum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-asuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.

Accinge-te nunc, ut amodo veros tu cum-juniori viro pugnaveris?
Sic hi quidem ante fores altas

limine in polito perquam-animose rixabantur.

Eos autem animadvertisit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.

Hosperque et Irus contendunt inter-se

adeo ut-manibus pugnatursint: sed-committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅρρα τι εἶπω·
γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
καθόμεθα, κνίσσῃ τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
διπλοτέρους δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
τάων ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·
αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδίσσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
πτωχὸν ἔσω μίσεσθαι ἐάσομεν αἰτήτονα.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγύνανε μῦθος.

Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη παλόμεντις Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, οὐπὺς ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
ἀνδρα γέροντα, δῦν ἀρρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρωιν ἐμὲ χειρὶ βρείη
πλήξῃ ἀτασθάλων, τοῦτ' αὖ με ἴφι δαμάσῃ.

Ὡς ἔραθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.

[Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσάν τε τελευτήσάν τε τὸν ὄρκον,]

Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιο·

Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμός ἀγήνωρ
τοῦτον ἀλέσασθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
δειδῖθ'· ἐπεὶ πλεονέσσι μαχέσεται, ὅς κε σέ θείη.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,

Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς

Ὡς ἔραθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
σεύαςτο μὲν ῥάχεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηρούς
καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δ' αὖ εὐρέες ὦμοι
στῆθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη

ἄρχι παρισταμένη μέλει ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες υπερβιάλως ἀγάσαντο·
ὧδε δὲ τις εἰπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τάχα Ἴρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
οἴην ἐκ βραχέων ὁ γέρον ἔπιγουνίδα φαίνει.

Ὡς ἄρ' ἔφαν' Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.

Ἄλλὰ καὶ ὁ δὲ δροσῆτες ἄγον ζωάσαντες ἀνάγκη,
δειδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγάϊε, μήτε γένοιο,

εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶς,
ἀνδρα γέροντα, δῦν ἀρρημένον, ἥ μιν ἱκάνει.
Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
ὅς κ' ἀπὸ ρίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεὶ χαλκῷ
μήδεά τ' ἐξέρυσας ὧν κυσὶν ὦμα δάσασθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
ἐς μέσσον δ' ἀναγον· τὸ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.

Δὴ τότε μαρμυρίζε πολύτλας ὅϊος Ὀδυσσεύς,
ἢ ἑλάσει, ὅς μιν ψυχὴ λίποι αὐτὸν πεσόντα,
ἢ μιν ἦκ' ἐλάσειε τανύσσειν τ' ἐπὶ γαίῃ.

Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δόασσάτο κέρδιον εἶναι
ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιαν Ἀχαιοί.

Δὴ τότε ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius·

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
ventres isti caprarum jacent in igne; quos in cornam
deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
semperque deinceps inter-nos convivabitur; nec quicumquam
alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam *aquum* est cum-juniori viro *pugnare*
virum senem, calamitate labefactatum; sed me venter
instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
ne-quis Iro gratificans me manu robusta
percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.

[Ac postquam jurarant, peregerantque jusjurandum,]

Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
istum propellere, *fac*; ceterorum autem neminem Achæo-
rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat
Hospitum-exceptor quidem ego sum; comprobant vero reges
Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt; atque Ulysses
cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
mora] pulcraque magna; nudati sunt autem ei lati humeri
pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
prope astans membra auclavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.
Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
timement; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
si profecto huncce tremis et times graviter,
virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum iacessit.
Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
si te hic vicerit, superiorque fuerit,
mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,
ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,
qui nasum abscindat et aures sævo ære,
genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subit membra :
in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
utrum feriret, adeo-ut ipsum anima lineret illic lapsum;
an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.

Tunc vero *manibus* elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἰσω
ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἷμα·
καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
110 χεῖρας ἀνασφόμενοι γέλωι ἔκλινον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός, ὅρρ' ἔκετ' αὐλήν,
αἰθούσης τε θύρας· καί μιν ποτὶ ἔρκιον αὐλῆς
εἶπεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρι
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

115 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῶας τε κύναις· ἀπερούκων,
μηδὲ σῦγε ξείνων καὶ πτωγῶν κοῖρανος εἶναι,
λυγρὸς ἐών· μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρη.

Ἦ ῥα καὶ ἄμψ' ὤμοισιν αἰκεία βάλλετο πῆρην,
πυκνὰ βρωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
120 Ἀψ' ὅ γ' ἔπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔτετο· καὶ ὁ ἴσαν εἰσω
ἰδὼ γελῶντες καὶ δεικνάνωντ' ἐπέεσσιν·

Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
ὅτι μάλιστα· ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
ὃς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεῦνιν ἀπέπαυσας

125 ἐν δήμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξιοιεν ἡπειρόνδε
εἰς Ἑγετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
Ὡς ἄρ' ἔρην· χαίρειν δὲ κληρόνι διος Ὀδυσσεύς.

Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλῃ παρὰ γαστέρα θῆκεν,
ἐμπλείην κνίσος τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
130 ἄρτους ἐκ κανέοιο δῶμα παρέθηκεν ἀείρας
καὶ δέπαι· χρυσέῳ δειδίσκετο φωνήσεν τε·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσσω
ὄλως ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσιν·[σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·

135 Ἀμφινόμ', ἦ μάλα μοι δοκεῖς πεπνυμένος εἶναι·
τοιοῦ γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον
Νίσον Δουλιχίᾳ ἐὺν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
τοῖ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπηγῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
Τούνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·

140 οὐδὲν ἀειδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
Οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν κείσεσθαι ὀπίσσω,
ὅρρ' ἀρετὴν παρέχουσιν θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
145 καὶ τὰ φέριε ἀεκαζόμενος τετλησὶ θυμῷ.

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ὅσον ἐπ' ἡμᾶρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμῆλλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι,
πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἴκων.

150 πατρί τ' ἐμῷ πείσους καὶ ἔμοισι κασιγνήτοισιν.

Τῷ μήτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅτι δίδοιεν.

Οἱ δ' ὅρως μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώνοντας,
κτῆματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκουιν
155 ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ὄρνον ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
ὀκταῖ' ὑπετήγαγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
ὅππότε νοστήσειε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Οὐ γὰρ ἀναιμῶντί γε διακρινέσθαι οἶον

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :
decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
calcitrans pedibus terram : at proci illustres
manibus sublatis risu emoriebantur. Verum Ulysses
eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
ad aulam] porticusque fores ; et ipsum ad septum aule
statuit reclinatum ; baculum autem ei injectit manus,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens ;
neu tu-sane hospitum et mendicorum dominus esto,
villis quum-sis ; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
crebris-locis laceram ; cui tortile inerat lorum.
Retro autem ipse ad limen profectus desidebat ; illi autem ive-
runt intro]suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
bis :] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo ;
qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
in populo : cito enim ipsum ducemus in-continentem
ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere ; gaudebat autem omine divinus Ulysses :
Antinous vero ei magnam ventrem apposuit
plenum pinguedineque et sanguine : Amphinomos vero
panes ex canistro duos apposuit elevatos,
et poculo aureo propinabat, dixitque :

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
felicitas ; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse ;
tali enim etiam patre es ; quippe famam bonam audiebam,
Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque ;
ex-hoc te dicunt natum-esse : humano autem viro similis-es.
Propterea tibi dicam ; tu vero attende, et me audi :
nihil imbecillius terra nutrit homine
omnium, quæque super terram spirantque et serpant.
Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
quamdium felicitatem præbent dii, et genua vigent :
sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
qualem diem adducat pater hominumque deumque.
Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse ;
multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
patreque meo fretus, et meis fratribus.
Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
Qualia video procos injusta machinantes,
possessions consumentes, et dedecorantes uxorem
viri, quem non-amplius puto ab-amici et patria terra
diu abfuturum ; valde vero prope esse. Sed te deus
domum subducet, neque occurras illi,
quando redierit dilectam in patriam terram.
Non enim sine-cruore utique diremtum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ καὶ μελαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπειν μελιγδέα οἶνον·
 ἄψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιγμένος ἦτορ,
 νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὅσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πείδῃσε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχει ἴφι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κοῦρήν Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 160 μνηστῆρесси φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμῆεσσα γένοιτο
 μάλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱόος ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσαν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
 165 μνηστῆρесси φανῆναι, ἀπεχθομένοισι περ ἐμπης·
 παιδὶ δὲ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κα κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμῖλιν,
 οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μὴδ' ἐπίκλυθε,
 χρωτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 μὴδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμυλὴ πρόσωπα
 ἔρχε· ἐπεὶ κάκιστον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ.
 175 Ἦδ' ἂν γάρ τοι παῖς τῆλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
 ἡρῶ ἀθανάτοισι γεγεήσαντα ἰδέσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραυδᾷ, κηδομένη περ,
 χρωτ' ἀπονιπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγλαῖην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 ὤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοιλίης ἐν νηυσὶν.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτονόῃν τε καὶ Ἰπποδάμειαν ἀνωχθεῖ
 ἐλθέμεν, ὅφρα καὶ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
 οἷη δ' οὐκ εἰσείμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῖς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξ καὶ δαρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κοῦρήν Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχουεν.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇρι· τέως δ' ἄρα διὰ θεῶν
 ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαῖατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
 ἀμβροσίῳ, οἷον περ εὐστέρφανος Κυθήρεια
 ἀρίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα ὦκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν ὦκεν πρῆστον ἑλέφαντος.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσατο διὰ θεῶν.
 Ἥλθον δ' ἀμύριποιοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,
 200 καὶ β' ἀπομόρητο χερσὶ παριαῖς φώνησέν τε·
 Ἥ με μάλ' αἰνοπαθῇ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν·
 αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἀγνή,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ; iterumque in manibus posuit poculum principi virorum. Verum is ivit per domum, caro afflictus corde, nutans capite ; jam enim malum ei angurabatur animos. Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva, Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur. Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesiis-oculis Minerva, filiae Icarii, prudenti Penelope, procis se ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime animum procorum, et honorata fieret magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem, procis me ostendere, invisus licet omnino : filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit, ne plane procis cum superbis versetur, qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome acononem *his* verbis allocuta est :] nāc jam haec quidem omnia, filia, apposite dixisti.

Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela, corpus quum tibi laveris, et unxeris genas : neu sic lacrimis foedata circa faciem vade : quoniam malum est lugere infinite semper. Etenim jam quidem tibi filius ea-estate est, quem tu maxime supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Eurynome, ne haec suadeas, sollicita licet, corpus ut mihi lavem, et me ungam unguento : decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant, perdidierunt, ex quo ille abiit cavis in navibus. Sed mihi Autonomenque et Hippodamiam jube venire, ut mihi astent in aedibus : sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sic igitur dixit : vetula autem per domum *transiens* euit, nuntiatura haec mulieribus, et hortatura ad-eundem.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva : filiae Icarii dulcem somnum infudit. Dormiebat vero ea reclinata ; solutaeque sunt ei artus omnes ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi : pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ; et ipsam proceriorem et habitiozem reddidit aspectu ; candidiorem autem ipsam fecit secto ebore. Atque ita quum-fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulae candidis-nubis ex domo, cum-streptu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimisit ; et abstersit-aibi manibus genas, et locuta est :

Certe me valde serumnosam mollis sopor cooperuit : utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο

216 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιοῖν.

Ὡς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,

οὐκ οἷη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.

Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,

στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,

210 ἄντα παρειᾶν σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα·

ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κενὴν ἑκάτερθε παρέστη.

Τῶν δ' αὐτοῦ λυτοῦναι τ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐλεγχθεν·

πάντες δ' ἥρσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·

215 Τηλέμαχ', οὐκ ἔτι τοι φρένες ἔμπεδοι οὐδὲ νόημα·

παῖς ἔτ' ἔων καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·

νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσσι καὶ ἤβος μέτρον ἱκάνεις,

καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι· ὀλβίον ἀνδρός,

ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριστο φῶς,

220 οὐκ ἔτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιοι οὐδὲ νόημα.

Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,

ὅς τὸν ζείνον Ἰασας δεικισθῆμεναι οὕτω.

Ἦως νῦν; εἴ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

ἦμενος, ὧδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,

225 σοὶ κ' αἰσχος λῶσθαι μετ' ἀνθρῶποισι πέλιοι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

μητὲρ ἐμὴν, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσῶμαι κεχολῶσθαι·

αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νόωμ καὶ οἶδα ἕκαστα,

ἰσθλά τε καὶ τὰ χέρεα· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·

230 ἄλλα τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·

ἐκ γὰρ με πλήσσοις, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,

οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἔμοι δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.

Οὐ μὲν τοι ζείνου γε καὶ Ἴρου μῦθος ἐτύχθη

μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.

235 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,

οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

νεύοιεν κεφαλὰς, δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,

οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου,

ὥς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν

240 ἦσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἑοικώς,

οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι

οἰαδ', ὅπῃ οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λελυνταί.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν·

245 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,

εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἂν Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,

πλέονες κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν

ἦσαν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,

εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας.

250 Τὸν δ' ἡμῖαιβ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·

Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε

ὥλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέδαινον

Ἄργειοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.

Εἰ καίνος γ' ἔλθοιεν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,

255 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.

Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐτίσσειεν κακὰ δαίμων.

Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἤε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαίαν,

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti omnigenam virtutem: quoniam præstantissimus erat Achivorum.] Sic locuta, descendebat e-cornaculo splendido, non sola; simul hanc et famule duæ comitabantur.

Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum, stetit inde ad postem domus firmiter structæ

genis obtendens nitida redimicula :

ancilla autem ei proba utrinque astitit.

Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo deliniti-sunt;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbere.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :

Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio : puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir : non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.

Quale jam hoc facinus in aedibus factum-est per te,

qui hunc hospitem sivistis indigne-tractari ita.

Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris aedibus sedens, sic pateretur vexatione ex gravi, tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-sis :] at ego animo intelligo et novi singula, bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram : verum enim non possum prudentia omnia advertere ; nam me obtundunt, assidentes aliunde alius, hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliares.

Nequaquam tamen hospitii quidem et Iri pugna facta-est procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo, ita nunc proci in nostris aedibus nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula, alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ; uti nunc Irus ille ad aulae fores

sedet nutans capite, ebrio similis ;

neque erectus stare potest pedibus, nec reverti domum, qua ei reditus est ; quoniam cara membra soluta-sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :

Filia Icarii, prudens Penelope,

si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,

plures proci in vestris aedibus

a-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,

formaque, staturaque, et mente intus æqua.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope .

Eurymache, profecto meam virtutem, formaque, corpus-

que,] perdiderunt immortales, quando ad-Illum ascendebant

Argivi; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.

Si ille utique reversus meam vitam tueretur,

major gloria esset mea et mellior ita.

Nunc vero tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμέ χεῖρα προσήδα·

260 ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἷω εὐκνήμηδας Ἀχαιοὺς
ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
καὶ γὰρ Τρωϊάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτῆρας διστῶν
ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
ἔκριναν μέγα νεικος ὁμοίου πολέμοιο.
265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσι θεός, ἥ κεν δλώω
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
Μεμνήσθαι πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
ὥς νῦν, ἥ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονέσφιν ἔόντος.
Αὐτὰρ ἔπην δὴ παῖδα γενειήσαντα ἰδῆαι,
270 γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλησθα, τὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσῃ
οὐλόμνης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ἔδωκεν ἀπήυρα.
Ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
275 μνηστῆρων οὐχ ἦδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
οἷ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα
μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἱρία μῆλα,
κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγαθὰ δώματα διδοῦσιν·
280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίστον νήποιον ἔδουσιν.

ᾧ φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν· νόος δὲ οἱ ἅλλα μενοῖνα.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπαίθεος υἱός·

285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἔσθιν·
ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἀλλή,
πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
290 ᾧ φάτο· Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆδυκε μῦθος·
δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσσαν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντινόῳ μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δοκαῖδεκα πᾶσαι
χρύσεαι, κληῖσιν εὐγνάμποις ἀραρυαῖαι.
295 Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεῖκεν,
χρῦσεον, ἡλέκτροισιν ἑρμένον ἥλιον ὥς.
Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντας ἐνεῖκαν,
τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδρῳ Πολυκτορίδῳ ἀνακτος
300 ἱσθμῖον ἦνεκεν θεράπων, περικαλλέα ἀγαλμα.
Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·
τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὄρχηστῶν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν,
ὄψα φαείνοιν· περὶ δὲ ζύλα κάγκανα ὄηκαν,
αὐτὰ παλὰι, περίκηλα, νέον κεκασσμένα χαλκῷ·
310 καὶ δαῖδας μετέμισγον· ἀμοιβῆδ' δ' ἀνέβαινον
ἑμῶν καὶ Ὀδυσῆος ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
ex Troja bene omnes incolumes redituros :
etenim Trojano ajunt bellatores esse viros,
tam jaculatores, quam missores sagittarum,
equorumque velocium vectores ; qui citissime
decreverint magnam contentionem omnibus - æque-gravis
belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiat
illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.
Memor-sis patris et matris in ædibus,
sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.
At postquam jam filium in-pubertate *constitutum* videris,
nube, cui volueris, tua domo relicta.
Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficiuntur.
Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obveniat
perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.
Sed hic gravis dolor cor et animum incessit,
procorum non hic mos olim fuit ;
qui præstantemque mulierem et divitis viri filiam
ambire velint, et inter-eas contendant :
hi ipsi adducunt boves et pingues oves,
puellæ propinquis convivium, et splendida dona dant :
at non alienum victum impune absumunt.

Sic dixit : gavisus est autem audens divinas Ulysses,
quod eorum quidem dona attraherat, mulcebat autem ani-
mum] blandis verbis ; mens vero ei omnia agitabat.

Illam autem rursus Antinoos allocutus est, Eupitheï filius :
filia Icarii, prudens Penelope,
dona quidem quicunque voluerit Achivorum hac ferre,
accipe : non enim bonum recusare donationem est :
nos vero neque ad opera prius quidem ibimus, neque usquam
alio,] quam tu ei nupseris Achivorum, quicunque optimus.

Sic dixit Antinoos ; illis autem placebat sermo :
donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque.
Antinoos quidem tulit præconem magnam perpelcrum peplos,
varium, inerant autem fibulae dodecimum omnes
aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.
Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
trinis-ocellis, ægre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat
multa.] A Pisandro vero Polycctoride regis
collare tulit servus, perpelcrum ornamentum.

Aliud autem aliis donum Achivorum palcrum tulit.
Ipsa quidem deinde ascendebat in conaculum, divinas mulie-
rum ;] cum-ea autem simul famulae ferebant perpelcra dona.

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
conversi delectabant-se ; manebantque, vespere dum super-
veniret.] His autem se-delectantibus niger vespere supervenit.
Statim lampadas tres statuerunt in ædibus,
ut luceret : circum autem ligna arida posuerunt,
sicca dudum, facile-ardentes, recens fissas ære ;
et faces immiscerunt : alternatim vero succendebant
famulae Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

- αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶκε' Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἴν' αἰδοίῃ βασιλείᾳ·
 116 τῇ δὲ παρ' ἡλιάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἤμεναι ἐν μεγάροισι, ἣ εἰρία παύετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐβέλυσιν ἐὺθρονον Ἠῶ μέμναιν,
 οὔτι μὲν νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ καλ' εἰμὶ.
 120 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτε Μελανθὸς καλλιπάρης,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτατε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπειης·
 125 ἀλλ' ἤγ' Εὐρυμάχῳ μισοῖσκετο καὶ φιλέεσεν.
 Ἦ δ' Ὀδυσσεύς· ἐνένιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν
 Ξεῖνε τάλαν, σὺ γέ τις φρένας ἐκπαταταγμένος ἔσσι,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδαι, χαλκῆϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἥ τέ που ἐς λίσσῃν· ἀλλ' ἐνθάδε πολλ' ἀγορεύεις.
 130 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἢ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἣ νύ τοι αἰεὶ
 τοιαῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνια βάζεις.]
 Ἦ ἀλυσίς, ὅτι Ἴρον ἐνέχυσας, τὸν ἀλήτην·
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστή,
 135 ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κακοπαῖς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορυῖας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρῳ, κύων, ὃς ἀγορεύεις, [σεύς·
 κεῖσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὖθι διαμαλίσσῃσι τάμῃσιν.
 140 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεποίησε γυναῖκα.
 Βὰν δ' ἵμεναι διὰ δῶμα· λῦθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ταρδοσύνη· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὃ παρ' λαμπτήρῃσι φαιέων αἰθομένοισιν
 ἑστῆκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 145 ἔρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
 λῶδης ἴσχεσθαι θυμαλγίος, ὅρρ' ἐτι μάλλον
 δὴ ἄχος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν,
 150 κερτομέων Ὀδυσσεύα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν·
 Κέλευτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλεῖς,
 ὅρρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἄθελαι ἔδ' ἀνὴρ Ὀδυσσεύϊον ἐς δόμον ἵκει·
 ἔμπης μοι δοκεῖ δαίδων σίλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 155 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρήχεσσι οὐδ' ἤβαιαι.
 Ἦ δ' ῥ', ἅμα τε προσετίπεν Ὀδυσσεύα πολλόκορον·
 ἔειν', ἣ ἄρ' κ' ἐθέλοις θετυμένον, εἰ σ' ἀνελόιμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἰσχατῆς — μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται —
 αἵμασι δὲ λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων·
 160 ἐνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἔσπετανόν παρὲχόμην,
 εἴματα δ' ἀμφιέσσαιμι ποσὶν δ' ὑποδήματα δόην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα καὶ ἔμμεσθε, οὐκ ἐθέλησθε
 ἔργον ἐποιέεσθαι, ἀλλὰ πώσσεσιν κατὰ δῶμον
 βούλειαι, ὅρρ' ἂν ἔλγης βάσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulysses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.

Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patients vero valde sum.

Sic dixit : hae autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis.
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscbatur, et eum amabat :
 haec utique Ulysses objurgabat contumeliosis verbis :

Hosper miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aeream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa praedicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, fedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterrita mulieres.
 Profectaque-sunt tres per domum ; solutaeque-sunt subtns
 membra cujusque timore : putabant enim ipsum vera di-
 xisse.] At is apud lampadas praelucens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non ominio sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulysses ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclutae reginae,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsis
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulysses urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praeberem,
 vestimentaue induerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρῃ ἐν εἰρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρείη·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅππερ ἄριστοι,
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ἄμφοι κεκορηότε ποιῆς,
 ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀπαπδόνον,
 τετράγωνον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῦλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν δρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ ἔμοις εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνέη πάγχυαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἐμμεναὶ ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὀμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνονται δι' ἐκ προθύροιο θύραζε.

Ἦξεφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·

Ἄ δειλ', ἡ τάχα τοι τελὼ κακόν, οἳ ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἦ βρά σε ὄνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνία βάζεις.
 [Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;]

Ἦς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαθεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεύς
 Εὐρύμαχον δέσας· ὃ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερήν· πρόχος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσσοῦσα·
 αὐτὰρ δγ' οἰμώξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρὰ σκιοέντα·

400 ὣδε δὲ τις εἰπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἀθ' ὅπερ' ἄλ' ὃ ξείνος ἀλῶμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωγῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσειται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.

405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμῳ ὀρθύνει.
 Ἄλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες,
 δὴπότε θυμὸς ἄνωγε· διώκω δ' οὐτὶν' ἔγωγε.

410 Ἦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες δδᾶξεν χεῖλεις φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νῆσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτός·]

Ἦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίοις ἐπέεσι καθαπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶων, οἳ κατὰ δόματ' Ὀδυσσεύος θείοιο.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄψρα σπείσαντες κατακείμεν οἴκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 ieruni usque penitus ad tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 aequales ætate, par-onus-sustinentes, quorum robur non in-
 becille,] arumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem. [Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:]
 tunc me videres primis in pugnatoribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.

Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi late admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.

Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est:

Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumisit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonnit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per aedes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:

Utinam hic hospes errans alibi periisset,
 antequam venisset: ita nequitiam tantum tumultum intulisset.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla conti-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincant.

Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis asino
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsi vero Amphinomus concionatus-est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiade regis:]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quonquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ ἔωμην ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλέμαχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκτο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐάδοντα μῦθον ἔειπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
 κῆρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νόμηνσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσιν πῖον μελιγδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν θ', ὅσον ἔθελε θυμός,
 βᾶν β' ἵμεναι κείμεναι ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμός ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρесси φόνον σὺν Ἀθήνῃ μεμνηρῖζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρχία κατθέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐρίκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσσον πυρὸς ἔκει· αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβαλε δαίμων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ἡμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνητέ τε δαίτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφελκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεκείθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαιῖ, ἄγε δὴ μοι ἔρυσον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντα πατρός
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκτῶα κανὸς ἀμείρῃ
 πατρός ἀποικομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἴξῃ· αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλειαν·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιπροσύννας ἀνέλοιον
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοικομένη φάος οἶσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἰς προβολισμένον, αἶ κεν ἔραινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εὐληθούῳς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἐπλετο μῦθος.
 30 Κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεύς καὶ φαίδιμος υἱός
 ἐσφόρεον κόρυθ' αἰ καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοείσας
 ἔγχεα τ' ὀξυέεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 γρύσειον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πατέρ, ἤ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

hospitem vero sinamus in aedibus Ulyssis
 Telemacho curae-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ispis vero craterem miscuit Mulius heros,
 praeco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi:
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-liberant beatis, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubituri suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 prociis cædem cum Minerva meditans:
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est:
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes:
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed fedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem iniecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit: Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam:
 Nutrix, age jam mihi contine in aedibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram:
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea:
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ prae luceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit: huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 cui!).] Clausit autem januas aedium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito:
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἐμπης μοι τοίχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμοι
εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψός· ἔχοντες
ραίνοντ' ὄφθαλμοῖς ὥκει πυρὸς αἰθόμενοι.

100 Ἡ μάλα τις θεὸς ἐνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· αἶψα καὶ κατὰ σὺν νόον ἴστανε μηδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὐτῇ τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
105 ὅρρα κ' ἔτι δμῶδες καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·
ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμυρῖς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
κεῖων ἐς θάλαμον, δαίδων ὑπο λαμπομενάων,
ἐνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
110 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλετο καὶ Ἡῶ διὰν ἔκρινεν.
Ὀὐτάρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διος Ὀδυσσεύς,
μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.

Ἡ δ' ἔην ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτεμίδι ἱκέλῃ τῇ χρυσῇ Ἀρροδίτῃ.

115 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐρίζεν,
δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκαλῖος, καὶ ὑπὸ θρήνῳ ποσὶν ἔκρινεν,
προσφυῖ' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.

120 Ἦλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρεον ἡδὲ τραπέζας
καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'
νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶκος ἔμην ἡδὲ ὕεσθαι. [αὐτῶν

125 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθῷ δευτέρον αὖτις·
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
δινεύων κατὰ οἶκον, ὅπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
ἀλλ' ἐξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
ἡ τάχα καὶ δαλῶν βεβλημένος εἰςθα θύραζε.

130 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδραϊδὸν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σει· δαίμονι, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς·
ἡ ὅτι δὴ ρυπῶν, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπέλγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.

135 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔνατον
ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτῃ,
τοίῳ ὅποιος εἶμι καὶ στευ κερχημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

140 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀπάταξε Κρονίων — ἤβеле γάρ που —
τῷ νῦν μῆποτε καὶ σὺ, γυναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης
ἀγλαίην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέχασσαι·
μή πῶς τοι δέσποια κοτσεσασμένη χαλεπήνῃ,
ἡ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

145 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπολῶλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνός γε ἔκητι,
Τηλέμαχος τὸν δ' οὐτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
λῆγει ἀτασθάλλους· ἐπεὶ οὐκέτι τῆλ' ἴκος ἐστίν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
150 ἀμύριπτον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
abiegnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cælum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus [Uly-
ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:
hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:
ubi etiam tūm cubuit, et Auroram divinam expectabat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
procis cædem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis aut aures Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
tornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,
aptum ex ipsa, ubi magna incidebatur pellis.
Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo;
eæque panem quidem multum auferebant, et messas,
et pocula, unde viri superbientes biberant:
ignem vero a focolis ad-terram jecerunt; aliaque super ipso
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulyssem increpabat Melantho secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabisque mulieres?
Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:
aut cito et titione percussus ibis foras.

Hanc autem torve intulit allocutus est ingeniosus [Uly-
ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.
Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erronei,
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus bene vivant homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
ne forte tibi domina irata sæviat,
vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.
Sin autem ille quidem ita periit, et non-amplius rediturus est.
at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
latet injurius: quoniam non-amplius tantillæ-ætatē est.

Sic dixit; eum vero audiit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Πάντως, θαρσαλέη, χύν ἀδόδεες, οὔτι με λήθεις
ἔρδουσα μέγα ἔργον, δ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔλκυες αὐτῆς,
ὥς τὸν ζεῖνον ἐμὲλλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
95 ἀμφὶ πόσει εἰρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀνάχρημαι.

Ἦ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον εἴπεν·
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
ὥστε καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ᾗδ' ἐπακούσῃ
ὁ ζεῖνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.

100 Ὡς ἔραθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
οἶφρον ἐύεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἐβαλλεν·
ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα πολυτίλας διος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
105 τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
νευκέοι· ἡ γὰρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
ἔσται τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ἔσται θεοῦδης

110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσειν,
εὐδίκας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μελαινα
πυρούς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
τίκτει δ' ἐμπέδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς,
ἔξ εὐηγίας τῆς ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετὰλλα σῶ ἐνὶ οἴκῳ·
μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
μή μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς δούδωναν,
μνησαμένη· μάλα δ' εἰμὶ πολυστόνος. Οὐδέ τι με χρὴ
120 ἥσσαι· ἐπεὶ κάχιον πενήθμεναι ἄκριτον αἰεὶ·
μή τις μοι δμῶν νημεσῇσεται ἢ ἐσὺ· αὐτῇ,
τῇ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρητότα με φρένας οἴνω.

Τὸν δ' ἡμίειδ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὼς τε δέμας τε
125 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἰλιον εἰκονέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κείνους γ' εἰθῶν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
μειζὼν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὗτω.

Νῦν δ' ἀρχομαι· τόσα γὰρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
130 [Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφιμένονται,
οἳ μ' ἀεκαζομένην μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
Τῷ οὔτε ζεῖνων ἐμπαίζομαι οὐδ' ἱκετάων

135 οὔτε τι κηρύων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
ἀλλ' Ὀδυσσὴ πηθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολπεύω.
Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
στησαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
140 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
κῶροι, ἐμοὶ μνηστήρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,
μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόλε φᾶρος
ἐκτελέσω — μή μοι μετὰμῶνία νήματ' ὀληται —
λατρήτῃ φρωῇ ταφῆζιν, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perles.
Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
quod hunc hospitem eram in ædibus meis
de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen œconomam sermone allocuta est:
Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa:
ut sedens dicat verbum et audiat
hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit: illa vero valde festinanter deposuit ferens
sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;
illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o mulier, nemo te hominum in immensa terra
vituperaret; certe enim tua gloria ad-cœlum latum pervenit,
sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
viris in multis et fortibus regnans,
justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
ne mihi magis animum impleas doloribus
recordanti: valde enim sum ærumnosus. Neque omnino me
oportet] domo in aliena stentemque et lugentem
sedere: quoniam malum est lugere infinite semper:
ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huc autem respondit deinde prudens Penelope:
hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
Argivi, cum iisque meus maritus profectus est Ulysses.
Si ille reversus meam vitam tueretur,
major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
Ideo neque hospites curo, neque supplices,
neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt:
sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.
Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
exorsa magnam telam, in ædibus ut-texerem,
subtilem et amplam: statim autem inter-illos dixi:
Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,
manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

146 Μοῖρ' ὅλο' καθέλγαι τανηλεγέος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νευροσση,
αἶ κεν ἀτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσας.
Ἦ ἔρπαιον τοῖσιν δ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγγύωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν θραίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθείμην.
Ὡς τριέτες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὦραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα πολλὰ ἐτελέσθη.]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῳᾶς, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 ἔλκον ἐπελθόντες καὶ θυόκλησαν ἐπέεσσιν. [χρς.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναιμι γάμον οὐ τε τιν' ἄλλην
μήτιν ἐθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀδρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσχαλάγ δὲ πάϊς βίον καταδόντων,
160 γυνώσκων· ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κηδεσθαι, τῷτε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἄλλὰ καὶ ὥς μοι εἶπε τέον γένος, ὀκπόθεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιράτος οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ὦ γυναῖα αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἡ μὲν μ' ἀχέεσσι γε ὥσπερ
πείσεισιν ἡ ἔρχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὀκπότῃ πάτρης
ἥς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστέ' ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων·
ἄλλα καὶ ὥς ἐρέω, θ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
Κρήτη τις γαί' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείριρα, περὶ βρύτος· ἐν δ' ἀνθρωποὶ
πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήχοντα πόλεις—
175 ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάϊκες δῖοι τε Πηλεσγοί—
τῆσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἔνθα τε Μίνως
ἐνέμωρος βασιλεὺς Διὸς μεγαλόμου Δευκαλίωνος.
180 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ᾤχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθιον,
ὀπλοτέρος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ζείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἵμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Φίλειθιύης,
ἐν λιμένει χαλεποῖσιν· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετὰλλα, ἄστυδ' ἀνελθὼν·
ζείνον γὰρ οἱ ἔρασε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἤδη δεκάτῃ ἡ ἑνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ζείνισσα,
195 ἐνὶ οὐκῷ φίλων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀλφита δῶκα καὶ αἶθωπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βούς· ἱεῖν ἵστασθαι· ἵνα πλησάτω θυμὸν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem terebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non [nihil] curantes,
deprehenderunt proci supervenientes, et increpore verbis
Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et ægre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.
Hanc autem respondens allocutus-est iſigeniosus Ulysses
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dâbis
pluribus, quam quibus teneor : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.
Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem [urbes] est Cnossus, magna urbs : ubi Minoes
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclitum Aethon,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulysses ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
eunte[m] ad-Trojam, quum-abe-gisset eum a-Maleis :
statuit autem naves in Amnisso, ubi specus est Lucinae,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad sedes ducens bene hospitio-excerpti,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et hoves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δὴ δώδεκα μὲν μένον ἡματα δίοι Ἀχαιοί·
 200 εἰλαι γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἰα ἴστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 τῇ τρικραιδεκατῇ δ' ἄνεμος πέσει· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοία·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκούουσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς.
 206 Ὡς δὲ γυῖν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταγεύη·
 τηχομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πληθούσι ῥέοντες·
 ὥς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεύουσας,
 κλαιούσας ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 210 θυμῷ μὲν γοῶσσαν ἦν ἑλέαιρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥσπερ κέρα ἴστασαν ἢ ἐ σίδηρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφαροσίν· δόλω δ' ὅγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἔξαυτίς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', οἷω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἐτεδὼν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθόοις ἐτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποτ' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο
 αὐτός θ' οἷός ἐην καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφιέοντα [σεύς·
 εἰπέμεν·] ἤδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἡμῆς ἀπελήλυθε πάτρη·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἥτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε διός Ὀδυσσεύς,
 διπλὴν αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοισὶν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θανυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὥς οἱ χρύσειοι ὄντες, δὲ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ δὲ ἐκφυγείην μεμαυὸς ἥσκαριν πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόντα,
 οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλίοιο·
 τὼς μὲν ἦν μαλακὸς λαμπρὸς δ' ἦν ἡέλιος ὥς·
 235 ἦ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἐθήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἶκός θ' Ὀδυσσεύς,
 ἢ τις ἐταίρων δώκε θεῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἢ τίς που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσχε φίλος παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δώικα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
 αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον εὐσσελμου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὄλιγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷός ἐην περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσχε· τίεν δὲ μιν ἔσχατον ἄλλων
 ὦν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, οἳ οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδῃ.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἐτι μάλλον ὕψ' ἤμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σήματ' ἀναγνούςη, τὰ οἱ ἐμπεδα πέτρας δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illic per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coerebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ita fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.

Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Eururus liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :

sic ejus liquefiebant pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.

Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.

Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :

verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.

Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio ntrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,

aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.

Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.

Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;

Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros suos socios Ulysses, quod sibi an' mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.

Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἑὼν ἐλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἑμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύξας' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 κείνω ἀγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 οἰκαδὲ νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ βα κακῇ αἴσῃ κολίης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὥχεται, ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χρῶσα καλὸν ἐναῖρεο μηδέ τι θυμὸν
 τῆκε, πόσιν γούωσα· νεμεσώμαι γε μὴν οὐδέν·
 265 καὶ γάρ τίς τ' ἄλλοιόν δόδρεται ἀνδρ' ὀλέσασσα
 κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότῃ μιγείσας,
 ἧ Ὀδυσῆ', ὅν φασι θεοὶ ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γούμην παῦσαι, ἔμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 270 ὥς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστον ἄκουσα,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ζωοῦ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ σῶθλ' αἰ-
 ατίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίφρας ἐταίρους
 ὥλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ ὀνίπῳ πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπῳ νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχιθεοὶ γεγάσιν·
 280 οἳ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμήσαντο
 καὶ οἳ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤβελον αὐτοὶ
 οἰκαδ' ἀπήμεινον. Καὶ κεν πάλοι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦεν· ἄλλ' ἄρα οἳ τόγε κέρδιον εἶσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 ὅς περὶ κέρδεα πολλὰ καταβητῶν ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἂν τίς ἐρίσσιμα βροτῶς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φειδῶν·
 ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρῆσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 290 οἳ δὴ μιν πέμπουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπειμ'· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτῃν γενεὴν ἑταρόν γ' ἔτι βόσκοι·
 295 τοῖσ' αἰ ἐν μεγάροισιν καὶ μετὰ κείτῳ ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βῆμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσῃ,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ἤδη δὴν ἄπεων, ἧ ἀμφοδὸν ἧ κρυφὴ δόν.
 300 Ὡς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἔλευσεται ἤδη
 ἀγχι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δηρὸν ἀπτεσσεῖται· ἔμψης δὲ τοὶ ὄρνια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 305 ἧ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἔλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quam esses mi-
 serandus,] in sedibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut esset ; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-iliium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens ; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliosmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulyssem, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de redivi audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere popule,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens : irati sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset ; sed inde ei hoc utilius visum est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alium.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc aherant :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in aedibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam
 proxime ; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἵσταμένοιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
310 τῷ καὶ τάχα γνώης φιλότῳ τε πολλά τε δῶρα
ἐξ ἑμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἀλλὰ μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὥς ἔσται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἑλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
ταύτῃ· ἐπεὶ οὐ τοιοῖοι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴποι' ἔην γε,
ξεῖνός μιν, ἀποκεμπεμένον ἡδὲ δέχεσθαι.
Ἀλλὰ μιν, ἀμφιπόλοιοι, ἀπονήψατε, κάθθετε δ' εὐνήν,
δέματα καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπιῶν χρυσόβρονον Ἡῷ ἔκηται.
320 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἤρι λῶσαι τε χρῖσαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέθοιται
ῥιμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἑμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεται, εἰ τι γυναικῶν
ἀλλὰ πρᾶσεν περίεμι νῶν καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεν αὔσταλός, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαινῇ; ἀνθρώποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσω
ζῶν· ἀτὰρ τεθνεῶσι γ' ἐφεψιδῶνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρύ διὰ ξείνοιο φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τὴ μὲν ἐσθλὸν ζέπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
ῶ γύναι εἰδοίῃ Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
ἥτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἤχθεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτιοιο.
340 Κεῖναι δ', ὥς τὸ πάρος περ αὔπνουος νύκτας ἱαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιον ἐνὶ κοίτῃ
ἄσκα καὶ τ' ἀνέμεινα ἐύθρονον Ἡῷ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδέ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
345 τάων, αἳ τοι δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν,
εἰ μή τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἑμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ'· οὐ γὰρ πῶς τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
ξεῖνων τηλεδαπῶν φίλων ἑμὸν ἔκτο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἔστι δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
ἣ κείνων δυστήνων ἐὺ τρέφειν ἡδ' ἀτίταλλεν,
355 ζεῖαμένη χεῖρεσσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἣ σε πόδας νήπει, ὀλιγηπελέουσα περ ἔμπης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσασα, περίφρων Εὐρύκλεια,
νήψον σοῖο ἀνακτος βριμήλικα· αἱ ποὺ Ὀδυσσεύς
ἤδη τοῖός ἐστι πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας
360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγῆρασκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaue dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo *aliquid* praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potteris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famule, lavate, deponiteque cubile,
strata, et lenas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis praestem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala *vestimenta* indutus, in aedibus
conviveris? homines autem brevis-aevi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probris-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
huius quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
profecto mihi lenae et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretae montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; neo mulier pedem tanget nostrum
earum, quae tibi in domo ministrae sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quae toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non aigre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quae illum infelicem bene nutrebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quae tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclea,
lava tui domini aequalem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

- Ἦς ἄρ' ἔφη γρηῦς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν εἶπεν·
ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος ᾗ σε περὶ Ζεὺς
ἀνδρώπων ἤχθηρε θεοῦδέα θυμὸν ἔχοντα.
- 365 Οὐ γάρ ποτ' τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεράνῃ
πίονα μηρὶ ἔκῃ· οὐδ' ἑξάτους ἑκατόμβας,
ἄσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἰκοιο
γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι σὺ πάμπαν ἀφέλιτο νόστιμον ἧμαρ.
- 370 Οὕτω που καὶ κείνῃ ἐφεψιάωντο γυναῖκες
ξεῖνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἴκοιτο,
ὥς σέθεν αἱ κύνες αἰδὲ καθεψιόνωνται ἅπασαι,
τάων νῦν λώβῃη τε καὶ αἰσχεὰ πολλὰ ἄλειψιν
οὐκ ἐάας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἀνωγεν
- 375 κούρη Ἰκαρίοιο, περιφρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπέης
καὶ σέθεν εἵνεκ'· ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἴκοντο,
- 380 ἀλλ' οὐπὸς τινὰ φημι ἐοικότα ὧδε ἰδῆσθαι,
ὥς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἑοικας.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς γρηῦ, οὕτω φασίν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμᾶς ἀμφοτέρους, μάλα εἰκὼν ἀλλήλοισιν
- 385 ἔμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
Ἦς ἄρ' ἔφη γρηῦς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανώνντα,
τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχευατο πολλὸν
ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔζεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·
- 390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἑ λαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφράδα ἔργα γένοιτο.
Νίξε δ' ἄρ' ἄσσον ἰοῦσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ δόδοντι,
Παρνησόνδ' ἔλθοντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἱας,
- 395 μητρὸς ἧς πατέρ' ἐσθλόν, δς ἀνθρώπους ἐκέλαστο
κλεπτοσύνη θ' ὄρωκε τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
Αὐτολύκος δ' ἔλθων Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον
- 400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχῆσατο θυγατέρος ἧς·
τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυομένην δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Αὐτολύκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ'· εὐρέο, ὅττι κε θεῆς
παιδὸς παιδὶ φίλῳ πολυάργητος δέ τοι ἔστιν.
- 405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε δδυσσάμενος τὸδ' ἰκάω,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν ἀνὰ χθόνα πουλυδότειραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
- 410 ὅππότε ἂν ἡδίστας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι ποῦ μοι κτήματ' ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλάα δῶιρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκιοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum, lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens ! certe te Jupiter prae] hominibus odit, deum reverente animo instructum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias lecatombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires ad senectutem placidam, nutriesque splendidum filium ; nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.

Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres hospitum longinquorum, quando alicujus inclityas ad ades pvenierit,] sicut te, senex, canes hae probria-insequuntur cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa vitans,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicas. multi sane hospites aerumnosi hunc venerunt, sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me, sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis nos ambos, valde similes nobis-invicem esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumpsit splendens, in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ; statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractas cicatricem animadverteret, et manifestae res fierent. Lavabat autem ea inde propius accedens dominum summo : statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper infudit albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filium matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecellebat furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipse dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat agnorum et haedorum ; hic autem eum lubens una comitabatur Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum populum,] filium recens natum invenit filiae suae : hunc ei Euryclea caris genibus imposuit, desinenti a-caena ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inventi, quod imponas filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque : gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerō : multis enim ego indignatus huc venio viris et mulieribus super terram aliam : huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego, quando puber-factus matrem in magnam domum venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt : ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is praerberet splendida dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

415 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἑπείσσι τε μελιχίοισιν·
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρός περιφῶς· Ὀδυσῆϊ
 κύσσει ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
 Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισιν
 δειπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
 420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
 τὸν δέρον ἀμφοῖ θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πειράν τ' ὀφελόισιν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως δάσσαντό τε μοίρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 425 δαίνοντο· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 βάν ῥ' ἱμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνες ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
 430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς
 ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
 Παρνησοῦ· τάχα δ' ἱκανὸν πτόχας ἡγεμόεσσας.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλαρβείταιο βαθυβύβρου Ὀκεανοῖο.
 435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἱκανὸν ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἱχνί' ἔρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς
 ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
 440 τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διαίει μένος ὕγρον αἰένων,
 οὔτε μιν Ἥλιος φάεθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
 ἔρε· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἦλθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 445 ὥς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ὑλοχόιο,
 φρίξας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
 σπῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεύς
 ἔσσυτο· ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 οὐτάμεναι μεμαῖώς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
 450 γουνὸς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
 λυκρινὸς αἴξας, οὐδ' ὅστέον ἔκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο·
 ὥτελλῃν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
 δῆσαν ἐπισταμένως· ἔπαοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔσχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 460 εὖ ἱεσάμενοι ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἐπειπον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν βα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλὴν στυγερὰ πάθει· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
 465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ δόδοντι,
 Παρνησὸν δ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρῆς χεῖρεςσι καταπληνῆσαι λαβοῦσα
 γνῶ ῥ' ἐπιμασασμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *dat*is salutabant, verbisque blandis :
 mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulysssem,
 osculata-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
 Autolycus vero filios jussit gloriosos
 cœnam parare : illi autem hortanti ausculta-
 runt : statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
 eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
 minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 assaruntque perite, divideruntque portiones.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æqua
 Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
 tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 profecti-sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
 filii Autolyçi ; cum his autem divinus Ulysses
 ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
 Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
 vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
 quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
 tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
 erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsouit-
 pedum,] ut venantes ingruiebant : hic vero adversus ex arbu-
 sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
 stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
 irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
 vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
 super genu ; multum autem exhausit carnis dente
 oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
 rum ;] penitus autem transiit splendidae hastæ cuspis :
 decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
 mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
 bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
 ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
 cohibuere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
 bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
 cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
 in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
 gaudebant reverso, et interrogabant singula
 de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
 ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
 ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.

Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehensam,
 agnovit attractans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ἃ ψ' ἐτέρως ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέγυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάριμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὅσπερ
 δακρυόρσι πλησθέν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενεῖου Ὀδυσσεῖα προσέειπεν

Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδὲ σ' ἐγώ γινω
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἀνακτ' ἐμὸν ἀμφαράσθαι.

Ἦ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα.

Ἦ δ' οὐτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβει δεξιτερῇ φιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσαστο φωνήσεν τε·

Μαῖτα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεπες αὐτῇ
 τῷ σῷ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστώ· ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.

Ὡδὲ γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῷ οὔσης σεῦ ἀφῆρομαι, δππότ' ἂν ἄλλας
 490 δμῳλὸς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν·
 ἔξω δ', ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ δὲ σῆδρος.

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἰ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 600 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδὲ τί σε χρὴ. [σεύς·
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἀλλ' ἔγε σιγῇ μῦθον, ἐπὶ τρεῖσιν δὲ θεοῖσιν.

Ῥέσ' ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἐκχυτο πάντα.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαῖω,
 αὖτις ἄρ' ἀσοστέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχέεσσιν ἀλάυφεν.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·

610 καὶ γὰρ δὴ κοῖτιοι τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὄρη,
 δντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ·

αὐτὰρ ἔμοι καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γούνασιν,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρώωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·

615 αὐτὰρ ἔπην νύξ ἔλθη, ἔλθῃ τε κοῖτος ἀπαντας,
 κείμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κτῆρ
 ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

Ῥέσ' ἄρ' ὅτε Πανδάρου κόρυς, χλωρῆς Ἀηδῶν,
 καλὸν ἀείδουσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,

620 δεινδρόν ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνιοῖσιν,
 ἤτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ πολυχέα φωνῇ,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in alteram partem inclinatum est; et in terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei harsit
 vox.] Prebenso autem ejus mento, Ulyssem allocuta est:

Profecto omnino Ulysses es, care fili: nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelopen intuita est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e regione, neque animadvertere;
 ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
 manu admota guttur matricis prehendit dextra;
 altera vero ad se propius traxit, dixitque:

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mammam; nunc vero dolores multos perpassus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injecit animo,
 tace, ne quis alius in aedibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:

si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet sis, a te abstinere, quando alias
 famulas in aedibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclia:
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium!

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens:
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua:
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in aedibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatae sint.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que: sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit: anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad ignem traxit sibi sedile Ulysses
 calefacturus se, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa:

etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem:

sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus:
 per diem etenim delector lamentans, flens,

et mea opera inspiciens et ancillarum in domo:
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,

jaceo in lecto, crebraeque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.

Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon (Pascinia),
 pulcre canit, vere recens ineunte,

arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

πτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθιοι ἀνακτος·
 ὧς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς δρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 536 ἥ ἐ μὲνω παρὰ παιδὶ καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν θυμῶς τε καὶ ὑπερφεῖς μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμουό τε φῆμιν·
 ἢ ἥδ' ἔμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ἔστις ἀριστος
 μνάται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 538 Παιῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἐπὶ νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔστι καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσας ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 539 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν δνειρον ὑπάρχιναι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνες μοι κατὰ οἶκον ἐλίκουσι τειρόδουσιν
 ἔξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν λαίνουμαι εἰς οὐρόωσα·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχειλῆς
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέροθι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκουν ἐν περ δνειρῶ·
 ἀμφὶ δ' ἔμ' ἠγερέθοντο ἑυπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 ὀκτ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔρξε· ἐπὶ προύχοντι μελάρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτέῃ καταρῆτρε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ἔναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὃ τοι τεταλεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστήρας· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε ταὸς πόσις εἰλήλουθα,
 546 ὃς πᾶσι μνηστήρσιν δευικά πότμον ἐφῆσσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόσση,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἤχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 548 ῶ γύναι, οὐτως ἔστιν ὑποκρίνασθαι δνειρον, [σεύς·
 ὀλῆ ἀπακλίναντ'· ἐπειρή βρά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 πέφραδ', ὅπως τελέει· μνηστήρσιν δὲ φαίνεται·] δλεθρος
 πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 549 ἔϊν', ἦτοι μὲν δνειροὶ ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίνονται, οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 Δοῖαι γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν δνειρῶν·
 αἱ μὲν γὰρ κερέεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 550 οἱ δ' ἐλέφαντονται, ἔπει' ἀκράντας φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ἔσπετων καρέων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἱ δ' ἔτρωμα κραινοῦσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἰδῇται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀίμαι αἰὼν δνειρον
 ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 551 Ἄλλο δέ τοι ἔρως, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἦδε δὴ ἥως εἰσι δυσάνωμος, ἢ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
 τοὺς τελέεας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν εἰσὶν
 Ἰσταςχ'· ἐξείης δρυγὸς ὧς δώδεκα πάντας·
 552 στάς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασκεν οἰστόν.
 Νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφῆσ'·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur hac et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populi que famam;
 an jam una sequar Achivorum cum quicumque optimus
 ambat me in sedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me opiat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, inspiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in sedibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego siebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcra-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto:
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-Inclyti;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in sedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-esset: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debilius sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua ierint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infamta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in sedibus suis
 statuebat ordine, navium-stabulina veluti, duodecim omnes:
 stans autem file valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δς δέ κε ῥήϊτα' ἐντανύσῃ βιδὸν ἐν παλάμῃσιν,
 καὶ διαϊστεύσῃ πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 580 κουριδίον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι δίομαι, ἐν περ δνείρω. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῶς γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τούτων ἀεθλον·
 590 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἀλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 πρὶν τούτους τόδε τόξον ἔξῃσον ἀμπαφώνοντας
 νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοϊστεύσαι τε σιδήρου.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ κ' ἐθέλεις μοι, ξείνε, παρήμανος ἐν μεγάροισιν
 595 τέρπειν, σὺ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
 Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἐμμεναι αἰεὶ
 ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκ' ἄνακτος
 ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
 605 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς· ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 ὦχ' ἐποφόμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 Ἐνθα κε λευγαίμην· σὺ δὲ λέξοε τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 ἥ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
 600 Ὡς εἰποῦς ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἶη· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅφρα οἱ ὕπνου
 ἤδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστροφονίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 κάμ' μὲν ἀδέψῃτον βοήην στορέας, αὐτὰρ ὑπερθεν
 κώεα πολλὰ· οἶων, τοὺς ἱερέεσκον Ἀχαιοί·
 Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
 5 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστήρσιν κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
 κείτ' ἐργυγορόων· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναικες
 ἤϊσαν, αἱ μνηστήρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
 ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνῃν παρέχουσαι.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν·
 10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ μεταίτας θάνατον τεύξειεν ἐκάστω,
 ἥ ἔτ' ἐῷ μνηστήρσιν ὑπερφάλοισι μιγῆναι
 ὕστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἐνδον ὑλάκτει.
 Ὡς δὲ κῶν ἀμαλῆσσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
 15 ἄνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
 ὥς ῥα τοῦ ἐνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
 στήθεος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
 Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
 hunc una sequar, relicta hac domo
 juventutis mea, perpalcra, plena victu;
 cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
 ne-amplius nunc differ in aedibus hoc certamen;
 ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
 quam isti hunc arcum bene-politum contractantes,
 nervumque intenderint, jaculatique fuerint per-ferum.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 si velles mihi, hospes, assidens in arduis
 me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
 Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
 homines; namque singulis sortem imposuerunt
 immortales mortalibus super aliam terram.
 Sed sane ego, in-cenaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
 Illic cubuero: tu vero cuba hac in domo,
 vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponas.

Sic locuta ascendit in-cenacula splendida,
 non sola; cum ea et familiae iverunt aliae.
 In-cenacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
 flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit caesis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses:
 subsequidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
 pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:
 Eurynome vero deinde lænam iniecit ad-commun-competit.
 Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
 jacebat vigilans: sed ex domo mulieres
 iverunt, quæ cum-procis miscabantur pridem,
 sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
 Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris:
 multum vero deliberabat in mente et in animo,
 utrum adortus mortem pararet unicuique,
 an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
 extremo et ultimo: cor autem ei intus latrabat.
 Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
 sic hujus intus latrabat cor aggre-ferentis mala opera;
 pectus autem percutiens, cor increpuit sermone:
 Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἤσθις Κύκλων
 20 ἰσθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὅρρα σε μή τις
 ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, διόμενον θανέεσσαι.
 Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἤτορ·
 τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
 κυλινμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἐνθα καὶ ἐνθα.
 25 Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἐνθα καὶ ἐνθα
 αἰόλλη, μάλα δ' ὤκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
 ὥς ἄρ' ὅγ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
 ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναδέσει χεῖρας ἐφῆσει,
 30 μῦθος ἐὼν πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 οὐρανὸν καταβάσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
 οῖκος μὲν τοι ὅδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ᾗδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
 35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τί μοι τὸδε θυμός ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναδέσει χεῖρας ἐφῆσσι,
 40 μῦθος ἐὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀόλλεες ἐνδόν ἕασι.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
 εἴπερ γὰρ κτεínaμι Διός τε σέθεν τε ἔκῃτι,
 πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράξεσθαι ἄνωγα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 45 σγέλτιε, καὶ μὲν τίς τε χερεῖονι πείθεθ' ἐταίρω,
 ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπερές ἢ σε φυλάσσω
 ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἔξαναφανδόν·
 εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
 50 νῶϊ περιστάειν, κτεínaι μαμαῶτες Ἀργεῖ,
 καὶ κεν τῶν ἑλάναιον βόας καὶ ἱφία μῆλα.
 Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
 πάννυχον ἐγρήσσαντα· κακῶν δ' ὑποδύσειαι ᾗδην.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχρυσεν·
 55 αὐτὴ δ' ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεάων,
 εὖτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 λυσιμελής· ἄλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
 κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίονσα κορέσσατο δν κατὰ θυμόν,
 60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξατο διὰ γυναικῶν·
 Ἄρτεμι, πότνια θεὰ, θύγατερ Διός, αἶθε μοι ᾗδην
 ἰὼν ἐν στήθεσσι βαλοῦσ' ἐξ θυμὸν ἑλαιο
 αὐτίκα νῦν ἢ ἔπειτά μ' ἀναπαύεσσαι θύελλα
 οἴχοιο προσέρουσα κατ' ἡερόεντα κέλευθα,
 65 ἐν προσῆς δὲ βάλοι ἀποφρόβου Ὀκεανοῖο.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρας ἀνέλοντο θύελλαι·
 τῇσι τοκῆς μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίσποντο
 ὅρρα καὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
 τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῶ καὶ ἡδέϊ οἶνω·
 70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασῶν δόικε γυναικῶν
 εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμίδι ἀγνῇ,
 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδαε κλυτὰ ἔργαζεσθαι.

die illo, quando mihi robore invictus comedeat Cyclops
 fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
 eduxit ex antro, quum-putares te morituum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
 ei autem plane ut navis in retinaculo cor manebat tolerans
 continenter : at ipse volvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
 plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
 varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :
 sic ille huc et illuc volvebatur, deliberans,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
 solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
 de-cælo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :
 stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, præ omnibus infelix viris ?
 domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
 et filius, qualem fere aliquis cuperet esse sibi filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
 sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
 solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
 Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
 si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
 quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsis-oculis Minerva :
 miser, et quidem aliquis etiam pejori confidit socio,
 qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
 at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio
 in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
 si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
 nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
 etiam horum abigeres boves et pingues oves.
 Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
 tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
 ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
 quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
 membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
 sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.
 Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
 Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
 sagitta pectoribus immissa animum eximeres
 statim nunc ; vel postea me raptam procella
 iverit portans per aereas vias,
 et fluentis injiciat refluui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ ;
 quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsæ autem relictæ-
 erant] orbx in ædibus, curavit vero divina Venus
 caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus
 speciem et prudentiam ; proceritatem vero præbuit Diana
 casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εὐτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέειπε μακρὸν Ὀλυμπόν,
 76 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 76 ἐς Δία τερπικέραιον — δ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταβητῶν ἀνθρώπων —
 τόρρα δὲ τὰς κούρας Ἄρπυιαι ἀντρείψαντο
 καὶ β' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεῦειν
 ὥς ἐμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔροντες,
 80 ἢ ἐμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, δῖρ' Ὀδυσῆα
 ὀσομένη καὶ γαῖαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χείρονδς ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἄλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅπποτε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — δ γάρ τ' ἐπέληεν ἅπάντων
 ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὄνειράτ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ἐὼν, οἷος ἦεν ἅμα στρατῶν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἐμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ᾗδῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλειούσης ὅπα σύνθετο Ζηνὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμηρίζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἡδὴ γινώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κίονα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνον· ἐκ δὲ βοεῖην
 ὄτῃε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ
 ἡγέτ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκαχώσατε λίην, [ὑγρὴν
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἀπαρτίζοντα ἀνθρώπων
 ἐνδόθεν· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑφ' ὅθεν ἐκ νεφέων γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι ἐλάτο, ποιμένι λαῶν·
 τῇσιν ὠδῶεκα πᾶσαι ἐπεβρόνοντο γυναικες,
 ἄλφιστα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὖδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσαν·
 110 ἢ δὲ μί' οὐπω παύετ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ᾗ βὰ μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδὲ ποθὶ νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τινι τόδε φαίνεται.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅτι κεν εἰπω
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροισι Ὀδυσῆος ἐλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ μοι καμάρῳ θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφιστα τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαίρειν δὲ κληιδόνη διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἄλλαι ὁμῶαι κατὰ δώματα καλὰ Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἱσθόεος φύκις,
 125 εἵματα ἱσάμενος· περὶ δὲ ξίφος οἷον θέτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδόξαστο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnam Olympum,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum):
 interea tamen puellas Harpyiæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras:
 sic me delectant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana: ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino pejoris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit)
 at-mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visi-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-solio venit so-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses
 cogitabatque deinde: visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in-quibus cubabat
 in domum deposuit in sella: extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens: Jovi autem supplicabat manibus sublati:
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis affectistis valde.
 omen aliquis mihi emittat expergefactorum hominum
 intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans: eum vero exaudivit providus Jupiter;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum:
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres.
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viru-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticam mo-
 luerant; una vero nondum cessabat; debilissima autem erat:
 quæ sane molam ubi-stilerat, verbum dixit, signum regi:
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a cælo stellato,
 neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam:
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti; nunc ultimo cœment.
 Sic igitur dixit: gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru: putabat enim se ultimum noxiis.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens: atque ense acutum suspendit-ab hame-
 ro;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos;

εἴλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀαχαμένον ὀξεί· χαί κ' ὦ
 σπῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ζειπεῖν·

Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
 130 εὖνῃ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτὸς κείται ἀκηδής;
 τοιαύτη γὰρ ἐμὸι μήτηρ, πινυτή περ εὖσα·
 ἐμπελήθηδ' ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
 χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀνάϊτιον αἰτιόω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὄψρ' ἐθέλ' αὐτό·
 σίτου δ' οὐκέτ' ἐφη πεινῆμεναι· εἰρτο γάρ μιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὑπνῳ μιμησχοίτο,
 ἢ μὲν δέμν' ἀνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῶσιν·
 140 αὐτὰρ ὄγ', ὥς τις πάμπαν οἰζυρὸς καὶ ἀποτμος,
 οὐκ ἐθέλ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
 ἀλλ' ἐν ἀδεφίτῳ βοῇ καὶ κώεσιν οἶων
 ἔραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπίεσσαμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐξ μεγάροιο βεβήκει,
 145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Ἦ δ' αὖτε δμῳῶσιν ἐκέκλετο διὰ γυναικῶν,
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·

Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι
 150 ῥάσασσά τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
 βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ στόγγοισι τραπέζας
 πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
 καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
 ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἶσατε θῆσσον ἰούσαι.

Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
 155 ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐορτή. [θοντο.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἧδ' ἐπί-
 Αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
 αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δῶματ' ἐπισταμένους πονέοντο.

160 Ἔς δ' ἦλθον δρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἳ μὲν εἵπειτα
 εὔ καὶ ἐπισταμένους κάσαν ἔζυλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
 ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σείσαν ἦλθε σὺβώτης,
 τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,
 165 αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσήυδα μειλιχίοισιν·

Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσρόωσιν
 ἢ ἐσ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαῖε, θεοὶ τσιατο Λῳδην,

170 ἦν οἷδ' ὕβριζόντες ἀτάσθαλα μηχανώνται
 οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,
 175 δειπνον μνηστῆρεςσιν· δῶμα δ' αἶμ' ἔποντο νομῆες.

Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῃ·
 αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσήυδα κερτολίοισιν·

Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνίησεις κατὰ δῶμα
 ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξεῖθα θύραζε;

180 πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέεσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
 stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
 est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
 lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
 insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
 deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea:
 ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibeat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
 cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
 ipsum.] Sed quando autem cubitus et somni minnerat,
 illa quidem cubilia jussit ei subternere ancillas:
 at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
 non voluit in lectis et in stragulis dormire,
 sed in cruda hubula pelle, et pellibus ovium
 dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum *transiens* egressus-
 est, hastam habens; una eum canes pedibus velocesequeban-
 tur.] Profectus est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
 Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
 aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
 injicite purpureos: aliæ vero spongiis mensas
 omnes abstergite, purgate autem crateras
 et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petitoræ aquam
 ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
 non enim diu proci aberunt a-domo;
 sed valde mane venient; quoniam et omnibus est festus-dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam auscultaunt et paruerunt.
 Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
 aliæ vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
 bene et scite findebant ligna; sed mulieres
 venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
 tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
 Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
 ipse vero jam Ulyssem allocutus est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
 an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
 qua isti insultantes indigna maculantur
 domo in aliena, nec pudoris portionem *æquam* habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
 capras agens, quæ inter-omnes excelebant greges,
 cœnam procis; duo autem una comitabantur pastores.
 Et has quidem religavit sub porticu sonora;
 ipse vero jam Ulyssem allocutus est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
 a-viris petens? at non exibis foras?
 omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτιζέεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὐτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· ἀλλ' ἄκων κίνησε χάρη, κακὰ βυσοδομεύων.

185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, βρῶν στείραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίνοντας αἶγας — πορθητὴς δ' ἄρα τούτους διτ' ἄγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται — καὶ τὰ μὲν εὐ κατέδοτ' ἔσεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπων·
190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε θυβώτῃ, ἄγχι παραστάς·

Τίς δὲ οὗδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, θυβώτα, ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι ἀνδρῶν; ποῦ δὲ νῦν οἱ γένεθ' καὶ πατρὶς ἄρουρα; ὄρκομος, ἧ τε εἴκοις δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ δούωσι πολυπλάγχτους ἀνθρώπους, ὑπὸ πτόε καὶ βασιλεύσιν ἐπικλώσονται οἷζύν.

Ἢ καὶ δεξιτερῇ δευδοῖκετο χεὶρὶ παραστάς· καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοί τοι ἐς περ ὀπίσσω
200 ὄλθος· ἄτ' ἄρ' μὲν νῦν γε κακοὶ ἔχει πολέεσσιν. Ζεῦ πάτερ, οὕτως σείω θεῶν ὀλωότερος ἄλλος· οὐκ ἐλεείρεις ἄνδρας, ἐπὶν δὴ γένεαι αὐτὸς, μιστγέμεναι καχότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.

Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδῶκ' ἔσονται δέ μοι ὄσσε, 205 μνηστέμενῳ Ὀδυσσεύς· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω τοιάδε λαΐφει ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάτῃσθαι, εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρε' ἔσας ἡελίοιο. Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν, ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν

210 εἶδ', ἐτι τυτθὸν ἑόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δῆμῳ. Νῦν δ' αἶ μὲν γίγνονται ἀέεφατοι, οὐδὲ κεν ἄλλως ἀνδρὶ γ' ὑποταγέοιτο βῶν γένος εὐρυνεώπων· τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγνέμεναι σπρίσιν αὐτοῖς ἔδμεναι· οὐδὲ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὅπιδά τ' ἐροῦσι θεῶν· μεμάασι γὰρ ἤδη κτήματα δάσσεσθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος. Αὐτὰρ ἐμοὶ τότε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλιοσιν πολλὰ· ἐπιδιδέεται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἑόντος, ἄλλων δὴ μὲν ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,

220 ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον αὐθι μένοντα βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν. Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων ἐξικλόμεν φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται· ἀλλ' ἐτι τὸν δούστηνον οἴομαι, εἴ ποθεν ἔλθῃν

225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θεῆν· [σεύς· Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

βουκολ', ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ εἰκας, γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει· τούνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα ἱστίη· τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω, ἧ σέθεν ἐνθάδ' ἑόντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς· σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόμεναι, αἶ κ' ἐθέλησθα, κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

primumquam manus invicem gustaverimus; quia tute pete de center] petis: sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses, sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philetius, princeps vinorum, bovem sterilem procis agens, et pingues capras: (portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios homines deducunt, quicunque ipsis advenierit) et has quidem bene religavit sub porticu sonora: ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans:

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce, nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse viris? ubinam autem ei genus et patria terra? infelix; certe similis est corpore regi domino. Sed diu malis mergunt multivagos homines, quando etiam regibus destinabunt ærupinam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans; et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius:

non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse, miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto tales pannos habentem inter homines vagari, sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus, hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.

Nunc autem hæc quidem sunt innumera, neque aliter *metus* *cuipiam* viro succresceret boum genus latis-frontibus:

has vero alii me jubent ducere sibi ipsis ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant, nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris multum volvit: valde quidem malum, filius quum exstet, aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus, viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus virorem procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses: bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es, (cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit) ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo: sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa, focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni, certe, te hic præsentem, venit domum Ulysses; tuisque oculis videbis, si volueris, interfeci procos, qui hic dominantur.

235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουχόλος ἀνὴρ·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τέλεσσε Κρονίων·
γνοῖς χ', οὔτ' ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπέυξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολὺφρονα ὄνδε δόμονδε.
240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἦλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
245 ὦ φίλοι, οὐχ' ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτὰς.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπὶ ἡδυνε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
250 οἱ δ' ἱέρονον δῖς μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
ἱερον δὲ σῶας σιάλους καὶ βοῶν ἀγελαῖην·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνούμων· ἐν δέ τε οἶνον
κητήρσιν κερώνοντο· κύπελλα δὲ νείμε συβώτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος, δρχαμος ἀνδρῶν,
255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἔρπονχοί δὲ Μελανθεύς.
οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εἰσταθῆος μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὸν,
ὄψρον ἀεικελιον καταθεῖς ὀλίγην τε τράπεζαν·
260 παρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δέπαι χυσεῖω, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποταζέων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμιός ἐστιν
265 οἶκος δὲ, ἀλλ' Ὀδυσῆος, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν· ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρθται.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
270 τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέρη, Εὐπίθεος υἱός·
καὶ χαλεπὸν περ ἔοντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
οὐ γὰρ Ζεὺς εἶπασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
παύσαμεν ἐν μεγάροις, λιγύν περ ἔοντ' ἀγορητῆν.
275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
ἔγον· τοῖ δ' ἀγέροντο καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπώλλωνος.
οἱ δ' ἐπὶ ὀπτήσαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχχανον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱός Ὀδυσσῆος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγρήγορας εἶα Ἀθήνη
285 λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὅφρ' ἔτι μάλλον
δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστήρσιν ἀνὴρ, ἀθιμείστια εἰδώς,
Κτήσιππος δ' ὄνομα ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et quales me manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columban.
illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi caedes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.
Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
lanas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philætius, princeps virorum,
pulcris in canistris : vinumque fundebat Melantheus.
illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulyssem sedere fecit, astutias versans,
intra bene fundatam domum, apud lapideum lincen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hac, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a convicio,
et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.

In hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in aedibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite comantes Achivi
luco sub umbroso longe jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et igni ex-
traxerant, partibus divisas, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt ii qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva.
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat,

ὅς δ' ἦ τοι κτεάτεσσι πεποιθὺς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσκει· Ὀδυσσεύς δ' ἄν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερβιάλοισι μετ' ὕδα·
 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγῆτορες, ὅρρα τι εἶπω
 μοῖραν μὲν δὲ ξείνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐποίκειν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τὰδε δώμαθ' ἴκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον ὅρρα καὶ αὐτὸς
 ἡέ λοετρογῶν δῶν γέρας ἡέ τῳ ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παγείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβὼν· ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖδιε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μᾶλα τοῖον· ὁ δ' εὐδμητον βάλε τοῖρον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνέπαπε μῦθον·
 Κτήσιππε, ἡ μάλα τοι τὸδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλλον ἔγρει δῶζοντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάρον ἀμρεπονείτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικέας ἐνὶ οἴκῳ
 φαινέτω· ἡδὴ γὰρ νοῶν καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τὰδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
 μῆλιν σφαζομένων οἰνοῖο τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ βρέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἡδὴ μ' αὐτὸν κτείνειαι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κέ τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἢ τὰδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελιζομένους δμῶν τε γυναῖκας
 ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
 320 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὃψέ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρῃ φαίην
 ἦπιον, εἰ σφωὶν κραδίη ἄδοι ἀμροτέροισιν.
 Ὅρρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολὺφρονά διδὲ δάμονδε,
 330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν· τ' ἦν ἰσχυμέναι τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τὸδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστις· Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἴκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἡδὴ τὸδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, ὅτι τὰδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον
 335 γῆμασθ', ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν
 ὅρρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἐσθων καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρός ἐμοῖο,
 340 ὅς που τῇλ' Ἰθάκης ἢ ἐρθεται ἢ ἀλάτῃται,
 οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γῆμασθ', ὅ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἀσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulysses diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has ardes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneario det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit cum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanium omnino risum talem : ille tamen bene-ardificatus
 feruit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit seque-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.

Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovis mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ave,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per ædes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sævial :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quæquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.

Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 rediturum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia.
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbu-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel periit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, quicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάρου δίσσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη]

345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
σθεστον γέλω ὥρσε, παρέπληξεν δὲ νόημα.

Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶνιν ἄλλοτρίοισιν·
αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἥσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφών
δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὠίετο θυμός.

350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε· νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπα τε νέρθε τε γούνα.

Οἰμωγῇ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
αἷματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμοι·

355 εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλεῖθ δὲ καὶ αὐλή,
ἱεμένων Ἑρεβόςδε ὑπὸ ὥρον· ἥλιος δὲ
οὐρανῷ ἐξαποδῶλε, κακῇ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλός.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβιου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·

360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθός.
Ἀλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', οὐτὶ δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὁπάζειν·

365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμφω
καὶ νός ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.

Τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὕμιν
ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφυῖοι οὐδ' ἀλείτοι
μνηστῆρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος

370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθε.
Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὐναισταόντων·
ἔκτο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὀρώωντες
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοισι γελῶντες·

375 ὥδε δὲ τις εἰπεσκα νέων ὑπερνηροέντων·
Τηλέμαχ', οὔτις σείο κακοεινώτερος ἄλλος·
οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,

οἴτου καὶ οἴνου κεκρημένον, οὐδέ τι ἐργῶν
ἐμπαιγν οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὖτως ἄχθος ἀρούρης.

380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὔτως ἀνέστη μαντεύεσθαι.
Ἄλλ' εἰ μοὶ τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες

ἐς Σικελούς πέμψωμεν, θένει κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
385 ἀλλ' ἄκων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ,
ὅπότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Ἦ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
κοῦρην Ἰκαρίου, περιφρων Πηνελόπειαν,

ἀνδρῶν ἐν μεγάρουσιν ἐκάστω μῦθον ἄκουεν.

390 Δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγῃ γελῶντες τετύκοντο
ἡδὺ τε καὶ μακροεικές, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἱέρευσαν·
δίφρον δ' οὐκ ἂν πως ἀγαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
οἷον δὴ τάχ' ἐμελλε θεὰ καὶ καρτερός ἀνὴρ
ῥησέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

vereor autem invitam a domo pollere
verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva
inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
lacrimis implebantur; fletumque praesagiebat animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppleta sunt genae:
sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumn-
nia; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
aula,] properantibus in Erebum sub tenebras; sol vero
ex caelo deperiit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
in forum ut eat; quoniam haec nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-
lis:] Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites praebere;
sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum ope exhibo foras, quoniam sentio malum vobis
ingruens, quod nemo subterfugere possit neque evitare
procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit aedibus ad-habitandum commodis:
ivit autem ad Piraeum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se invicem intuentes,
Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
qualem quidem quendam hunc habes mendicum erronem,
panis et vini indigentem, nec quicquam operum
scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terrae.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.
Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:

illos hospites in navem multis-transtis-instructam conjectos
ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
sed tacite patrem intuebatur, expectans semper,
quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam
filia Icarii, prudens Penelope,
virorum in aedibus uniuscujusque sermonem audiebat.
Prandium etenim illi ridentes fecerant,
suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
caena vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,
qualem sane mox erant dea et fortis vir
facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολίον τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, αἰθλία καὶ φόνου ἀρχήν.
- Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλῇν, γαλκεῖν κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἵμεναι θαλάμονδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 ἐσχατον ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια κεῖτο ἀνακτος,
 γαλκός τε χρυσός τε πολύκηπτός τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόξον κεῖτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν σπονόμεντες οἰστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας,
 Ἴριτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
- Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἶκον ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος ἦτο· Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό βρά οἱ πᾶς ὄμιλος ἤφειλεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶραν
 νηυσὶ πολυκλήσισι τριηρόσι ἠδὲ νομῆας.
- Τῶν ἔνεχ' ἐξεσὴν πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸς ἑὸν· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴριτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἶ οἱ ὄλοντο,
 διῶδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἥμινοι ταλαεργοί·
 αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γέγοντο,
 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶθ', Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἐργῶν,
 ὃς μιν ξείνον ἔοντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 στέγλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἡδέσασ' οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὲ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέρνε καὶ αὐτόν·
- ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν β' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ἱ
 κάλλιπ' ἀπονηθήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῇ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὅζῳ καὶ ἀλκιμον ἐγγὺς ἔδωκεν,
 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπεζῇ
 γνώτῃ ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἐπεφνε
 Ἴριτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὔποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἐργόμενος πόλεμόνδε μελαιναῖων ἐπὶ νηῶν,
 ἤρεϊτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνήμα ξείνοιο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροισιν· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
- Ἥ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρύϊνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔξασεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἵδυνεν·
- ἐν δὲ σταθμοῦς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινὰς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα τοῖς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠύτε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæstis-oculis Minerva,
 filia Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum prociis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumsitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque est ire in-thalamum: cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviis-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, aliique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminæ, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviis-factus est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 cum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ense acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem nautiquam divinus Ulysses
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad thalamum hunc pervenit divina
 hierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληίδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἰματ' ἔκειτο.
 Ἐνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόζον
 αὐτῷ γωρυτῷ, ὃς οἱ περικέειτο φαινός.
 55 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θείσας,
 κλαίει μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἔρρει τόζον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἔπει οὖν τάρβηθι πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τόζον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἡδὲ φερέττην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόνετες δίστοί.
 Ἴγ' ὁ ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
 κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στή ῥα παρὰ σταθμὸν τέγες πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
 Λυτῖκα δὲ μνηστῆρσι μετήνυδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέλυστέ μευ, μνηστῆρες ἀγήγορες, οἱ τὸδε δῶμα
 ἔγχετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενες αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποικομένοιο πολὺν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 μῦθον ποιήσασθαι ἐπιχεσθῆν ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θεσθαὶ τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται· ἀέθλιον·
 θήσω γὰρ μέγα τόζον Ὀδυσσεὺς θείοιο·
 75 ὃς δέ κε βῆῖται· ἐντανύσῃ βίῃ ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διόιστευσῃ πελέκων δυοκαίδεκα πάντων,
 πῶ κεν ἅμ' ἐσποιμην, νοσφισαμένη τὸδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνὶ πλείον βίοτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀδοίμαι ἐν περ ὄνειροι.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὑφορβόν,
 τόζον μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 κλαίει δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόζον ἀνακτος.
 Ἀντινοὸς δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νήπιοι ἀγροῖῳται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἡδὲ γυναικὶ
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον; ἦτε καὶ ἄλλως
 κεῖται ἐν ἀλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἡδὲ θύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τῶς λιπόντε,
 μνηστῆρεςσιν ἄεθλον ἄατον· οὐ γὰρ οἶω
 βητιῶς τὸδε τόζον ἐύζων ἐντανύσεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 ὅσος Ὀδυσσεὺς ἔσκειν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὅποιπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πάϊς δ' ἐτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει
 νευρῇ ἐντανύσειν διόιστεύσειν τε σιδῆρον.
 Ἦτοι δίστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρὸν Ὀδυσσεὺς ἁμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὄρνυεν πάντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα ὅττι Κρονίων
 μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτὴ περ ἐούσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatulum ascendit, ubi quidem arcæ stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida. Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens, flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis. Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu, profecta est ire in domum ad procos illustres arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.

Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum jacebat multum et æs, certamina regis. Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum, stetit ad postem domus firmiter structæ, genis obtendens nitida redimicula.

[ancilla vero ei proba utrinque astitit.]

Stاتم autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem:

Audite me, proci illustres, qui in hanc domum ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper, viro absente multo tempore; neque ullum alium hujus rei facere prætextum potuistis;

nisi me cupientes ducere, facereque uxorem. Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen; deponam enim magnum arcum Ulyssis divini: qui autem facillime intenderit arcum in manibus, et sagittam miserit per secures duodecim omnes, hunc una secuta fuero, relicta hac domo juventutis meæ, perpulcra, plena victu, cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum, arcum procis deponere, canumque ferrum. Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit; flebat autem bubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum regis. Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit elocutus est:] Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes; ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.

Sed tacite epulamini sedentes; vel foras flete egressi, hic arcum relinquentes, procis certamen difficile; non enim puto facile hunc arcum bene politum tensus iri. Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes, qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum. Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat sedens in ædibus, incitabatque omnes socios. Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Saturnius: mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

ἄλλω ἤμ' ἐΐσθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶω καὶ τέρπομαι ἄρρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται αἶθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνή, κατ' Ἀργαῖδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκηνῆς
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάχης οὔτ' ἠπείροιο μελαίνης]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με γρηΐ μητέρος αἶνον;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε μηδ' ἐτι τοῖου
 δηρὸν ἀποτροπῆσθε τανυστύος, ὅρρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τοῖου πειρησάμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοϊστεύσω τε σιῶν,

115 οὐ καί μοι ἀγνυμένω τάδε δῶματα πόνια μήτηρ
 λείποι ἄμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἤδη πατὴρ αἰθλία καλ' ἀνελέσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοισιν γλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ἱζίος οὔν θέτ' ὤμων.

120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάρρην ὀρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάβμην ἴθυνεν·
 ἄμρ' δὲ γαῖαν ἀνάξει· τάρρος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμιος στήσῃ· πάρος δ' οὐ πώποτε ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τοῖου πειρήτιζεν.

125 Τρὶς μὲν μιν πελέμειεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιῶν.
 Καὶ νύ κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη τοὶ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ὅσγεθεν ἱέμενον περ.

130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειρ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκιμος
 ἢ ἐν νεώτερός εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἵπερ ἐμείο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τοῖου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν αἶθλον.

Ὡς εἰπόν τοῖον μὲν ἀπὸ τοῦ ὅθι γε χαμᾶζε,
 κλίνας κολλητῆσιν εὐζέσσης σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' οὐκὶ βέλος καλὴ προσέκλινε κορώνη·
 ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔρξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.

140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέρη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὅρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξαι πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ γύρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχορεύει.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιγνῶανε μῦθος.

Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἶνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵξε μυγοῖτατος αἰεὶ· ἀτασθαλῆαι δὲ οἱ οἶω
 ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσαι μνηστῆρσιν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τοῖον λάβε καὶ βέλος οὐκὶ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τοῖου πειρήτιζεν·

150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ χάμπε χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἵπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.

Πολλοὺς γὰρ τότε τοῖον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειτὰ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάνειν ἢ ζῶντας ἁμαρτεῖν, οὐδ' ἔνεκ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὁμιλέομεν, ποτιδέεμενοι ἥματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἢ δὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;

at ego rideo, et delector vecordi animo.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen de tali, qualis nunc non est mulier per Achaicam terram, nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis; [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]

et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare? Sed agite, ne praetextibus rem protrahite, non amplius arcus diu aversamini tensionem, ut videamus.

Et vero ipse ego arcum experiar:

si autem tendero, sagittamque-misero per-ferrum, non mihi dolenti has aedes veneranda mater liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquit, valens jam patris certamina pulcra reportare.

Dixit, et ab humeris lanam deposuit purpuream, erectus exsurgens; atque ensen acutum deposuit ab-humeris.

Primum quidem secures statuit, vallo perfosso omnibus uno longo, et ad amussim direxit; circumque terram ingressit: stupor vero cepit omnes, videntes quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat. Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.

Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens; ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo, nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.

Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens: sed Ulysses nutu-prohibebat, et coersuit, cupientem licet. Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:

Dii boni! certe vel etiam postea malusque ero et imbecillis,] vel junior sum, et nondum manibus confido, virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit. Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores esitis, arcum tentate, et perficiam certamen.

Sic locutus, et arcum quidem a se deposuit humi, acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis; ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo: iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius; Surgite ordine a-dextra omnes socii,

exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit aliquis.

Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo. Liodes autem primus surrexit, Oenopis filius, qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli invisae erant, omnibusque succensebat procis. Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.

Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat: neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus altitatis,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:

O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.

Multos enim hic arcus optimates privabit animo et mente: quoniam multo melius est mori quam vivos excidere ea re, cujus gratia semper hic versamur, exspectantes dies omnes.

Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράχοιτιν·
 αὐτὰρ ἐπὶ τὸν περὶ ἵσται ἡδὲ ἴδεται,
 160 ἄλλην δὴ τιν' ἐπεὶ Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος ἡ δὲ κ' ἐπεὶ
 γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐζώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔο τὸν ἔλκεν,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐυξέστης σάνιδεσσιν·
 165 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορινῇ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνέπιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειώδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος δόοντων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσσωμαι δέ τ' ἀκούων —
 170 εἰ δὴ τοῦτο γε τοῖον ἀριστῆας κεκαθάρσει
 θυμῷ καὶ ψυχῇ, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγυῖναι πότνια μήτηρ,
 οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ δισπῶν·
 ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστῆρες ἀγασοί. [γῶιν
 175 Ὡς φάτο· καὶ β' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ἄρει δὴ, πῦρ κείον ἐν μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 πᾶρ δὲ τίθει ὄϊρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἐόντος·
 ὄρα νέοι θάλποντες, ἐπιγρόντες ἄλοιζῃ,
 180 τὸς περὶ μέσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀχάματον
 πᾶρ δὲ φέρον ὄϊρον ὅθην καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἐόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδῆς,
 ἄργοι μνηστῆρων ἄρετῃ δ' ἔσαν ἔσοχ' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν διαρτήσαντες ἅμ' ἅμῃ
 βουκόλος ἡδὲ συρροβὸς Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δ' ἐκτὸς θυρῶν ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθελγόμενος σφ' ἐπέεσσι προσήδα μελιχρῶσιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συρροβέ, ἔπος τί κε μυησάμεν,
 ἡ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνύγει.
 195 Ποῖός κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὠδὲ μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
 ἡ κε μνηστῆρεςσιν ἀμύνουσ' ἡ Ὀδυσσῆϊ;
 εἰπάθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσῃας ἐέδωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἐ δαίμων·
 γνῶνός σφ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἐπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμείας ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα νδρε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαυτῆς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μοι γήρας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Γινώσκω δ', ὡς σφῶν ἐέδομένοισιν ἰχάνω,
 210 οἷοις ὁμῶν· τὸν δ' ἄλλων οὐ τευ ἀκούω
 εὐζαμένω ἐμὲ αὖτις ὑπὸ τροπὸν οἶκαδ' ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :

at postquam arcum tentaverit et viderit, aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-induturam] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde nubat ei, qui plurima dedit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit ; et a se arcum deposuit, acclinatum conglutinatib bene-politis tabulis : ibidemque velox telum pulcro accliuavit annulo : iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat. Antinous autem cum increpabat, verbumque dixit et elocutus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium, graveque molestumque ! indignor etenim audiens : si demum hic arcus optimates privabit animo et mente, quoniam non potes tu tendere. Nequaquam enim te talem genuit alma mater, qui tractator arcusque esses et sagittarum : sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit ; et jussit Melanthium, custodem caprarum : Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu, juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa, effer autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est, ut juvenes calefacientes, iniungentes unguine, arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum ignem ; juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa, extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat ; quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant tendere, multum autem robore defecti erant.

Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis, principes procorum ; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo bubulcus et subulcus Ulyssis divini ; exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses. Sed quando jam extra fores erant atque aulam, locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam, an ipse celem ? dicere autem me animus jubet. Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret huc valde derepente, et aliquis deus ipsum afferret ? utrum procis auxiliaremini, an Ulyssi ? dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus est bovis bubulcus vir :

Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum, ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus : cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus comitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus diis, ut rediret Ulysses prudens suam domum. Ac postquam horum ingenium verum cognovit, iterum ipsos verbis respondens allocutus est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpassus, veni vigesimo anno in patriam terram. Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio, solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audivi vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σφωῖν δ', ὡς ἔσεται περ, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὅπασσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὅρρα μ' εὖ γινώτων πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλῆν, τὴν ποτὲ με σὺς ἤλασε λευκῷ δόοντι,
 220 Παρνησόνδ' ἔλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν βάκτρα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὐτοὺς Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρόμενοι ἐδὺ φάος ἡέλοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φωνῆσέν τε·
 Παύεσθον κλαυμοῖο γόοιό τε· μὴ τις ἴδῃται
 ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπῃσι καὶ εἰσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐξέλθετε, μῆδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμεις· ἀτὰρ τότε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βῖόν ῥδ' παρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δι' Εὐμαίε, φέρον ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναῖξιν
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἣν δὲ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργω.
 240 Σοὶ δὲ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηται.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰὼν, ἐνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶε ἵτην θεῖου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλπων ἐνθα καὶ ἐνθα σῆλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὡς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστενε κυδάμιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔ τι γάμου τοσσούτον ὀδύρομαι, ἀχνυμένός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἥδ' ἄλλῃσιν πολλέσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείη δὲ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἐορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνῇ· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἔκχλοι
 260 κᾶντες· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἰ κ' εἰδόμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσσεσθαι δῖον,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Ἀεργιάδew Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρρα σπείσαντες καταβείομεν ἀγκυλά τοῖχα.
 265 Ἡῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.
 Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo,
 domosque prope me ædificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.
 Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostenda-
 dam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo;
 cicatricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente,
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyci.
 Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.
 Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singulis,
 flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus conjunctis
 et osculabantur amplectentes caputque et humeros.
 Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus est.
 Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos coluvisset, locutusque-fuisset:
 Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.
 Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes:
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.
 Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,
 non sinent mihi dari arcum et pharetram;
 sed tu, divine Eumæe, ferens par ædes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domus fores firmiter aptatas:
 si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audial
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.
 Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulae
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.
 Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas;
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat:
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssia.
 Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat,
 calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque se
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:
 Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus;
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:
 sunt et aliae multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus:
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.
 Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheides
 lius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.
 Nunc etenim in populo festum est dei
 sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite: at secures etiamsi sinamus omnes
 stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum posse.
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.
 Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.
 Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μὲν ἑτοχοὶ αἰπολοῖσιν,
ὅρρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλῶνι κλυτοτόζῳ
τόζου πειρώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.

Ἦς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔρυσαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖν·
νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἔπει οὖν σπείσαν τ' ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέρη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης·

[ὅρρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομαι, ἔπει καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόζον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

280 ἦδ' ἔθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὃ κ' ἐθέλησιν.

Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόζον εὐζῶον, ὅρρα μεθ' ὑμῖν
χεῖρων καὶ σθένος πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστίν
ἱς, ὅη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ἢ ἥδη μοι ὄλεσεν ἅλη τ' ἀκομιστή τε.

285 Ἦς ἔραθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερβιάλιος νεμέσθησαν,
δείσαντες, μὴ τόζον εὐζῶον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δευλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἤβαιαι·
οὐκ ἄγαπῆς, δ' ἐκλήος ὑπερβιάλοισι μεθ' ἡμῖν

290 δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μῦθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
ἡμετέρων μῦθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιτόδης, ὅρτε καὶ ἄλλους
βλάπτει, δς ἂν μιν ἁνδρὸν ἔλη, μῆδ' αἴσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἱγαχλύτην Εὐρυτίωνα,
ἄσα' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύρου Πειριθόοιο,
ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἔπει φρένας ἄασεν οἶνω,

μαϊνόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο·
ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀνείξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
ῥίνας τ' ἀμήσαντες· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσπίεις
ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀσπίφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταυροῖσι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ καχὸν εὗρετο οἶνοβαρεῖων.

305 Ἦς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιπρῦσχομαι, αἶ κε τὸ τόζον
ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ
εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
πέμψομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σῶσσαι· ἄλλα ἕκκλητος

310 πίνε τε, μῆδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμειβεν οὐδὲ δίκαιον
ξείνους Τηλεμάχου, δς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.

Ἐλπεαι, αἶ χ' ὁ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόζον
ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίβρι τε ἥρι πιθήσας,
οἶκα δὲ μ' ἄζεσθαι καὶ ἐγὼ θέσεσθαι ἄκοιτιν;

315 οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπεν·
μηδέ τις ὑμέων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέουσιν
ἐνὶ κόδῃ δαίνυσθω· ἔπει οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἴκειν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt, juvenes autem crateras coronarunt potu; distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus, inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinoum deo-similem oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis; mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut int vos manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris; an jam mihi eam perdiderit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati-sunt, veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :] ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem :]

non contentus-es, quod quietus superbos inter nos epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios lædit, quicumque ipsum avide ceperit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem, læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læsaret vino,] insanienti mala patravit per domum Pirithoi :

heroas vero dolor cepit; per vestibulum autem foras pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus, ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est, sibi-que ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum tenderis : non enim cujusquam favorem invenies nostro in populo; statim vero te navi nigra ad Echetum regem, hominum perniciem omnium, mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades: sed quietus bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum, hospites Telemachi, quicumque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum tetenderit, manibusque viribusque suis fretus, domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat; nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κόρη Ἰκαρίου, περίφρων Πηνελόπεια, [γῦδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι δέομεν· οὐδὲ ἔοικεν·
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι γάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μὴ ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἢ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀνύμενος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μυνῶνται, οὐδὲ τι τόσον εὖζρον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλλήλῃμενος ἐλθὼν,
 βηϊδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἔκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπὼς ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἱ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθαι;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἦδ' εὐπῆγγος,
 335 πατὴρ δ' ἔξ ἀγαθοῦ γένος εὐρεται ἔμμενος υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἱ δοτε τοῖον εὖζρον, ὅρρα ἰδῶμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώη δέ οἱ εὖχος Ἀπολλων,
 ἔσσω μιν γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 340 δώσω δ' ὅζ' ἂν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκές· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον τῷδ' αὖ·
 μῆτερ ἐμῇ, τόσον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμείο
 345 κρείσσω, ὧ κ' ἐθέλω δόμεναι τε καὶ ἀρνῆσθαι·
 οὐθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσσοι νῆσοισι πρὸς Ἥλιδος ἵπποδότου·
 τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰσθὼν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφοβολοὶς κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· τόσον δ' ἀνδρῆσσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἦ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 355 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐννετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφοβολοῖσι γυναιξὶν
 κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρρα οἱ ὕπνον
 ἔδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑπορβός·
 360 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνοεόντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 πλαγυγέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδον·
 οἷον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπολλων [ταί,
 365 ἡμῖν ἰλῆχσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
 δέισας, οὐνεκα πολλοὶ ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὐπᾶσι πιθήσει·
 370 μὴ σε καὶ ὑπλοτέρος περ ἐὼν ἀγρόνδε διώμαι,
 βάλλων χειρμαδίῳσι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἶ γὰρ πάντων τῶσπον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χειρσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἴην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
 cutus est:] filia Icarii, prudens Penelope,
 nequitiam te hunc ducturum putamus; neque decet:
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum:
 Certo multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui advenerat,
 facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra haec fierent.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 Eurymache, non-potest fieri-ut bona-famæ per populum
 sint ti, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi: cur vero probra haec facitis?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium:
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induum eum lanaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et ense incipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque iubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-afferret, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire: arcus autem viris curae-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In oenaculum autem quum-ascendisset cum famulis muli-
 ribus.] flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 sonnum] dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus;
 proci autem proinde omnes increpabant in aedibus:
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium:

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (canes) nutritisti; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt: at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in aedibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat:

Heus, ulterius fer arcum: cito non bene omnibus obedies;
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem praestantior sum.

Utinam enim omnibus tantum, quotquot in aedibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque praestantior essem:

τῶ κε τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
μνηστήρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χολοιο
Τηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συδωτῆς
ἐν χεῖρσιν· Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.

380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἡ ἐκτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
385 προβιάσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκλὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.

Ἦς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.

Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοῖτιος ἄλτο θύραζε,
κληῖσαι μεγάροιο θύρας ευερχέας αὐλῆς.

390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὄπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
βύβλινον, ᾧ β' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
ἔζετ' ἐπεὶ ἐπὶ δίφρῳ ἰὼν, ἔθον περ ἀνέστη,
εἰσορών Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,

395 μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν ἀποιοχομένοιο ἄνακτος.

Ἦδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τις θηητῆρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων·

ἡ βὰ νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἰκοθι κείται,

ἡ δ' ἔφορμαται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν

400 ναυμάχῃ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἐμπαιος ἀλήτης.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηγορόεντων·

αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον δνήσιος ἀντιάσειεν,
ὥς οὕτως ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεῦς,

Ἦς ἄρ' ἔφην μνηστήρες· ἀτὰρ πολυμήτις Ὀδυσ-

405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντῃ,

ὥς δ' ἄνῃ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς,

βῆιδίως ἐτάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοπι χορδῇ,

ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἔυστροφές ἔντερον οἶος,

ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.

10 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χεὶρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·

ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇ.

Μνηστήρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρώς

ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνων·

γῆθησέν τ' ἄρ' ἐπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

15 ὅττι βὰ οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

Ἐβλετο δ' ὠκὺν δῖστον, δὲ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ

γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἔντοσθε φαρέτρης

κείατο, τῶν τάχ' ἐμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.

Τὸν β' ἐπὶ πῆχει ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,

20 αὐτὰς τιτυσκομένους· πελέκευν δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων

πρώτης στείλειτς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε

ἰὸς χαλκοβαρῆς· δὲ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,

25 ἦμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμέροτον οὐδέ τι τόξον

ὄην ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἐμπεδὸν ἔστιν·

οὐχ ὥς με μνηστήρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
proci ; et jam remiserunt a-gravi ira
in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycliam :

Telemachus jubet te, prudens Euryclea,
claudere domus fores firmiter aptatas ;
si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.

Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philœtius prosiit foras,

clausitque deinde fores bene-munitæ aulae.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ

byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;

sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat,

inspiciens Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat,

omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc,

veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;

aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent,

aut ille molitur facere : ita in manibus eum

versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret,

sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses

statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-

dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus

facile extendit novo in clavo chordam,

ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;

sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.

Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;

hic vero subtus clare sonuit, hirundini similis voce.

Proci autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color

mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :

gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses,

quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.

Sumsit vero velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ

nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram

jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-

nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam

ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-

bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit for-

as] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat

sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum

diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;

non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὦρθε καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσθαι
 430 μόλῃ καὶ φορμύγῃ· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαΐτος.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὄφρ' οἱ νεύεν· ὁ δ' ἀμείβετο ξίφος ὀξὺ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοῖο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῃν βάλεν ἔγχρ'· ἄρ' αὖ τοῦ
 παρ θρόνον ἐστήκει, κεκορυβημένος αἰὼπι γαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

Μνηστροφοῖν.

Αὐτὰρ ὁ γυμνὸν ῥακίων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίον ἤδ' ἐφάρετρεν,
 ἰὼν ἐμπλήειν ταγέας δ' ἐκχεύατ' οἴστοις
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὔτος μὲν δὴ θέλιος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, δν οὐπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἰσομαι, αἱ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπολλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰδύνετο πικρὸν οἶστον.

Ἦτοι δ' καλὸν αἰεῖσιν ἀναίρησέσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἀμφωπον καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοι οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μόνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
 οἱ τεύξιν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μελαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαίμῳ ἐπιγρόμενος βάλεν ἰῷ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.

Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἐκπεσε χειρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παρὺς ἤλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θεοὺς δ' ἀπὸ εἵο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδατα γεῦεν ἔραζε·
 σίτος τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. Τοὶ δ' ἐμάδησαν
 μνηστῆρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, δρινθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδὲ πῃ ἄσπις ἦν οὐδ' ἀλκιμον ἔγγρα ἐλέσθαι.

Νείκειον δ' Ὀδυσῆα γολυτοῖσιν ἐπέεσσιν·

Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοῖς ἀζέαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρός.

Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, δς μέγ' ἄριστος
 30 κοῦρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἐόνται.

Ἰσχεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνειν· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 Τους δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 ῶ· κύνες, οὐ μ' ἔτ' ἐψάσκει· ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέ-
 δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεχειρετε οἶκον, [σθαί
 δμῳήσιν δὲ γυναῖξιν παρευνάσσεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσσεσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δαΐσαντες, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπιοσιν ἐσέσθαι·

Nunc autem hora est et cernam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ense[m] a-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ip[s]am
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum linnen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoum dirigebat amaram sagittam.

Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.

Inclinatus-est autem in-alteram-partem, poculumque ei-e-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa veut
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 pani-que carnesque assatæ fordabantur. Ipsi autem tumultuati-sunt]
 proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interficisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violentè,
 ipsisque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cælum latum tenent, [credentes
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. [λεν·

Ἦς φάτο· τούδ' ἄρα πάντας ὑπὸ γλῶσσῳ δέος εἴ-
[πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, δητ φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον·]

Εὐρύμαχος δέ μιν ὅς ἀμειβόμενος προσέειπεν·

45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος εἰληλουθας,
ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, ὅσα βρέεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀ-
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, δς αἷτιος ἐπλετο πάντων,
Ἀντίνοος οὗτος γάρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα,

50 οὔτε γάμοι τούσσην κεχρημένοι οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλείου
αὐτός, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνης λογιῆσας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται· σὺ δὲ φρίδες λαῶν

55 σὼν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρессάμενοι κατὰ δῆμον,
ὅσα τοι ἐκπέπεται καὶ ἐγγόδοι ἐν μεγάροισιν,
τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος,
χαλκὸν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰρόκε σὸν κῆρ
ἰανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμωσσητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἀρ' ὑπόδαρ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντα' ἀποδοῖτε,
ὅσα τε νῦν ὑμῖν ἐστί καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνονιο
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβάσιν ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ μάχεσθαι
ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει·
ἀλλὰ τί· οὐ φεύξεσθαι δίδομαι αἰπὺν ὀλεθρον.

Ἦς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις·

70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σῆχσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόσον εὖρον ἡδὲ φαρέρην,
οὐδοῦ ἀπο ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰρόκε πάντας
ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμης.

Φάσαγαν δὲ σπάσσασθε καὶ ἀντίσχευε τραπέζας

75 τῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῶν πάντες ἔχωμεν
ἀθροί, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστῳ, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο·
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν βστατα τοξάσσαιτο.

Ἦς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσαγαν ὀδῶν,

80 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀχαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διος Ὀδυσσεὺς
ἰὼν ἀποπροίεῖς βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
ἐν δέ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
φάσαγαν ἦκε χαμάζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ

85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ ὀρόνον ἀμφοτέροισιν
λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀρθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσάστον κυδαλλίμοιο

90 ἀντίος ἀΐξας· εἰρυνὸν δὲ φάσαγαν ὀδῶν,
εἰ πῶς οἱ εἴξε θυράων· Ἄλλ' ἄρα μιν φθῇ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασεν·
δοῦπτησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :

[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :

Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium, Antinous : hic enim immisit hæc opera, nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,

sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :

ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret

ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.

Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus tuis : at nos postea, ubi-placaverimus te, per populum,

quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus,

pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,

asque aurumque rependemus ; donec tuum cor

exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :

Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,

quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,

ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a-cæde,

antequam omnem proci injuriam luerint,

Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare,

vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :

sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,

limine a polito sagittabit, donec omnes

nos interfecerit ; verum meminerimus pugnae.

Ensesque stringite, et obtendite mensas

sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus

conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,

eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;

tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,

æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum

terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses

sagitta emissâ ei percussit pectus ad mammam,

et ei hepâti infixit velox telum ; e manu vero

ensem dimisit is hūmi : vertiginosus autem circa mensam

decidit contortus ; ac cibos effudit hūmi,

et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,

animo dolens ; pedibusque sellam ambobus

calcitrans concussit : ob oculos vero fusa-est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irruiit gloriosum

ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,

si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit

Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta,

humeros inter, perque pectora eam transegit :

fragoremque-edidit is lapsus, terramque ferit tota fronte.

96 Τηλέμαχος δ' ἀπόρρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διε, μήτις Ἀχαιοῖν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἦ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶξας ἢ προπρηνεῖ τύψας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
100 ἄγχῳ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνὴν πάγχυαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δώσω δὲ σὺδ' ὥτ' ἂν
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ἔθων, εἰώσω μοι ἀμύνεσθαι παρ' οἷσσι, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσῃσι θυράων, μῶνον ἐόντα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπέθετο πατρί.
Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκῆρας ἱπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροῖ δούστο χαλκόν·
ὥς δ' αὖτως τῷ δμῶϊ δυέσθην τεύχεα καλὰ,
115 ἔσαν δ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.

Αὐτὰρ ὅγ', ὅρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόρρα μνηστῆρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἔπει λῖπον ἰοὶ ἀνακτα οἰστέοντα,
120 τῶν μὲν πρὸς σταθμὸν ἑσταθῆος μεγάροιο
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνὴν εὐτακτον ἔθηκεν,
ἱππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
125 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύο κεκορυθμένα χαλκῷ.

Ὅρσοθύρῃ δὲ τις ἔσκεν ἐϋδαμῆτ' ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἑσταθῆος μεγάροιο
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σάνιδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑφορβόν,
130 ἔστασθ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἷα γίγνεται ἐφορμή. [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἂν ὁρσοθύρην ἀναβαίη
καὶ εἰποὶ λαοῖσι, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.

135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὕτως ἐστ', Ἀγέλας Διοτρεφές· ἀγχι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὅμιν τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γάρ, ὅμοιαι, οὐδὲ πη ἄλλῃ
τεύχεα κατέστην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.

Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκῆρας ἱπποδασείας·
βῆ δ' ἱμεναὶ, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem ahripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel promo adversum percutiens.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis eum allocutus est:

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-aeream, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia arma: nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum mihi ad-propugnandum adsunt sagittae.
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque est ire in-thalamum ubi ei fociyta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumsit, hastasque octo,
et quatuor galeas acralas setis-equinis-densaas:
ivique ferens; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit aes;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittae,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittae regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatae domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitique forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat:] sumsit autem validas hastas duas munus re.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatae domus
erat via in angiportum, tabulae vero illam continebant bene
aptatae.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subel-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.
Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, custos ca-
prarum:] nullo-modo licet, Agelae Jovis-alumne: prope statu
valde] aulae pulcræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumsit, totidemque hastas.
et totidem galeas acralas setis-equinis-densas:
profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.

150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τηλέμαχ', ἥ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
νώϊν ἐποτρύνει πολέμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τὸδε γ' ἤμβροτον — οὐδέ τις ἄλ-

155 αἵτιος — δὲ θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
καλλιπὸν ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Ἄλλ' ἴθι, δι' Εὐμαίε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο
καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε βέζει,
ἣ υἱὸς Δολιῖο, Μελανθεύς, τὸν περ ὄω.

160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
οἶσων τεύχεα καλὰ. Νόητε δὲ διὸς ὑφορδός,
αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,

165 κείνος δ' αὖτ' αἰδέηλος ἀνὴρ, δν δίομεθ' αὐτοὶ,
ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνισπε,
ἣ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε χρεῖσσαι γέ γένωμαι·
ἣέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
πολλὰς, ὅσας οὕτως ἐμήσατο σῶν ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·

170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος, μαθητὴρας ἀγαυούς·
σχῆσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μειαῶντας.
Στῶν δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβην
ἐς θάλαμον βαλῆσιν, σάνιδας δ' ἐκδῆται ὀπισθεν·

175 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ περὶ ἥσαντε
κίον' ἀν' ὤψῃλῃν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
ὥς κεν θηρὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεα πάσῃ. [θοντο·

*Ὡς ἐφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουσιν ἢδ' ἐπί-
βαν δ' ἵμεν ἐς θάλαμον, λαβέτην δέ μιν ἔνδον ἑόντα.

180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἐρεῦνα·
τῶ δ' ἔσταν ἑκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντε.

Εὐθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπυλαγμένον ἄλῃ,

185 Λαέρτew ἥρωος, δ' κουρίζων φορέεσκεν·
δὴ τότε γ' ἦδη κείτο, βαρὰ δὲ λελυτο ἱμάντων·

τῶ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἑλέτην ἐρυσάν τέ μιν εἴσω
κουρίζ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
σὺν δὲ πόδας χεῖρας τε δέον θυμαλγείῃ δεσμῶ,

190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευεν
υἱὸς Λαέρτew, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ περὶ ἥσαντε
κίον' ἀν' ὤψῃλῃν ἐρυσαν πελασάν τε δοκοῖσιν.

Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·

195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν· [λάξεις,
οὐδὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥόδων
λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἡνίκ' ἀγινεῖς
αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.

200 Ὡς ὁ μὲν αὖθι λελειπτο, ταβείς ὁλοῦ ἐνὶ δεσμῶ·
τῶ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιβέντε φαεινὴν
βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in audibus mulierum
in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius
in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam
reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe ; januam claude thalami,
et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat,
an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum,
allaturus arma pulcra : animadvertit vero divinus subulcus,
statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,
proficiscitur in thalamum ; tu tamen mihi explicite dic,
utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero ;
an tibi huc ducam, ut injurias luat
multas, quotquot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ego quidem et Telemachus procos illustres
continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper
in thalamum conjicite ; fores autem astringite post vos :
catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis,
columnnam in altam trahite, et admoveite trabibus ;
ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem auscullantur et pa-
ruerunt :] iveruntque in thalamum ; latere vero ipsum
intus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armâ quæ-
rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum,
altera quidem manu ferens pulcrâ galeam,
altera vero scutum latum, antiquum, foedatum situ,
Laertæ herois, quod juvenis is gestabat ;

tunc vero jamdudum jacuerat ; suturæ autem dissolutæ-erant
lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum
intro] per-capillos ; in pavimento vero humi dejecere dolen-
tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vincu-
lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat
filius Laertæ, audens divinus Ulysses ;
catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant,
columnnam in altam traxerunt, admoveeruntque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subulce ;

Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis,
lecto in molli decumbens, uti te decet ;

nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis
latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis
capras proci in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitioso in vinculo :
illi autem arma induti, janua occlusa splendida,
iverunt ad Ulyssem prudentem, versatum.

Ἐνθα μένος πνεύοντες ἐξέστασαν· οἳ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τείσασθαι, οἳ δ' ἐντοσθε δόμῳ, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 205 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίχονεν θυγάτηρ Διὸς Ἥλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἄμυνον ἀρετῇ, μῆτσαι δ' ἐτάριοι φίλοιο,
 210 ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον· διμηλικίη δέ μοι ἔσσι.
 Ὡς φάτ'· οἷόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν διόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος τήν· ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπιεῖσθαι Ὀδυσσεὺς
 215 μνηστῆρεςσι μάχεσθαι, ἀμυνόμενα δέ οἱ αὐτῷ.
 Ὡδε γάρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἷο·
 ὅππότε κεν τούτους κτείμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα περῆσαι, ὅα μενοινῆς
 ἔρδειν ἐν μεγάροις· σὺ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Λύτῃρ ἐπὶν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ', ὅποσσα τοῖ ἐσσι, τὰ τ' ἐνδοθι καὶ τὰ θυρήφιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἱας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν εἴσομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἀλοχὸν κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῃ πολεύειν.
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μάλλον,
 225 νεῖκεσσαν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσσεύ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή,
 οἷη δὲ ἄμφ' Ἑλένη λευκωλῆνῳ, εὐπατερεῖν,
 εἰνάετες Ἰρώεσσιν ἐμάρναο βουλευέμεν αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπερνες ἐν αἰνῇ ᾗ οἰοῖται,
 230 σὴ δ' ἔλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρύαγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἰκάνεις,
 ἅντα μνηστῆρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἥ β'· καὶ οὐπω πάγχυ οἶδον ἐτεράλχεα νίκη·
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένος τε καὶ ἀλκῆς περὶ γίγνεται
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μέγαροιο μέλαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδὼν εἰκέλη ἄντην.
 Μνηστῆρας δ' ὤτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πολυβός τε δαΐφρων·
 οἳ γὰρ μνηστῆρων ἀρετὴ ἔσαν ἔξοχ' ἀρίστοι,
 245 ὅσσοι ἔτ' ἔζωνον περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βίος καὶ ταρφέες ἰοί. [σκῶν·
 Τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύ-
 ῶ φίλοι, ἤδη σχῆσαι ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμάτα εἰπὼν·
 250 οἳ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θυρήσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἳ ἐξ πρῶτων ἀκοντίσας, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 δώη Ὀδυσσεῖα βλῆσθαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὶν οὕτως γε πέσῃσιν.
 255 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὡς ἐκέλευεν,
 ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια ὄρχεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen,
 quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui erant.

His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.

Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatū et verbum dixit:

Mentor, propulsa malum, memorque-esto socii dilecti:
 qui tibi bene sæpe-faciebam, eadem-artate autem mecum es.

Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.] Proci vero ex-altera-parte eam increpabant in aedibus:
 primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:

Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 procos ut-oppugnes, auxiliisque ei ipsi:

sic enim nostram mentem perfectum-iri pato:
 quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 in iis et tu postea interficiaris, quod-talia cogitas
 facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues.

At postquam vestras vires abstulerimus ære,
 possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris,
 cum-iis quæ sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios
 vivere in aedibus sinemus, nec filias,
 neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.

Sic dixit: Minerva vero irata-est in-corde magis;
 objurgavitque Ulyssē iratis verbis:

Non-amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,
] qualis erat quando de Helena candidis-ulnis, nobili-patre-nata,
 per-novem-annos cum-Trojanis pugnabas assidue
 semper;] multos autem viros interfeciisti in gravi pugna,
 tuoque capta-est consilio Priami urbs viis-spatiosis.

Quomodo demum nunc, quum tuas ad-aedes et possessiones
 venisti,] contra procos molliter-cessas fortis esse?

Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,
 ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit
 Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda.

Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam;
 sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur
 et Ulysses, et filii gloriosi.

Ipsa vero splendide super domus tectum
 consedit eo insilienti, hirundini similis aspectu.

Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque,
 Pisanderque Polyctoides, Polybusque prudens:
 hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,
 quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnant:
 ceteros autem jam domuerat arcus, et crebræ sagittæ.
 Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas:
 ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus;
 hi autem soli relictī-sunt in primis foribus.

Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
 sed agite, sex primum jaculamini, sicuti Jupiter
 dederit Ulyssē percuti, et nos gloriam reportare.
 De-ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.

Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati-sunt, sicut jussit,
 connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεα.
 260 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολέυτας διὸς Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἦδη μὲν κεν ἐγὼν εἵπομαι καὶ ἄμμιν
 μνηστῆρων ἐς θμίλον ἀκόντισαι, οἱ μεμάασιν
 ἡμέας ἐξεναρῖζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δούρα,
 ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτολεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφε βῶων ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὁδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 270 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύνων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
 Αὐτίς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δούρα,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 275 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεα.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαῖον ὑπὲρ σάκος ἔγχε' μακρῷ
 280 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ἐπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοὶ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστῆρων ἐς θμίλον ἀκόντισαν ὀξέα δούρα. [σεύς,
 Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολίπορπος Ὀδυσ-
 Ἀμφιμέδων δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
 285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βῶων ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσήυδα·
 ὦ Πολυθερσεῖδῃ φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 εἰκὼν ἀφραδῆς μέγα εἶπειν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 290 Τοῦτό τοι ἀντί ποδὸς ξεινίτιον, ὃν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέας Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἥ βρα βῶων ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχρει μακρῷ·
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειωκρίτην οὔτα
 295 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναῖη φησιμύδροτον αἰγίδ' ἀνέσχευεν
 ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένας ἔπτοίηθεν.
 Οἱ δ' ἐφρόντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 300 τὰς μὲν τ' αἰόλους οἰστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὥρην ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ κέλονται.
 Οἱ δ', ὅς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλογεῖλαι,
 ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
 305 οἱ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδὲ τις ἀλκή
 γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἄνδρες ἄγρη·
 ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' αἰεϊκής,
 κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἰμάτι θῆεν.
 310 Λειωδῆς δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses:
 O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.
 Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
 ex-adverso collimantes: Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:
 hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle:
 illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.
 Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi: illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 strictim, extremamque pellem læsit æs.
 Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
 autum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.
 Tunc autem Eurydamantem feriit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybom vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super-eo-glorians *ipsam* allocutus-est:
 O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe: quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
 disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.
 Dixit boum camurorum bubulcus: at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa:
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit:
 cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.
 Tunc demum Minerva mortalibus-exitosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio: eorum autem mentes perterritæ-sunt.
 Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.
 Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insilunt;
 hæ quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura:
 sic igitur hi procos irruentes per domum
 feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
 fœdus,]capitibus percussis: pavementum vero totum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolansprehendit genua,

καί μιν λίσσομενος ἔπεια περὶόντα προσϋῶα·

Γουνουμαί σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σόν·
εἰπεῖν οὐδὲ τι ῥέξαι ἀτασθαλόν· ἀλλὰ καὶ ἄλλους

315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέξοι.

Ἄλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χείρας ἔχεσθαι·
τῷ καὶ ἀτρεσθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκχός, οὐδὲν ἑοργῶς,
κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργένων.

320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ει μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκχός εὐχεται εἶναι, [σεύς·

πολλάκι που μέλλεις ἀρτῆμεναι ἐν μεγάροισιν
τῆλ' οἱ μοι νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
σοὶ δ' ἀλογόν τε φίλην σπείσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσχελέα προφύγοις θνα.

ᾧ δ' ἀρα φωνήσας ἕϊφος εἵλετο χειρὶ παρῆι,
καί μιν, ὅς ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐγένα μέσσον ἔλασσε·
φθιγγόμενος δ' ἄρα τοῦγε ἄρ' ἰσχυρὸν ἐμίμνη.

330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖος Ἀλυσσάνη Κῆρα μέλαιναν,
Φημίος, ὅς ῥ' ἦειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.

Ἦιστή δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγεια,
ἄγχι παρ' ὀροσθύρην· δίχα δέ φρεσὶ μερμήριζεν,
ἢ ἐκδύς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν

335 ἐρκεῖοι ἵκοιτο τετυγμένον, ἐνὶ δ' ἀρα πολλὰ

Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βωὸν ἐπὶ μητρὶ ἔχαιον·
ἢ γούνων λίσσοιτο προκίχας Ὀδυσῆα.

ᾧ δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι,
γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
μυσηγῆς χρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου·
αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προκίχας λάβε γούνων
καί μιν λίσσομενος ἔπεια περὶόντα προσϋῶα· [σόν·

Γουνουμαί σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ κεν αἰοῖδ' ὀν

πέφνης, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰεῖδω.
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
παντοίας ἐνέφυσεν· εἰκα δέ τοι παραεῖδεν
ὥς τε θεῶν τῷ μὴ με λυλαίεο δειροτομῆσαι.

350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων

πωλεῦμην μνηστῆρσιν αἰεσίμενος μετὰ δαίτας·
ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ χρεῖσσοι ἦγον ἀνάγκη.

ᾧ δ' ἀφ' οὗ τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,

355 αἶψα δ' ἔον πατέρα προκερῶνεν ἐγγὺς ἑόντα·

Ἰσχεο μὴ δέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὕτως χαλκῶν·
καὶ κήρυκα Μέδοντα σώωσμεν, ὅς τε μευ αἰεὶ
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκητο, παῖδός ἐόντος·
εἰ δὴ μὴ μιν ἐπέφνε Φιλοῖτιος ἡς σὺ βούτῃ·
360 ἡς σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένην κατὰ ὄμμα.

ᾧ δ' ἀφ' οὗ τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
πεπτηγὸς γάρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δέ δέρμα
ἔστο βοός νεοδαρτον. Ἀλυσσάνη Κῆρα μέλαιναν.

Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοῶς δ' ἀπέδυνε βροχὴν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :

nunquam enim cuiquam dico me mulierum in adibus
dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
compescere procos, quicumque talia quidem faceret.
Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut abstinerent :

quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-
ses :

si quidem jam inter hos haruspem profiteris & esse,
sæpe fere debes precatus-esse in adibus,
longe mihi reditus finem dulcis fieri,
tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :

quare non mortem tu inexorabilem effugies.
Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem medium ferit :

loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum est.

Terpiades autem cantor declinabat fatum atrum,
Phemius; qui canebat inter procos necessitate.

Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat;

utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
domestici sederet fabrefactam, ubi multa
Laertes Ulyssesque boum femora comburebant;

an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
Sic autem ei cogitanti visum est utilius esse,
genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.

Nempe ille citharam cavam deposuit humi
medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam:
ipse autem demum Ulyssem aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei misere-
re : ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus
omnigenos insevit; aptus-sum autem tibi accinere
tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.

Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
veniebam prociis cantaturus inter convivia;

sed multo plures et potentiores ducebant me necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi;
statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicumque hunc innotem vulnera ære :
etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
domo in nostra curabat, puer dum-eram :

si jam non ipsum interfecit Phloctius, vel subulcus,
vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.
Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
indutus erat bovis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam pellem;

285 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσείξας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχειο· εἰπὲ δὲ πατρί,
μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξεί χαλαῷ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔχειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδίσσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὄφρα γῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἵπησθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μὲγ' ἀμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔζεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολὺφημος αἰοῖδος,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό με γρή.

Ὡς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο χιόντε,
ἔξεσθην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καὶ ἔον δόμον, εἰ τις ἔτ' ἀν-
ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσχων Κῆρα μελαιναν. [δρῶν
Τοὺς δὲ ἴδεν μᾶλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
πεπτεῦστας πολλούς· ὥτ' ἰγθύας, οὗςθ' ἄλιπες
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολλῆς ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἳ δέ τε πάντες
κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξεῖλετο θυμόν·
ὥς τότε ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δωρα ἔπος εἰπωμί, τό μοι καταθυμῖόν ἐστιν. [κλειαν,

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπειθέτο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ δρσο, γρηῷ παλαιγενές, ἥτε γυναικῶν
δυμῶων σκοπὸς ἐσοί κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔργεο κυκλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τὶ εἴπη.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ἵκινεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναϊεταόστων,

400 βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμνέουεν.
Εὐρην ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κάμενοισι νέκυσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
ὅς βρά τε βεβρωκὺς βοὸς ἐρχεται ἀγραῦλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν

405 αἰματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὥπα ἰδῆσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἀσπετον εἰς ἰδὲν αἶμα,
ἴθυσεν ῥ' ὀλοῦξαι, ἐπεὶ μέγα εἰς ἰδὲν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·

410 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐν θυμῷ, γρηῷ, χαίρε καὶ ἴσχειο μῆδ' ὀλοῦζε·
οὐχ ὁσὴν, κατμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
Τούτῳ δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σθένια ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιγρονίῳ ἀνθρώπων,

415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν αἰεκέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις καταλέξον,
αἰ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est:

O care, ego quidem hic sum: tu vero contine-te; dic autem patri,] ne me ferociens lædat acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessions in ædibus; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra eadem in aula; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit: hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram;
undique circumspectantes, eadem exspectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.
Illos autem vidit percussos omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam:
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus-est ingeniosus Ulysses:
Telemachie, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam:
ut verbum et dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit: Telemachus vero dilecto obedivit patri;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam:

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris:
veni; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est: illi autem non-evolvit verbum.
Aperuit vero fores ædium habitantibus commodarum,
profectaque-est ire: at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter caesa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum: tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt; terribilis vero est in vultum aspectu:
sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.
Illa autem ubi cadavera-que et immensum in-spectit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus:
sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est:

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula:
non est fas, interfectis super viris gloriari.
Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera:
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam fratrum mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοι εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάζαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰριά τε ῥαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 οὐτ' ἐμέ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν αἴετο, οὐδὲ ἑ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόοντα
 ἔπω σὴ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπόρσεν. [σεύς·
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήτωρ τῆνδ' ἐπέειπε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναῖξιν
 ἑλθέμεν, ἅπερ πρόσθεν αἰεκέα μηχανώοντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελεύουσα γυναῖξι καὶ ὀτρυνούσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἤδὲ θυώτην
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπια πτερόεντα προσκῦδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωῖθε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἤδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἔπῃν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγῆς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν τανυτήεσιν, εἰρόχε πασέων
 ψυχὰς ἐξαφῆλθε καὶ ἐκλεάθουσιν· Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολύεες ἤλυον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκεὺς αὐλῆς,
 450 ἀλλήλῃσιν ἐρεΐδουσιν· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὰς ἐπισπέρχων· ταῖ δ' ἐφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἤδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἤδὲ θυώτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ξύον· ταῖ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγῆς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἴλεον ἐν στείνῃ, ὅθεν οὐπὺς ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεννυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαροῖ πεννῶν ἀπὸ θυμὸν ἐλοιμένην
 τᾶων, αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν
 μητέρι θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσιμα νέος κυανοπρώροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὑψός· ἐπεντανύσας, μήτις ποσὶν οὐδας ἵκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἢ πέλειαι
 ἔρκεϊ ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐσθήκει ἐνὶ ὀσίνῳ,
 470 αὐλῇ ἐρεϊζόμεναι, στυγερός δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔγον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῇσι βρόχῳ ἦσαν, ὅπως οἰκτίστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Eurydea:
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in aedibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutum sustinere:
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque ipsam
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consenso cornaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nondum eam excita; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.
 Sic igitur dixit; anus autem per domum transiens exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est:
 Incipite nunc cadavera portare, et jubete ferre mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aule,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ-fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et qua miscebantur clam.
 Sic dixit; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aule,
 sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens: illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aule
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui:
 Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbebant.
 Sic igitur dixit; et funem navis prora-cærulea-instructa
 ex-columna nexum magna tholi, iis circumjecit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticelo,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile:
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur:

ἥσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ οὔτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·

175 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ρίνας τε καὶ οὐατα νηλεῖ γαλκῷ
τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμα δάσασθαι·
χειράς τ' ἡδὲ πόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χειράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.

180 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Οἷσε θέειον, γρη῏, κακῶν ἄχος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
ὅρρα θεουώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἐθέειν ἐνθάδ' ἀνοιχθὶ σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.

185 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνέικω·
μηδ' οὐτὼ βράκεσιν πεπυκασμένους εὐρέας ὤμους
ἑσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη. [σεύς·

190 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ἦς ἔραθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἦνικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆγον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

195 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα κάλ' Ὀδυσῆος,
ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δῶας μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
καὶ κύνον ἀγκαλιζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους
200 χειράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἔμερος ἥρει
κλυθμοῦ καὶ στοναγῆς γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνώ-
ρισμός.

Γρη῏ς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καρχαλώουσα,
δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα·
γούνατα δ' ἐβῶσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

2 "Εγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὅρρα ἴδθαι
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδαι ἥματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅψε περ ἐλθῶν.
Μνηστῆρας δ' ἐκτείνειν ἀγῆνορας, ὅτε οἱ οἶκον
κῆδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιόωντό τε παῖδα.

3 "Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μακία φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
ἄγρονα ποῦῖσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
οἳ σέ περ ἔδωκαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμηι ἦρθα.

4 Τίπτε με λωβέυεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures saevo aere
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc , fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit aedes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ædes pulcras Ulyssis ,
nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem ,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in cœnaculum ascendit exsultans,
hæc dictura dilectum maritum intus esse :
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoventur :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδρασε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοῖονδε κατέδρανον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
ᾔσχετ' ἐποβόμενος Καιοίλιον οὐκ ὀνομαστήν.

20 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατὰθι καὶ ἄψ' ἔρχεο μέγαρόνδε.

Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη τε γυναικῶν, αἱ μοι ἔασιν,
ταῦτ' ἐλθούσ' ἤγγελε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα συγερωῖς μιν ἐγὼν ἀπέπειμα νέεσθαι
αὐτίς ἔσω μέγαρον· σέ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνίσει.

25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωβέω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύς,
δ' ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροιςιν.

Ἰηλέμαχος δ' ἄρα μιν παλαί ἤδεεν ἄνδρῶν ἑόντα,

30 ἀλλὰ σπορροσύνησι νοήματα πατρὸς ἔκλυεν,
ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορόντων.

Ἦς ἔραθ'· ἡ δ' ἐχάρη καὶ ἀπὸ λειτροῖο θοοῦσα
γρηῖ περιπλήρη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δακρυῶν ἤκεν·
καὶ μιν φωνήσας· ἔπεια περὶόντα προσήυδα·

35 Εἰ δ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἐνιπτε,
εἰ ἐτέον δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
δῖπκος δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι γείρας ἐφῆκεν,
μοῦνος ἑὼν, οἱ δ' αἰὲν ἀολλές ἐνδον ἔμιμον.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον ὅν ἀκούον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχρὴ θαλάμῳ εὐπύκτων
ἡμεῖθ' αὐτοζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο καλεσσεν
Ἰηλέμαχος· τὸν γάρ βα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.

45 Εὐρόν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν
ἑσταόθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὔδας ἔχοντες
κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά τε θυμὸν ἰάντης.
[αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα.]

Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλήϊσι θύρῃσιν
60 ἀθρόοι· αὐτὰρ δ' δῶμα θειοῦνται περικαλλές,
πῦρ μέγα κείαμενος· σὲ δὲ με πρόεικε καλέσσαι.
Ἄλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶϊν εὐρροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.

Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρόν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται·
65 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὔρε δὲ καὶ σέ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροις· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρας, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μὲγ' ἐπέυχεο καρχαλώουσα.

70 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροις φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.

75 Οὕτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίῳ ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιίδος, ὥλετο δ' αὐτός.

Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

70 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀρόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-illium non nominandum.

Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.

Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex somno me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut-iret
rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.

Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclæa :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;
ille hospes, quem omnes ignominia-afliciebant in ædibus
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.

Sic dixit : illa autem gavisa-est, et a lecto exsilieus
anum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :

Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclæa :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamorum
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-apte,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emisit vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.
[sanguine et cruore fœdatum, tanquam leonem.]

Nunchi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
conferti : at ille domum suffit perpulcrum,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.

Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.

Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus-est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultas.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achaia, periitque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclæa :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἔνδον ἑόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἐφρηθα
 οἶκαδ' ἐλευσέσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἀπίστος.
 Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἴπω,
 οὐλῆν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
 75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔβελον δέ σοι αὐτῇ
 εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν
 οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυιδρεΐησι νόοιο.
 Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἔγὼν ἐμέθεν περιδύσομαι αὐτῆς,
 αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω δλέθρῳ.
 80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰεγενετῶν
 δῆνεα εἶρυσθαι, μάλα περ πολυιδρὶν ἐούσαν.
 Ἄλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρρα ἴδωμαι
 ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπερνευ.
 85 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι
 ἢ παρτοῖσθα κύσειε κάρη καὶ γεῖρε λαβοῦσα.
 Ἡ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
 90 ἔρετ' ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 τοῖχου τοῦ ἐτέρου· δ' ὅ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἦστο κάτω δρόων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἰποι
 ἰοθήμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἡ δ' ἄνευ δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴκανε·
 95 ὅρρα δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐξίδεσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασακε, κακὰ χροῖ εἰματ' ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Μῆτερ ἐμὴ, δῶς μητὲρ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
 τίρβ' οὕτω πατρός νοσφίρειαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
 100 ἔξομένη μύθοισιν ἀνέλρεια οὐδὲ μεταλλάξ;
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἄνδρὸς ἀρεσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἔλθοι ἐνικοστώ· ἔπει ἐς πατρίδα γαῖαν·
 σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τεθῆπεν·
 οὐδὲ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
 οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐτεδὸν δὴ
 ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἦ μάλα νῦν
 110 γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν
 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῦν κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι μητὲρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
 115 πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
 Νῦν δ' ὅττι ρυπώω, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἶμαι,
 τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὐπὺ φησὶ τὸν εἶναι.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γέννηται.
 Καὶ γάρ τίς θ' ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
 120 ᾧ μὴ πολλοὶ ἑωσιν ἀοσητῆρες ὀπίσσω,
 φεύγει, πηούς τε πολυτῶν καὶ πατρίδα γαῖαν·
 ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι
 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 αὐτὸς ταῦτά γε λῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
 domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.
 Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
 cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
 hanc *eum* ablucens agnovi ; volebam autem tibi ipsi
 dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
 non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.
 Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam,
 si te decipiam, ut-interficiam, me miserima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
 consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
 Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
 viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-conaculo : multa vero ei cor
 agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
 an astans oscularetur caput et manus prehasas.
 Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,
 sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
 ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
 sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
 eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
 obtutu autem aliquando quidem *eum* in-oculos aspectabat,
 aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
 stimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
 verbumque dixit et elocutus-est : mater mea, mala-mater,
 immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
 propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
 Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
 a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
 venisset vigesimo anno in patriam terram :
 tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
 neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
 terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
 demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
 cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis
 signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,
 statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
 tentare me ; cito autem cognoscet etiam melius.
 Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
 tum-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum
 esse.] Nos vero consulentes, quo-pacto quam optime fiat.
 Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,
 cui non multi sint adjuutores pone,
 fugit, cognatisque relictis et patria terra :
 nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
 juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
 ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθηγῶν ἀνθρώπων.
 [Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκῆς δευῆσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. [σεύς·
 Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφέσασθε χιτῶνας,
 δμῶας δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἰμαῖ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος αἰοῖδος ἔγων φόρμιγγα λίγειαν
 ἤμιν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
 135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἀν' ὁδὸν στείγων, ἢ οἱ περικιαιτάουσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστν γένηται
 ἀνδρῶν μνηστήρων, πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔσω
 ἄγρὸν ἐξ ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύοντ' ἐπιθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφέσαντο χιτῶνας·
 δπλισθεν δὲ γυναικας· ὁ δ' εἵλετο θεῖος αἰοῖδος
 φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σπρσιν ἤμερον ὥρσεν
 145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἐκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἐγγήμε πολυμνήστην βασιλείαν·
 150 σχετέλιη, οὐδ' ἔλτη πόσιος οὐ κοιρυδίοιο
 εἰρυσθαί μέγα δῶμα διαμπερές, ὥς ἴκοιτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρύνομη ταμίη λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
 155 ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
 μελίζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδὲ δὲ κάρητος
 οὐλὰς ἤκε κόμας, ὕακινθινῳ ἀνθει δμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιγέμεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 ἴδρις, δὴν Ἡφαιστος δέδωκεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 ὥς μὲν τῷ περίγχευ χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὅμοιος·
 ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἦς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δαιμονίη, περὶ σοῖγε γυναικῶν θηλυτέρων
 κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετλήσθι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφεισταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογῆσας
 170 ἔλθοι εἰκοσθῶν ἔτει ἐξ πατρίδα γαῖαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 λέξωμαι, ἧ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περὶφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι, οὗτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὗτ' ἀθερίζω
 175 οὔτε λῖν ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', ὅλος ἔηςθα,
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νῆος ὠν δολιγῆρετμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἔποιει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.
 Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in aedibus jubete vestimenta sibi-sumere :
 ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis praeat ludicram saltationem,
 ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant :
 ne prius fama lata caedis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra
 agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympius praeberit.

Sic dixit : illi autem ei omnino ausculta-erunt ac paraverunt.
 Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
 ornatae-sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor
 citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximiae saltationis.
 His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.
 Sic autem aliquis dicebat, haec extra aedes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam.
 improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; haec autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulyssem magnanimum sua in domo
 Eurynome oeconomia lavit et unxit oleo;
 circumque ipsum pallium jecit et tunicam :
 atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassio-rem; capite autem
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
 Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento viri
 peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam, pulcra vero opera is perficit :
 sic quidem huic circumfudit gratiam capitique et humeris.
 E balneo vero is egressus-est, corpore immortalibus similis :
 iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
 ex-adverso suae uxori, et ipsam sermone allocutus-est :

Mirifica, tibi quidem prae mulieribus feminis
 cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :
 haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
 a-viro absisteret, qui ei mala multa perpressus
 venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
 decumbam : profecto enim huic aetate ferreus in praecordiis animus.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 mirifice, nec sane magnopere-me-elbero, nec nihil-habeo,
 neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
 eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
 Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
 extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγας σιγαλόνενα.

Ὡς ἄρ' ἔρη, πόσιος πειρομένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀρθήσας ἀλογον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·

Ὡ γύναι, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥητῖδῶς ἐθέλων θεῖη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 ξεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέγει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδέ τι ἄλλος.

190 Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντός,
 ἀκμηνὸς, θαλῶων· πάχετος δ' ἦν ἤύτε κίων.

Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὄρρ' ἐτέλεσσα
 πυκνήσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθυπερβην ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.

195 Καὶ τότε· ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
 κορυκὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφῖζεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
 ἔρμιν' ἀσκήσας· τέτρηνά δὲ πάντα τερέτρη.

Ἐκ δὲ τοῦ ἀρρόμενος λέχος ἔξενον, ὄρρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἥδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοῆς, φοῖνικι φαεινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα περαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 εἴ μοι ἔτ' ἐμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἥ τις ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμὼν ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.

205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ ῥίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνοῦσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέτρα δ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμρὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσκῦδα·

Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σχύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυστο· θεοὶ δ' ὅπαρον διζύν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ῥέτης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μὴδὲ νειμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὃδ' ἀγάπησα.

215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἐβρίγχει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευουσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγη φίλοττι καὶ εὐνῇ,

220 εἰ ἤδη, δ' μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.

Τὴν δ' ἦτοι ῥέζει θεὸς ὥρορεν ἔργον ἀεικέλε·
 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔω ἐγκάθετο θυμῷ
 λυγρῇ, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.

225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφιπλοῖοι μία μούνη,
 Ἀχτορις, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κίουσῃ,
 ἣ νῶϊν εἴρωτο θύρας πυκινῷ θαλάμοιο,

230 πεῖθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ὄντα.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὕψ' ἤμερον ἴωρε γόοιο·
 κλαῖε δ' ἔχων ἀλογον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

Illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lenas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum-est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius. Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vigen, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfeci
 densis lapidibus, et bene desuper texi;
 conglutinasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque proscissum circumdolavi ære
 bene et scite, et ad perpendicularium exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfeci,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscens, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusis autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-alii quidem *rebus*
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.
 At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
 huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnum:] at noxam non ante in-suo deposuit (*cognovit*) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῇ νηγομένοισι φανήη,
 ὦντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βραίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι περὶ γῆ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολίης ἄλδς ἡπειρόνδε
 νηρόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροπεν ἄλμη·
 ἀσπασίοι δ' ἐπέθαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὐπὼ πάμπαν ἀφίετο πῆγχε λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἀλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσας ἐπ' Ὀκείανῳ χρυσόφρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἥῳ πῶλοι ἀγροῦσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλογον προσέειπε πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλω
 ἤλομεν, ἀλλ' ἔτ' ὀπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ γαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χροῖ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἰσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔργου, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄρα καὶ ἥδη
 255 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, ὀππότε θυμῷ
 σὺν ἐβέλῃς· ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι
 ὁκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐγράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἰπ' ἄγε μοι τὸν ἀέλιον· ἐπεὶ καὶ ὀπισθεν, οἴω,
 πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι γέρειον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέειπε πολύμητις Ὀδυσ-
 δαίμωνι, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπιχεύσω.
 Οἷ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστεῖ ἀνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ' εὐήρης ἔρετμόν,
 εἰσέκοε τοὺς ἀρίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἴδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήχους
 οὐδ' εὐήρε' ἔρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' εἶπεν ἀριφαδὲς, οὐδέ σε κεύσω·
 ὀππότε κεν δὴ μοι ζυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
 275 φήῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἔρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνεῖον ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιδήτορα κάπρον,
 οἰκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλδς αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ με πέφνη
 γῆρα· ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἄμφι δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci vero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaue circa corpus accrevit salsugo;
 laeti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cassis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebe-
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiae,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quaerens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducam
 ad-domum bene-a-dificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injectit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, poto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alae navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilarum habere super splendidi humero:
 tunc me terrae infixo jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui coelum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quae me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: haec mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσθθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τρὸς δ' ἔντυον εὐνῇν

ἑσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκνὴν λέχος ἐγκονέουσαι,

γρηῦς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·

τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν

ἐρχομένοισι λέχοςδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·

ἔς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κλιν' οἱ μὲν ἔπειτα

ἀσπασίοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἔκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης

παῦσαν ἄρ' ὀργηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·

αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιδέντα.

Τῷ δ' ἔπει οὖν φιλότῃτος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς,

τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέπνυτο·

ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,

ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσθλῶς ἀΐδην δμῖλον,

οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἱρία μῆλα,

ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πῖθων ἡφύσσετο οἶνος.

Αὐτὰρ δ' Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα κῆδ' ἔθηκεν

ἀνθρώποις δσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμύθησεν,

πάντ' ἔλεγ' ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούσας, οὐδὲ οἱ ὕπνος

πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἅπαντα.

Ἦρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-

ῆλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείραν ἄρουραν· [πεῖτα

ἡδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίσαστο ποινὴν

ἰφθίμων ἐτάρων, οὐς ἥσθιν οὐδ' ἐλάειρεν·

ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', δμῖν πρόφρων ὑπέδεκτο

καὶ πέμπ' οὐδέ πω αἶσα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκίσθαι

ἦν, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον μεγάλη στενάχοντα·

ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,

οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·

[πάντας Ὀδυσσεὺς δ' ὅλος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]

καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·

ἡδ' ὡς εἰς Αἴδεω δόμον ἦλθεν εὐρώεντα,

ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαιο,

νηὶ πολυκλήϊδι, καὶ εἰσιδε πάντας ἐταίρους

μητέρα θ', ἡ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα·

ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγον ἀκουσεν·

ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδι

Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκῆριοι ἄνδρες ἀλυξαν·

ἡδ' ὡς Ἑλίοιο βόας κατέπερνον ἐταίροι·

ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε φολόντι κεραυνῷ

Ζεὺς ὕψιβρεμέτης ἀπὸ δ' ἐφθιεν ἑσθλοὶ ἐταῖροι

πάντες δμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυξεν·

ὡς θ' ἔκετ' Ὀγυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυψοῖ,

ἡ δὴ μιν κατέρυκε, λυλαιομένη πόσιν εἶναι,

ἐν σπέσσι γλαυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἠδὲ ἔφασκεν

θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·

ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·

ἡδ' ὡς εἰς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,

οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσαντο

καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum

veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,

anus quidem decubitura retro in-domum ivit;

illis vero Eurynome cubicularia praeibat

euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens :

in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit ; illi quidem deinde

lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus

cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulie-

res :] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili,

delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes :

illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum,

virorum procorum inspiciens perniciosum cietum,

qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,

mactabant ; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat

hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclave-

rat,] omnia dicebat ; illa vero delectabatur audiens ; neque ei

somnus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit ; ac post-

ea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram :

et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit poenam

ob-fortes socios, quos comedeat is nec miserabatur :

et ut ad Æolum venit, qui ipsum lubens suscepit,

et dimittebat : nondum tamen fatale, dilectam in patriam

ut-perveniret,] erat ; sed ipsum rursus abreptum procella

pontum in piscosum tulit valde gementem :

et quomodo Telepylum Læstrygoniam pervenit, ad

Læstrygonas, qui navesque perdidere et bene-ocreatos so-

cios :] [omnes : Ulysses autem solus effugit nave nigra :]

et Circes enarravit dolum et varium-artificium ;

et quomodo Orci domum adiit aequalidam,

animam consulturus Thebani Tiresiae,

navi multis-transtis-instructa ; et aspexit omnes socios,

matremque, quæ ipsum peperit et nutritivum parvulum :

et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit :

quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-

rybdiin,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri ef-

fugerunt :] et ut Solis boves interfecerunt socii :

et ut navem velocem percussit ardentem fulmine

Jupiter altitonans ; perieruntque strenui socii,

omnes simul : ipse vero mala fata effugit :

utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-

lyпсо,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum

esse.] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat

reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies

omnes :] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat :

et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpassus,

qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,

et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλ' ἐσθ' ἡτὰ τε δόντες.

Τούτ' ἄρα δευτάτον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

245 ὁππότε δὴ β' Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμόν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἡδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόουρον Ἡριγένειαν
ᾤρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φάος φέροι· ὦρτο δ' Ὀδυσσεύς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

350 Ὡ γύναι, ἦδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' αἰθέλων
ἄμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκῆδέα νόστον
κλαίουσα· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἀλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἰῆς·
νῦν δ' ἐπεὶ ἄμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνῇ,

365 κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
μῆλα δ', ἄμμοι μνηστήρες ὑπερβίαιοι κατέκειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,

300 ὁφύμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὃ μοι πυκινῶς ἀνάχηται·
σοὶ δὲ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτὴ περ εἰούσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῶν' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
365 ἦσθαι μῆδὲ τίνα προτόσσειο μῆδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἅμφ' ὁμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ᾤρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συμβώτην,
πάντας δ' ἔντε' ἀνώγειν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.

Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ·

370 οἴξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦγον· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ γῶνά· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ βᾶδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὴ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

5 τῇ β' ἄγε κινήσας ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.

Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυγῶν ἀντροῦ θεσπεσίοιο
τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
δρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔρονται·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν

10 Ἐρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώοντα κέλευθα.

Πάρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἡδὲ παρ' Ἥελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνειρόν
ἦσαν· αἶψα δ' ἔκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναίουσιν ψυχαί, εἰδῶλα καμνόντων.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea cæcis-oculis Minerva :
quando ævum Ulyssem putabat suo in animo
concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiali-sumus certaminibus
ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum
deflens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
properantem detinebant mea a patria terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
possessions quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro* iis
multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum pro-
ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet :
tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris proci, quos interfeci in ædibus :
in crenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulkra :
incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
æræ ;] et apernere fores, et exhibant : præibat autem Ulysses.
Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
virorum procorum ; habebat vero virgam in manibus
pulcræ, aureæ, qua-quidem hominum oculos maket,
quorum vult ; alios vero et dormientes suscitât :
hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes seque-
bantur.] Sicut autem quando vespertiliones in-*secessu* anti-
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adherescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsi
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ;
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratrum,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατρόκληος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰαντός θ', δὲ ἀρίστος ἦν ἑδός τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν παρὶ κείνων ὀμύλειον ἀγγύμαλον δὲ
20 ἤλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδᾳ
ἄχυνμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ περὶ κικεράνῳ
25 ἀνδρῶν ἥρώων φίλον ἔμμεναι ἥματα πάντα·
οὐνακα πολλοῖσιν τε καὶ ἱερθίμοισιν ἀνάσσεις
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, θβὶ πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλεν
Μοῖρ' ὅλῃ, τὴν οὕτως ἀλεύεται, δὲ κε γένηται.
30 Ὡς φρεσὶς τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἀνάσσεις,
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδέ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὅπισσ' αὖ
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδᾳ·
ὄλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
δὲ θάνης ἐν Τροίῃ, ἔκας Ἀργεὺς ἀμυρὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱεὶς ἀρίστοι,
μαρνάμενοι περὶ σείῳ· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κόνις
40 κείσο μῆγας μεγαλώσθαι, λελασμένους ἵπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροῖα καλὸν
45 ὑδατὶ τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμυρὶ
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἄλλος ἦλθε σὺν ἀθανάτης Ἀλγίστιν,
ἀγγελλίης αἰούσα· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδούς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
δσπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κούροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἄλλος ἦδε σὺν ἀθανάτης Ἀλγίστιν
έρχεται, οὗ παιδὸς τεθηγότος ἀντίωσα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμυρὶ δέ σ' ἔστησαν κούραι ἄλλοιο γέροντος,
οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
θρήνεον· ἔθνα κεν οὔτιν' ἀδάρκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπὶ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ
κλαίομεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
65 ἀκτωκαϊδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμυρὶ
μῆλα κατεκτανόμεν μᾶλα πῖονα καὶ εἰλικας βοῦς.
Καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἤρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achilles,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliae congregatae erant, quoquo una
cum-ipso] domo in Egisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidae :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto iade et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruius, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obiisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripi.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridae :
felix Pelei fili, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecis-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aqueque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus *deabus* marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
nisi vir detinuisset, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus *deabus* marinis,
advenit, suo filio mortuo occurrente.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filiae marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes *tibi* in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deslebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim inquebuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves iugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci ; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἐρβύσαντο πυρὴν πέρι καίονμένοι,ο,
 70 περὶ οὐ ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρύρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ-ἤνυσεν Ἑφραίστοιο.
 ἤϊθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῃ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκ' ἔμειναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἑφραίστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλαιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔσχα τις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πατρόκλον γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύσαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγμητάων
 ἀκτὴ ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλατείᾳ Ἑλλήσποντῳ·
 ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέε' ἀέθλα
 θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἥρουν, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένοιο βασιλῆος
 ζώνωνται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἀέθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέε' ἀέθλα,
 ἀργυροπέξα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦεθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν δνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τόλπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρὸν
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστῆρων κατὰγυν, Ὀδυσσῆϊ δαμνέτιν·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰδὺς κίον, ὥς ἐσιδέσθην.
 Ἐγὼν δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγαχλύντ' Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖον.
 105 Τὸν προτέρῃ ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ δημήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὅμῃ ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ;
 ἦ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιτρεφόμενους ἡδ' οἶων πώεα καλὰ,
 ἡ δὲ περὶ πόλιος μαχεούμενοι ἡδὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ξείνος δέ τοι εὐχραι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατὰ ἡθρον ὑμέτερον ὄω,
 ὄτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἴλιον εἰς ἡμ' ἐπεσθαι εὐσσελίων ἐπὶ νῆων;
 μνηδὶ δ' ἄρ' οὐλῶ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσῆα πολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ χύδιστε, ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 niane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menœtiadæ mortui:
 separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patrochum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tumulum
 congegimus Argivorum sacer exercitus hellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicius ex ponto viris esset
 iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, sit
 ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitum,
 Ægisthi sub manibus, et perditæ uxoris.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulyssæ domitorem:
 illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intaiti-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram subistiis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domnit,
 excitalis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi occubistis, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum.
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum.
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
 memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 125 Μῶνάμεθ' Ὀδυσσεὺς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἤρνεϊτο στυγερὸν γάμον οὔτε τελεύτα,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕραινεν,
 130 λεπτὸν καὶ περιμέτρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μέμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μὴ μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς οὔτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὁλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῆσῃ,
 αἶ κεν ἔσπερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατῖσσαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεταιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 140 νύκτας δ' ἀλλύσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' οὔτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπηλυθὼν ὄραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέματα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἴπει γυναικῶν, ἥ σάρα ᾗδῃ,
 145 καὶ τήνῃ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐτετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Εὐθ' ἡ φᾶρος εἰδείξεν, ὀφῆασα μέγαν ἱστὸν,
 πλύνασ', ἡελῶ ἐναλγίχιον ἢ ἐλπίνη·
 καὶ τότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατήν, οἷα δώματα ναῖε συδῶτης.
 Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἴκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συδῶτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἰμᾶτ' ἔχοντα,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλγίχιον ἢ δὲ γέροντι·
 [σκηπτόμενον τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἰμᾶτα ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμεῶν δύνατο γνῶναι τὸν ἔοντα,
 160 ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἢ δὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετλήσθι θυμῷ·
 ἀλλ' οὔτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰέρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὄρῃας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἀλοχὸν πολυκερδείησιν ἄνωγεν
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σιδήρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμεῶν δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νεურῆν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδεύεες ἦμεν·
 ἀλλ' οὔτε χεῖρας ἴκανεν Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες βροακλέομεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δομεναί, μηδ' εἰ μάλα ὀλλὰ ἄγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δὲ μιν ὅς ἐποτρύνων ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεὶρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perticiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne qua mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Aclivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi derepente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægiden-
 tentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero cum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ῥηϊδίους δ' ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἔχε σιδήρου·
 σπῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰόν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστούς,
 δεινὸν παπταίνον· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόνετα,
 ἄντα τιτυσχόμενος τοῖ δ' ἀγγιστίνοι ἐπιπτον.
 Ἰωντὸν δ' ἦν, ὃ βὰ τίς σφι θεῶν ἐπιτάβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σπῶν,
 κτείνον ἐπιστροφάδην τῶν δὲ στονός ὠρνυτ' αἰκίχης,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπολωμένθ', ὦν ἐτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἑκάστου,
 οἳ κ' ἀπονύβαντες μέλανα βρότον ἔξ ὀπιλείων,
 190 κατ' ἔθεντο γοαίειν· δὲ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προεερῶνεεν Ἀτρεΐδαι·
 ὧλιβε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτρώω ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν αἰμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ χλέος ὀπποτ' ὀλείται
 ἧς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιγρονθίοισιν αἰοδὴν
 ἀθάνατοι χάριεσσαν ἐγέρπονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδάρεος κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοδὴ
 ἔσσειτ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναῖξιν, καὶ ἧ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότ' εἰν Αἴδαο δόμοις, ὅπο κεῖθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πολίος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἦκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν βὰ ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔμογχευεν.
 Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἔζανον ἠδὲ ἱαυον
 210 δαμῶνες ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῃς πέλεν, ἧ ῥα γέροντα
 ἐνδοκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλης.
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον εἶπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτιμέμον δόμον εἰσῶ·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα συνὼν ἱερεύσατε, ὅστις ἀριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατὴρ πειρήσομαι ἡμετέροιο,
 αἰ κέ μ' ἐπιγνοίη καὶ φράσσειται ὀφθαλμοῖσιν
 ἧ κεν ἀγνοίησι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἑόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θαῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυχάρπου ἀλωῆς, πειρητιζῶν.
 (Οὐδ' εὔρεν Δολίον, μέγαν ὄρχαρον ἐςκαταβαίνων,
 οὐδὲ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἵμασις λέξοντες ἀλωῆς ἐμμεναι ἔρκος
 225 ὦροντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρον ὁδὸν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' ὅλον πατέρ' εὔρεν εὐκτιμένον ἐν ἀλωῇ,
 λιστρεύοντα φυτὸν· ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεείνων·
 230 χειριδᾶς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ'· σὺτάρ ὑπερβεν

facileque tetendit arcum, ac misit sagittam per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocesque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa,
 ex-adverso collimans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 ferdus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemmo, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici nostri per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridae:
 felix Laerte fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (*praedit*) magna virtute potitus es uxore.
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopae,
 filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suae virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quae bene-morata fuerit.
 Sic hic quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orce aedibus, sub cavernis terrae.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-praedium per-
 venerunt] pulcrum Laertae cultum, quod quondam ipse
 Laertes adquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.
 Inerat vero et mulier Siculo anus, quae senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-aedificatam domum intro;
 in-caenam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.
 Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens.
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam praemonstravit.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa: at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλὴν ἔχε, πένθος αἶζων.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν πολυτάλας διὸς Ὀδυσσεύς
γῆραϊ τεύρομενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇν δγχνῇν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

235 Μερμήριζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὼν πατέρ' ἥδ' ἑκαστα
εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε πειρήσαιο.

240 Ὡδὲ δέ οἱ φρονέοντι δοάσσαντο κέρδιον εἶναι,
πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πεπρηθῆναι.

Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
ἦτοι δ' μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
τὸν δὲ παρισταμένους προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·

245 Ὡ γέρον, οὐκ ἀδάσημόνῃ σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κοιμὶδ' ἔχει οὐδέ τι πάμπαν,
οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἐλαίῃ,
οὐκ ὄγχνῃ, οὐ πρασὶ τοι ἀνευ κοιμῶδ' κατὰ κῆπον.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κοιμὶδ' ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας

250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακῶς καὶ αἰεκέα ἔσσαι.
Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀνάξ' ἔνεχ' οὐ σε κομίζει·
οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράσθαι
εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἰοικας.

Τοιοῦτά δὲ εἰοικας, ἐπεὶ λούσαιοι φάγοι τε,
255 ἐδόμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκῃ ἐστὶ γερόντων.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις·
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
εἰ ἔτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ' ὥς μοι ἔειπεν

260 οὔτως ἀνὴρ νῦν δὴ ζυμολήμενος ἐνθάδ' ἴοντι,
οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τολμήσεν ἑκαστα
εἰπεῖν ἢ δ' ἐπακούσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
ἀμφὶ ζεῖναι ἐμῷ, εἴ που ζῶσι τε καὶ ἔστιν
ἢ ᾗδ' ἐτέθηκε καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισιν.

265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μὲν ἀκούσον·
ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
ἡμέτερόνδ' ἔλθοντα· καὶ οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
ζείνων τηλεδαπῶν φιλῶν ἐμὸν ἴκετο δῶμα·
εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἐμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν

270 Λαέρτην Ἀρκεσιιάδην πατέρ' ἐμμεναι αὐτῷ.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ δῶρα πόρον ζεινήϊα, ὅα ἐώκει·
χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἐπτά τάλαντα,

275 δῶκα δὲ οἱ χρητῆρα πανάργυρον, ἀνήμενόντα,
δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
χωρὶς δ' αὐτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
τέσσαρας εἰσαυλάμας, ἃς ᾗδελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.

280 Τὸν δ' ἡμεῖβει ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἰδών·
ζεῖν, ἦτοι μὲν γαίαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεείνεις·
ὕβρισται δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἀνδρες ἔχρυσιν·
δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα γαρίζω, μυρ' ὀπάων·
εἰ γὰρ μιν ζωὸν γ' ἐκίχρεις Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura est in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia vestimenta indutus-es.] Non quidem inertie sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es. Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivalque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo mihi quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injuri vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίη ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνων,
σὸν ξείνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύσμορον· ὃν που ἔγλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς
ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ γέρσου
θηρεὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδὲ ἔ μήτηρ
κλαῦσε περιστείλασα πατὴρ θ', ὅ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἀλοχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
295 κῶκυς ἐν λεγέεσσιν ἐὼν πόσιν, ὥς ἐπόικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
τίς που ἐν εἰς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ποῦ δὲ νῆς ἔστηκε θοῇ, ἢ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἢ ἔμπορος εἰληλούθας
νῆς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκδήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγῃρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναῖω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδας ἀνακτος·
αὐτὰρ ἐμοίγ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἔλθμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νῆς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πώλεος.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύσμορος· ἢ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὀρνίθες ἰόντι,
δεξιόι, ὅς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνων,
χαῖρε δὲ κείνους ἰὼν· θυμὸς δ' ἔτι νοῦν ἐώληται
μῆξεσθαι ξενίῃ ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα διδῶσιν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄρ' εὖς νεφέλῃ ἐκάλυψε μελαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κύνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κάκ κεφαλῆς πολῆς, αἰδὰν στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἤδη
δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσροῶνντι.
320 Κῦσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσηῦδα·
Κείνος μὲν τοι δὴ αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν. [Ἄλξ,
Ἄλλ' ἴσῃεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυδέοντας.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβέτο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἱκάνεις,
σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀρριφραδές, ὅρρα πεποιθῶ.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σοῦλῃν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σὺς λευκῷ δόδοντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με προίεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ'· Αὐτολύκον μητρὸς φίλον, ὅρρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἀλωὴν
εἰπω, ἃ μοί ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἥτεόν σε ἔκαστα,
παῖδ' ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eu te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicumque accipiat.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab-amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clauserit: hic enim bonus est mortuorum
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis est unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quae te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Nunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi haec valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas aedes habito,
filius Aphidantis Polypemonidae regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi haec (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonae erant aves eunti,
dextrae; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat.
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quires,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.
Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris aedibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
aiquidem vera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dici manifestum, ut persuadeat.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profeco: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
dona, quae huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ λείπεις ἑκαστα.

340 "Οἷγχεας μοι δῶκας τρικαίδεκα καὶ δέκα μῆλας,
συκίας τεσσαράκοντ' ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
δώσειν πενήτην, διατρύγιος δέ ἑκαστος
ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλὰι παντοῖαι ἔασιν,
ὅππότε δὴ Διὸς ὄραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν.

345 "Ως φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπίδα πέπραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἄμφι δὲ παιδί φιλῶν βάλε πῆχας· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
εἶλεν ἀπολύχοντα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἀμυντο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
350 ἐξ αὐτῆς μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥα ἐγ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
πεῖ ἐτεὸν μνηστῆρας ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
νῦν δ' αἰνῶς δαίδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
ἐνθάδ' ἐπιβῶσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ

355 πάντη ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσιν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
θάρης, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, ὅς ὄρχατος ἐγγυθὶ κείται·
ἐνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην
360 προὔπεμψ', ὥς ἂν δειπνὸν ἐροπλίσσωσι τάχιστα.

"Ως ἄρα φωνήσαντε βήτην πρὸς δῶματα καλά.

Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἵκοντο δόμους εὐναϊετάοντας,
εὗρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην,
ταμνομένους χρεά πολλὰ κερόντας τ' αἰδοπα οἶνον.

365 Τόρρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
ἀμφίπαλος Σικελὴ λούσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
μειζὺνα δ' ἥ πέρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.

370 Ἐκ δ' ἀσαμίνδου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
ὥς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλγῆχιον ἄντην
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

"ὦ πάτερ, ἥ μάλα τίς σε θεῶν αἰεγενετῶν
εἶδός τε μέγθος τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.

375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλόν,
οἷος Νήρικον εἶλον, εὐκτίμενον πολίεθρον,
αἰτὴν ἡπείροιο, Κεφαλλήνεσιν ἀνάσσειν,
τοῖος ἴων τοι χιθῶς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,

380 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφρεσάμεναι καὶ ἀμύνειν
ἄνδρας μνηστῆρας τῷ κε σφένον γούνατ' ἔλυσσας
πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδὸν ἰάνθης.

"Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,

385 ἔξεις ἔκοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

"Εν δ' οἱ μὲν δαίπνον ἐπεγείρεον· ἀγχίμολον δὲ
ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱεὶς τοῖο γέροντος,
ἐξ ἔργων μογέοντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσσαν
μήτηρ, γρη῏ς Σικελή, ἥ σρεας τρέφε καὶ ῥα γέροντα

390 ἐνδυκίως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἐμαρψεν.

Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον ῥάσσαντό τε θυμῷ,
ἔσαν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses. Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus col- lectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est :

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expedit Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : confide, ne tibi hac in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est : illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Illi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo ;

ac deinde lænam pulcram ei circumjecit : at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitorem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est ; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortallibus diis similem coram : et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est :

utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem,

litus continentis, Cephallenibus imperans,

talis tibi hesternus in nostris ædibus,

arma habens humeris, astitissem, et propulsassem viros procos ; eo ipsorum genua solvissem

multorum in ædibus ; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant ; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis,

ex operibus fatigati : quippe egressa vocaverat eos

mater, anus Sicula, quæ ipsos nutrebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in-ædibus attouti ; at Ulysses

μειλιγίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

Ἦ γέρον· ἔκ' ἐπὶ δειπνῶν· ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
395 δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαυῖτες [θεύς·
μίμνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδόμενοι αἰεὶ.

ᾧς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πετρόεντα προσήυδα·

100 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἤμιν,
οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοί,
οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβία δοῖεν.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐήτημον, ὅρ'· εὐ εἰδῶ,
ἥ ἤδη σάφα οἶδε περίρρων Πηνελόπεια

105 νόστησάντά σε δεῦρ', ἥ ἄγγελον ὀτρύνωμεν. [τεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ἥδη οἶδε τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

ᾧς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δίφρου.

ᾧς δ' αὖτις παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμρ' Ὀδυσῆα
110 δεικανόωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξείηξ δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

ᾧς οἱ μὲν περὶ δειπνῶν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·

ᾧσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πόλιν ὄχετο πάντη,
μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

115 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυχμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπάρῳθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·
τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον
πέμπον ἄγειν ἀλιεῦσι, βοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

120 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κλόν ἀβρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν ἡμεγρέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παιδὸς γάρ οἱ ἔλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
Ἀντινοῦ, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

125 τοῦ ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνὴρ δδ' ἐμήσατ' Ἀχαιούς·
τοὺς μὲν σὺν νηέσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·
τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄγ' ἀρίστους.

130 Ἄλλ' ἀγετε πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὦκα ἰκέσθαι
ἢ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἐπειοί,

ἴομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφρές ἐσόμεθ' αἰεὶ·
λώβῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

135 τίσομεθ', οὐκ ἂν ἐμοίγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετήην.

Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι.

ᾧς φάτο δακρυχέων οἶκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς·
ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μῆδων καὶ θεῖος αἰοῖδος

140 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφας ὕπνος ἀνῆκεν·
ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τὰδ' ἐμήσατο ἔργα·

145 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς β' Ὀδυσῆϊ
ἐγγύθεν ἐσθῆκει καὶ Μέντορι πάντα ἐμῆκει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stupors:
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in aedibus, vos expectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ixit, manibus passus
ambabus; Ulyssisque prehensam oculatus est manum ad
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O care, quandoquidem redisti cupientibus valde nobis.
non-vero et expectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi:
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o senex, jam novit: quid te oportet hæc curare?

Sic dixit: ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede

Sic autem pariter filii Dolii indyctum circa Ulyssæam
blande-compellabant verbis, et manibus inhaerebant:

ordine vero sedebant juxta Dolum, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in aedibus occupati erant;

Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-strepituque gemituque, aedes ante Ulyssis:

exportabant vero cadavera aedibus, et sepeliebant singuli
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque

mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes;
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est;

ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,

Antinuum, quem primum interfecerat divinus Ulysses:

ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit:

O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivis:
alios quidem cum navibus duccens multosque et strenuos,

perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos;

alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.

Sed agile, antequam hic vel in Pylum cito iverit,

vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,

eamus; aut et postea ignominiosi erimus semper:

contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores

ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit

vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.

Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens: commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-

tor] ex aedibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat;

steteruntque in mediis: stupor autem cepit virum quemque

Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens:

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses

immortalibus invitis diis hæc molitus est opera:

ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi

prope astitit et Mentori in-omnibus similis erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπαύει· Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίων
θύνει κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνω ἐπιπτον.

450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντα· ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτα γέρον ἦρως Ἀλκίβερσης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσω καὶ ὀπίσω·
ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·

455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν

460 ἀνδρὸς ἀριστοῦ· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέσθαι.

Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθ' μοι, ὥς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρη.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλήτῳ
ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μέμνον.

465 Οὐ γὰρ σπιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ'· Εὐπίθει
παῖθον· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσευντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσαντο περὶ χροὶ νόρυπα χαλκόν,
ἀθρόοι ἡγερέθοντο πρὸ ἀστεος ἐρυχόροιο.

Τοῖσιν δ' Εὐπίθεος ἡγήσατο νηπιέησιν·

470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἄψ ἀπονστήσειν, ἀλλ'· αὐτοῦ πότμον ἐρέψειν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσύδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει;

475 ἢ προτέρω πολέμων τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διεῖρεαι ἡδὲ μεταλλάξ;

οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐδοῦλεύσας νόον αὐτῇ,

480 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών;

ἔξον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὥς ἐπέοικεν.

Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς,

δρῖα πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλεύει τοι αἰεὶ·

ἡμεῖς δ' αὖ παῖδων τε κασιγνήτων τε φόνουοι

485 ἔλθουσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων

ὥς τὸ πάρος πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἄλις ἔστω.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν στίχοιο μελίερονος ἐξ ἔρον ἔντο,

490 τοῖς δ' ἄρα μῦθον ἔρχε πολυτάλας διὸς Ὀδυσσεύς·

Ἐξέλθων τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κινήσας.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὥς ἐκέλευεν·

στή δ' ἄρ' ἐπ' αὐδὸν ἴων, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσιδε πάντας

αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

495 Οἷε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὁπλιζόμεθα θάσσον.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρουντο καὶ ἐν τεύχεσσι θύοντο,

τέσσαρες ἀμρ' Ὀδυσῆϊ, ἔξ δ' υἱεὶς αἱ Δολίων·

ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχεα ἔβουνον,

καὶ πολλοὶ περ ἔοντες, ἀναρχαῖοι πολέμισταί.

500 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσαντο περὶ χροὶ νόρυπα χαλκόν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulysssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.

Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam :

vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :

non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,

vestros filios ut-desinere-faceretis ab-inapientia :

qui magnum facinus patrabant improbitate mala,

possessions attondentes, et dedecorantes uxorem

viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant rediturum.

Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :

ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore

dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo

parebant : statim autem postea ad arma ruebant.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum a-s,

conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia :

putabat vero ille ulturum se filii cadem ; nec sane erat

retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,

dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?

nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem

facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?

non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,

ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,

foderibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;

nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cadis

oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,

sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic satis, incitavit antea proxiam Minervam :

descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,

iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.

Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubebat :

stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,

statimque Ulysssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,

quatuor circum Ulysssem, sex autem filii Dolii :

inter eos vero deinde Laertes Doliumque arma induebant,

etiam si cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum a-s,

ῶϊζάν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐτὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν θν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τόδε γ' εἶσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
μήτι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἀλκῇ τ' ἠγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
ῶφει, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔτι καταισχύοντα τεὸν γένος, ὥς ἄγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἔχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·
υἱὸς θ' υἱωνὸς τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ῶ Ἀρκείσιδῃ, πάντων πολὺ φίλταθ' εἵταίρων,
εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.

Ὡς φάτο καὶ δ' ἔμπνευσεν μένος μέγα Παλλὰς Ἀ·
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μεγάληο, [ὑγνή.
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρῆου·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυστο, διὰ πρὸ δὲ εἵσατο χαλκός·

δούπησεν δὲ πσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ἴφροσιν τε καὶ ἔγχρουν ἀμφοτέρωσιν.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

ἥσυσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχευε λαὸν ἅπαντα·
ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακῆσιν, ἀργαλείοιο,
ὥς κεν ἀναιμῶτι γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ γλωρὸν δέος εἶλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπατο τεύχεα·
πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πολὺν τρωπῶντο λιλαϊόμενοι βιότιοι.
Σμερδαλέον δ' ἐδόθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
οἴμησεν δὲ ἀλεις, ὥστ' αἰετὸς ὑφιπετῆεις.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει φοβόεντα κεραυνόν,
καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀρμιόπατρός.
Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο,
μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύσπα Ζεύς.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἔπειθετο, χαίρει δὲ θυμῷ.
Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐτὴν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; præbat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
Mentori se-assimilians tum corpore, tum etiam voce.
Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbrae hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
et percussit Euphithem, galeam per æreis-munitam-malis;
ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonaruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.
Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent redivus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insiluitque se-colligens, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam.
Tunc Ulysses allocuta est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli:] ne-quæ tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cycli reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὄντων κομῶντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.

Ἀεζαβάρη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.

Ἀδης, ἄντρος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.

Ἀδίοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.

Ἀδίωνος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.

Ἀδύς, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδύδθεν); P, 584 (Ἀδύδθι).

Ἀγάθων, ἄνους, Priami f., Ω, 249.

Ἀγαμέμνων, κληῖς, Myrmidon, pater Epigei, Π, 571.

Ἀγαμέμνωνος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.

Ἀγαμέμνωνιδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.

Ἀγαμέμνων, Atrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κλέϊστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiosè sauciatur curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohæbet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insonnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-35; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cæna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vinctus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sq.; 248 sqq.; δ, 51 sq.; 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima nescit Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Helas, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consulat de bello Troj., Cypr. p. 38. a. In venatione Dianam per superbiam lædit; per tempestates excitat, usque dum Calchantis suavis Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583 s. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heronem, et armorum judicio, Π. parv. fr. 5, p. 596. Demophoon concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nest. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde a oparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra que cum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste plæmndicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.

Ἀγαμήνη, regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, ἑλεῖς μακρός, A, 740.

Ἀγαμήνης, ους, Ergini f., Delphici templi coeditor, H. A. 296. — De eo quædam in Telegonia narratur, p. 585, a.

Ἀγαπήνωρ, ὀρος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 649.

Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.

Ἀγαστροπος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.

Ἀγανή, Nereidum una, Σ, 42.

Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum viliq; procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi dicitur agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος, 131, 247.

Ἀγήνωρ, ὀρος, Trojanus princeps, Antenoris f., ἡγετὴς pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425. O, 340; Π, 535; γ, 474. Solus resistit Achilli, cui meritem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in apugnatione Trojæ, Π. parv. fr. 17, p. 598.

Ἀγίας, ου, Træzenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἄγιος, fr. 9, p. 600.

Ἀγλαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celebrer pugil Ætolus, Ψ, 635.

Ἀγλαΐη, mater Nirei, B, 672.

Ἀγχιος, Porthæi f., frater Cneii, Ξ, 117.

Ἀγχιζος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 413.

- lb. 264, venenum praeiit Ulyssi ad inficienda jacula.
 2) Princeps Phaeacum, Θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀχιλλεύς, αὐ, H. Ven. 53, 126, 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sqq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, T, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχιναῖος 2.
- Ἀχιλλεύς, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; Y, 160. 2) Echeopolus, Ψ, 296.
- Ἀΐας, αὐτος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀΐα, nympa, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀΐας, rex Thessaliae, Phetis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — Alius, Argivus, in expugnatione Trojae, II. parv. fr. 17, p. 598.
- Ἀΐα, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀΐα, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀΐας, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo accepit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.
- Ἀΐα, Adrasti filia, Aegialea, E, 412.
- Ἀΐα, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nympa.
- Ἀΐα, αὐ, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀΐα, ὄνος, filia Pandarei, mutata in lusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀΐα, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀΐα, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanæ intererant, B, 546-558; A, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀΐα, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, A, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq. 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγλαΐη, λαοσπός (N, 128), ἐρυσίπολις (Z, 305), φεισιμῆρος (X, 297), Τριτογένεια, Ἀλακομένης, πολυβούλος, ἀπρωτών, Παλλὰς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedes in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 237 sqq. Ejus pepus, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; argis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, v, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achilles interfecti corpus praelio efferentem, II. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, II. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervæ simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Theoprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lavigat hastam Pelei, quæ post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.
- Ἀΐα, urbs, η, 80. Ἀΐα, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — A Dioscuris direpta? Cycl. p. 601, a.
- Ἀΐα, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Ἀΐα, Ἐρα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Ἀΐα, x, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Ἀταξίδης, αὐ, Aeci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et saepiss. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Ἀταξός, rex Aeginæ, Jovis f., Φ, 189.
- Ἀτας, αὐτος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Aeci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, A, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter praestantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum clauderat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάλθυμος, φθίμος, ἀγαθός, ἀλκιμος, φαίδιμος, μεγάλθυρος, πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βοή ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulysses et Phoenice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucri, 370 sqq. Αἰάντα navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἰάντα pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patroeli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulysses in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἰάντα saepissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — Post acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Trojanis eripit, Aeth. p. 583, a, Minervæ auxilio, II. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulysses de armis Achillis incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, II. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futurum primus perspexit Machao, II. Exc. fr. 2, p. 599.
- Ἀταξ, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταξίς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludico, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulysses, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter laesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — Cassandram supplicem a Minervæ antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, II. Exc. p. 584, a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervæ et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit; Nost. p. 584, b.
- Αἰγιά, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρείαι).
- Αἰγίων, ὠος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βεργέας, A, 404. — Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.
- Αἰγιάεα, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγιάδος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Eledem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Αἰγιάς, ποταμός, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, ταρχεῖα, B, 633.

- Αἴγινα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἴγιον, τὸ, urbs Achaiae, B, 574.
- Αἴγις, ἰδός, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίχος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestæ f., δολομήτης, ἀναλκις, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narratur in Nostis*, p. 584, b.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιος.
- Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, εὐρρέτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ε, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ε, 263, 286; ρ, 432. Ὁῖθαι Αἰγύπτιαι, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολυδάμανα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδης, αὐτὸς ὡς Αἴς, ἰδός, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπῳλος, 654; A, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, Y, 61; E, 190. Αἰδὸς κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἄθην κυανοχαῖτα 347. — De loco, πύλας, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδὸς vel Αἰδᾶο πύλας, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐτὸς, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ὀλοφρῶν, x, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθίαιες, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθίοπες, populus, ἑσχατοὶ ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπία, ἰδός, Arcini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.
- Αἰθήρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, II. Exc. p. 584, a, et II. parv. fr. 17, p. 598.
- Αἰθων, ὠνός, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐτὸς, Æmonis f., Laerces, P, 467.
- Αἰμονίδης, οὐ, Hæmonis f., Mæon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων, ὠνός, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Manonis. V. Αἰμονίδης. — Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόστατος, CEd. fr. 3, p. 587.
- Αἰνείας, αὐτὸς, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, Y, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδῶλον Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, Y, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida viæ effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, II. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; II. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neptolemo præmio datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sqq.
- Αἶνος, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἶνος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνός.
- Αἰολίδης, αὐτὸς, δ, Æoli f. 1) Sisypheus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Æoli insula, x, 1, 55.
- Αἰολίς, ἰδός, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, ὠνός, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisyphei, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Æoli, rex Æoliarum insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. x, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sqq.
- Αἰπειρ, urbs Laconiarum, I, 152, 294.
- Αἶπυ, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; N, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.
- Αἰσνήτης, αὐτὸς, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathoi, N, 427.
- Αἰσύμη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἔξ Αἰσύμηναν.
- Αἰσμονή, duxor Græcus, A, 303.
- Αἰσων, ὠνός, Crethei f., pater Iasonis, λ, 258. — De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.
- Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thoanti prebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενέχρηται, μὲν γάμμοι, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτῶλος ἀνὴρ μ' ἐξήπαρε μύθοι, ε, 379. — Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.
- Ἀκάμας, αὐτὸς, 1) dux Thracum, Eüsiori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenor f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, Δ, 60; N, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit, II. Exc. p. 584, a.
- Ἀκαρνανία, ab Icario ejusque filiis Alyseo et Leucadio regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστος, rex Dulichii, ε, 336.
- Ἀκασσάμενος, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 141.
- Ἀκρισίων, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόναιος, ω, nobilis Phæax, 6, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐτὸς, Actoris f., Echeclus, II, 189.
- Ἀκτορίς, ἰδός, fidelissima Penelopes θαλαμηγός, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, ὠνός, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνες, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Molione.
- Ἀκτωρ, ὠρος, 1) pater Menetii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

- Ἀλαιομένης**, ἴδος, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Buo-
tiae urbe, Δ, 8; E, 908.
- Ἀλαστορίδης**, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit,
Υ, 463 sqq.
- Ἀλάτωρ**, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ,
333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E,
677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
- Ἀλεγορίδης**, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ,
503.
- Ἀλεισίων**, τὸ, urbs Elidis, B, 617. Ἀλεισίῳ κολώνῃ, Α, 757.
- Ἀλέκτωρ**, ορος, pater Iphiloche, quam Menelai filius du-
xit, δ, 10.
- Ἀλέξανδρος**, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ,
frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-
30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus
rapto, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et
artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus,
313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc.
Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem,
Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quam Mene-
laus ipse id certamen susceperet, terrebatur; ideo increpa-
tus ab Hectore, 38 sqq., init certamen, facto antea fudere
in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua supera-
tus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum
asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desiden-
tem exprobat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq.,
503 sqq. Helenam se redditurum negat, H, 366 sqq. Cor-
ruperat principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat,
369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, M, 93. Pu-
gnat, N, 662, 766 sqq.; O, 341. Ab eo trucidatum iri
Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de
dearum pulcritudine in Ida, præmium decernit Vene-
ri ob Helenæ nuptias promissas, Cypr. p. 581, b. Na-
vibus constructis, cum Ænea avectus, bene recipi-
tur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spar-
te; quo absente Helenam Veneris auxilio abduci,
post tempestatem in mari Sidonem occupat, et redux
Trojam, celebrat nuptias, Cypr. ib. et 582, a. Sed conf.
fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Æth. p. 583, a. In
pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus con-
tumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt
Trojani et sepeliunt, II. parv. p. 583, b.*
- Ἀλκίον πεδίων**, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit,
Z, 201.
- Ἀλκίτη**, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
- Ἀλκίτρος**, ἡ, urbs Buotiae, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις.
— *Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ἀλκίονες**, gens Pontica, B, 856; E, 39.
- Ἀλκή**, Nereidum una, Σ, 40.
- Ἀλκίθεος**, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissi-
mus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253;
p, 68; ω, 451.
- Ἄλκος**, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax,
Alcinoi f., θ, 119, 370.
- Ἀλκίβοος**, Æsyetæ f., Trojanus, gener Anchisæ, M, 93; Ν,
427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- Ἀλκίανδρη**, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor,
δ, 126.
- Ἀλκίανδρος**, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- Ἀλκή**, Robur, in ægide Minervæ, E, 470.
- Ἀλκιστις**, regis Pelis filia, uxor Admeti, B, 715.
- Ἀλκιμέδων**, οντος, unus ex quinque ducibus sub Achille,
Laercis f., II, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
- Ἀλκιμίδης**, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- Ἀλκιμος**, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Itha-
censis, pater Mentoris: v. Ἀλκιμίδης.
- Ἀλκίνοος**, rex Phæacum. Ejus genealogia, τ, 55 sqq. Mari-
- tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17,
62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulysses hospitio excipit,
167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur
in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat
Ulysses magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq.
Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- Ἀλκίππη**, Helenæ famula, δ, 124.
- Ἀλκμαίων**, ὄνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
- Ἀλκμαιωνίς**, ἴδος, carmen in Cyclo positum, cujus fra-
gmenta v. p. 588 sq.
- Ἀλκμάων**, ονος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus,
M, 394.
- Ἀλκμήνη**, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T,
99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.
- Ἀλκυνόνη**, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor
Meleagri, I, 562.
- Ἀλόπη**, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἄλος**, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἀλοσύνη**, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ
nomen appellativum, Υ, 207.
- Ἄλτης**, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X,
51.
- Ἀλύδας**, αντος, ἡ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum
dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύδη, ω, 304.
- Ἀλύδη**, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἔστι γενέβλη, B, 856.
- Ἀλυσίς**, Icarii f., cum patre Acarnaniam regens, Alcim.
fr. 9, p. 589.
- Ἀλφειὸς**, fluvius Elidis, εὐρὸν ῥέων Πυλίων διὰ γαίης, E,
545. Pater Orsilocho regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592;
A, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- Ἄλωεύς**, ῥος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Atth.
fr. 2, p. 586, b.*
- Ἀμαζών**, ὄνος. Ἀμαζόνες ἀντίειπεραι impetum fecerant ante
Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus au-
xilium ferebat Phrygius, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte,
Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Ἡενθεΐλαια.*
- Ἀμάθεια**, Nereidum una, Σ, 48.
- Ἀμαρυγκιεύς**, ου, Amaryncei f., Diore, B, 622; Δ, 517.
- Ἀμαρυγκίς**, ἴος, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630
sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- Ἀμισώλαρος**, princeps Cariae, socer Bellerophontis, duorum
filiorum pater, nutrierat Chimæram, II, 328 sqq.
- Ἀμισός**, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi
σπίος Εὐλειδίνης, p, 188.
- Ἀμπάων**, ονος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus,
Θ, 276.
- Ἀμυών**, ὄνος, ἡ, urbs Pæonum, B, 849; II, 288.
- Ἀμυθίων**, ονος, Crethæi f. ex Tyro, λ, 259.
- Ἀμύλαι**, αι, urbs Laconica, B, 584.
- Ἀμύντωρ**, ορος, Armeni f., pater Phœnicis, I, 448. Conf.
Φοινίξ. Habitabat Eleone in Bœotia, K, 266.
- Ἀμφιάλος**, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
- Ἀμφίραος**, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi
ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυναικων εἰ-
νεκα δώρων. — *Ἀμφίραος ἑξῆος, ἰ. q. Θηβαίς, carmen
in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*
- Ἀμφιγένεια**, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
- Ἀμφιδάμας**, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cy-
theræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
- Ἀμφιθέη**, avia materna Ulyssis, Autolyco uxor, τ, 416.
- Ἀμφιθήη**, Nereidum una, Σ, 42.
- Ἀμφύκιος**, Trojanus, occiditur, II, 313. sqq.
- Ἀμφίλοχος**, Amphiarai vatis f., ο, 248. — *Ad eum mo-
nita patris, Theb. fr. 4, p. 588.*
- Ἀμφίμαχος**, 1) Cteati f., Actoris nepos, princeps Epeo-
rum, B, 620 sq.; in prælium veniens occiditur ab Hectore,

- N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in praelium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.
- *Αμφιμέδων, ὄντος, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Αμφινόμοι, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulyssis adventum et ultionem praedicit, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymachio, 393 sqq. Cum reliquis interiticur, pugnas, χ, 89 sqq.
- *Αμρτος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμφιτρίη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμφιτρώων, ὄντος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμφίων, ὄντος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur, Min. fr. 2, p. 590.*
- *Αμροτέρως, Lycius, occisus a Patroclo, Π, 415.
- *Αναβητρίνεος, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- *Ανδραμονίδης, ου, Andramonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδράκιμων, ὄντος, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima βήτης de Hectoris ab ea discessu. Hecoreos equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυνάξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 16, p. 597 sq.*
- *Ανεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανθεια, Messeniae urbs, βαθύλειμος, I, 151, 293.
- *Ανθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμειωνιάδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ανθεμίων ὄντος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθηδών, ὄντος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- *Ανιος, Apollinis ex Rhao f., ex Dorippa pater filiarum Οἰνοτρόπων, Graecos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.
- *Ανταπο..., nomen pastoris Atrai corruptum in fr. Alc. 7, p. 589.
- *Αντεια, uxor regis Præti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- *Αντηνορίδης, ου, Antenor f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, πρῶτος γενής, Α, 249; T, 53. 5) Ἀντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Α, 59 sqq.
- *Αντήνωρ, ὄρος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντηνορίδης. Legatos Graecorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Graeca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Graecos spectat, 148 sqq. Censet belli praedicere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγήνωρ, Ἀκάμας, Ἀργίλοχος, Δημολέων, Κόων, Ααοδάμας, Ααοδόχος, Ηλῆζαος, Πόλυδος, videantur suis locis.
- *Αντίκλεια, mater Ulyssis, filia Autolyti, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eunarus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- *Αντίκλος, unus heroum Graecorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo, Il. Exc. fr. 4, p. 599.*
- *Αντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnat, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; Π, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patroclo morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patroclo, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laudè filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur, Aeth. p. 583, a; sepelitur, ibid.*
- *Αντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patere tur reddi Helenam, injurias etiam in legatos Graecorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sqq.
- *Αντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cognit, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, p, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelope, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, ϕ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντιόπη, Asopi, fluvii Theban, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit, Nost. fr. 9, p. 600.*
- *Αντιόχη, uxor Euryti, Min. fr. 6, p. 591.
- *Αντιόχης, ου, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.
- *Αντιράτης, σο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus prater unam, x, 105 sqq. Accus. Ἀντιράτης, 114. 3) Graecus, Melampi f., ο, 242 sqq.
- *Αντίρνος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντιρως, 1) princeps insularum Graecorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylamenis f., Maenonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Aegyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντρώων, ὄντος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Ἀντρώων πετρήντα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αἰτός, fluvius Thraciae, εὐρυμέερος, B, 849 sq.; Π, 288. Pater Pelegoni ex Periboea, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- *Αἰτίων, ὄντος, Priami f., ab Eurypylo occisus, Il. part. fr. 19, p. 599.
- *Αἰζύλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Απαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- *Απειρήθεν, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Ἀπειράει γῆρας, δ.
- *Απίη γῆ, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Απιάσιων, ὄντος, 1) Phaësi f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Α, 578 sqq. 2) Hippasi f., Graecus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, ὄντος, filius Jovis et Latonae. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quae pars illius hymni est hymnus integer, In Apollinem Delium. Sequentia a v. 179 sunt Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum, in quo narratur, deum per comphures terras locum oraculi querentem, tandem pervenisse ad Tiphysam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympharum fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissae potius in Phocide oraculum constitueret.

Iūde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythonem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tiphussa nympha intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo accessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissaeum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, ἐπιθήβολος, ἐπιθήβελλῆτης, ἐκπῆβλος, ἐκάεργος, ἐκατος, κλυτότατος, ἀργυρότατος, χρυσάρεος (E, 509; O, 256, etc.), χρυσάωρ (H. A. 123), λυκπηγῆς (bis Δ, 101, 119), σμελίσσοσος, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀναξ et Φοῖβος. Pestem Græciæ immittit, A, 22 sqq. Hecatombae ei fiunt, 315 sqq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanas incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedei eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, quæ terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, H, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Æneæ, γ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arceat, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedei invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, O, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojam condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμυδαῖς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, o, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; θ, 226 sq. Adde Ἐρμῆ; init. — Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Æth. p. 583, α. Achillem per Paridem occidit, ibid. Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos, Teleg. p. 585, α. Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδρόμια, Theb. fr. 6, p. 588. In eum peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 590. Opem fert Curelibus contra Ætolos et Meleagrum interficere, Min. fr. 5, ibid. Hilaira et Phæbe ejus filiae, Cypr. fr. 7, p. 592. Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert, fr. 11, p. 593. Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatus præest, Cycl. p. 601, α.

*Αργείοις, ου, Argææ f., Polymelus, Π, 417.

*Ἀργίος, εἰς, εἶον, Argivus, Ex Argis; saepe pro, Graecus.
 *Ἦν Ἀργεῖν, Argis praecipue culta, Δ, 8; E, 908, etc.

Εὐάν 'Απρεῖν, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. 'Απρεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, sæpiissime in Iliade, nonnunquam in Odyss. Conf. Ἀπρος.

**Ἀργιόκτονης*, ou, *Argi occisor*, frequens *Mercurii* epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Agroica, urbs Thessaliae, B, 738.

Argos, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, p. 291-326. — *Argus*, *Arestoris et Mycenae f.*, *Cycl.* p. 601, b.

224; Z, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis. cuius caput Mycene. ubi Agamemno

32. 2) regio Argolidis, cujus caput Mycene, ubi Agamemno
imperabat, A, 30; B, 108; ἰππόδοτον, B, 287; Γ, 75; O,
30, etc.; πολυδαίμων A 171 (*Theb. fr.* 1. p. 587.) Μυχός

ἄρτος ἱπποπόσειο, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso
est, ut in orros. Ἐλλὰ καὶ ἄρτον ἄρτος α 344: δ 726

816; ο, 80. Ἀχαιοῖν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰάσον, σ, 246. Add. N. 379: δ 174: ο 224 εἰς δ) De tota Graecia

5) Πελασγικὸν Ἄχος in Thessalia. Bekk. s. Achilles re-

ἡ Μελαγχολικὸν Ἄργος, in Thessalia, Pelei s. Achilles re-

gnium, B, 681; ἰππόβοτον, T, 329. — *Hic sanatur Te-
lephus*, Cypr. p. 582, b.

*Αργυρέη, urbs Elidis, H. Ap. 422.

'Αργὼ, οὐκ, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρέθουσα, fons in Ithaca, v, 408.

* Ἀρείος, εἰς, εἰον, Marti sacer, πῆχος, Δ, 407; Ο, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, Β, 698; Μενελαος, Γ, 339;

Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, Π, 166; Αἶας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήϊοι υἱές Ἀχαιῶν, Δ,

114; Λ, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et ἔντα, K, 407.

'Αρείων, οὐός, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domus*.

mini, Theb. fr. 6, 588. *Adrastus* in eo fugit, ib. fr. 5.
'Αρείτωρ, ὄρος, *Argi pater ex Mycene*, Cycl. p. 601, b.

*Ἀπρῆθοος, 1) princeps Bœotizæ, pater Menesthii, cognomine

Κορυνητης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Y, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 215. etc.

'Αρτίλυκος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Z, 451. 2) Tro-
ianus. II. 308

**Ἀρήιος*. V. **Ἀπειος*.
 **Ἀρρίγγιος* adi. A Marte (in bello) occisus T. 31: Q. 415:

¹ *Apollonius*, adj., A Marte (in bello) occisus, 1, 31; II, 415; λ, 41.

Ἀπριφίλος, *Mart. carus*, frequentissimum epitheton bellatorum.

*Aene. soc. et noc. si. si et zi. ña (rv ol. E. 909; Batr. 265).

Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες
"Αἰνος. B. 110; Z. 67; H. 382; Θ. 79, etc.; δὲτοι "Αἰνος.

ἀτάλαντοι, B, 110; Z, 67; Π, 382; O, 75; etc.; ἀτα Ἀρηί, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Εἰ Ἀρηί ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; Π, 784, etc.; ἴσος Ἀση, Δ,

603. Et phrases, συνάγειν Ἄρνα, B, 381; κρίνεσθαι Ἄρῃ, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται Ἄρνος, π, 269; ἐγείρειν Ἄρνα,

B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta : θούρος, E, 30, 35,

355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; αἰθλος, Θ, 309; βροτολογός, Φ, 421. Ἄρες, Ἄρες, βροτολογεῖ, μιαιφονε, τει-

χαισιπλήτα, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203;
 σύλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407);

χάλκεος, Ε, 704, 859; Η, 146; Π, 543, etc.; ἐξέσπαλος,
Ο, 605; ῥινοτόρος, Φ, 391; βρήπυος, Ν, 521; ταλαύρινος,

E, 289; X, 267; θοός, N, 328; ἀλλοπρόςαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήνιος, θ, 285, et alia multa in

Hymno 8. V. Ἐνυάλιος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος

ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sana-

tur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi caede audita, in pugnam
ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in

Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ ἐπέσχε πέ-
λεθρα πεισῶν, Φ, 391 sqq. Olim vinctus ab Oto et Ephialte,
F, 325-326. Cum Minerva, ἀναμυθῶν, a Vulcanus, α

E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus 'Ιάλιμος et 'Ασκάλαρος, quos
 = Filii ejus Pantheosilae Amazon. Eth. n. 582

v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brucos, Teles p. 585 a. Erus filius*

*ductos contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Eius filius
Cycnus, Theb. fr. 6, p. 588.*

93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, n, 141 sqq. : 233 sqq. Cui τόξα curat, 8, 433 sqq. : λ, 335

sq.; v, 57 sqq.

**Απρος*, 1) *Nestoris* f., γ, 414, 440. 2) *Priami* f., P, 48 4; ab *Antemedonte occisus*. 517 sqq. 3) *Dulichiensis*. v. **Ag-*

Αυτομεδονία οκκισία, 517 sqq. 3) *Dunkleusculus*, v. ἀφ' ἑαυτοῦ.

- *Αράδνη, filia Minois, regis Cretæ, a Theseo raptā, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρίῃσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypris narrata*, p. 582, α.
- *Αριμα, τὰ, vel Ἀριμοί, οἱ, (in Cilicia,) ὅθι πασι Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- *Αρισδᾶς, ἄντος, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- *Αρίσθη, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐκτιμένη); Φ, 43. Αρίσθηθεν, B, 838; M, 96.
- *Αρχαῖδες, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσίμωροι, H, 134.
- *Αρχαῖδη, regio Arcadium, B, 603; πολυπύλακα, μητέρα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- *Αρχισιῶδης, αο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- *Αρχίστιος, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ε, 182; π, 118.
- *Αρχιστολος, dux Boeotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius, Teleg. p. 601, α.*
- *Αρχτίος, Milesius, *Æthiopidis scriptor*, p. 583, α, et *Illi Excidii*, p. 584, α, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachia*, fr. 1, 2, p. 585.
- *Αρμα, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- *Αρμονίδης, εω, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- *Αρμονίη, (Semeles mater,) saltat cura Gratias, H. Ap. 195.
- *Αρναῖος, mendicis Ithacensis, postea Ἴπρος dictus, σ, 5.
- *Αρνη, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυσταφυλός); H, 9.
- *Αρπαλίων, υἱος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- *Αρπυια Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, Π, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ε, 371; υ, 77.
- *Αρσίνοος, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- *Αρτακίη, fons in regione Laestrygonum, x, 108.
- *Αρτεμις, ἰδος, iv (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatore instructa dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; T, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδαινὴ, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέρανος Κελαδαινὴ. Χρηστὴ ἀκατος, δ, 122; χρυσόνομος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσχοπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Ἄνκαμ, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Y, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydoniis immunis aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, A, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μήκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam laeditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, *Æth.* p. 583, α. *In eam peccat Amphion*, *Min. fr. 2*, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, *Cypr. fr. 20*, p. 595.
- *Αρῖδας, ἄντος, Sidonius, valde dives, avus Eumaci, ο, 426.
- *Αρχέλοχος, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Σ, 464 sq.
- *Αρχεπτόλεμος, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- *Ασβετος, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- *Ασιᾶς, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phanops, P, 583.
- *Ασίη, urbs Argolidis, B, 560.
- *Ασιος, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, Π, 716 sqq. Adde Ἀσιῶδης.
- *Ασιος λειμών, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- *Ασκάριος, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnat, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- *Ασκανίη, urbs et regio in finibus Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐπιβώλις).
- *Ασκάσιος, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμοιβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- *Ασκληπιάδης, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Σ, 2.
- *Ασκληπιδος, Æsculapius, ἡγὴρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- *Ασκρα, nympha, cujus filius ex Neptuno, Cæcius, condidit urbem Boeotiæ Ascræ, *Atth. fr. 2*, p. 586.
- *Ασπληδών, ὄνος, ἡ, urbs Boeotiæ, B, 511.
- *Ασπασίος, ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301.
- *Ασπάρακος, avus Anchisæ, Y, 232, 239.
- *Αστέρικον, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- *Αστερίς, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πενήεσσα, δ, 846 sqq.
- *Αστεροπαῖος, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnat, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- *Αστυλός, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- *Αστυνάξ, ἄντος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulyssæ occiditur, secundum Arctinum*, *Il. Exc. p. 584, α*; a Neoptolemo sec. Leschen, *Il. parv. fr. 16*, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, α.
- *Αστυνόος, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protionis f., Trojanus, O, 455.
- *Αστυόχεια, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- *Αστυόχη, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- *Αστυπύλος, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- *Ασφαλίων, minister Menelai, δ, 216.
- *Ασωπός, fluvius in Boeotia, βαθύσχοινος, λεγεομένης, Δ, 383; K, 287. Pater Antiope, λ, 260.
- *Ατη, πρόσθα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Αἰταῖς, σθενερὴ καὶ ἀρτίπος, I, 504 sq. Ex quo in terris versatur, T, 126 sqq.
- *Ατθίς, ἰδος, *Hegesinoi carmen*, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. *Quod perierat ante Pausaniam*, v. fr. 2 in fine.
- *Ατλας, ἄντος, Calypsus pater, δλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- *Ατρείδης, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; anho, Ἀτρεῖδα, Ἀτρεΐδα. — Ἀτρεϊδῶν κἀνόος, *Nostorum inscriptio*, fr. 10, p. 600.
- *Ατρείδης, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- *Ατρεΐς, ἰδος, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, *Alcm. fr. 7*, p. 589.

'Ατρυτώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.

'Ατρυινάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.

'Ατύναντος, 1) Lycius, ab Antilocho occisus, II, 317 sqq. 2) Alius: v. 'Ατρυινάδης.

Αύγεια, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.

Αύγεια, ao, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.

Αυγηίδης, ao, Augeæ f., Agasthenes, B, 624.

Αὔλις, ίδος, δ, urbs Bæotiz, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectio-nem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.

Αὐτόλυκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.

Αὐτομείδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnat, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.

Αὐτονόη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.

Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.

Αὐτοπόνοος, pater Polyphontæ, Δ, 395.

Ἀραρεὺς, ῥος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Ænea occisus, 541 sqq.

Ἀρεΐδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.

Ἀρίδωναι, demus Atticus, cujus heros Ἀρίωνος Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repentem, Cycl. p. 601, a.

Ἀρροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομειδής, Γ, 424, etc.; εὐστέρωνος, Κῦπρις, Κυθήραια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter ridet dii, 352 sqq. Juno ab ea κεστόν ἱπάντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Γ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δῶρ' Ἀρροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam concilii Paridi*, ibid. *Helenam conspiciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.

'Αρχαίαι, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.

'Αρχαΐας, ίδος, idem. Ἀρχαΐαδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.

Αρχαΐκός, adj. Ἀργος Ἀρχαϊκόν, v. in Ἀργοι. Ααὸν Ἀρχαϊκόν, N, 349.

'Αρχαῖς, ίδος, Græci. Ἀρχαΐδες, οὐκέτ' Ἀρχαῖοι, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀρχαΐδα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Ἀρχαΐδα καλλιγύναϊκα, Γ, 75; πολυδότεραν, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.

'Αρχαῖοι, Græci. Epitheta: μεγάρημοι, A, 123; ω, 57; κρηκομῶντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλίκωπες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; υπερκῦδαντες, Δ, 66, 71; ἀρητίλοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitul. Πάντες ἀν' Ἰασον Ἄργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοὶ in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, H. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis injecta in reditu*, ibid.

Ἀχελώϊος, 1) celeber fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Sipylo ortus, Ω, 616.

Ἀχέρων, οντος, Orci fluvius, κ, 513.

Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλλεύς, ῥος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπισκέλος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ἐξηγῶρ, πολυπόρθος, κυδάλιμος, μεγάρημος, θαλῶρων, πωδῶκης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere νεοστάθμου, θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.). In quibus Lyrnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Γ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulysses, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Machaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnam. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecatur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo deducta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antilocho Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-335. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quae mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Graecos principes, 40 sqq., et renuntiat irae, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xantho mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Enea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim paece ceperat, Y, 79-352, ubi Aeneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congregatur, tandem ab Apolline subductus, 419-454 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropaeo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222-sqq., a Neptuno et Minerva adjectus; deinde ferro saevire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque reliquatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Conat apud Agamemnonem et exaequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tondet se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Trojanos nobiles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam rapit, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigat cum Ulyse, an Telex debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulyse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irratam in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulat, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, potitur voto per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cupientes prohibet, Aeneae boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem et praeda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amore obiectentem, Aeth. p. 583, a. Seditione inter Graecos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulyse de caede illa purgatur, ibid. Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum erogofilium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius praestantissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumulo ejus Polyxena immolat, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Ἀφειδής, una Nereidum, Σ, 46.*

Βαθυκλής, ἦος, Graecus, Chalconis f., occisus a Glaucō. Π. 594 sqq.
 Βάκχεος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βάλλιος, equus Achillis, Π, 149; T, 400.
 Βάττιος, ἦ, tumulus prope Trojam, ab hominibus illatus, a diis στήμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομομαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigei. Hec carnassensium reginae Artemisiae fratri, tribulum, p. 523 sqq.
 Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Respitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βήσξ, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, αντος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux se Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laegoni et Iphidani pater, Y, 460.
 Βιήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βορβοιδής, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, ζ, 10, 95, 140.
 Βοιθή, urbs Thessaliae, B, 712.
 Βοιθής λίμνη, in Thessalia, prope quam Pherra sita, ζ, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, et initium v. 494, Βοιωτοί μὲν etc., cui praemissa est narratio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιωτίας, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Boeoti. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μῆλα πύονα ὄχμον ἔχοντες, E, 710; γὰρ πύονες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, έας et έω, ventus a septemtrionibus flans. Deum αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; ω, πνός, 385; ὀπαρινός, 328; Φ, 346; ἀνεμος μετρί, ε, 10. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; κ, 507. Amatque Y, 223 sqq.
 Βούδειον, τό, urbs Phthiae, Π, 572.
 Βουκολίδης, ας, Bucoli s. Bucolonis f., Sphelus, O, 358.
 Βουκολίον, ωνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarchae peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύπρον, A, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βούτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριάρεος, υς, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγύσιος, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίστis, ἦος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiae pater, quae Βριστis ap. Hom. dicitur, A, 392; P, 132, 274.
 Βριστής, ίδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille et Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 39 sq, 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemnon eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illucit, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentoria Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, B, 676. — *Ex praeda eam accipit Achilles, Cypr. p. 583 extr.*
 Βρύγοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thraciis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσσαί, urbs Laconica, B, 583.
 Βύρος, 1) Perieris f., Polydora, Pelei filia, maritus. Π, 177. 2) Lycius, Phaesti pater, E, 44.

Γαία, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Titiv mater et Hymnum in eam, 30. Narcissum emittit dolum Proserpinae, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Molis heros*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Iñ.
 Γαῖος υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
 Γαῖος υἱός, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
 Γαλαξία, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Γαλατεια, Nereidum una, Σ, 45.
 Γανυμήδης, εὖος, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter profilio, fr. 3, ib.*
 Γάργαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idae, Θ, 48; Ξ, 292, 352; O, 152.
 Γερασιόης, δ, promontorium Eubææ cum portu, Neptuno sacrum, Υ, 177.
 Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνοις, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
 Γῆ, Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, *Ægeonius mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόντις Γῆ ἱπποκράτης, Alcm. fr. 6, p. 589.*
 Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, x, 120; Bair. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
 Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
 Γλαύκος, 1) Sisyphi f., pater Bellerophontis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, I, 19, sqq. agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεα χλαίνας, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Caso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαύκος δ αἰόλος, in quem est Ep. 11.
 Γλαυκώπις, ἰδός, ἡ, epitheton, nomenclum nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
 Γλαφυραί, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Γλάσας, ἄντος, δ, urbs Boeotiæ, B, 504.
 Γλώσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινή, B, 573.
 Γοργεῖος, V. Γοργών.
 Γοργυῖων, ὠνός, mothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
 Γοργώ, οὐς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς ὄμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργώ βλοσυρῶπις, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη παραλή, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in *Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.*
 Γόρτυν, ὠνός, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (τειγίσεσσι); γ, 294.
 Γουνεύς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.
 Γραῖα, oppidum Boeotiæ, B, 498.
 Γρήνιος, fluvius Troadis, M, 21.
 Γυαίη λίμνη, lacus Maconiae in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nympa Talæmeni peperit duos filios, B, 865.
 Γυραι, αἰ, petrae non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oilei naufragium passus periiit, Γυρῆσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; μοχ 507 ex his unam Γυραίην πέτρην appellat.
 Γυρτιάδης, οὐ, Gyrtil f., Hyrtius, Ξ, 512.
 Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορόν ἤσκησεν Ἀριάδῃ, Σ, 592.
 Δαίτωρ, ορός, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
 Δαμαστορίδης, οὐ, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

Π, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; γ, 212, 241, 293.
 Δανῆη, Acrisii filia, καλλισφύρος, Persei mater, Ξ, 319.
 Δανὰς, ἰδός, carmen in Cyclo positum, *cujus fragmenta v. p. 586.*
 Δανῶι, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀπιστοί, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἀργός, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δανῶς, rex Libyæ. *Ejus filiae armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.*
 Δαρδανίδης, αὐ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ihus, A, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — Ἐύπωλος, *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλαι Δαρδάνιαι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
 Δαρδανίς, ἰδός, Dardana, Trojana. Δαρδανίdes βαθύκοιποι, Σ, 122, 339.
 Δαρδανίωνες, posterii Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.
 Δαρδανός, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 475. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
 Δάρτης, ἡτός, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cuius filii duo, E, 9 sqq.
 Δαυλίς, ἰδός, urbs Phocensis, B, 520.
 Δαυσήνωρ, ορός, Lycius, P, 217.
 Δέλφειος, Delphicus, βωμός, Apollinis, H. Ap. 496.
 Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
 Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πύονα ὁδόν, H. 27, 14.
 Δελφίμη, una Nereidum, Σ, 44.
 Δελφίδης, οὐ, Dexii f., Iphigenius, H, 15.
 Δευκαλιόνης (pro Δευκαλιωνίδης), αὐ, Deucalionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 608.
 Δευκαλιών, ὠνός, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
 Δηιδάμεια, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
 Δηϊκόων, ὠνός, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
 Δηϊνὸμη, *Trojana, Il. parv. fr. 18, p. 598.*
 Δηϊοπίτης, οὐ, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.
 Δηϊόχοος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
 Δηϊπύλος, amicus Stheneli, E, 325.
 Δηϊπύρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 578 sqq.
 Δηϊφροβός, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnatur, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Λεύκασις, 294; θεοειδής, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, Θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*
 Δηϊών, Atheniensis, *Cephalus pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
 Δηϊάς, ἄδός, Delia. Κούραι Δηϊάδες, Apollinis θεράπναι, H. Ap. 157.
 Δηῖλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; ejus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κρανῆ, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, γ, 162. — *Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δημήτηρ, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam raptâ Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescissive quid filia sua factum fuerit; inde moestam, annulæ specie, consedis ad Parthenion fontem Eleusiniorum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occultit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali puniti granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. Ἐσπλόκαμος, ε, 125; Ξ, 326; ἐλὺθη, E, 500. Alia epitheta in Hymnis cit. *Δημήτρος τέμενος*, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. *Δημήτερος ἀκτῆ*, N, 322; Φ, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et ν, 27 sq.

Δημόκων, υἱός, Priami f. nothus, occisus ab Ulyse, Δ, 499 sqq.

Δημόλεων, υἱός, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Γ, 395 sq.

Δημότολμος, unus ex procis Penelopes, γ, 242, 266.

Δημόυχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Γ, 457 sqq.

Δημόζων, υἱός, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοφών, *Thesei f.*, excisa *Troja Æthram reducit*, II. *Erc.* p. 584, a, et II. *parv.* fr. 17, p. 598.

Δημώ, οὗς, Celei filia, ἐρέσσαι, H. Cer. 109.

Δηώ, οὗς, i. q. *Δημήτηρ*, H. Cer. 47, 211, 492.

Διτ, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.

Διόδοτος, *Erythreus*, ab nonnullis pro parvæ *Iliadis* scriptore habitus, fr. 2, p. 595.

Διοκλῆς, ἥρως, 1) Orsilochi f., rex Phæarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, πηλεΐππος, H. Cer. 474, 477; Διοκλὸς dictus ibi. 153.

Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, Γ, 665.

Διομήδης, εὖς, Argivorum rex, Tydei f., Ænei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερὸς, βοῶν ἀγαθός, ἱππόδαμος, ὑπέρβυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucio Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, Ι, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulyse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhesum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prelium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 161 sq. — *Cum Ulyse Palamedem aquas demergit*, *Cypr.* fr. 16, p. 594. *Philecteten e Lemno reducit*, II. *parv.* p. 583, b. *Palladium rapit cum Ulyse*, *ibid.* Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. *Coræbum occidit*, fr. 19, p. 598. *Excisa Troja statim et feliciter redit*, *Nost.* p. 584, b.

Διοκλῆς, V. Διοκλῆς, 2.

Δίων, oppidum Eubœæ, αἰτῶ, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσσας, Bacchus. Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgis, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Domum ejus amphora Acliilli a matre data, ω, 74. Tyrribas perat, a quibus captus erat, in delphinis transmutat, II. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. Εὐεργεστῆς, *ib.* v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Acliilliabus*, Οἰνοπότος, *dedit*, *Cypr.* fr. 11, p. 591.

Δίος, Priami f., Ω, 251.

Διόσκουροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Apollodorus vel Athenas populatur, Helenam a Theocloptam repetituri*, *Cycl.* p. 601, a.

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διώρας, εὖς, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occidit A, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Διήτωρ, opος, Iasi f., fictus ab Ulyse rex Cypri, ε, 441.

Δολίος, senex, servus receptitius Penelopæ et hortator ejus, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, p. 212. Pater aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filia Melanthei, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.

Δόλοπες, gens Theasalica, I, 480.

Δολοπίων, υἱός, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δόλοφ, opος, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus. Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, υἱός, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, *ibid.*

Δόρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.

Δούλη, n. *propr.* *Nost.* fr. 7, p. 600.

Δουλιχίως, ἥρως, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλιχίον, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditioe Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sqq.; ι, 24; ε, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. Πολύπυρον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.

Δραχάων, Icarie insule urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δραχίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρύσας, Trojanus, occisus ab Eurvalo, Z, 20.

Δρύας, υἱός, 1) princeps gentis Lapitharum in Theasalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.

Δρύσφ, opος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Γ, 457. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, II. 12, 34.

Δύμας, υἱός, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II. 12, 34. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.

Δύμη, Achajæ urbs, H. Ap. 425.

Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδωνάιος, Jovis epitheton, II, 233.

Δωδωνίη, urbs Theoprotica, cum oraculo Jovis, cupiens scire, φηται Sellii, δυσχεύμερος, II, 234 sqq.; B, 730; Γ, 227; ε, 296 sq.

Δωριεες, Dorienses, τριχάϊκες, τ, 177.

Δώριον, τό, urbs in ditioe Nestoris, ubi Thamyris excæcatus, B, 594 sq.

Δωρίππη, Antii uxor, *Cypr.* fr. 11, p. 593.

Δωρίς, ἴδος, una Nereidum, Σ, 45.

Δώς, fictum a Cerere nonnen, H. Cer. 122.

Δωτιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.

Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκέλαδος, gigas, ab Jove vinctus, Batr. 285.

Εἰδομένη, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.

Εἰλείθυια, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖοςτοκος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυιαι, A, 270 (μοῖοςτοκος); T, 119.

Εἰλέστιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.

Εἰρεσία, urbs Hestiarotidis, vel insula, H. Ap. 32.

Εἰρετρία, Eretria, urbs Eubaeae, B, 537.

Ἐκάδη, Dymantis filia, Π, 718; uxor Priami, mater mul-
torum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adorata Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.

Ἐκαμάρη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Ξ, 6 sqq.

Ἐκάτη, dea, Persae filia, H. Cer. 24 sq., 438; εἰλας ἐν χείρεσσιν ἐχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solem cum illa adit, 24 sqq.

Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.

Ἐκτόρεος, adj., Hectoris, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*

Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Asryanax, Z, 401.

Ἐκτορ, ὁρος, Priami et Hecubae f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδρῶνός, μέγας, κορυβαίολος, χαλκοκορυστής, θρασύς, ὀβριμὸς, φαίδιμος, βοήην ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκελὸς φλογί (N, 54, 688), Ἀρηί, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet catervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivi, Δ, 505. Increpat a Sarpedone, E, 471 sqq.; pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe observationem Minervae fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in ædibus frustra quasitam, tandem urbe egrediens ad portam Scream una cum Asryanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasus, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad mœnia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contempto angurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab excidio navium arcetur praesertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, Π, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem revertitur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq. Exeruit in murum recepto, solus manet Achillem, parentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter haec Jupiter vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lan-
cibus, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minervam specie fratris Deiphobi ad ducendum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci delo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnas hasta transfigitur, armis spoliatur, foedatur ab Achivis et curru Achillis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo excita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline curatur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet saepius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis effusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Proteilum in excensione, Cypr. p. 582, b.*

Ἐλατς, ἱός, Antii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.

Ἐλατιονίδης, ου, Elatidis f., Ischys, H. Ap. 210.

Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.

Ἐλατρεὺς, ἥος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.

Ἐλένη, Jovis et Ledaē filia, Dioscurorum soror, formosissima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexit telae pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat describitque Meroas senibus Trojanis, formam ejus admirantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam reddit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Nestor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non amplius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto allata, 125 sqq., et γάρμακον νηπιενῆς ἀγρόν τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja speculatorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum ligneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei interpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et avehitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypridis, fr. 21, p. 595. Nuptiae, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mortuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p. 583, b. Trojae agnoscit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agit, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit, Ethram, fr. 17, p. 598.*

Ἐλενος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filius oburgatus a Priamo, Q, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulyse insidius capitur, et vaticinatur de Philocleta reducendo, Il. parv. p. 583, b.* — 2) Graecus princeps, Ctenopis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105. Eleusiniat, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, ἑρμείας, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλευσίων, ὄρος, dux Abantum ex Eubora, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλευών, ὄνος, ἔ, oppidum Boeotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικίων, ὄνος, Antenoris f., Priami gener, F, 123.
- Ἐλική, urbs Achajae, ubi Neptunus praecipue cultus, B, 575 (ἐρεΐα); Θ, 203.
- Ἐλικών, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλική, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (Ζηφύου). 2) Mons Boeotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Ἐλικίων, *Atth. fr. 2, p. 586.*
- Ἐλικώνιος ἀνάξ, Neptunus, F, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλίγυννα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; H, 595. Καὶ Ἐλλάδα καὶ μετὸν Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 89, ab urbibus his clarissimis duas partes Graeciae universae designat.
- Ἐλλήνας, antiqua urbis Ἐλλάδος et regionis incolae, B, 684.
- Ἐλλήσποντος, fretum: ἀγέρρεος, B, 845; M, 30; πλάτης, P, 432; ἀπείρων, Q, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Q, 346; ω, 82.
- Ἐλος, οὐς, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἐπείνωρ, ὄρος, socius Ulyssis, x, 552 sqq., qui perit in Circae domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quae fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἐπειοί, natio circa Paphlagoniam, ubi multi optimi, B, 852.
- Ἐπειός, in prosa Αἰώνες, gens ad Ossa, Perrihaebis propinqua, B, 749.
- Ἐπειεύς, ἥος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonei genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἐπίστη, oppidum Arcadiae, ἡμερόσσα, B, 606.
- Ἐπνομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulyse, A, 422.
- Ἐνοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἐνόπη, urbs Messeniae, I, 152, 292.
- Ἐνοσίγαιον, ὄνος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἐνώλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντις, B, 651; H, 186, etc.
- Ἐνυεύς, ἥος, rex Scyri, I, 664.
- Ἐνώ, οὐς, Bellona, E, 592 (πότις), 333 (πολίποθος).
- Ἐξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἐπάλτης, οὐς, Lycius, a Patroclo occisus, H, 415.
- Ἐπειεύς, ἥος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ιεῖτης ob eandem, H, 57.
- Ἐπειοί, Elidis antiqui incolae et domini, v, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκοχρῆται); N, 686 (χαυμόντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἐπειός, Graecus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervae consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἐπειός, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπιγόνοι, ὄνος, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαρος, ὄ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικαστή, Cēdipi mater et uxor, quae aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπιδόης, ἥος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίπτορος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, ὄρος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 695.
- Ἐπτάπορος, ὄ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπικλῆς, ἄος, *Lyci filiam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβός, εὐς, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 572 (ἐξ Ἐρεβούστου); x, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 339, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμβός, εὐς, nobilis Phaeax, θ, 112.
- Ἐρευναλίων, ὄνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pyllos a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεμβός, ἥος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) rediit Minerva, η, 81.
- Ἐρεμβός, ὄνος, Furia: ἡεπορίτις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖραι. Θεὰ δασυλήτης, ο, 234. Plur. Ἐρεμβές, I, 434; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μετρός; β, 135; v, 78; ρ, 475 (πιωχών). — *Audit diras Cēdipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, ib. fr. 6, p. 588.*
- Ἐρεός, ἴδος, ἔ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἡύστον μεμυῖα); Σ, 535. Ab Jove militatur, A, 3 sqq. 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.*
- Ἐρεμβή, uxor Amphirai, quem prodidit, στρυγέη, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐρεμβός, Dardani f., rex Dardaniae, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Dardanis poeta, fr. 2, p. 536.*
- Ἐρεμβή, ἴδος, ἔ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρεμβός λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.
- Ἐρεμβός, αο, Ἐρεμβός (Ἐρεμβός E, 390), Ἐρεμβός, εὐς (H. Merc. 413) et εἶο (O, 214), Mercurius, Jovis et Majae f. Natus et infantia ejus narratur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua Iyam condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem auferit, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem praere jussit, ut furtum judicaret. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincla viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attentum et indignatum Apollinem Iyae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera praeclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem Iyae utende rationem docet, artemque diviniandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice praedicat. Proinde Apollo, accepta Iyae, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque Iyae neque aliud quidquam suffuturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thias proficisci jubet, quae vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H, 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐρισίνος, εὐστόκος, Ἀργεῖόντης, ἀνάκτα, δώτωρ ἰάνων, χρυσόβραχς: cuius virgae vis exprimitur ε, 17 sq. Martem clam eripuit Aio-

- dis, E, 390.** (In simili re *Q*, 24.) Furta docet, *τ*, 397; dexteritatem in negotiis, *ο*, 320 sqq. Gracis opem fert, *Υ*, 44, 72. Cum Lalona certare non vult, *Φ*, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repentem ducit, *Ω*, 333-469, et reduct, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, *Π*, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, *Ξ*, 491. Ad Calypso nympham mittitur, *α*, 38, 84; *ε*, 28 sqq.; conf. *μ*, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, *κ*, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, *ξ*, 435. Cum Nymphis consuescit, *Η*. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, *Η*. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, *θ*, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, *ω*, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, *Η*. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p.* 581, *δ*.
- Ερμιόνη**, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, *δ*, 5-14.
- Ερμιόνη**, urbs Argolidis, *Β*, 560.
- Ερμος**, fluvius Æolidis in Asia, *δανήεις*, *Υ*, 392; *Ep.* 1, 5.
- Ερυθίνος**, *οι*, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, *ὠρητοί*, *Β*, 855.
- Ερυθραί**, 1) urbs Bæotiae, *Β*, 499. 2) *Ερυθραία πόλις* Ioniae, in quam *Ep.* 7.
- Ερύλαος**, Trojanus, a Patroclo occisus, *Π*, 411.
- Ερύμανθος**, mons Arcadiæ, *ζ*, 103.
- Ερύμας**, *αντος*, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, *Π*, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, *Π*, 415.
- Ετεοκλής**, *ος*. V. *Ετεοκλῆς*.
- Ετεοκλῆς**, *ῥος*, filius alter Cædipi, regnans Thebis. Cadmei convivanti in domo βίης; *Ετεοκλῆς*, Eteoclis, *Δ*, 386. — *Diræ patris, Theb. fr.* 2, 3, *p.* 587.
- Ετεοχρητες**, *οι*, genuini Cretenses, tribus Cretensium, *τ*, 176.
- Ετωναῖος**, *ῥος*, Boethi f., nūnister Menelai, *δ*, 22, 31 sqq.; *ο*, 95 sqq.
- Ετωνός**, oppidum Bæotiae, *πολύκνημος*, *Β*, 497.
- Ευαιμονίδης**, *ος*, Euæmonis f., Eurypylus, *Ε*, 76; *Α*, 809.
- Ευάμων**, *ονος*, princeps Thessalus, pater Eurypyli, *Β*, 736; *Ε*, 79; *Η*, 167; *Θ*, 265; *Α*, 575. — *Η. parv. fr.* 19, *p.* 599.
- Ευάθης**, *ος*, pater Maronis, *ι*, 197.
- Εύβοια**, insula, *Β*, 535; *ναυσικλείτης*, *Η. Ap.* 31, 219; *γ*, 174; *η*, 321 sqq.
- Ευχάμωνα**, *Cyrenensis, Telegoniae scriptor*, *p.* 584, *δ*.
- Εύχορος**, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, *Π*, 176-186.
- Ευηνία**, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, *Ι*, 553.
- Ευηνιίδης**, *ος*, Euenoris f., Liocritus, *β*, 242; *γ*, 294.
- Ευρύς**, Selepii f., princeps Lyrnessi, *Β*, 693.
- Ευρύππος**, Trojanus, occisus a Patroclo, *Π*, 417.
- Ευρύππος**, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Clesii, duarum urbium regis, filius: *v. ο*, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitium: *v. totam ξ*, et *ο*, 301 sqq. Telemachus advenit, *π*, 1 sqq. Nuntiat Penelope adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, *ρ*, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, *υ*, 162 sqq., 238. Arcum ponit, *φ*, 80 sqq. Se ei agnosendum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in prociis vindicandis, præsertim *χ*, 157 sqq. Cum Telemacho ponas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.
- Ευρύπης**, *ος*, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, *Κ*, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr.* 8, *p.* 589.
- Εύμηλος**, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, *Β*, 714, et optimis equibus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, *Ψ*, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphithime, Penelopes soror, *δ*, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachiae scriptore habebatur, fr.* 1, 2, *p.* 585.
- Ευμόλος**, unus principum Eleusinis, *Η. Cer.* 154, 475.
- Εύνορος**, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulae, *Η*, 478 sqq.; *Ψ*, 747.
- Ευπείθης**, *ος*, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, *α*, 393; *δ*, 641; *π*, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, *ω*, 421 sqq., 465 sqq., cecidit, 522 sqq.
- Ευρύππος**, *ος*, fretum Eubææ, *Η. Ap.* 222.
- Εύρος**, ventus ab oriente flans, *Β*, 145; *Π*, 765; *ε*, 295; *μ*, 326; *τ*, 206.
- Εύρωδης**, *ος*, proci Penelopes, casus, *χ*, 267.
- Εύρωλος**, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, *Β*, 565 sq. Pugnat egregie, *Ζ*, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, *Ψ*, 676 sqq. (*Η. parv. fr.* 17, *p.* 598.) 2) Phæax, *ισος*; *Ἀπῆ*, *θ*, 115, 127, 140; Ulyssem laedit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melonis, Alc. fr.* 8, *p.* 589.
- Ευρύδατης**, *ος*, 1) Agamemnonis præco, *Α*, 320; *Ι*, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, *Β*, 184; *τ*, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Η. parv. fr.* 17, *p.* 598, *δ*.
- Ευρύκλεις**, *Hyperphantis filia, quæcum quatuor liberos genuit Cædipus, Cæd. fr.* 2, *p.* 587.
- Ευρύκλῆς**, *αντος*, *δ*, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, *δουεῖροπύλλος*; *γέρων*, *Ε*, 148 sq. 2) Proci Penelopes, *σ*, 296; occiditur, *χ*, 283.
- Ευρύκχη**, uxor Nestoris, filia Clymeni, *γ*, 452. — *Alia, Ænew uxor, Cypr. fr.* 5, *p.* 592.
- Ευρύκλεια**, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, *α*, 428-435, ubi Penelope servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelope narrat, *δ*, 742 sqq. Revertentem Telemachum prima videt, *ρ*, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, *τ*, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; *υ*, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, *φ*, 380 sq. Post eadem procorum, *χ*, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelope, adesce herum, *ψ*, 1 sqq.
- Ευρύλογος**, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, *κ*, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.: hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, *λ*, 23. Est dux navis, *μ*, 193, 278 sqq. Suaelet absente Ulysses sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus serum, 417 sqq.
- Ευρύπαχος**, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, *δ*, 628 sq.; *ρ*, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, *α*, 399 sqq. Concio ejus, *β*, 177 sqq. Plurima dabit Penelope, *ο*, 16 sqq.; *σ*, 295 sq. Ficta ad eam oratio, *π*, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, *σ*, 349-398. Vaticinia ridet, *υ*, 359 sqq. Arcum tentat, *φ*, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, *χ*, 42 sqq. Cum Melanthii sorore conueverat, *σ*, 325.
- Ευρύμειδους**, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, *τ*, 7 sqq.
- Ευρύμειδων**, *οντος*, 1) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, *η*, 58 sqq. 2) Polemei f., Agamemnonis auriga, *Δ*, 398. 3) Nestoris famulus, *Θ*, 114; *Α*, 620.

- Εὐρύμειδης, ου, Euryimi f., Telemus, ι, 509.
- Εὐρύμοις, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens corlo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula τειχεῖ in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysssem patrata cade, ψ, 153 sqq.
- Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Ἀγυῖτι f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
- Εὐρύπλοος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρύπλοος πόλις, Β, 677. 2) Euaemonis f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnāt, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, Η, 167; θ, 265. Pugnāt, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Η, 27. (Axionem Priami occidit, Η. par. fr. 19, p. 599.) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnavit. N. occiditur, Η. par. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.
- Εὐρύσθεος, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danae pronepos; historia nativitatē Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
- Εὐρύτις, ου, Euryti f., Iphitus, ρ, 14, 37.
- Εὐρύτιον, oppidum, pro Œchalia habebatur, fr. 3, p. 590.
- Εὐρύτιον, ὄνος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, ρ, 295-304.
- Εὐρύτος, 1) princeps Œchaliae, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, ρ, 13-38. — Conf. Œch. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591. — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
- Εὐρύφασσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
- Εὐρύση, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minocem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Bahr. 79. De terra dictum in Η. Ap. 251.
- Εὐρύστωρ, princeps Thraciae, Acamantis pater, Ζ, 8.
- Εὐρύστρις, ιος, urbs Berothiae, Β, 502.
- Εὐρύτρος, Troezeni f., dux Ciconum, inter auxilia Trojano- rum, Β, 846 sqq.
- Εὐρύτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
- Εὐρύτορος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Η, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.
- Εὐρύτωρ, ὄνος, Polyidi valis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
- Εὐρύτις, ου, Aloei s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320. ubi v. plura. — Cum fratre Oto et Œoclo, Ascreæ nymphæ filio, Ascream urbem condidit, Att. fr. 2, p. 586.
- Εὐρύς, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Β, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πίερα ἄρουρα).
- Εὐρύς, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
- Εὐρύλλης, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, Η, 189.
- Εὐρύκλος, 1) Trojanus, a Patroclo casus, Η, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
- Εὐρύκλος, ὄνος, Priami f., casus a Diomede, Ε, 160 sqq.
- Εὐρύκτος, nobilis Phiax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
- Εὐρύκτοος, 1) Trojanus, Thalysii f., casus ab Antilocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
- Εὐρύτος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem inhumanam famosus, βρότων δολέμων πάντων, σ, 83-86, 114 sqq.; ρ, 308.
- Εὐρύφων, ὄνος, Nestoris f., γ, 413, 440.

- Εὐρύς, ἄνος, insulae in mari Ionio, postea Εὐρύδας dictæ, Ιερα, Β, 625.
- Εὐρύς, 1) Graecus, Meristei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, casus, Ο, 339. 3) Trojanus, casus a Patroclo, Η, 416.
- Εὐρύτορος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

- Ζαγρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν πανκρέτατε πάνων, Alc. fr. 6, p. 589.
- Ζάκυνθος, δὲ ἤ, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (Ὠρής); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (Ὠρήσσα); Η. Ap. 429.
- Ζέλεα, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.
- Ζεύς, ἄνος, Δία, εὐ Ζηνός, Ζηνι, Ζηνᾶ, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sqq., cui in partiendo cessit eorum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 335 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σπῶς πατὴρ ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὑπάτος μῆτωρ divinum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita : εὐρύπλοος, Κρονίτης, Κρονίων, μητέρα, Ὀδυσσεύς, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφέληγεστά, κελαινέτης, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, κυδίστος, αἰγιόχος, Κρόνου παῖς, τερπικάρυνος, ἀπτεροπτετής, ὠκυδρόμετος, ἐργόδοτος πόσις ἥρως, ἐριδρόμετος, στεροπτηγεστά (Η, 298), ὠφέλιγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετώρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανορμῆς, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptrā et θέμιστας, Β, 197, 205 sq. Praecones sunt Διὸς ἄγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης πόλεμοιο ἀνδρῶπων, Δ, 84; Τ, 221; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διὸς μῆστον βαμνῆαι, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Η, 527-533 : quae utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiar, Ψ, 299; ξ, 207; ζ, 188, etc. Ζεῦσιος, Ν, 624; ξ, 183, 389 : nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; ἐκέρσιος, ν, 213. Ἐρκαῖος, ρ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωνάιος, Ηλέσπιος, a cultus loco, Π, 233. Columba ei ferunt ambrosiam, ρ, 63. Hac fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Η. et Od. : nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natasque commemorat Ξ, 315-327. Praeterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η, 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διὸς ἀριστής, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanius, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νῦμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κοῦραι Διὸς, ι, 604 sqq.; Ἄττι, πρῆσθα Διὸς θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ inmissam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq., quem invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fefellerit, quom Hercules nasceretur, ι, 96-125; quare Ἄττιν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Ἰθιοπίibus, quo cum diis ierat χρεῖα δαΐτα, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemnoni, Β, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνας Διὸς induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitus ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, H, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Y, 4 sqq. Hectorem miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus fati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nympha Calypso, ut hanc eum dimittat, ε, 28 sqq. Utionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omina fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit praelium Eupitheii sociorum, procos ulturorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Deurum judicium præcipit*, ibid. *Επερχόμερον ἀθανάσιων τριβuit Dioscuris*, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojanos subleget, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, *Æth.* p. 583, a. *Jovis Herci in ara occiditur Priamus*, *Il. Exc.* p. 584, a. *Saltantem induxerat Titanomachie scriptor*, fr. 2, p. 585. Μῶμος ἰπσι σύμβουλος quid suaserit, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat, ib. p. 592. *Heleenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata*, fr. 3, ib. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, *Il. parv.* fr. 3, p. 595. *Dardano dederat Palladium*, *Il. Exc.* fr. 3, p. 593. *Tantalum quomodo punit*, *Nost.* fr. 10, p. 600.

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; Ὁρχήθην spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, H, 150 sqq. Est χελαδονός, χελαήγας, λαδρός, αἰήριος (H. Ap. 433), δισσής, αἰὲν ἐπυρόρας.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ilyli pater, τ, 523.

H

Ἡβη, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in caelo, καλλιόφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratiis saltat, H. Ap. 195.

Ἡγρήσιος Salaminius pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγρήσιος, Atthidis poeta, p. 586.

Ἡγῆας, i. q. Ἀγῆας, q. v.

Ἡέλιος. V. Ἡλιος.

Ἡερῖβουα, Aloeï uxor altera, περιχαλῆς, E, 389.

Ἡετιών, ὤνας, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Arisben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡόνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡονεύς, ἦος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciæ princeps, pater Rhesi, K, 135.

Ἥλειος, Elei; eorum bellum cum Pyliis, A, 671 sqq.

Ἥλέκτρη, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Troje*, *Il. Exc.* fr. 5, p. 599.

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥέλιος: ὁς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμφανόνων, φαείων, φαεσίμβροτος, τεφρίμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætæa, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neæra Phaethuses et Lampetiæ nymphae pater, μ, 132 sq. : quæ boves ipsi pascabant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinae, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλις, ἰός, regio Peloponnesi, δία, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; ὅθι κρατεροῦσιν Ἐπειοί, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, *Teleg.* p. 583, a.

Ἥλυστον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἥλωνη, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ἥμαθιν, Macedoniae pars, Ξ, 226.

Ἥνοπέως, ἦος, Thæbi f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἥνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἥνοψ, ὄπος, 1) Trojanus, pater Samii, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἥπειρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἥπειρος, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Hercules f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 633; E, 628.

Ἡρακλῆϊος, adject. Ἡρακλῆϊος χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλῆϊή βίη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἦος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένων, θυρλεώνων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, λ. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus sit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἄδων, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus πείρος ἀνείχυστον, contra cetum, Y, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alui ejus υἱέες νιάνοι τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypris narratus*, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cyncum Martis filium cursu equestri in Pugasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, *Theb.* fr. 6, p. 588. *Cum Iole*, *Æch. Exp.* fr. 2, p. 590. *Æchaliæ capit*, fr. 6, et alibi. *Apud Cianos, quos Hylam quærere et obsides dare cogit*, fr. 4. *Cum Theseo Themiscyrum capit*, *Nost.* fr. 9, p. 600.

Ἡρῆ, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεὰ, E, 724; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, H, 432; Σ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρηνος, λευκώλενος, ἥκυμος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudis in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ab

eo de cœlo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quæ mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fœdera ledant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed correetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, Ξ, 153-352. Ab expergefato Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq.; et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Ænea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam veniente, ib. p. 582, a.*

Ἡριδανός, fluvius, Batr. 20.

Ἡρῆϊστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sqq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato cœlo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀργυρεύς, καλλοποδίων (Φ, 331), πολύμητις, πολύτρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, Ξ, 166 sq., 338 sq.; agis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, Ξ, 238 sqq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sqq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incensus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φιδέ Ἡρῆϊστοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaïdis poeta, fr. 3, p. 580. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, H. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἡχώ, οὗς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὗς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἠοιγένεια, φαιεσίμβροτος (Ω, 785), χρυσόθρονος, ἑὺθρονος, ἐρυθρόχαιτος, κροκόπελος, φαιώλις (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θάλαα, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Euryti f., dux Epæorum, B, 620.

Θαλυσιδῶς, Thalyssi f., Echeopolis, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Œchalia redux Musas ad certamen castis provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco pernitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, Ξ, 231.

Θαυμαχίη, urbs Magnesiæ, B, 716.

Θεανῶ, οὗς, Cissei filia, καλλιπάρης, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenor, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, ζ, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, οὗς, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἄγορας ἐμπνέει καὶ καθίζει, β, 69. Junem ab Jove increpatam poculo excipit, et querela audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρης). Mars ejus σπασσας, H. 7, 4. Cum ea ἐγγλιδὸν ἐκόμενη, Jupiter ὀργιστὶς ἴαται. H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojæ bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμισκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et facta, ο, 223-280; Telemachi hospes, 528 sqq.; p. 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσανδρος, 1) Polynictis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphi f., Prati patr. Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 26. Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκατόμυθος, ἀκαταπής, ob contumeliosos sermones ab Ulysse verberatus. B. 212-27. — *Achilli Penthesileæ amorem obicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiæ, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ζ, 315, sqq., 335; π, 65, 47; ι, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Calibidæ, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polyphates, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alie. Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 3.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus. II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυροπέλα, καλλιπλόκαμος, ἥλαρος. Junem eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e cœlo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 369 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem secus susceperat, Z, 136 sqq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, υ, 357 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arma vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet. Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, O, 74 sqq. Mortui filii arma in certamine ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq. in auræ amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
 Θηβαῖος, Enoipei pater, Trojanus, ὑπέρβριμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
 Θηβαῖς, ἰδός, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.
 Θῆβαι, ἡ, et Θῆβαι, αἱ, Thebæ, 1) Boeotiae urbs, ἐκράπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Condita a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Ἐὐστέρωνος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Ægypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὠρίπυλος, Z, 416; ὑποπλάκην, 397; ἱερὴ πόλις Ἥκτιωνος, A, 366 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
 Ἡθηεῖδαι, Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, H. Exc. fr. 1, p. 599.
 Ἡστιάς, ἰως, heros et princeps Atheniensis, Ægei f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.
 Θισβή, urbs Boeotiae, πολυεργήων, B, 502.
 Θοαὶ νῆσοι, i. q. Ὀξείαι, in Acheloi ostio, o, 299.
 Θώας, αντος, 1) princeps Ætoliae, Adramonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnât, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, H, 311. — Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojae, H. parv. fr. 10, p. 596.
 Θῶα, Nereidum una, Σ, 40.
 Θοακὸς, Atticæ oppidum. Θοακόνδε, H. Cer. 126.
 Θῶων, ὠνος, 1) Trojanus, Phanopis f., a Diomedee occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
 Θῶωτα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
 Θῶωτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
 Θράσιος, Trojanus s. Paon, occisus ab Achille, Φ, 210.
 Θρασυμάρτης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnât, H, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
 Θρασυμύλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, H, 463 sqq.
 Θρήνικες, et Θρήνες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόπομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμωρον τὸν Θρήνικα, B, 595. — Penthesilea Θρήνισσα, Æth. p. 583, a.
 Θρήνικος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρήνικὴν Σάμω, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρήνικος πόντος, Ψ, 230.
 Θρήνη, Thracia, ἐριβωλαξ, A, 222; γ, 485; N, 301, etc. Θρήνην flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
 Θρεαί, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
 Θρηνακίη, pro Sicilia antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascebantur, μ, 127-135; τ, 275.
 Θρόνον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
 Θρόων, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ ποταμός, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρυόσσα πόλις, αἰπεία κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
 Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάρην, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
 Θυσσιτάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
 Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomedee occisus, A, 320.
 Θυμβρή, urbs Troadis, K, 430.
 Θυμοῖτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
 Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
 Θῶων, ὠνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαιρα, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἰάμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
 Ἰάμβη, Metaniræ famula, κένδ' εἰδούτα, quæ Cererem di- cteris exhilarat, H. Cer. 195-204.
 Ἰαμενῶς, dux Trojanus, M, 139, 193.
 Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
 Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
 Ἰάνη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἔλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes ad- veniunt ad πανηγύριν Apollinis.
 Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
 Ἰάρενος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Pello- ponnese, H, 135.
 Ἰασίδης, σο, lasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
 Ἰασίων, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νεῖφ ἐνὶ τριπόλῃ, ε, 125 sqq.
 Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασων Ἄργος di- ctum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
 Ἰάχη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Ἰαυλικός, ἡ, urbs Magnesiæ, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
 Ἰδαῖος, adj. Idæus. Ἰδαῖον ὄρεον, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαῖος, H, 605; Ω, 391.
 Ἰδαῖος, 1) præco Trojanus, Γ, 218; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Grecorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
 Ἰδῆ, mons s. potius montes Troadis, ἡγεμόσσα, ὠφέσσα, πολυπτύχος, πολυπίδαξ, μήτηρ Θηρών, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Ve- nus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδῆθεν μεδίων, Γ, 276; H, 202, etc. — Ibi judicium deorum, Cypr. p. 581, b. *Et concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, H. Exc. p. 584, a.*
 Ἰδῆς, εω, pater Cleopatras, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — Alius, Apharei f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.
 Ἰδομενεύς, ῥος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genea- logia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione solali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnât, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; H, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntis in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilei, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolomis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰρυσός, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰρπαιών, υἱός, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰρπονίδης, υἱός, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰρσων, υἱός, princeps Thessalus, Aesonis f., ex Hypsipyle Eumenei genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quare Argonavem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰρσινός, υἱός, Trojanus, Sthenelai pater, II, 586.
 Ἰρσική, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμριάλος, εὐδαιέλος, κρηνή, τρηχεῖα, παπαλόεσσα. Urbs Ὀπώνιος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulae et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰρσκήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰρσκήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰρσκος, heros insulae Ithacae, ρ, 207.
 Ἰρσίμη, urbs Hestiotidis, κλωμαλόεσσα, B, 729.
 Ἰρσίριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniae (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyceus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regabant, ibid.*
 Ἰρσίριος, υἱός, Icarium, B, 145.
 Ἰρσινίδης, υἱός, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰρσίων, υἱός, Laomedontis f., frater Priami, γ, 238; dux, Γ, 147 (δύος Ἄργος); O, 576.
 Ἰρσικός, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰρσίριος, Artollis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰρσίων πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰρσὶς μικρά, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nervi, p. 595, α.
 Ἰρσινός, υἱός, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰρσος, ἡ (Ἰλιον αἶψα, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐπειρεός, εὐκταίμενον πτόλιον, ἑρατεινή, ἡμεροεσσα, αἰπεινή, ὀρεόεσσα, εὐπωλός. Dardanum κτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὕτω Ἰρσος ἱρή ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, γ, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojae, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰρσὸς ἐν Ξ, 251; ι, 39. Ἰρσὸς, Θ, 557; K, 12; N, 349; 6, 581. Κακίλιος οὐκ ὀνομαστή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰρσὸς πέρις, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parva adhæsit: v. 597 sqq. α n. 13.
 Ἰρσος, 1) Troia f., Laomedontis pater, conditor Ilii, γ, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιός τε μογιέρων, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰρσρασίδης, υἱός, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰρσρινός, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰρσρινός, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciae, παπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, ἐκτιμένη.
 Ἰρσρινός, fluvius, Mycenae pater, Cycl. p. 601, b.
 Ἰρσὶς, υἱός, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθήνη, ε, 333, 461.
 Ἰρσρινός, rivulus filia insulae, H. Ap. 18.
 Ἰρσρινός, adject. Ἰρσρινὸς ἀλός, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sqq.
 Ἰρσὶν ἡ Ἰόλεια, Euryti filia, in Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ἐκ τῆς, et fr. 2.
 Ἰρσρινός, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
 Ἰρσρασίδη, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰρσρασίδης, Hypsenor, K, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰρσρατός, Soci pater, ὀρεόεσσα, A, 450. V. Ἰρσρασίδη.
 Ἰρσρατοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰρσραμάς, υἱός, Trojanus, intersectus ab Achille, γ, 401.
 Ἰρσραμάς, 1) uxor Pirithoi, Polypetæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcaethoi uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰρσραμάς, Trojanus, ab Ulysses occisus, A, 335.
 Ἰρσρατός, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 440 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰρσρατών, υἱός, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰρσρατός, 1) Bellerophonis f., pater Glauci, Z, 119, 197. 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Troiani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰρσραμάς, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰρσρατός, duxor Græcorum, A, 303. — Alius, Peribæe pater, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰρσρατός, υἱός, Hippote f., Æolus, α, 2, 36.
 Ἰρσρατός, υἱός, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρσ, urbs Messeniae, ποιήσασα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
 Ἰρσ, υἱός, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχεῖς, ὠκεία, ποδόμενος, ἀέλοτος, χρυσόπτερος. De arcu celesti, πορρωρετ, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἰρσ, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secreta; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρσίνος, σ, 1-7. Infelicitate certum cum Ulysses personato, incitatus a prociis, 35 sqq. (Ἰρσ: ἄρσος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰρσρατός, Bellerophonis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sqq.
 Ἰρσρατός, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pernas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰρσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰρσρατός, urbs Eubææ, πολιστάρως, B, 537.
 Ἰρσρατός, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰρσρατός, υἱός, Elati f., εὐπίρος, H. Ap. 210.
 Ἰρσρατός, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sqq.
 Ἰρσρατός, υἱός, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰρσρατός, υἱός, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰρσρατός, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sqq.
 Ἰρσρατός, filia Agamemnonis, pulcherrima, I, 145, 287. — Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.
 Ἰρσρατός, filia Agamemnonis et Clytemnestrae, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalem reddit, cerva in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.
 Ἰρσρατός, υἱός, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum matrem, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, dedit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 24 sqq., 257, 261.
 Ἰρσρατός, υἱός, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰρσρατός, Phylaci f., Podarcis et Proteolai pater, B, 704 sqq.: N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves α

ablatum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Ἰφιμένης, Aloei uxor, λ, 305.
 Ἰφινόος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.
 Ἴτρως, acc. Ἴτρας, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 417.
 Ἴτρως, ἴδος, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐζω-
 νος, I, 663 sqq.
 Ἰφιδίης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
 Ἰφιδίων, ὤνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus
 ab Achille, Γ, 382 sqq.
 Ἰφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάλῃμος, B, 518 sqq.;
 P, 306. 2) Eurymi f., ab Hercule occisus; a quo acceperat
 Ulysses arcum egregium, φ, 14—38. 3) Conf. Ἰφιδίης.
 Ἰχναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
 Ἰωκή κρυόεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καδής, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθη-
 σάθεν.
 Καδμείοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες ἱππων); E, 807;
 K, 288; λ, 275. — *Cephalum a corde uxoris expiant,*
per eumque a Teumessia vulpe liberantur, Epig. fr.
 3, p. 589.
 Καδμειῶνες, Cadmi posterī, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ,
 680.
 Καδμήτης, ἴδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
 Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεό-*
φρονος, mensa, Theb. fr. 2, p. 587.
 Κάρις, Caria mulier, Δ, 142.
 Κανειδής, Caneī f., Coronus, B, 746.
 Κανειός, ἑως, rex Lapitharum, A, 264.
 Καλήτης, Axyli Trojani famulus, Z, 18.
 Καλτοριδής, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
 Καλπίτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clytiī
 f., O, 419.
 Καλλιάνεσσα, una Nereidum, Σ, 46.
 Καλλιάνειρ, item Nereis, Σ, 44.
 Καλλιάρως, urbs Locrensis, B, 531.
 Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146.
 — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex*
eo Polyætēn, qui regnum post eam habuit, Teleg. p.
 585, a.
 Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
 Καλλικλώνη, tumulus prope Trojam, Γ, 53, 151.
 Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
 Καλλιρόη, nymphā, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Καλλιγόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
 Καλύδων, ατ, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.
 Καλυδών, ὠνος, ἡ, urbs Ætoliae et ager, αἰπεινὴ, πετρήεσσα,
 ἱερὰν, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
 Καλυψώ, οὐς, nymphā, Atlantis filia, insulam Ogygiam pos-
 sidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta:
 ἡχομος, ἐυπλόκος, δια θεῶν, αὐδήςεσσα, δολόεσσα (η,
 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, beni-
 gnissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum
 sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia
 (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq.,
 gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate faciendā,
 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333.
 — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ἱμερόεσσα). — *Te-*
ledamus filius Ulyssis ex Calypsone, sifides Eustathio,
 Teleg. p. 601, a.
 Κάλχας, αντος (voc. Κάλχαν, A, 86), Thestoris f., vates in
 exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.;
 B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. —
Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu
heroum Aulide, Cypr. p. 582, a. *Dianæ iram aperit*,

Iphigeniæ immolatione placandum, ib. p. 582, b. *Pe-*
destri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur
et sepelitur, Nost. p. 584, b.
 Κάμειρος, ὁ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινώεις, B, 656.
 Καπανεύς, ἥος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319;
 ἀγαλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus
 ab Jove, Batr. 284.
 Καπανητιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.
 Καπανητίος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
 Κάπυς, υος, pater Anclisæ, Γ, 239.
 Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
 Κάρες, ὦν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.
 Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
 Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡγεμόεσσα, H. Ap. 43.
 V. Κράπαθος.
 Κάρυστος, ἡ, urbs Euboræ, B, 539.
 Κάσος, ἡ, insula Ægei maris, B, 676.
 Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur
 ἀνάδνός, N, 365 sqq. Ἰχάη χρυσὴ Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta
 Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a
 Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit,*
Paride in Laconiam navigante, Cypr. p. 581, b. *Min-*
ervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta, Il. Exc. p.
 584, a.
 Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit
 Gorgythionem, Θ, 305.
 Κάστωρ, ορος, 1) Leda et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis
 et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237
 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Pol-
 luce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et*
Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille
occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit:
inde Jupiter iis ἐπετήμερον ἀθανάσιαν tribuit, Cypr. p.
 582, b. *Castor θνητός*, fr. 2, p. 592. *A Lynceo in quercu*
latens delegitur et vulneratur, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno*
vulneratus, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fi-
 cius, ξ, 204.
 Κατακλιθεῖς, βαρεῖται, Parca, η, 197.
 Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Γ, 329. 2)
 Peloponnesi, γ, 366, μεγάθυμοι.
 Κάστωρις, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
 Καρηρίδες πέτραι, in extrema Eubora, ubi Ajax Oilei
 periit, Nost. p. 584, b.
 Κεάδης, σο, Ceadæ f., Trözennus, B, 847.
 Κεβήρνιοι ἄνδρες, incolæ Cehrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
 Κεβριόνης, σο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus
 Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Pa-
 troclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II,
 727—782.
 Κελαδενή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.
 Κελάδων, οντος, rivus Elidis, ὠκύροος, H, 133.
 Κελαινεργής, Jovis epitheton, pro nom. proprio γ, 147, et alibi.
 Κελεός, οτο, Eleusini f., rex Eleusinis, in cuius domum Ceres
 venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυετής),
 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
 Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam.
 Quorum Chiron διακρίτατος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eo-
 rum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens
 deleta est, φ, 295—304. Batr. 171.
 Κεφαλλήνες, Cephalleniæ insulæ habitatores, in ditione Ulys-
 sis, B, 631 (μεγάθυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
 Κέραιος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit,
 a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat,
 Epig. fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea*
Iphicium genuit, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κηναίων, promontorium Euboræ, H. Ap. 219.
 Κίρη, πρύς, ἡ, et ατ Κήρες, fatum, fata, θανάτοις, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μέλαινα, denique βίσιαι, H. 7, 17.
- Κῆρινος, ἡ, urbs Euborae, Ἐζάιος, B, 538.
- Κῆρτιοι, Mysiae populus, λ, 521.
- Κηπίσις, ἴδω, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
- Κηφισίος, Phocidis fluvius, Ἰός, B, 522.
- Κιαννοί, *Buthyniae gens, Hylum querunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 391.
- Κίκονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, τ, 39-66, 165; ψ, 310.
- Κίκεας, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
- Κίλλαι, urbs Troica, ζαῖς, A, 38, 452.
- Κιμῆριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
- Κινάθων, ab nonnullis pro *Œdipodæ scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κινάθων ἐν Ἡρακλείῃ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedæmonius, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
- Κινώρης, οὐ, rex Cypri insulae, A, 20.
- Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Ἰθάκη, κ, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes circumatos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proticensenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis que facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, ζεινή θεός, αὐδήσασα, διαθείων. — *Filius ejus ex Ulysses Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
- Κισσις, ἴδω, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
- Κισσις, ὁ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
- Κλάριος, Ioniae oppidum, αἰγλήσασα, H. Ap. 40; ἀμπελόεσσα, H. 8, 5.
- Κλειτοῖχη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
- Κλείτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
- Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, Π, 330.
- Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
- Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτίμεναι, B, 570.
- Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Brotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
- Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοῶπις, Γ, 144. 2) Una Neireidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephalii uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
- Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
- Κλυταμένηστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, ζῆα, A, 113. Ab Ægisto seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Cassandra ipsa interfecit, 422. — *Cum Ægisto occidit Agmemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
- Κλυτίδης, οὐ, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, ο, 539.
- Κλυτίος, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Γ, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
- Κλυτομήτης, εὐς, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
- Κλυτόνηος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
- Κνίδος, ἡ, Asiae min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
- Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδρεος), 396 (Μινώϊος).
- Κοῖος, οὐ, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
- Κοίρανος, 1) Lycius, ab Ulysses occisus, E, 677. 2) Socius Merionæ, P, 610 sqq.
- Κόλοσσος, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
- Κορρεῦς, ἴδω, Mycenæus, Periphetæ pater, Eurysthei prætor, O, 639 sqq. — *Huliarti rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
- Κόρρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; ω, 150.
- Κορινθός, urbs Argiva, ἀρπειός, B, 570. Κορινθόβη, Ν, 664. Conf. Εὐρύρη.
- Κόρινθος, ad Cassandra ipsi desponsatæ nuptias Trojan veniens, a Diomede occiditur, Il. part. fr. 19, p. 598.
- Κορινθίης, οὐ, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
- Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
- Κορώνις, ἴδω, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
- Κόρωνος, Camei f., ὑπερβύς, B, 746.
- Κοῦρητες, antiqui habitatores regionis Pleuronice in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur us Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
- Κόων, ὄντος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq., T, 53.
- Κόως, Cos insula, εὐναχομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
- Κραναή, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
- Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
- Κραταίη, ἴδω, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
- Κραιωνιάδης, οὐ, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
- Κρεῖων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπερβύς). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — *Prioris filius Harmon*, Œd. fr. 3, p. 587.
- Κρεῦζυλος, Samius, qui Οἰχαλίας Ὄωσιν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
- Κρήβεις, ἴδω, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æeonis, Amythæonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
- Κρήθων, ὄντος, princeps Græcus, Diocle f., occiditur una cum fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
- Κρήται, αἱ. V. Κρήτη.
- Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes sunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐπὶ κρητες, τ, 176.
- Κρήτη, ἡ, et al. Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὐρεῖαι), insula Creta, ἑκατόμυλος, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλὴ καὶ πύρρα, 173, ubi v. plura; εὐρεῖα, Ν, 453; v, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηνεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
- Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαῖς, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείλος, ἀμπελόεσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
- Κροῖσμος, Trojanus, a Megele occisus, O, 523.
- Κροκύλεια, αἱ, locus in ditone Ulyssis, B, 633.
- Κροῖνις, οὐ et εὐ (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
- Κρονίων, ὄντος (ὄντος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
- Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319, Δ, 59, E, 721; θ, 383, 415; I, 37, etc. ρ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit*, Titan. fr. 4, p. 595.
- Κρουνοί, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 425.
- Κρώμνα, urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Κτέατος, Actoris s. Neptuni f., Euryti frater, B, 621. Pater Amphimachi, Ν, 185.
- Κτήσιος, Ormeni f., princeps iasulæ Syriæ, pater Emuῖ, ο, 413.

Κτήσιππος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.
Κτιμένη, soror Ulyssis, α, 362 sqq.
Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Γ, 144.
Κύδωνας, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
Κυβέρις, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζήθεα, O, 432; ι, 81. **Κυθήρεον**, O, 438.
Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, Κ, 268; O, 431.
Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.
Κύκλωψ, ωπος. **Κύκλωπες**, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπεργηγρόντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. **Κύκλωψ** dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille conensis, temulentus vino Ulyssis, excecatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — **Κύκλωπες** tres gentili ex Γξ et **Urano**, Cycl. p. 581, a.
Κύκωρ, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praelio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
Κυλλήνιος, Cylenius: Otus, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. **Τέμενος**; **Κυλλήνιον**, H. 18, 31.
Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Γ, 270; Φ, 331.
Κύμη, Asiae minoris urbs, ζίπυρη, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.
Κυμοβόη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
Κύναιος, adj. **Κύναιος ὄχλος**, H. Ap. 17.
Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παπιπλοῖς).
Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, B, 531.
Κυπαρισσῆες, ἕντες, δ, urbs in ditione Nestoris, B, 593.
Κυπαρίσσης, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.
Κύπρις ἑπὶ, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii **Κύπρις** scribebant, p. 581, α.
Κύπρις, ἰδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.
Κυπρογενής Κυβέρις, Venus, H. 9, 1.
Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. **Κύπρονδε**, A, 21.
Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, B, 853.
Κύφος, ἡ, urbs Perrhaebiae, B, 748.
Κωκυτός, fluvius Orci, κ, 514.
Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, B, 502.
Κώρυκος, Ioniae promontorium, **Κωρύκου ἀκρὰ κάρηνα**, H. Ap. 39.
Κῶς, ἡ, acc. **Κῶν**, insula et urbs ejus, **Εὐρυπύλιον πόλις**, B, 677. Conf. **Κῶς**.

Α

Λαά, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.
Λαέρξης, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.
Λαίρτης, αο, Arcisii f. unicus (κ, 118), pater Ulyssis, **παπνεμένος**, ω, 374, ἔρος alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei ταρτίον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; κ, 138-145. Emorat Eurycleam, α, 429 sqq., **Βυμάειον**, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus consererat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praeberet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.
Λαερτιάδης, εω, **Λαέρτης** f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.
Λαιστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.
Λαιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, **τηλέπυλος**, κ, 82; ψ, 318.
Λαιστρυγών, Antiphates, κ, 106, 199.
Λακιδάριον, ονος, urbs et regio, κοίτη, κητώεσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δῖα, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. **Εὐρύχορος**, ν, 414; ο, 1; ρ, 13.
Λακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
Λάμος, Neptuni filius, Lastrygonum princeps, κ, 81.
Λαμπετιδης, ου, Lampi f., Dolops, O, 526.
Λαμπετιή, filia Solis ex Neaira, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
Λάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Γ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Aurorae, ψ, 246.
Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Γ, 460.
Λαοδάμης, αντος, 1) Antenor's f., ab Ajace occisus, O, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
Λαοδάμεια, filia Bellerophonis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura extincta, Γ, 197 sqq.
Λαοδίκη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.
Λαοδόκος, 1) Antenor's f., cuius formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antiochi, P, 699.
Λαοβόη, Altæ filia, mater Lycæonis, Φ, 85 sqq.; X, 48.
Λαοκῶν, αντος, **sacerdos Trojanus**, cum puerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, a.
Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.
Λαομέδων, δοντας, rex Trojanus. Genealogia ejus, Γ, 230-240. **Ἀγχιός**, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Z, 23. — **Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove**, II. parv. fr. 3, p. 595.
Λαίωται, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. A, 266 sqq., M, 128, 181.
Λάρισσα, urbs Pelasgica in Æolia, **ἐριβόλῃς**, B, 841; P, 301.
Λαϊόκρατος, Arisbanis f., occisus ab Ænea, P, 344.
Λαιώδης, εος, procus, ceteris minus improbus, **θυσσικός**, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
Λαιώκρατος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
Λεχτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.
Λέλεγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Æneas, Κ, 429; Γ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).
Λεοντεύς, ἔος, Coronii f., dux Graecus, B, 745 (ὄξος Ἀργος); pugnat, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — **Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem**, Nost. p. 564, b.
Λεσβίς, ἰδος, Lesbia, I, 129, 271.
Λεσβός, ἡ, insula et urbs ejus, **εὐκτιμένη**, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; **ἡγάθη**, H. Ap. 37. **Λεσβόθεν**, I, 664. — **Ibi Achilles sacra facit ob eandem Thersitæ**, Æth. p. 583, a.
Λέσχης, **Mytilenæus** (aliter Pausan. p. 598, a), cuius

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Λευκάδος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alc. fr. 9, p. 589.
- Λευκάς, ἄδης, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, Aeth. p. 583, b.
- Λευκίππη, nympa, socia Proserpinae, H. Cer. 418.
- Λευκίππος et Λευκίπποιο ὄμις, Ap. H. 211.
- Λευκοθήη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tania open tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Λήδης, Teutami f., Pelagus, Hippothoi et Pykei pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Λήϊτος, dux Brutorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Λήλαντον πέδιον, in insula Euboea, H. Ap. 220.
- Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (καλλιθέη, ut Φ, 58, 79). Graeci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proliciscentes ad Trojam ibi aliquandiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum repetit, Ξ, 230 sq. Λήμνου ἄστυ, Ξ, 281; ἐκτιμένην πολιεύρον, θ, 283 sq.; ἐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυγδαλέσσης, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquuntur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. *Eo Lycaonem vendit Patroclus*, ibid. Reducitur inde Philoctetes, H. min. p. 583, b.
- Λητοῖδης, ου, Latonae f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, οὖς, Latona, mater Apollinis et Dianae, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλισύρος); A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); Π, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318.
- Auxiliatur Trojanis, Y, 40; ei que obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianae sagittas. Ei, καλλιπαρῶ, se aequiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — *Ei sacra facit Achilles ob casum Thersiten*, Aeth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 190.
- Λιβύη, Africa pars, δ, 85; ξ, 295.
- Λικύμνος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
- Λίβυα, urbs Phocensium, ubi fontes annis Cephiissi, B, 523. Αἰαίριον, H. Ap. 241.
- Λιμνῶρεα, una Nereidum, Σ, 41.
- Λίνδος, urbs Rhodi, B, 656.
- Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Λιταί, ὧν, Jovis filiae, Ates sorores, I, 502 sq.
- Λοκροί, gens Graciae, in bello Trojano sub Ajace Oilci duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Λυγχεύς, ἑως, Apharei f., frater Ida; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
- Λυκάστος, δ, urbs Cretae, ἀργινόεις, B, 647.
- Λυκάων, υνός, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Lanthoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — *Eum in Lemnum vendit Patroclus*, Cypr. p. 582, b.
- Λυκηνή, ἑός, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Λυκίη, regio Asiae minoris : ejus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριβώλξ, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίγηδς, Z, 168, 171. Λυκίγη, E, 105.
- Λύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glaucō ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum praecipui saepe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Λυκομήδης, εός, dux Graecus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — *Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja*, H. parv. fr. 17, p. 598. *Alius, Scyri rex, cujus filia Deidamia*, Cypr. p. 582, a.
- Λυκοόργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Barchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθειον Νυσίον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφρόνιο Λυκοόργου, 134). 2) Rex Arcadiae, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
- Λυκοφόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Λύκος, cujus filia ab Epopeo raptata, Cypr. p. 582, a.
- Λυκοόρων, υνός, Mastoris f., Cytherius, famulus et ἱερεὺς Ajacis, ab Heclore occisus, O, 430-441.
- Λύκτος, ἡ, urbs Cretae, B, 647; P, 611 (ἐκτιμένη).
- Λύκων, υνός, Trojanus, a Peneleo occisus, Π, 335-341.
- Λυρνήσος, ἡ, urbs Mysiae, quam expugnavit Achilles ex ea que abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — *Pluribus hoc narrabatur in Cypriis*, p. 582, b.
- Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.
- Λυτοράγιοι, populus Libyae, a quibus vi abegit Ulysses socios, Ioli suavitae captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
- Μαΐα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐαδος, a nom. Μαΐας, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαΐαδα καλλιπεδάλον, 57.
- Μαϊάνδρος, fluvius Ioniae, B, 869.
- Μαϊμαλίτης, ου, Marnali f., Pisander, Π, 194.
- Μαΐρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Proti et Antae filia, λ, 326. — *Quae virgo mortua est*, Nost. fr. 5, p. 600.
- Μαΐων, υνός, Harmonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάκκωρ, υνός, antiquus rex Lesbii, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλεα, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αἱ Μάλεαι, promontorium Laconiae, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μακυνίην, urbs Arcadiae, B, 607.
- Μάκτιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαράβων, υνός, vicus Atticae, η, 80.
- Μαργήτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
- Μαρις, υνός, Lycius, Sarpedonis socius, Π, 319 sqq.
- Μαρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλισύρος, I, 552-561.
- Μάρων, υνός, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, Thracia urbs, ubi Ulysem in reditu offendit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.
- Μάστis, υνός, δ, urbs Argolidis, B, 562.
- Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Iliacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, υνός, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
- Μαχάων, υνός, Aesculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Melaeum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — *Philocteten sanat*, H. parv. p. 583, b. *Ab Eurypylo occiditur*, fr. 7, p. 596. *De ejus dextertate v. H. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Μεγάδης, ου, Megae f., Perimus, Π, 695.
- Μεγαμειδίδης, αο, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένδης, εός, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra generaverat, τολύγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.
- Μέγας, υνός, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*

Μαδών, ὄνος, δ, oppidum Boeotiae, B, 501.

Μέδων, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ agri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciā sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiae domui prospiciens et facinorosa aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.

Μελίμπορος, ὄδος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.

Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.

Μελανθεύς. V. Μαλάνθιος, 2.

Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulysem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.

Μελανθία, ὄος, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulysem inaccessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.

Μελανίππη, Ἀμαζον, reginæ soror, occisa a Telamone, Atth. fr. 3, p. 586.

Μελάνπιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patrochio, Π, 695. 4) Græcus dux, T, 240.

Μέλας, ἄνος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alcim. fr. 8, p. 589.*

Μελάρχος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ἐκτός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteusilæ, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Μέλας, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχημος, H. 8, 3; ἱερὸς, Ep. 4, 7.

Μελία, Oceani filia, Cycl. p. 601, b.

Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.

Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Μίμων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*

Μενέλαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helene maritus. Epitheta solita: ὑπερπύρρος, ἀρτίπυρος, δουρακλυτὸς, κυλάνιος, ἐκτός, βροτὴν ἀγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulysem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fratris concilium venit πτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.; quæ fudere icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra querit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiosè sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.

Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ: curis insonnis, K, 25 sqq. Ulysem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; Π, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis Diomedem equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulyse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Deiphobi, θ, 518 sqq. De ejus re-ditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transfrui in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, ο, 44-181; π, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abijcit, fr. 15, p. 597. A fratre de re-ditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem re-dit, ibid.*

Μενεστῆς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*

Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 649.

Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achilles, Π, 173-178, αἰολοθήκη.

Μενετιάδης, αο (εω, Σ, 93), Menetii f., Patroclus, A, 307; I, 211; Π, 420, 434, 438, etc.

Μενoitios, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, Π, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενoitios υἱός, A, 604, 607; Π, 278, 307, 827, etc.

Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.

Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulysem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.

Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.

Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.

Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquorem v. in Μερμερίδης.

Μερπος, insule Co habitatores, H. Ap. 42.

Μερρῶ, ὄνος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.

Μεσάλλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.

Μεσάβιος, ου, ducior Mæonum, B, 864; P, 216.

Μέσση, urbs Laconiae, κορυφαῖον, fort. i. q. Μεσσηνία, B, 582.

Μεσσηνίς, ἱὸς, δ, fons Thessaliæ, Z, 457.

Μεσσηνία, urbs, ubi Orsilochus, ρ, 15.

Μεσσηνία ἔλκε, Messenii, φ, 18.

Μετάνειρα, Celi uxor, Demophontis mater, ἐλλῶνος, βαθύ-κωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.

Μήκεια, Ἑλέα filia: de ea quædam in Mygade, fr. 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, Nost. fr. 2, p. 599.
 Μηδαικόσση, filia Priami notha, Iubrii uxor, N, 173.
 Μηθώνη, eadem quæ Μηδώνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
 Μηκιστεύς, εὖς, et εὖς, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euryali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus Cædipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
 Μηκιστήϊδος, ου, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
 Μηλόδοσις, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσίπτερος, H. 32, 1.
 Μήρονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήρων, E, 43.
 Μηρονίη, Mæonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
 Μηρονίς, ἴδος, Mæonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
 Μηρόνιος, αὐ, Moli f., dux Cretensis, regis Idumenei οὐραγός, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; 1, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulysses dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; II, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præst lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
 Μήστωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
 Μίδεια, oppidum Boeotiae, B, 507.
 Μίδης, εὐ, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
 Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
 Μίμας, αὐτος, mons Ioniae in mare procurrens, ἡμερόεις, γ, 172; παιπαλοέεις, H. Ap. 39; ὠψίκερμος, Ep. 6, 5.
 Μινυάς, ἀδός, sive Phocais, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 590.
 Μινύας, ου, Clymenes pater, Nost. fr. 3, p. 600.
 Μινύειος, Quod est Minyarum. Ὀρχομένον Μινύειον, B, 511; Ὀρχ. Μινυθίων, λ, 284. Ποταμὸς Μινυθίος, Elidis fluvius, A, 722.
 Μινώϊος, Minois. Κνωσσὸς Μινώϊου, H. Ap. 396.
 Μίνως, ὤος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (δαριστής Διός); ρ, 523.
 Μίνω accus, Ξ, 322; ὀλοόρρω, λ, 322. Ib. 568 sqq. judex apud inferos.
 Μνημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
 Μνήσας, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
 Μοῖρα, Parca, passim, cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel Ω, 49.
 Μολίωνε, τῶ, Actoris filii, Eurytus et Cleatus, A, 709, 750.
 Μολίων, ονος, Thymbræi Trojani auriga, A, 322.
 Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
 Μόρως, υος, Phrygius, Hipponion f., N, 792; cæsus, Ξ, 514.
 Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, A, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, II, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, γ, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sq.
 Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et sæpissime in Hymnis. Θεά A, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρεις); A, 218, etc. Novem ἀμειδόμεναι ὅτι καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyrin παύσανται δῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσάων θεράποντες, H. 31, 20. — *Musæ cum Thelide deplorant Achillem occisum*, Æth. p. 583, α. Thamyris gloriante eas lædit et puniitur, Min. fr. 1, p. 590.
 Μύδων, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irruptentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίτιος.

Μύδων, ὤος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
 Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
 Μυκάλησος, ἡ, urbs Boeotiae, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
 Μυκηναῖος, adj. O, 538. Μυκηναῖος, 643.
 Μυκῆνη, 1) urbs Argolidis, εὐκτίμενον ποταμὸν, B, 569, εὐρύαγμα, Δ, 52, amata a Junone; πολύκρυτος, H, 180; Δ, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκῆναι, Δ, 376. Μυκῆνηθεν, 1, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti*, Cycl. p. 601, b.
 Μύνης, πτος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλις, T, 296) capta occidit, B, 692.
 Μυρίνη (Amazon), πολύκαρμος, de cujus tumultu B, 814.
 Μυρμιδόνες, ὄν, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλιορες, T, 278; φιλοπτόλεμοι, II, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in II.
 Μύρωνος, ου, ἡ, oppidum Elidis, B, 616. ~
 Μυσοί, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρτερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγέμαχος), quo postremo I. nouuili Thraciam gentem intelligunt.
 Μῶμος, deus, συμβούλος Jovi, in Cypriis, fr. 1, p. 591, nisi hoc aliunde petitum.

N

Νάζος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
 Νάστρις, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
 Ναυβολίδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
 Ναυβολίδης, αὐ, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
 Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopium in insulam Scheriam, τ, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
 Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu expectatum Ulysses lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
 Ναυτεύς, ὤος, nobilis Phæax, θ, 112.
 Νέκυρα, nymphe, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
 Νεῖλος, fluvius Egypti, ab Homero δ Αἴγυπτος dictus. Ad eum armantur Danaï filiae, Dan. fr. 1, p. 586.
 Νέμεσις, εὖς, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, Cypr. fr. 3, p. 592.
 Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionen Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysses, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus*, Cypr. fr. 10, p. 593. *E Scyro eum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, II. parv. p. 583, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypyllum, Telephum, occidit*, ibid. Priamum occidit in ara Jovis Hercei, II. Exc. p. 584, a. (Aliter Lesches p. 599, a.) *Andromachem præmio accipit*, ibid. *Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interficit*, II. parv. fr. 16, p. 597 sq., fr. 17, p. 598, b. *Pedestri itinere redit, Thetidis suavis, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maronem; Phænice in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur*, Nost. p. 584, b.
 Νεοταχέας, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
 Νεστώρες, Nestoris, B, 54; Θ, 113, 192.
 Νεστορίδης, αὐ, Nestoris f. 1) Antilochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδαι, II, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, opus, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λυγρός ἀγορητής, γέρον, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερώνιος, ἀγαυός, ἔδμεπτης, οὐρός Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylium diripiēte relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalione, H, 133-156; A, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæsorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, ι, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatur, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantem, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reducta a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historici narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηϊς.

Νηϊον, τό, mons Ithacæ, ὠλθεν, α, 186.

Νηϊς, ἰδος, ἡ, nympha Nais, ut Ἀδαμῆρα, Z, 22; νύμφη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; γ, 384. Νυμφῶν, αἱ Νηϊάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεὺς, ἑός, ἡ, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filia elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλῃμος, ἀγαυότατος ζώντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηλεΐδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adjunct. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρέυς, ἥος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiae Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήρικος, ἡ, ἐκπύμενον ποτλίεθρον Cephallenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριτον, mons Ithacæ, εἰσοσίφυλλον, B, 632; ἀριπρεπές, ι, 21 sqq.; καταειμένον ὠλθ, ν, 351.

Νήριτος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, p, 207.

Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicaverunt Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νιρῆς, ἑός, Charopis f., princeps insulae Symæ, pulcerrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Boeotiae, καῖθη, B, 508.

Νίσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονός, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίω, ονός, princeps Cariae, B, 871.

Νόστω, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι δεσποτάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H, 18, 19. Νύμφαι αἱ ὅλσα καλά νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πῖσσα, γ, 8 sqq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρόνομοι, ζ, 106; οὔρειν, H. Merc. 244. Νηΐδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, v, 103 sqq. — *Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.*

Νύσθ, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήιον, τό, mons Thraciae, ἡγάθειον, Z, 133.

Νύστιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθικος, Melanis f., *Atcm. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, διγίεις; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμός βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλεῖνται θεοὶ, ἀνδρες τῆς Ἑκάμανδρον, γ, 73 sqq.; filius Jovis, Z, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθύρροος ἀγρυροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem enunquam egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀρχηστός, ὁ, urbs Boeotiae Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχεποῖς, H. Merc. 88, 190. Ὀρχηστόνδε, 186.

Ὀδῆς, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, ἑός et ἥος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολυμήτης, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύρρων, δαΐτρων, ταλασίρρων, πολύτλας, κλέμων, εὐγενής, ἀντίθεος, διός, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλμος, δορυκλυτός, πολέμορθος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione gravior vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepti arcum Eurym, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadent, ut expeditionis Trojanae sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulae et urbes ι, 21-27, cum navibus πολροπαρῆος, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditioem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, A, 349 sqq. Pugnat, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omina et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Casis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnat, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquequod pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739. et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, Ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, Θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum iudicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cycloporum terram, unde Polyphemo excacato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Aëoli pervertus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Aëam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circeis consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revectum in Aëam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdin, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves macant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percutit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nympha benignissime exceptus amatur et diu invitatus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rexe navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, agerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaa eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-π. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, α. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelopæ, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omina, υ, 30-121. Se Eumæo et Philæto cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interfecit, χ,

1-380, ancillas paniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem*, Cypr. p. 582, b. *Palamedem aquis demergit*, fr. 16, p. 594. *Achillem a corde Thersitæ purgat*, Æth. p. 583, a. *Armorum iudicium incipit*, ibid. b. *Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi*, Il. parv. p. 583, b. *Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint*, fr. 4, 5, p. 596. *Helenum ex insidiis capit*, ibid. *Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat*, ibid. *Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et intersectis aliquot Trojanis revertitur*, ibid. *Cum Diomede Palladium rapit*, ibid., coll. fr. 9, 596. *Vulneratus a Thoante*, fr. 10, ib. *Maronæ eum offendit in reditu Neoptolemum*, Nost. p. 584, b. *Odysseam in Cyclo exceptit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem acehebatur, inspecturus arma, ubi hospiti excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit*, p. 584, b. *In Ithacam redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginæ eorum Callidicen; inde dux iis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polypatès, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circeam perfertur*, p. 585, a. *De filiis ejus conf.* p. 601, a.

Ὀδυσσεύς, ἥος, Cabesius, ab Idomeneo cæsus, N, 363 384, 772.

Οἰδιπόδεια, vel Οἰδιπόδεια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰδιπόδης, α, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypridis carminibus narratum*, p. 582, a. *Ex Euryganeæ Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit*, Ed. fr. 2, p. 587. *Diras filiis imprecatur, quas et qua causa*, Theb. fr. 2, 3, p. 587. Οἰκλῆς, ἥος, s. Οἰκλείης, Antiplate f., Amphiarai pater, σ, 243 sq.

Οἰλέας, ἥος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰνεΐδης, αο, Cenei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνεύς, ἥος, Porthæi f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium oblii terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophontem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Peribœam præmio accipit Oleno destructa*, Theb. fr. 6, p. 588. *Ei insidiant Melanis filii*, Alc. fr. 8, p. 589.

Οἰνόμαχος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, αο, Cnopiani f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αἱ, tres Antii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνώ, ους, earum una, ibid.

Οἰνώψ, οπος, pater Liolus Ithacensis, φ, 144.

Οἰοχλός, ἄσκρα νύμφη f. ex Neptuno, ἄσκρα urbis conditor, Atth. fr. 2, p. 586.

Οἰτύλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχάλειος, ἥος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχάλην, urbs Thessaliæ, πόλις Ἐβρύτου, B, 730. Οἰχάλην, θεν, 596. — Οἰχάλιας ὠδωσις, carmen in Cyclo positum,

- cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hæc Æchalia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum: v. fr. 3 et 5.*
- Ὀλιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηχίαι, B, 717.
- Ολοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.
- Ὀλύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.
- Ὀλυμπιάδης, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
- Ὀλύμπος, et Οὐλύμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim: μέγας, μακρὸς, ἀγάννυρος, νεφεύς, αἰγλήεις, πολυδαίρως, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant A-luidæ, λ, 315.
- Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
- Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.
- Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
- Ὀπός, ὀντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
- Ὀρέσιος, Græcus, αἰολομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
- Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patri cadem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq.: cum Pylade, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
- Ὀρβείος, Trojanus, N, 791.
- Ὀρβή, urbs Thessaliæ, B, 739.
- Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
- Ὀρμένιον, τὸ, urbs Thessaliæ, B, 734.
- Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.
- Ὀρνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.
- Ὀρσίλοχος, 1) Alpei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cuius filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomeni f., v, 259-271.
- Ὀρτυγίη, insule Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅθι τροπαὶ ἡελίου). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
- Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινύειος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
- Ὄσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
- Ὄτρεύς, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
- Ὄτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, Υ, 383, 389.
- Ὄτρυντεύς, ἦος, pater Iphitionis ex nymphā, Υ, 384 sqq.
- Ὀυκαλέγων, οντος, Trojanus senex, Γ, 148.
- Ὀυρανίη, nymphea, socia Proserpinae, H. Cer. 423.
- Ὀυρανίωνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
- Ὀυρανός, Caelus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, a.*
- Ὀύτις, accus. Ούτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.
- Ὀφελίστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
- Ὀφελίος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
- Ὀχρίσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.
- Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
- Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
- Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλοτόξοι, B, 848; K, 428; ἱπποκαροῦνται, II, 287 sqq.; δολιχεγγέες, Φ, 155.
- Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A 338-369.
- Παιονίη, regio, ἐπιβῶλαξ, P, 350; Φ, 154.
- Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
- Παλαμήδης, ους, *Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.*
- Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
- Πάλλας, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; Υ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχρ, H. Cer. 424.
- Πάλλας, αντος, pater Selene, H. Merc. 100.
- Πάμυς, υος, Trojanus, N, 792.
- Πάμυων, ονος, Priami f., Ω, 250.
- Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphæ f., Græcorum Silvanus: v. Hymnum 18 in eum.
- Παναγαιοί, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.
- Πανδάρεος, Meropis f., Aedonis filiæ pater, τ, 518; υ, 66.
- Πάνδαρος, Lycaonis f., dux Zeleusianus, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
- Πανθή, Jovis filia ex Selenē, H. 32, 15.
- Πανδίων, ονος, Græcus, Teuceri socius, M, 372.
- Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
- Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
- Πανελλήνεις, Hellenes universi cum Achæis nominati, B, 530.
- Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
- Παντοκλής, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιχόρος, λ, 581; B, 520; P, 307 (καίτοις). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 663.
- Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
- Παρθένιον φρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.
- Παρθένιος, δ, fluvius Paphlagoniæ, B, 854.
- Παρθενόπατος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
- Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.
- Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νεφέος), 393, 521; H. Merc. 555.
- Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμπερωτή, H. Cer. 493.
- Πάρρσις, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
- Πασθένης, Gratium una, quam promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276.
- Πάτροκλος, ου, οιο et ἦος, acc. ον et ἦα, voc. Πάτροκλε et Πατρόκλης, Menœti f., amicus Achillis. Epitheta: ἀμύμων, μεγαλήτωρ, ἰσθόεος, ἱπποκλέυθος. Monita patris Menœti, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 614-804. Eurypyllum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur: v. totam II.

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinē situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παῖήων, ονος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 314 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparere Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur *θεῖον μήτωρ ἀτάλαντος*, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit*, *Cypr. p.* 582, b.
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀσπιστάι, μεγάλητορες, E, 577; B, 851 sqq.; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραιῶς, αο, Piraei f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πειρίαιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemachio, ο, 539 sqq.; ρ, 55 sqq.; 71-83; υ, 372.
- Πειρίβοις, Jovis f. ex Ixionis uxore, Σ, 317 sq.; Polyptoe pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus ϕ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu*, *Min. fr.* 4, p. 590.
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Υ, 484.
- Πεισανδρῆς, 1) Mavni f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycletoris f., proci, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηγορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισθῆνα, ορος, v) Trojanus, O, 445. 2) Praeco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηγορίδης.
- Πεισιστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonaei epitheton, II, 233.
- Πελασγικόν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Graeciae, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίξ, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajae, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πελός, σπος, avus Agamemnonis, Tantali f., B, 104 sq., πλεῖςππος. — *Πελοπος νῆσος*, *Cypr. fr.* 8, p. 593.
- Πενθεσίλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, *Aeth. p.* 583, α, et *fr.* 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojani et Thersites ejus amorem Achilli objicit, *ib. p.* 583, α.
- Πεπάρθος, insula Aegaei maris, ἀγχιάλη, H. Ap. 32.
- Περαῖοι. V. Πεζαῖοι.
- Πέργας, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περιδότα, 1) Accessamenti filia, mater Peloponnis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontia filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Ceneo data praemio*, *Theb. fr.* 9, p. 588.
- Περικλῆς, εος, Graecus, pater Bori, II, 177.
- Περικλόμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopaeum in bello Thebano occidit*, *Theb. fr.* 8, p. 588.
- Περιμήδης, εος, 1) Graecus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμος, Megae f., Trojanus, II, 695.
- Περίρας, αντος, 1) Ochesil f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Praeco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περικλῆς, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenaeus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώσιος, Percolis incolae, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περικώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Περίχαιοι, gens Thessala, B, 743 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περικαιοί); H. Ap. 218.
- Περσείος, pater Heracles, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ἦος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνη, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσερόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλῆς, H. 12, 2; ἐπειχὶ I, 565; x, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν κεφαλάν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Aetiae, x, 139.
- Περσηΐδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεών, ὠνος, vicus Boeotiae, B, 500.
- Πετεώς, ὠο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήλαιον, τὸ, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Melete occisus, E, 69-75.
- Πηδάσος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, χίπεινῇ, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Υ, 92. — *Quod narrabatur in Cypris*, p. 582, b. *Conf. fr.* 15, p. 594. 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελέσσα, I, 152, 294.
- Πηδάσος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribaea f., pater Asteropaei, Φ, 141 sqq.
- Πηλεΐδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλεΐων, ὠνος, idem.
- Πηλεὺς, εὺς et ἦος, filius Aeci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππιδάτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, Π, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phneciam fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Conam filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, E, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano*, *Alcm. fr.* 5, p. 589. *Nuptiae ejus cum Thetide*, *Cypr. p.* 581, b; et *dona deorum*, *fr.* 4, p. 592. *Neoptolemon nepotem Troja redeuntem agnoscit*, *Nost. p.* 584, b.
- Πηλεΐδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηληΐος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ἀδός, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; Υ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τὸ, mons Thessaliae, εἰνοσφύλλον, B, 744, 757; Π, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνελός, fluvius Thessaliae, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνέλεος, et Πηνελείος, ω, unus ex ducibus Beroorum, B, 494. Pugnatur, N, 92; Ξ, 487 sqq.; Π, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίρρων, ἐγέρων, ἡμίρμων, πολύδωρος. Absente Ulysse a proxis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,

- β, 87 - 110, et alibi. Phœnium de infelici Græcorum redditu canere vetat, α, 328 - 364. Afflicta nuntio insidiarum filio a procis structuram, a Minerva somnio recreatur, δ, 675 - 841. Telemachi redditus ei nuntiatur, π, 322 - 341; quare jam procos sceleris accusat, 409 - 451. Telemachum reducem amplectitur, ρ, 36 sqq.; et procos increpat Ulyssem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui eum non tueatur, σ, 158 - 243. Cum ea loquitur Ulysses solus, quem ad se vocaverat, τ, 47 - 307; somnium ejus, 508 - 553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamentatio ejus per noctem, υ, 57 - 94. Arcum in certamen ponit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens excitatur ab Euryclæa, de Ulysse ei non credens, ψ, 1 - 32; quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnoscit, semper metuens ne fallatur, 32 - 230; sermones per noctem, 231 - 343. Mane domum claudere jubetur, 349 sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. — *Mortuo Ulysse ad Circe abducitur a Telegono, ejusque fit uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memorat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601, α, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Arcesilaum.*
- Πήρεα, locus Thessaliæ, B, 766.
- Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data uxor Bianti, λ, 286 - 297, coll. ο, 229 - 238.
- Πιδύτης, Percosius, Z, 30.
- Πιερίη, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H. Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερίην, 85.
- Πιθέυς, ἥος, Æthrae pater, avus Thesei, Γ, 144.
- Πιτώα, urbs agri Trojani, B, 829.
- Πλαγκταὶ πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres putant, μ, 60; ψ, 327.
- Πλάκος, ἡ, Mysie mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω ὠλέσσει, Θήβη Ὑποπλαχίη, Z, 396, 425; X, 479.
- Πλάταια, Plataeæ, urbs Boeotiae, B, 504.
- Παισθένης, οὗς, *Helenaë filius, fortasse in Cyprii, fr. 21, p. 595.*
- Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
- Πλευρώνιος, adj. Ψ, 635.
- Πηϊάδες, αἱ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
- Πούτος, (Cereris et Iasionis i.) divitias hominibus præbens, H. Cer. 489.
- Παντώ, οὗς, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A, 833.
- Ποδάργη, Harpyia, mater eorum Achillis ex Zephyro, Π, 150 sq.; T, 400.
- Ποδάργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris, Θ, 185.
- Ποδάρχεις, εὗς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (μενεπτόλεμος).
- Ποδής, οὗς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus, P, 575 - 590.
- Ποιάντιος υἱός, Poëantis filius, Philoctetes, γ, 190.
- Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791 - 794; N, 533 - 535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, α, 224 sq.
- Πολυαιμωνίδης, ου, Polyæmonis f., Amopaon, Θ, 276.
- Πόλυος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ, 126. 3) Artifex apud Phæacæ, θ, 373. 4) Ithacensis, pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5) Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
- Πολύδραμα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
- Πολυδῆμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυστημάντωρ, κρατερός.
- Πολυδέυκης, εὗς, Pollux, frater Castoris, πύξ ἀγαθός, Γ, 234 - 247; λ, 300 - 304; H. 33. Adde supra Κέστωρ. — Ἀθάνατος, ἄρος Ἄρης. *Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος, fr. 8, p. 593.*
- Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo peperit Menesthū, Π, 175 - 178. — *Meleagri filia, Protesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium, cadit sub Achille, Υ, 407 - 420; Φ, 85 - 91; X, 46. 2) Velustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vincit, Ψ, 637.
- Πολυθερεσίδης, ου, Polythersis f., Ctesippus, χ, 287.
- Πολύτιος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenoris, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663 - 670. 2) Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
- Πολυάστρη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu patris, γ, 464 - 467.
- Πολυκτορίδης, σο, Polycetoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
- Πολύκτωρ, ορος, α) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine fingit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397 - 399. 3) V. Πολυκτορίδης.
- Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180 - 190.
- Πολύμηλος, Lycius, Argæa f., Π, 417.
- Πολυνεϊκής, εὗς, (Edipi f., cum Tydeo Mycenis copias colligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p. 582, a. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non vult, Theb. fr. 2, p. 587.*
- Πολύνηος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
- Πολύξεινος, α) Agasthenis f., θεοσιδής, princeps Eleorum, B, 623. — *Ulysses post reditum hospitio excipit et cratera donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusinius, H. Cer. 154, 477.*
- Πολυτένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulo maetatur, H. Exc. p. 584, b.
- Πολυτημονίδης, σο, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab Ulysse fictus, ω, 305.
- Πολυποίτης, σο, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum partis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnat, Z, 29; portas castrorum tuetur, M, 129 - 153, 182 sqq. Massam ultra omnes jacit in ludis funebribus, Ψ, 836 - 849. — *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulyssis filius ex Callidice, regina Theprotorum, et hujus in regno successor, Teleg. p. 585, a.*
- Πολυπείδης, εὗς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249 - 256.
- Πολύφημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264. 2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nymphea f., α, 68 - 73; ε, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
- Πολυφήτης, σο, Trojanus, N, 791.
- Πολυφρόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum in Tydeum, Δ, 395.
- Ποντεύς, εὗς, nobilis Phæax, θ, 113.
- Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178 - 182; θ, 65; ν, 49 - 53.
- Πορβεύς, εὗς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii, Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
- Ποσειδάων, ὄνομος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187 - 190.
- Epitheta: γαιήροος, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων, κυανοχαίτης, et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eamque docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Templum habet in Geræsto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H. 21, 3; Helicæ, O, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403 sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδών. Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq. Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laomedonti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442 - 460. Sponsor Vulcani pro Marte vinclo, θ, 344 - 356. Equus immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479. Iratus Græcis ob vallum, H, 445 - 464; quare ab Junone

- frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Graecorum velementer incitat, 17-125, 208-238, 351 sqq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimitur, O, 41 sqq., 51 sqq. Graecis favet, Γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasus ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Aeneae, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyraem petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Graecorum cum Apolline diruit immissis fluvii, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excarcatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Aethiopibus reversus, ad Phaeacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phaeacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vetus erat Ulysses, in saxum vertit, γ, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cygnus*, Cypr. p. 582, b. *Equi formam indutus genuit ex Erinnye Arionem equum*, Theb. fr. 6, p. 588.
- Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ὄλεος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.
- Πουλυδάμας, αἰνός, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.
- Πράκτος, fluvius Troadis, B, 835.
- Πράμνετος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.
- Πριάμιδης, αὐ τοῦ εἰω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, Γ, 408, etc.
- Πριάμος, Laomedontis f., rex Trojae ultimus. Genealogia ejus, Γ, 215-241. Epitheta : γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεόρινον μήτωρ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem caesum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Graecos spectat, Γ, 111-244; fœdus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Graecorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, Γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ora Jovis Herci*, Il. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regiae, Il. parv. fr. 19, p. 599, a.
- Πρόδικος, Phocæensis, pro Myingadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.
- Προδοήνωρ, ὄρος, Arelyci f., dux Boeotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.
- Πρόδρος, Tenthredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.
- Προδῶν, ὠνος, Trojanus, Ξ, 515.
- Προΐτωρ, rex Argivorum, Antae maritus, Bellerophonti in-
- sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos*, Theophrasti f., Nost. fr. 5, p. 600.
- Πρόρκης, ἰός, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalo, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur*, Epig. fr. 3, p. 589.
- Πρόρμχος, Alegenoris f., Boeotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.
- Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo caesus, Π, 399.
- Προτιάων, ὄνος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.
- Πρυμνεύς, ἑως, nobilis Phaeax, θ, 112.
- Πρίτανς, ἰός, Lycius, occisus, E, 678.
- Πρωρεύς, ἑός, nobilis Phaeax, θ, 113.
- Πρωτεύλαος, Iphidii f., princeps Phylacensis, ἑως Ἀφίης, μεγάρθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Ejus uxor Polydora*, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.
- Πρωτεύς, ἑως, deus marinus, Neptuni ὑπόδρομος, a Menela in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.
- Πρωτῶν, οὖς, Nereidum una, Σ, 43.
- Πτωλός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thes saliae, λεχεϊσός, B, 697.
- Πτολεμαῖος, Graecus, Piraei f., Eurymedontis pater, Δ, 228.
- Πυγμαῖοι, populus ad Oceanum, a gruibz vexatus, Γ, 4.
- Πύδιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.
- Πυθώ, gen. ὄνος, dat. ὄος, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra. ἡγαθέη, πετρήσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πεθῶδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.
- Πυλάδης, οὐ, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei advenit in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.
- Πυλαμῆνεις, εὖς, rex Paphlagonum, prudens et fortis, E, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-577.
- Πύσιν intererat obsequiis filii sui, 658.
- Πύλακος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.
- Πυλάρχης, αὐ, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.
- Πυλῆνη, urbs Aetolica, B, 639.
- Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc. γ, 59, 31; o, 216, 227. Eorum bellum cum Epes et Eleis, A, 671-762.
- Πυλογενής, εὖς, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 38, 424.
- Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθέη, ἡμαθῶεις, A, 252; B, 591; I, 153, 295; Νηλῖος, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γῆ ibi aguntur. Dives pecorum, o, 226; ιερή, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; B. Merc. 216, 355. Πυλόνδε, A, 759; v, 274, etc. Πύλος, π, 323.
- Πύλων, ὠνος, Trojanus, M, 187.
- Πυρραῖχης, οὐ, princeps Paeonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.
- Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliae, ἀνδραγατός, Δῆμητρος τέμενος, B, 695.
- Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.
- Πυριφλεγέων, ὄνος, fluvius Orci, x, 512.
- Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Λαέρτιδι, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

- Ῥαδάμανθος, υὸς, δ, Jovis ex Europa f., frater Minos, Ξ, 321 sq., ξενόδος, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phaeaces eum vexere in Euboeam, ut visceret Tityum, x, 323.
- Ῥεῖη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1. Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tedy

- dat educandum, *Σ*, 203; Hecates, ἡκάτες, H. Cer. 60, 75. Adest Latonae parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πῆν λιπαροκρήδεμος.
- Πύθρον, portus in Ithaca, α, 186.
- Ῥήνια, insula Delo vicina, πετρίσσα, H. Ap. 44.
- Ῥήνη, peller Oiliei, mater Medonis, B, 728.
- Ῥήνηος, opoc, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.
- Ῥήος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum praestantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.
- Ῥίγμος, Thrax, Πίρς f., occisus, Γ, 484-489.
- Ῥίτη, urbs Arcadiae, B, 606.
- Ῥόδια, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.
- Ῥοδῖος, fluvius Troadis, M, 20.
- Ῥόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.
- Ῥοδόπη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ῥόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.
- Ῥοῦδ, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Antium, Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Ῥύτιον, τό, urbs Cretensis, B, 648.
- Σ**
- Σάββακτος, ου, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- Σαφάριος, fluvius Phrygiae majoris, Γ, 187; II, 719.
- Σαδῆνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.
- Σαλαμίς, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, ἐκτεμένη, Veneri sacra.
- Σαμωναίς, ἦος, Æoli f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.
- Σάπη, insula prope Ithacam, in ditioe Ulyssis, α, 246; τ, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.
- Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ægæi, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὠρηλή. 2) Eadem quæ Σάμνη, B, 634; παιπαλῶσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρηξίνη, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήσσα); H. Ap. 34.
- σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.
- σαρπηδών, ὄνος, et ἔντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatus, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; Ξ, 426. Mortem ejus prædicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.
- σαρπηδών, ἡ, insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.
- σαπιδός, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Ξ, 445; Φ, 87.
- Σάπνος, Enopis f. ex nympa, Trojanus, Ξ, 443.
- σαπνοί, Sileni, cum nympis, H. Ven. 263.
- σαρῆνες, ων, et μ, 52, 167, Σαρῆνοι, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehebantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.
- Σαρος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.
- Σάχη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.
- Σαπιδός, αω, Selepii f., Evenus, B, 693.
- Σάλλεις, εντος, 1) fluvius prope Ephyram (Corinthum), B, 659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.
- Σαλλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.
- Σαμῆλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Ξ, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.
- Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.
- Σησπὰς, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.
- Σιδναίος, Trojanus, Ithæmenis f.; occisus a Patroclo, II, 586.
- Σιδναίος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241, 274, 835 sq. 6, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.*
- Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.
- Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. Σιδονίθεν, Z, 291.
- Σιδόνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.
- Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύχαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laonia redeunte, Cypr. p. 582, b.*
- Σικανίη, Sicilia, ω, 307.
- Σικελός, adj., Siculo. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.
- Σικυών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).
- Σιμέεις, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Υ, 53; Φ, 307 sqq.
- Σιμοείσιος, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcer, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.
- Σίντιες, veteres Lemni, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγρίορῳνοι, θ, 294.
- Σίνων, ανος, *Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 14, p. 597.*
- Σίπυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, 681, φασι νομῶναι ἔμμεναι σύναι.
- Σίσυφος, Æoli f., κέρδιστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.
- Σικαίη πόλις, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.
- Σικαμάνδιος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.
- Σικαμάνδιος, adj., B, 465, 467.
- Σικάμάνδρος, fluvius Troadis, Ξάνθος a diis dictus, Υ, 74; δι- νῆεις, βαθυδινῆεις, ἥϊοις, εὐρύπος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384; ν. Ξάνθος.
- Σικάνδεια, portus Cytheræ insulæ, K, 268.
- Σκάρφη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.
- Σκύλλη, filia Crateis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.
- Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ægæo prope Eubœam, αἰπεῖα, I, 664 (Εὐνήος πολιέθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόνδε, Il. parv. fr. 6, p. 596.*
- Σκῶλος, vicus in Boeotia, B, 497.
- Σμάραγος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- Σμινθεύς, ἑως, cognomen Apollinis, A, 39.
- Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.
- Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδάλμοι, Z, 184, 204; ε, 283.
- Σούνιον, τό, promontorium Atticæ, γ, 278.

Επάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρεῖαν, καλλιγύναϊκα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Επειώ, οὗς, Nereidum una, Σ, 40.

Επερμώ, οὗς, Antii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπεργεῖος, fluuius Thessaliae, ἀχάμας, cuius filius dicebatur Menesthius, Π, 174-178; Ψ, 142-149.

Στασίνοος, Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dote filiae, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, ib.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, Bacchi f., Rhæus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέρνοψ, ορος, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.

Στένωρ, ορος, præco, χαλκωζώωνος, E, 785 sq.

Στιχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; — ab Hectore casus, O, 329.

Στρατίος, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στυμφηλος, ή, urbs Arcadiae, B, 608.

Στυξ, υγός, ή, fluuius Orci, per quem iurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Eubææ, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντριψ, ιβος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Συρῆλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Συρίγῃ, γγος, de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodia scriptor, fr. 3, p. 587.

Σχεδῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐριβώλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σώκος, Trojanus, Hippasi f., Ισόθεος φῶς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένος, εως, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύβιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, Tantalii f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus poena apud inferos, λ, 582-592. — Eudem in Nostis narratur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριβώλαξ, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρόεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Z, 279.

Τάρχη, urbs Locrensis, B, 533.

Τάρυοι, Scythiae civitas, quo Iphigenia a Dianō transfertur, Cypr. p. 582, b.

Τάφιοι, incolæ insulae Taphi et propin quarum minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, λιτότορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 426; π, 426.

Τάφος, ή, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τειρεσίαις, αο, Thebanus vates, de Circae consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consulitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, b.

Τεκτονίδης, αο, Tectonis f., Polynæus, θ, 114.

Τελμωνών, ὄνος, Eaci f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teuceri, ἀγανός, ἀρύμων, P, 284; λ, 553. — In bello Amazonum Melanippam occidit, Alth. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interfecit in altero bello Thebano, Alcm. fr. 5, p. 589.

Τελμωνιάδης, αο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; Δ, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελοῦσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum potere voluit, frustratus a nymphis, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.

Τελοφύστος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ή, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — Eo adveniunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur, Cypr. p. 582, b. Eo abeunt Graeci, ligneo equo constituto, H. parv. p. 583, b.

Τενόρῳδων, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερπιάδης, ου, Terpii f., Phœmus cantor, χ, 330.

Τευθρανία, Mysiae urbs. Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt, Cypr. p. 582, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylus, Z, 13.

Τεύθρας, αντος, Graecus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύχος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, praestans sagittarius, ἀρύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξοσύνη, ἀγανός ἐκ και ἐν σταδίῃ ὁμίην); Ξ, 515; O, 302, 436-493; H, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed prece oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ἀλώπηξ, a qua Τευμησός vastata, Epig. fr. 3, p. 589.

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεγεοίης, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αο, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, υος, uxor Oceani, μήτηρ, Ξ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, Eugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacam appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelope fit conjux, p. 585, a. Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος, Eustath. ex Teleg., p. 601, a.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitis speciem induta, spe patris reducis excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidias procorum, 620 sqq. Cum immeritis et omnibus optimis dimissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave impulsus, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum præbet, de cæde procorum deliberant, 154-331.

- Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, ρ, 1-165.** Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνεύόμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiae frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procurum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insanix pateferet, Cypr. p. 582, a. Patre mortuo a Telegono ad Circen avehitur, quam in matrimonium ducit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
- Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.**
- Τηλέπουλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ψ, 318.**
- Τηλερίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.**
- Τήλεφος, Hercules f., Mysiæ rex, Græcis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojanæ, Cypr. p. 582, a, b. Ejus filius Eurypylus, Π. parv. p. 583, δ; fr. 7, p. 596.**
- Τίρεα, in Mysia, B, 829, Τηρεΐης ὄρος αἰνύ.**
- Τρύγετον, mons Laconiae, περιμύχεται, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — Cypr. fr. 8, p. 593.**
- Τιδωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, Α, 1; ε, 1.**
- Τίρυνς, υἱός, urbs Argiva, τευχίόσσα, B, 559.**
- Τιτανομαχία, carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.**
- Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.**
- Τιταρήσιος, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιμπετός, B, 751-755.**
- Τιτάνες, Titans, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.**
- Τιτωός, Telluris f. ingens, in Euboea habitans, η, 324. Pœna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.**
- Τηλέπολεμος, 1) Hercules f. ex Asioche, occiso avo Licymnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, Π, 416.**
- Τυάλλος, mons Lydiae, B, 866; Υ, 385, υρόεις.**
- Τρηχίς, ἴνος, ἡ, oppidum Thessaliae, B, 682. — Apud Trachinios servantur obsides Ciani, Min. fr. 4, p. 591.**
- Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.**
- Τρίχη, urbs Thessaliae, ἱππόδοτος, B, 729; Δ, 202.**
- Τριόπης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίοπος 213.**
- Τρεπτόλεμος, Eleusinius, πυκμύδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.**
- Τριτογενής, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; Υ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.**
- Τροϊζήν, ἦνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.**
- Τροϊζήνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.**
- Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεΐα, εὐρύγυια, εἰρηγόας, εὐταίριος, ὤφιπυλος, ἐριβώλας, ἱερή. De muris v. Προσείδων. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαυαί. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; Υ, 257, 276, etc. Τροίηδε, Ω, 764; Υ, 268, etc. — Capitur et incenditur, II. Exc. p. 584, α; qua nocte, II. parv. fr. 14, p. 597.**
- Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — De eo quædam narrabantur in Telegonia, p. 585, α.**
- Τρωάδες, Trojanæ, ἑλκεσίπλοιοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eædem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.**
- Τρώες, Trojanæ. Epitheta: μεγάλθυμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφίαλοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκόρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πυκνοδωρηκταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliatorumque duces, B, 815-877. — Invadunt Græcos in escensione, Cypr. p. 582, b. Catalogus sociorum habebatur in iisd., p. 583, a. Equum ligneum recipiunt, scisso muro, II. parv. p. 583 extr. Varia consilia de eo, II. Exc. p. 584, α.**
- Τρωιάς, ἄδος, Trojanæ, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; Π, 831; λήθος Τρωιάδος, v, 263.**
- Τρωϊκός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; Π, 369; P, 724, etc.**
- Τρωίλος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — Ab Achille occisus, Cypr. p. 582, δ.**
- Τρώϊος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.**
- Τρώς, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.**
- Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.**
- Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.**
- Τυδεύς, ἑός, Cenei f., princeps Ætolus, pater Diomedes, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrastī filia: maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — Fugerat e patria, quia Ceneo insidiantes filios Melanis occiderat, Alcim. fr. 8, p. 589.**
- Τυνδάρεος, maritus Ledæ, pater Dioscurorum et Clytemnestræ, λ, 298 sq.; ω, 199.**
- Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — Pari-dem hospitio excipiunt ἐν Λαλαδαίμονίᾳ, Cypr. p. 586, b.**
- Τυρρηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.**
- Τυρώ, οὐς, Salmoni, filia pulcerrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.**
- Τυράων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.**
- Τυρῶνς, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.**
- Τύχη, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.**
- Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.**

Υ

- Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.**
- Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.**
- Υδῆ, urbs Lydiae, Υ, 385.**
- Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretensis, ξ, 204.**
- Υλας, α, Hercules amasius, perditus, a Cianiis queritur, Min. fr. 4, p. 591.**
- Υλη, urbs Bæotiae, B, 500; H, 221; E, 708.**
- Υλλος, fluvius Lydiae, ἱχθυόεις, Υ, 392.**
- Υπειροχίδης, ου, Hyperochi f., Hytoneus, A, 672.**
- Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπειροχίδης.**
- Υπείρων, ὄνος, Trojanus, E, 144.**
- Υπερβόρεος, populus, H. 6, 29. — De iis in Epigonis quædam legebantur, fr. 2, p. 589.**
- Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Ἀντιγυα**

- sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam**, ζ, 4 sq.
Υπάρητωρ, opus, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
Υπερσίη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
Υπεριονίδης, ao, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
Υπερίων, opus, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cœli filius. Ap. Hom. sarge de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
Υπέρλαος, *Melanis f.*, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
Υπέρρας, avtos, *Euryganææ pater*, *Ced. fr.* 2, p. 587.
Υπνος, Somnus, frater Ὑπνάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
Υποθήβαι, oppidum prope Thebas Boeotias, vel pars earum, B, 505.
Υποπότιος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
Υποπλάκη ὅθρη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
Υρίν, oppidum Boeotiae, B, 496.
Υρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
Υρταχίδης, ou, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
Υρταχος, princeps Trojanus, Arishæ, Asii pater, N, 759, 771.
Υρτιος, Gyrtiæ f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
Υρτήνωρ, opus, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
Υρτιύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunεί, H, 469.

Φ

- Φαέδουσα**, nymphe, filia Solis ex Nææra, μ, 131 sq.
Φαέθων, onτος, equus alter Auroræ, φ, 246.
Φαίδιμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
Φαίηκες, Scheriae insulae habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μεγάθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσικλυτοί. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopas, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
Φαίνοψ, opus, Asii f., senex Aethydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
Φαινώ, οὐς, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Φαίστος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
Φαιστός, ἡ, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
Φάληκς, ou, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
Φάρις, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
Φάρος, ἡ, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
Φαυσιάδης, ou, Phausii f., Apisaon, A, 578.
Φειά, αἶς, urbs Elidis, H, 135.
Φείδας, avtos, ductor Barotorum, N, 691.
Φείδικτος, Thessali f., dux insularum quorundam Græcorum, B, 678.
Φείδων, avtos, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
Φένεος, ou, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 605.
Φεραί, 1) urbs Thessaliæ, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
Φέρεκλος, ædificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
Φέρης, πτος, Crethei f., Admeti pater, λ, 259.
Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
Φηγεύς, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
Φημιος, Terpii f., cantor, prociis canit, coactus, α, 154 sq., 321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
Φήρες, Centauri, λαχύνετες, a Pirithoo victi, B, 743. Όρις κῆρος, A, 268.
Φηραι, urbs Messeniæ, ζάθειαι, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρῇ εὐκτιμένη, E, 543.
Φηρητιάδης, ao, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
Φηρεῶν δρος, in Caria, ἀκριτόφυλλον, B, 868.
Φθίη, urbs et regio Thessaliæ, ditio Pelei, βωτιάνειρα, ἐκδωλαξ, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίγηδε, A, 169; T, 330. Φθίγη, 323.
Φθίοι, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
Φηλητορίδης, ou, Philetoris f., Demachus, γ, 457.
Φηλοίτιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, ν, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, ρ, 189-244, 388.
Φιλοκτήτης, ao, Porantis f., princeps partis Thessaliæ, æγνους relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydr. ictu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno relinquatur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni valicinium a Diomede e Lemno reducitur et sanatur a Machaone, H. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
Φιλομεδούσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βωδῆς, H, 10.
Φιλομηεῖδης, ou, princeps Lesbios, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysses, δ, 342-345; ρ, 133-136.
Φιλύρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, *Titan. fr.* 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, *Nost. fr.* 6, p. 600.
Φλεγυαί, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κρησιῶς ἐγγυθὶ λίμνης, ὕδρισται, H. Ap. 278 sqq.
Φλεγυάς, ou, rex Thessaliæ, pater Coronidis, matris Esculapii, H, 15, 3.
Φέβος, Terror, Martis filius, N, 299.
Φοῖβη, *Apollinis filia*, *Cypr. fr.* 7, p. 593.
Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
Φοίνικες. V. alterum Φοίνιξ.
Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
Φοίνιξ, ικος, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achilles. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroκλο, γέρων Ιππυλάτα, II, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
Φοίνιξ, κος, Phœnicus. Φοίνιξ ἀνήρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, nautæ et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσικλυτοί, πολυκαίπαλοι, τρώεται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, o, 417 sq.
Φόρβας, avtos, 1) princeps Lesbi, pater Diomedes cœcubinae Achilles, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολυμῆλος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
Φόρυκς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; Φόρυκνος λιμήν, ἄλσιος φρύγροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phænopus f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίτρων, 312 sqq. Accus. Φόρυκυν, 318.
Φορίκωνος λαοί, de Cymæis in Æolia, Ep. 4, 4.
Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 646.
Φρόντις, ιδος, mater Euphorbi ex Pantho, δῖα, P, 40.
Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

ς, populus Asiæ, ἱππόδαμοι, ἀολόπῳλοι, B, 862, Γ, K, 431; H. Ven. 138.

η, terra, ἀμπελόεσσα, Γ, 401; A, 184; II, 719, Σ, H. Ven. 112, εὐτείχης.

ση, urbs Thessaliæ, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; 236.

αῖδης, αο, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

τος, 1) Deionei f., pater Iphicli, o, 231. Conf. Φυλακί- 2) Trojanus, Z, 35.

αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, II, 181, 191. ης, αο et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, O, 519, 528, etc.

ς, ῥος, Augiæ f., διτφῶος ἱπποτα, ob iram patris exul, ichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175. slorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

ς, οὐς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

ια, urbs Ionizæ, H. Ap. 35.

ς, ἰδος, s. *Mingas, carmen in Cyclo positum, cu- fragmenta v. p. 590.*

ς, *Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis ptore habitus, fr. 2, p. 595.*

ς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; 516; P, 307.

ς, *Ænci f., in altero bello Thebano a Telamone et eo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589.*

X

ς, ἰδος, 1) urbs Euboræ, B, 537. 2) Alia, Ætolizæ, B, 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.

δοντιάζης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; A,

ωνος, Myrmidon, pater Bathyclis, II, 595.

ιτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμνος, καλή, cohabitabat ano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότρεαι, Ξ, 267, 275. Veneri istrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Mu- H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Deco- prabant, ζ, 18. — *Cypr. fr. 11, p. 594, bis.*

ος, princeps Symæ, insulæ, pater Nirei, B, 672.

ς, οπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A,

ς, ιος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ι, quam his evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428- ψ, 327.

ωντος, portitor Orci, *Min. fr. 4, p. 590.*

ι, υνος, δικαιοτάτος Κενταύρων, magister Æsculapii, 119, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, II, T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, iusjuran- et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus i Philyra consueverat, ib. fr. 4. Frazinum scin- Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592.*

ίας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.

α, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ιμακήτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, II, sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.

insula, παιπαλόεσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλώρις, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulc- rima, λ, 281-286.

Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, τος, dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυσής, (δος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr. p. 583, a.* — 2) Nympha, Pro serpinæ socia, H. Cer. 421.

Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, ἰδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρίη νῆσος, Psyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὀγγυγή, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὀκαλέη, oppidum Bœotizæ, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.

Ὀκείανός, Coeli f., Tethyis maritus, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαφβέτης, βα- θυρρύος, ἀψόρρύος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὀκεία- νόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl. p. 601, δ.*

Ὀκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.

Ὀκυρόη, nympha, καλυκάπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὀλενή πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.

Ὀλενος, ἡ, urbs Ætolizæ, B, 639. — *Destructa, Theb. fr. 9, p. 588.*

Ὀμόδαμος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 10.

Ὀραι, nymphæ, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem susci- piunt, χρυσάμπυκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Earum vestes floræ, Cypr. fr. 14, p. 594.*

Ὀρείθυια, Nereidum una, Σ, 48.

Ὀρίων, υνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, oc- cisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὀρος, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.

Ὀτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Æoclo et fratre Ascrum urbem condidit, Ath. fr. 2, p. 586.* — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.

Ὀψ, Ὀπος, Pisenoris f., Euryclæ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.